Machine Translated by Google

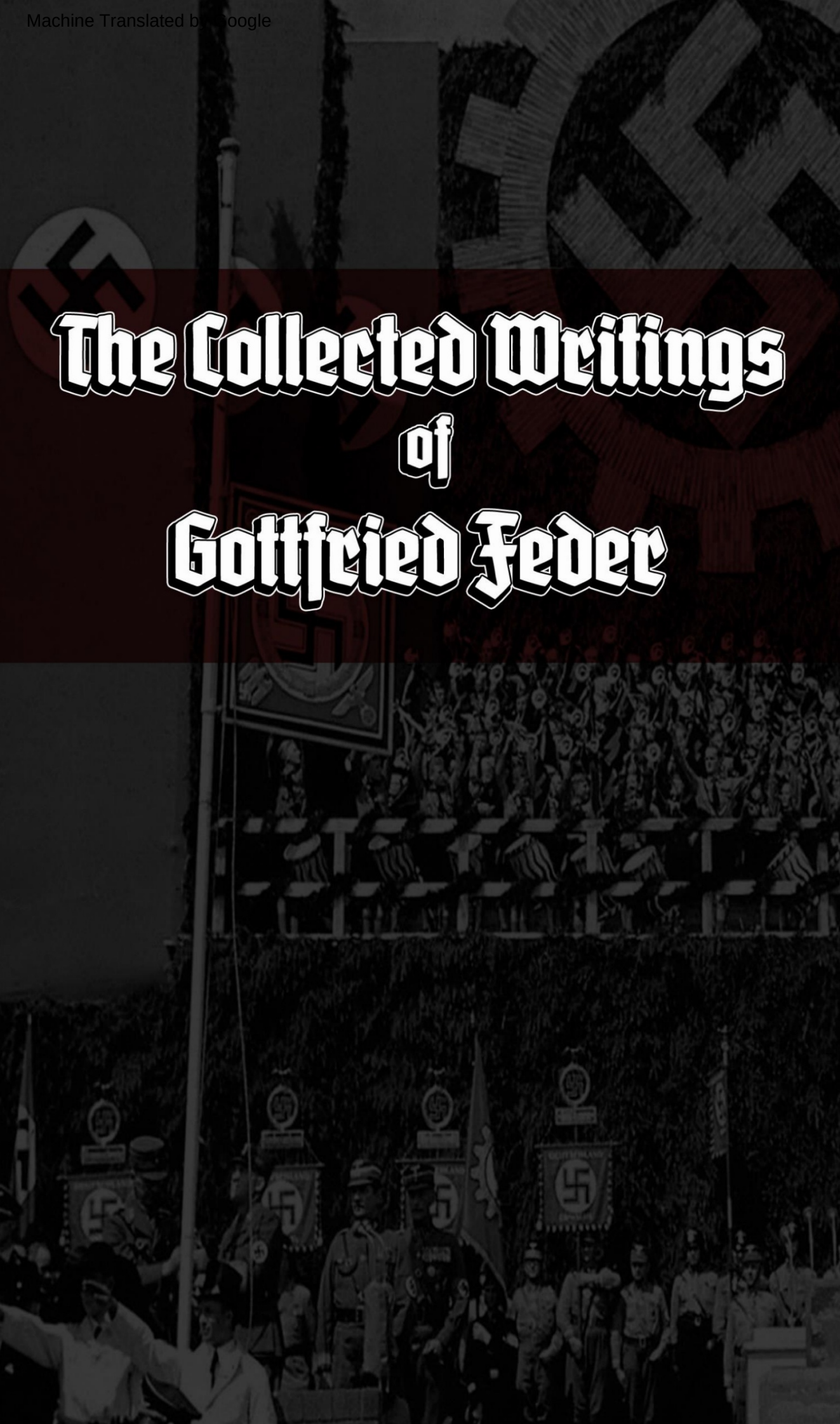

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Die Versamelde Geskrifte van Gottfried Feder

Gepubliseer in Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Inhoudsopgawe

Die Program van die NSDAP en sy Algemene Opvattings 5

Inleiding en Voorwoord 6

1. Amptelike Partymanifes oor die Standpunt van die NSDAP met betrekking tot die boerderybevolking en Landbou..... 13

Die beleid van die NSDAP oor eienaarskap van grondbesit 17

2. Die 25 Punte..... 21

3. Die Basiese Idees 25

4. Die Programvereistes in Besonderhede..... 32

5. Wat ons nie begeer nie..... 52

6. Gevolgtrekking..... 53

Die Manifes vir die Afskaffing van Belangebeheersing 55

Implementerings en rasionaal 57

Die Omskakeling van Oorlogsobligasies in Bankkrediet 75

Spesiale Kommentaar oor die Eis vir Wet in die Manifes 76

Die besware en hul weerlegging 79

Verdere Program 89

Die Duitse Staat op 'n Nasionaal-Sosialistiese Fondament 56

Inleiding en Voorwoord 92

1. Die Fondamente..... 97

2. Die Program 116

3. Die Staatsstruktuur van die Nasionaal-Sosialistiese Staat 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 Januarie 1883, Würzburg, Duitsland – 24 September , 1941, Murnau), was 'n Duitse politieke aktivis wat die belangrikste *ekonomiese teoretikus* was van die aanvanklike fase van die Duitse Nasionaal-Sosialisme.

Feder, 'n siviele ingenieur, het in 1919 bekendheid verwerf vir sy boek *'Manifesto for Breaking'. die Slawerny van Belang',* en sy toespraak voor 'n vergadering van die Duitse Werkersparty in München in September van daardie jaar het die onmiddellike inspirasie vir **Adolf Hitler se** toetrede tot die politiek. **Feder se** sosialistiese en anti-kapitalistiese idees het daarna uitdrukking gevind in **Hitler se** 25-punt program vir die Nasionaal-Sosialistiese Duitse Arbeidersparty (NSDAP) in Maart 1920, sowel as in **Feder se** eie boek, *'Duitse Staat op die Nasionaal-Sosialistiese Grondslag',* wat deur **Hitler** beskou word as "die kategismus van die [Nasionale Sosialistiese] beweging." Tussen 1924 en 1936 het **Feder** in die Duitse Reichstag gesit en gedien as voorsitter van die NSDAP ekonomiese raad (1931), staatsekretaris van die Duitse Ministerie van Ekonomie (1933), en staatsbehuisingskommissaris (1934). Met die algemene aanpassing van Nazi-beleid aan die bestaande ekonomiese stelsel het **Feder se** rol in partysake egter drasties afgeneem, en teen 1936 was hy tot feitlike onbekendheid verban .

Machine Translated by Google

Die Program van die Nasionale Sosialistiese Duitse Arbeidersparty en sy algemene opvattings

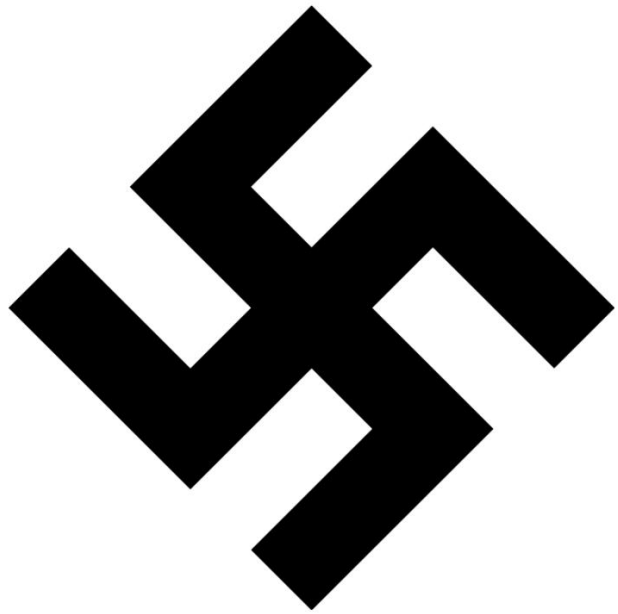

Machine Translated by Google

Historiese Verslag van die Opkoms van die NSDAP met 'n biografiese oorsig van die loopbaan van Adolf Hitler

Adolf Hitler is op 20 April 1889 in Braunau am Inn, 'n ou dorpie, gebore . Beiere.

Sy pa was die weeskind van 'n arm boer en het homself opgewerk om 'n doeanebeampte te word. Sy ma het uit 'n Duitse boeregesin gekom. Toe hy 13 jaar oud was, het hy sy pa verloor, en vier jaar later sy ma. Adolf Hitler was toe 'n skolier aan die Realschule in Linz aan die Donau, nadat hy die Nasionale Skool verlaat het. Dit was sy pa se wens dat hy 'n amptenaar moes word, maar sy eie begeerte was om 'n kunstenaar te wees. Sy ma se dood het hom sonder verdere vertraging verplig om sy eie brood te verdien.

Op 17-jarige ouderdom het Hitler na Wene gegaan, waar hy daarop gemik was om 'n argitek te word. Hy het self 'n bestaan gemaak, eers as 'n bouarbeider wat die sement meng, en toe as 'n argitek se tekenaar. Op 18-jarige ouderdom het hy reeds in die politiek belanggestel; hy het anti-Marxisties geword, maar tot dusver geen leidende rol gespeel nie. Van sy vroegste jeug af was Hitler passievol nasionalis, en sy hoop was om die sosiale ervarings van sy werkstydperk met sy nasionalistiese oortuigings te kombineer. Vir etlike jare het hy in uiterste armoede in Wene gewoon.

In 1912 het hy na München geëmigreer, waar hy 'n student was. Hy het nooit jeugdige plesiere geken nie, maar van die dag af dat hy die huis verlaat het met 50 krone in sy sak, was arbeid en ontbering sy lot. In Februarie 1914 het hy daarin geslaag om vry te kom van die verpligting om in die Oostenrykse leër te dien. Ses maande later het die oorlog uitgebreek. Hy het onmiddellik vrywillig aangemeld vir diens in die Duitse leër en, deur 'n direkte beroep op koning Ludwig van Beiere, toestemming verkry om by 'n Beierse regiment as vrywilliger vir die oorlog aan te sluit. Op 10 Oktober 1914 het die nuwe regiment uitgetrek.

Op 2 Desember 1914 is die 25-jarige vrywilliger die Ysterkruis, 2de Klas.

Ter erkenning van sy dapperheid in die aanval op die 'Bayernwald' en in die ander gevegte naby Wytschaete, is hy beveel om as 'n versendingsdraer aan diens te tree, wat besondere moed en betroubaarheid vereis het, want verslae moes dikwels onder swaar vuur oor oop terrein vervoer word. Dit het sy naam vinnig bekend gemaak dwarsdeur die regiment buite die noue kring van sy kamerade.

Op 7 Oktober 1916 is hy deur 'n granaatsplinter gewond. In Maart 1917 het hy na sy regiment teruggekeer. Hy het verskeie ander onderskeidings ontvang, insluitend 'n Regiments-Diplom vir besondere dapperheid in die gevegte naby Fontaines, en uiteindelik die Ysterkruis, Klas I.

Op 14 Oktober 1918 is hy saam met baie kamerade in sy regiment ernstig beseer deur die mosterdgas wat die Britte toe vir die eerste keer gebruik het, en hy is tydelik blind. Terwyl hy in die hospitaal was, het die Rewolusie uitgebreek.

Hierop het Hitler besluit om 'n politikus te word. In 1919 het hy by 'n klein party van 6 mans aangesluit en daarin die Nasionaal-Sosialistiese Duitse Arbeidersparty gestig. Hy het die Program van die nuwe beweging in hooftrekke opgestel en die karakter en doelwitte daarvan vasgestel.

Machine Translated by Google

Die Kern: Sewe Manne

In September 1919 het Adolf Hitler sy eerste toespraak voor sewe mans gelewer; hy het toe gehore van 11, 25, 47 toegespreek; in Desember 111; in Januarie 1920 270, en kort daarna 400. Op 14 November 1920 het hy by 'n massavergadering van 1700 mense gepraat. Hy het nou die propaganda van die jong Party georganiseer, wat na 'n jaar se werk 64 lede getel het. 'n Jaar later - 1920 - het dit reeds 3000 bereik. Hitler se propaganda-aktiwiteit in München was sodanig dat hy uiteindelik drie keer per week massavergaderings toegespreek het, en op Maandae het hy 'n onderrigkursus voortgesit. Hy het eerstens die dwaasheid van Versailles aangeval en die bewerings van die Marxiste, die Sentrumparty, ens. ontken dat dit moontlik was om daardie Verdrag na te kom. Hy het die slagspreuk van hierdie Partye - "Gee julle wapens op, en die ander sal ook ontwapen" - aan die skandpaal gewerp. Hy het gepraat op die aanname dat nadat ons wapens opgegee het, die res sou voortgaan om te bewapen, - indien nie met hul eie geld nie, dan met die miljoene wat uit die heeltemal ontwapende Duitse nasie geworp is. Terwyl hy die propaganda van die SPD en Sentrum ten gunste van die ondertekening van die Verdrag teengestaan het, het hy geprofeteer dat die Ruhrgebied beset sou word, ongeag wat ons onde

1921.

Hierdie jaar is gekenmerk deur die stigting van die eerste plaaslike groepe in Rosenheim en Landshut. Hitler het die eerste groep mans georganiseer om die Party te beskerm en het sy stryd teen die Separatiste-beweging in Beiere begin. Ons leier het ook 'n vergadering van meer as 5000 mense in die Sirkus in München toegespreek.

Hy het tydens sy vergaderings verklaar dat die nakoming van die Verdrag nie sou help, soos die SPD, Sentrum en Volkspartei beweer het, om Duitse voorspoed in vrede en stilte op te bou nie, maar dat die gevolg van daardie dwase beleid inflasie op groot skaal sou wees, wat enorme skade aan die Duitse nywerheid sou berokken. Hitler se bewering dat die swartrooi regering beplan het om die Staatspoorweë te denasionaliseer, is as 'n 'blote leuen' verklaar. 'n Poging tot 'n opstand binne die Party is misluk. Hitler het die nuwe Grondwet van die Party opgestel, wat hom diktatoriale magte gegee het.

Die Sosiale Demokrasie, wat nie in staat was om die naam van Hitler te bly ignoreer nie, het nou probeer om van sy teistering ontslae te raak deur middel van terrorisme. Daar was bloedige botsings by die vergaderings, waarin ons leier se yster senuwees die oorhand behou het. 'n Onoorwinlike lyfwag 4 is gedurende die vergaderings gevorm, wat van toe af die 'Sturmabteilung' genoem is.

1922.

Terwyl die verowering van München voortgeduur het, het die beweging begin versprei deur die res van Beiere. Hitler het alle toenaderings, by wyse van kompromie, verwerp om by ander partye aan te sluit. Hy het geleidelik alle soortgelyke 'nasionalistiese' partyformasies vernietig en die Nasionaal-Sosialistiese beweging oppermagtig oor hulle gemaak.

In Oktober 1922 het Hitler aan die hoof van 800 man na Coburg gemarsjeer en in twee keer 24 uur vir die eerste keer die Rooi Terreur in daardie dorp heeltemal verpletter.

Adolf Hitler het toe in die openbaar verklaar dat ons kop oor kop in die rigting van inflasie jaag, wat hy voorsien het as gevolg van die beleid van die swart-rooi koalisie. Hy het geword

Machine Translated by Google

bekend as die gevaarlikste en mees gehate vyand van die stelsel. Sosiale Demokrasie en die Sentrumparty het opgehou om hulself deur argumente te verdedig en het 'n beleid van laster aangeneem.

1923.

In Januarie 1923 is die eerste groot Partykonferensie gehou, en die eerste vaandels van die Party is ingewy. Die Sturmabteilung is formeel gestig.

Die Party se propaganda is deeglik bestudeer en verbeter, en die permanente beginsels van die organisasie is vasgestel en gevestig. Aanhangers het in groot getalle rondom Hitler vergader, waarvan die meerderheid vandag sy standvastige vennote in die stryd is. Die aanvalle op hom is intussen met toenemende vasberadenheid voortgesit; hy het homself vir die eerste keer in die tronk bevind op die aanklag van die versteuring van die vergaderings van sy teenstanders; hy is voortdurend beboet. Nietemin het hy nooit vir een oomblik opgehou om teen die stelsel te veg nie.

Gedurende die somer van 1923 het Adolf Hitler voortgegaan om die Rooi Terreur in die meeste dorpe in Beiere af te breek; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt, – dikwels ten koste van bloedvergieting in straatgevegte, waarin hy die Sosiaal-demokratiese en Kommunistiese terroristebendes verslaan het.

Sy stryd teen die onbevoegde regering van die Ryk is gepaard gegaan met bittere beskuldigings. Hy het die swak sukses van die regering se swak weerstand in die saak van die Ruhrgebied voorspel, en voortdurend die dom beleid van 'n ooreenkoms met Frankryk, en dié van vervulling, aangeval. Hy het nooit versuim om die noodsaaklikheid van 'n ooreenkoms met Engeland en Italië uit te wys nie.

In November 1923 het Adolf Hitler sy poging aangewend om die stelsel omver te werp. Die opstand het misluk en Hitler is in hegtenis geneem.

1924.

Die groot verhoor het in Maart 1921 in München plaasgevind. Alhoewel hy op die feite skuldig bevind is, het ons leier oorweldigende morele regverdiging verkry. Hitler se verdediging het die Hof tot so 'n mate beïnvloed, en sy aanvaarding van alleen- en eksklusiewe verantwoordelikheid was so oortuigend dat die toespraak van die advokaat wat hom aangekla het, in 'n merkwaardige getuienis van sy eerbare motiewe verander het. Die Regter het hom egter tot 'n tydperk van aanhouding veroordeel.

Die Nasionaal-Sosialistiese Party het gely onder die verlies van sy leier. Sy teenstanders was oortuig dat die beweging verby was, en het moed geneem om die berugte Dawes-pakt te onderteken, en sodoende doelbewus die stelsel van die plundering van Duitsland te begin wat in die Young-plan tot 'n hoogtepunt gebring is. Wat 'n triomf vir die Sosiaal-Demokrate en die Sentrum! Die doelwit van die verslawing van Duitsland is blykbaar bereik!

Hitler het tevergeefs deur sy medewerkers, wat vry was, probeer om teen die Dawes-pakt te veg. Tevergeefs het hy hulle in die openbaar laat verklaar dat die versekerings van die Sentrumparty, die SPD en die Volkspartei, dat die buitelandse lenings kragtens die Plan die nasionale voorspoed sou verhoog, dat werkloosheid sou ophou, dat lone verhoog en belasting verlaag sou word, dat die landbou gered sou word, bloot 'n misleiding van die nasie was. Tevergeefs het hy hulle daarop laat wys dat die Dawes-pakt armoede sou verhoog, aangesien die rente op die lenings die nywerheid sou verlam, terwyl die lenings self bloot die doel gedien het om die finansiële verpligtinge kragtens die Plan na te kom; bankrotskap en werkloosheid sou toeneem, lone...

Machine Translated by Google

sou sink, pryse en belasting sou nog verder styg, en die boere sou met algehele ondergang in die gesig gestaar word en gedwing word om van alles wat hulle besit het, afskeid te neem.

Op 20 Desember het Hitler die vesting verlaat.

1925.

Teen 27 Februarie 1925 het Adolf Hitler se oproep tot die hergeboorte van die Party uitgegaan, en Hy het sy eerste toespraak na sy gevangenisstraf voor 'n gehoor van 4000 mense gelewer.

Die Nasionaal-Sosialistiese beweging is na die gebeure van 9 November verbrokkel , en al sy eiendom en geld is gekonfiskeer; sodat Adolf Hitler nou met niks in die hand begin het om die Party van sy fondamente af te herbou nie. Vorwärts en Germania in Berlyn het sy pogings bespot en die "dwaas wat deur gevangenisstraf mal gemaak is" bespot.
Nietemin het die heropbou van die Party met groot spoed onder Hitler se leierskap voortgegaan. Die ou leiers het weer eens getrou om hom vergader. Hitler het die Partypers tot nuwe aktiwiteit gestimuleer.

Teen Desember 1925 het die Party 27 000 lede getel. Die Sentrum en die Sosiale Demokrate in paniek het besluit dat die leier vir twee jaar nie in die openbaar mag praat nie.

1926.

Junie vanjaar het die eerste Konferensie van die Party sedert Hitler se gevangenisstraf gesien.

Die burgerlike wêreld was steeds oortuig dat die beleid van vervulling Duitsland sou red en dat die Dawes-pakt die nywerheid sou laat herleef. Die Marxiste was oortuig dat hul oorheersing onwankelbaar was.

President von Hindenburg het van sy ondersteuners afgeskei en saam met die Sentrum en SPD weggemarsjeer. Die Party het die stryd voortgesit; teen die einde van die jaar het dit 49 000 lede getel.

1927.

Die bevel wat Hitler verbied het om in die openbaar te praat, is teruggetrek, aangesien dit onmoontlik gevind is om dit af te dwing. Hy het 'n aantal massavergaderings toegespreek. Elke maand het die Party al hoe stewiger gekonsolideer.

Ontwikkelinge oor die algemeen het met groter en groter krag bewys dat Hitler reg was.
Die Dawes-pakt is ontmasker, en die gevolge daarvan was verskriklik. Die Sosiaal-Demokrate en die Sentrumparty het probeer om te red wat gered kon word deur middel van leuens en misbruik.

In Augustus het Hitler 'n Partykonferensie in Nürnberg byeengeroep, wat 'n groot sukses was. Teen die einde van die jaar het die Party 72 000 lede getel.

1928.

Adolf Hitler het sy Party gelei in 'n verskerpte aanval op die bestaande stelsel. Nasionaal-Sosialisme was nou die onverbiddelike vyand van die vernietigers van Duitsland binne en buite.
Hitler het sy aanval veral gerig teen die sinnelose ondergang van die boere en middelklasse. Hy het die ramp voorspel wat die binnelandse markte sou tref. Hy het by honderde vergaderings oor en oor verklaar dat die beleid van vervulling waansin was, en dat die ... daarvan

Machine Translated by Google

gevolge sou dood en ondergang vir die Duitse nywerheid beteken. Die Sosiaal-Demokrate en die Sentraal-Amerikaners het gespot en geterg in hul poging om wraak te neem. Hul leuens en beledigings was persoonlik teen Hitler gerig.

Teen die einde van die jaar het die lidmaatskap 108 000 getel, en 12 lede van die Party in die Reichstag gesit het.

1929.

Adolf Hitler het sy stryd teen die bestaande stelsel met onvermoeide energie voortgesit. Die Pers van die Party is vervolmaak, die Sturmabteilung het toegeneem, die formasies het versterk en die propaganda het toegeneem. Die leerstellings van Nasionaal-Sosialisme het diep in die nasionale bewussyn begin deurdring.

Op 4 Augustus het die tweede Partykonferensie op 'n geweldige skaal in Nürnberg plaasgevind. Hitler het die swart-rooi stelsel met steeds toenemende energie aangeval en sonder 'n mededinger as die magtigste leier na vore gestaan teen alles wat met 'Demokrasie' bedoel is. Alle pogings om hom uit die leierskap van die Party te verdryf, is verpletter.

Teen die einde van die jaar het die Party 178 000 lede getel.

1930.

Die stryd teen die Jongplan was in volle swang. Hindenburg het dit energiek verdedig en beweer dat Duitsland daardeur gered sou word, dat die Duitse nywerheid sou herleef, dat werkloosheid gestuit sou word, dat die boere weer sou asemhaal en dat dit moontlik sou wees om belasting te verlig.

Adolf Hitler het sulke sienings as onwerklik en noodlottig beskryf; hy het die teenoorgestelde geprofeteer. Sy Party het voortgegaan om die nasie te verlig te midde van hewige gevegte. Die teenstanders het geantwoord met 'n stroom leuens.

Die verkiesings vir die Reichstag het op 14 September plaasgevind, 1930. Die Party het 6,5 stemme gekry miljoen stemme, en 107 lede is verkies. Die interne organisasie was sterker as ooit tevore.
'n Paar klein pogings tot opstand, van buite bevorder, is vinnig deur Hitler onderdruk, en diegene wat nie onvoorwaardelik wou onderwerp nie, is uitgesit.

Die Sentrumparty, wat homself nou ten goede of ten kwade in die hande van die SPD uitgelewer het, het die Kerk teen Hitler begin ophits. Biskoppe en Priesters, wat aan die Sentrumparty behoort het, het 'n fanatiese aanval teen die Nasionaal-Sosialistiese beweging begin, sy aanhangers geëkskommunikeer en hulle selfs 'n Christelike begrafnis geweier. Hitler het onwrikbaar by sy oortuiging gebly dat die Sentrum ondergang vir Duitsland beteken het en het sy stryd daarteen met selfs groter vasberadenheid as voorheen voortgesit. Hy het enige poging om 'n wysiging van sy menings van hom af te dwing, streng verwerp.

Teen die einde van die jaar het die Party 389 000 lede getel.

1931.

Die stryd teen die Young-plan het voortgeduur. Die gevolge wat Hitler voorsien het, het 'n werklikheid geword.

Machine Translated by Google

Die regering het begin om deur middel van noodmaatreëls te administreer, met die gedagte om sodoende die nywerheid te red. Skerp geskille het gevolg, waarin Adolf Hitler weer eens die noodlottige gevolge van daardie beleid uitgewys het. Binne 'n paar maande – selfs 'n paar weke – is hy reg bewys.

Intussen het 'n aantal Nasionaal-Sosialistiese koerante begin verskyn, en die sentrale uitgewerskantoor van die Party het geleidelik tot 'n groot onderneming gegroei. Die organisasie het hoogs doeltreffend geword, en die Sturmabteilung het mettertyd 'n hoë stadium van ontwikkeling bereik.

Ons teenstanders het in leuens rondgeploeg en toegelaat dat bestellings vir goedere in Frankryk geplaas word.

Teen die einde van die jaar 1931 het die lidmaatskap van die Hitlerparty 806 000 bereik, 'n maand later 862 000, en weer 'n maand later 920 000. Op die dag van die verkiesing was daar iets soos 'n miljoen lede, en ontelbare miljoene ondersteuners by die stembusse.

Die man wat eens 'n arm werker en later 'n soldaat aan die front was, het dus in skaars dertien jaar die grootste politieke organisasie opgebou wat Duitsland nog ooit gesien het. Die enigste hulpbronne teen hierdie man wat sy teenstanders kan gebruik, is leuens en laster. En hy het tot dusver nog altyd gewen ten spyte van al die leuens, en hierdie keer het hy naby gekom om tot President van die Ryk verkies te word.

Het enigiemand in die hele geskiedenis van Duitsland al ooit 'n soortgelyke prestasie in twaalf jaar behaal, te midde van teenkanting van die Party, hoë finansies, kapitaal, pers, openbare mening, burokrasie, leuens, terrorisme en vervolging?

Dit was geen beskutte kind nie; van sy vroegste jare af was hy 'n man in die hoogste sin van die woord, uitsluitlik op sy eie krag staatmaak.

Machine Translated by Google

Voorwoord

In Weimar in 1926 het die Raad van die Party besluit om 'n reeks pamflette te publiseer wat in 'n bondige vorm die fundamentele vrae rakende elke aspek van die politieke lewe in Duitsland behandel. Ons doel was, en is, om 'n konsekwente en volledige beeld te bied van die houding van Nasionaal-Sosialisme teenoor die verskillende take van ons openbare lewe, en van hoe dit hoop om sy foute en gebreke uit die weg te ruim.

Ons taak is dus om deeglik te ondersoek hoe dit daar uitsien, dan om wetenskaplik te vra waar dit ontstaan het, en uiteindelik, met kreatiewe inspirasie, die noodlottige vraag te beantwoord, wat dan? Die hoë doel van hierdie pamflette is om nuwe metodes vir die lewe van die Staat, vir finansies en ekonomie aan te dui; om 'n 'rocher de bronze' tydens die chaos hoog op te stel, om 'n voorraad van duidelike kennis te vorm deur noukeurige studie, sodat daaruit 'n verenigde politieke wil kan ontstaan.

Tydens die groot vergadering op 31 Augustus 1927 het Adolf Hitler nadruklik verklaar: "Programvrae raak nie die Administrasieraad nie; die Program is vasgestel, en ek sal nooit veranderinge in die beginsels van die beweging, soos uiteengesit in sy Program, duld nie." Met hierdie besliste uitspraak van die kant van ons Führer vereenselwig ek my heelhartig, want niks is gevaarliker vir die lewe en slaankrag van 'n beweging soos ons s'n as dat die vasgestelde Program, met verloop van tyd, aan negatiewe kritiek onderwerp word nie.

Geen man wat voel dat hy nie die hele pad saam met ons kan gaan in die Joodse vraagstuk, in ons stryd teen hoë finansies, die Dawes-pakt en die verarmingsbeleid, of in enige ander kwessies wat in ons Program vervat is nie, of geneig is om die vryheid van die Duitse nasie deur die Volkebond, die Locarno-pakt, deur kompromie en lafhartigheid te verruil, hoef hom by ons te wend nie; sy plek is buite die NSDAP. Ons verwerp die 'superieure private kennis' wat hy so gereed is om te lug in platform-oratoriums en joernalistieke uitstortings, geheel en al.

'n Man wat fundamenteel met ons beginsels saamstem, mag dalk skrupules hê oor 'n paar klein besonderhede, want ons kan nie verwag dat ons ooit absoluut oor alle vrae sal saamstem nie, veral nie in 'n aggressiewe politieke beweging nie.

Dit is egter 'n ander saak wanneer politieke vyande van een of ander punt maalvleis maak deur afskuwelike wanvoorstelling heeltemal terloops, soos inderdaad gebeur het. In so 'n geval is 'n amptelike kommentaar nodig.

Ons weier om ons Program om redes van gerieflikheid te verander, soos ander Partye doen, om by sogenaamde veranderde toestande aan te pas. Ons is van voorneme om toestande by ons Program te laat pas deur hulle te bemeester.

Ek is deur Adolf Hitler opdrag gegee om hierdie reeks pamflette uit te gee, wat is
om die amptelike literatuur van die Party te vorm.

Ek het die amptelike Manifes van die Party van 6 Maart 1930 ingesluit; ook my antwoord op tien vrae wat aan ons gestel is deur die Deutsche Tageszeitung, die leidende orgaan van die Reichslandbund.
Daardie koerant het my antwoorde aanvaar.

Dit is die beste en doeltreffendste manier om al die leuens oor ons slegte gesindheid teenoor eienaarskap en erfenis van grondeiendom in Duitsland uit die weg te ruim.

Machine Translated by Google

1. Amptelike Partymanifes oor die Standpunt van die NSDAP met betrekking tot die boerderybevolking en

München, 6 Maart 1930

1. Die belangrikheid van die boereklas en van landbou vir Duitsland

Die Duitse nasie verkry 'n aansienlike deel van hul voedsel uit die invoer van buitelandse voedselprodukte. Voor die Wêreldoorlog het ons daarin geslaag om vir hierdie invoere te betaal met ons industriële uitvoere, ons handel en ons kapitaaldeposito's in die buiteland. Die uitslag van die oorlog het 'n einde aan hierdie moontlikheid gemaak.

Vandag betaal ons vir ons ingevoerde voedsel meestal met behulp van buitelandse lenings, wat die Duitse nasie al hoe dieper in die skuld dryf by die internasionale finansiers wat krediet verskaf. As dinge so aangaan, sal die Duitse volk al hoe meer verarm.

Die enigste moontlikheid om uit hierdie slawerny te ontsnap, lê in Duitsland se vermoë om noodsaaklike voedselprodukte tuis te produseer. Verhoogde produksie deur die Duitse landbou is dus 'n kwessie van lewe en dood vir die Duitse nasie.

Boonop is 'n plattelandse bevolking, ekonomies gesond en hoogs produktief, noodsaaklik vir ons bedryf, wat in die toekoms al hoe meer na openinge in die tuismark sal moet soek.

Ons beskou die landbevolking ook as die draer van die erfenis van gesondheid, die bron van die nasie se jeug, en as die ruggraat van sy gewapende krag.

Die handhawing van 'n doeltreffende landbouklas, wat in getalle toeneem soos die algemene bevolking toeneem, is 'n noodsaaklike plank in die Nasionaal-Sosialistiese platform, want ons beweging oorweeg die welsyn van al ons mense in die geslagte wat kom.

2. Die huidige staat se verwaarlosing van die boereklas en landbou

Landbouproduksie, wat verhoog kan word, word belemmer omdat die toenemende skuld van die boere verhoed dat hulle die noodsaaklikhede vir verbouing koop, en omdat die feit dat boerdery nie lonend is nie, die aansporing om produksie te verhoog, verwyder.

Die redes waarom boerdery nie voldoende opbrengs vir die arbeid lewer nie, moet gesoek word:

1. in die bestaande fiskale beleid, wat onnodige laste op die landbou plaas. Dit is as gevolg van Party-oorwegings, en omdat die Joodse wêreldgeldmark – wat werklik die parlementêre demokrasie in Duitsland beheer – die Duitse landbou wil vernietig, aangesien dit die Duitse nasie, en veral die werkersklas, aan sy genade sou oorlaat;

Machine Translated by Google

2. in die kompetisie van buitelandse landbouers, wat onder gunstiger omstandighede werk, en wat nie deur 'n beleid van beskerming vir die Duitse landbou in toom gehou word nie;

3. in die buitensporige winste wat gemaak word deur die groot groothandel-middelmanne, wat stoot hulself tussen produsent en verbruiker.

4. in die onderdrukkende tariewe moet die boer betaal vir elektriese krag en kunsmatige mis om kommer hoofsaaklik deur Jode bestuur.

Die hoë belasting kan nie uit die swak opbrengs vir arbeid op die land gedek word nie. Die boer word gedwing om in die skuld te beland en woekerrente vir lenings te betaal. Hy sink al hoe dieper onder hierdie tirannie en verbeur uiteindelik alles wat hy besit aan die Joodse geldlener. Die Duitse boereklas word onteien.

3. In die Ryk, soos ons dit hoop om te sien, sal die regte van grond gerespekteer word en daar sal 'n landboubeleid vir Duitsland wees.

Daar kan geen hoop wees op enige ingrypende verbetering in die armoedetoestande van die plattelandse bevolking, of op 'n herlewing van die landbou nie, solank die Duitse regering in werklikheid beheer word deur die internasionale geldmagnate, gehelp deur die parlementêr-demokratiese regeringstelsel; want hulle begeer om Duitsland se krag, wat op die land gebaseer is, te vernietig.

In die nuwe en baie ander Duitse Staat, waarna ons streef, sal die boere en die landbou die oorweging ontvang wat hulle toekom as gevolg van die feit dat hulle 'n belangrike steunpilaar van 'n werklik nasionale Duitse Staat is.

Hieruit spruit die volgende vereistes na vore:

1. Die grondgebied van Duitsland, verkry en verdedig deur die Duitse nasie, moet tot diens van die Duitse nasie wees, as 'n tuiste en as 'n middel van bestaan. Diegene wat die grond beset, moet dit in hierdie sin administreer.

2. Slegs lede van die Duitse nasie mag grond besit.

3. Grond wat wettiglik deur hulle verkry is, word as erfbare eiendom beskou. Aan die reg om eiendom te besit, is egter die verpligting verbonde om dit in nasionale belang te gebruik.
Spesiale howe sal aangestel word om toesig te hou oor hierdie verpligting; hierdie sal bestaan uit verteenwoordigers van alle departemente van die grondbesittersklas, en een verteenwoordiger van die Staat.

4. Duitse grond mag nie 'n voorwerp van finansiële spekulasie word nie, en dit mag ook nie 'n onverdiende inkomste vir die eienaar verskaf nie. Dit mag slegs verkry word deur iemand wat bereid is om dit self te bewerk. Daarom het die Staat 'n voorkoopreg op elke verkoop van grond.
Dit is verbode om grond aan private leners te verpand. Die nodige lenings vir verbouing op gunstige terme sal aan boere toegestaan word deur óf verenigings wat deur die Staat erken word, óf deur die Staat self.

5. Gelde sal aan die Staat betaal word vir die gebruik van grond volgens die omvang en kwaliteit van die eiendom. Hierdie belasting op grond sal enige verdere belasting op grondbesit uitskakel.

6. Geen vaste reël kan neergelê word oor die hoeveelheid bewerking nie. Vanuit die oogpunt van ons bevolkingsbeleid benodig ons groot getalle klein en middelgrote

Machine Translated by Google

plase. Boerdery op groot skaal speel egter 'n baie noodsaaklike rol, en as dit 'n gesonde verhouding met die kleiner besighede handhaaf, is dit geregverdig.

7. 'n Erfreg sal nodig wees om onderverdeling van eiendom te voorkom en 'n ophoping van skuld daarop.

8. Die Staat het die reg om grond toe te eien, met gepaste vergoeding toegestaan:

a. wanneer dit nie deur 'n lid van die nasie besit word nie;

b. wanneer — deur 'n uitspraak van die Grondhowe — bevind word dat die eienaar daarvan, deur slegte boerdery, tree nie in nasionale belang op nie;

c. met die doel om onafhanklike boere daarop te vestig, wanneer die eienaar dit nie self bewerk nie;

d. wanneer dit vir spesiale staatsdoeleindes in nasionale belang vereis word (bv. kommunikasie, nasionale verdediging). Grond wat onwettig verkry is (volgens Duitse wetgewing) kan sonder vergoeding gekonfiskeer word.

Dit is die plig van die Staat om grond wat beskikbaar geword het, te koloniseer deur 'n 9. skema gebaseer op hoë oorwegings van 'n bevolkingsbeleid. Die grond sal aan setlaars toegeken word as 'n erflike besitting onder voorwaardes wat 'n bestaan moontlik sal maak. Setlaars sal gekies word deur ondersoek na hul burgerlike en professionele geskiktheid. Spesiale guns sal bewys word aan seuns van boere wat nie die reg het om te erf nie.

Kolonisering van die oosgrense is van uiterste belang. In hierdie geval sal die blote vestiging van plase nie voldoende wees nie, maar dit sal nodig wees om markdorpe in verband met die nuwe nywerheidstak te stig. Dit is die enigste manier om 'n opening te bied om die kleiner plase 'n lonende aanbod te maak.

Dit sal die plig van Duitsland se buitelandse beleid wees om groot ruimtes te bied vir die voeding en vestiging van die groeiende bevolking van Duitsland.

4. Die boereklas moet ekonomies en opvoedkundig grootgemaak word

1. Die huidige armoede van die landbevolking moet onmiddellik verlig word deur kwytskelding van belasting en ander noodmaatreëls. Verdere skuld moet gestuit word deur die rentekoers op lenings wetlik te verlaag tot dié van die vooroorlogse tydperk, en deur summiere optrede teen afpersing.

2. Dit moet die staat se beleid wees om te verseker dat boerdery betaalbaar gemaak word. Duitse landbou moet beskerm word deur tariewe, staatsregulering van invoere en 'n skema van nasionale opleiding.

Die vasstelling van pryse vir landbouprodukte moet bevry word van markspekulasie, en 'n einde moet gemaak word aan die uitbuiting van die landboubelange deur die groot tussengangers, wie se oordrag van sake aan landbouverenigings deur die Staat aangemoedig moet word.

Dit sal die taak van sulke professionele organisasies wees om die lopende uitgawes van boere te verminder en produksie te verhoog. (Voorsiening van implemente, mis, saad, teelmateriaal

Machine Translated by Google

voorraad op gunstige toestande, verbeterings, oorlog teen ongediertes, gratis advies, chemiese navorsing, ens.) Die Staat moet volle bystand aan die organisasies verleen om hul taak uit te voer. In die besonder moet die Staat aandring op 'n aansienlike vermindering in die koste vir boere van kunsmatige mis en elektriese krag.

3. Die organisasies moet ook die klas plaasarbeiders as lede van die boeregemeenskap vestig deur kontrakte wat regverdig in die sosiale sin is. Toesig en arbitrasie in hierdie sake sal die funksie van die Staat wees. Dit moet vir goeie arbeiders moontlik gemaak word om tot die status van plaaseienaars te styg. Die so gevraagde verbetering in lewensomstandighede en lone van plaasarbeiders sal plaasvind sodra die algemene boerderysituasie verbeter. Wanneer hierdie toestande 'n wending neem, sal dit nie meer nodig wees om buitelandse arbeid op die land in diens te neem nie, en hierdie gewoonte sal in die toekoms verbied word.

4. Die nasionale belang van die boereklas vereis dat die Staat tegniese onderwys in die landbou moet bevorder. (Jeuginrigtings, hoërskole vir landbou, met baie gunstige voorwaardes vir jongmense met talent maar sonder middele.)

5. Professionele organisasies kan nie al die hulp bied wat die boereklas benodig nie; slegs die politieke beweging van die NSDAP vir Duitse vryheid kan dit doen.

Die plattelandse bevolking is arm omdat die hele Duitse nasie arm is. Dit is 'n fout om te dink dat een enkele klas werkers die deel van die fortuin van die Duitse gemeenskap as geheel kan vryspring, – en 'n misdaad om jaloesie te veroorsaak tussen dorpsmense en plattelandse mense, wat ten goede of ten kwade aan mekaar verbind is.

Ekonomiese bystand onder die huidige politieke stelsel kan nie 'n permanente verbetering teweegbring nie, want politieke slawerny is die wortel van ons mense se armoede, en politieke metodes alleen kan dit verwyder.

Die ou politieke partye, wat verantwoordelik was, en is, vir die nasionale verslawing, kan nie die leiers op die pad na vryheid wees nie.

Daar is belangrike ekonomiese take wat wag op professionele organisasies in ons toekomstige Staat; selfs nou kan hulle baie voorbereidende werk in daardie rigting doen; maar vir die politieke stryd van bevryding, wat die grondslag van 'n nuwe ekonomiese orde moet lê, is hulle nie geskik nie; want daardie stryd sal vanuit die oogpunt van nie 'n enkele beroep nie, maar vanuit dié van die hele nasie gevoer moet word.

Die beweging wat die politieke stryd vir bevryding tot die einde sal deurvoer is die NSDAP

(geteken) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Die beleid van die NSDAP oor eienaarskap van grondbesit

'n Antwoord deur Gottfried Feder

Die Deutsche Tageszeitung *(No. 47)* van 25 Januarie 1930 het 'n aantal vrae gepubliseer wat deur die leiers van die Brandenburg Landbund aan ons gestel is. Hul hoofdoel was om 'n definisie te verkry van die houding van die NSDAP teenoor private grondbesit, erfenis, kredietinvordering, tariewe, prysregulering, winsdeling, en teenoor vrae van algemene sosiaal-politieke en verkiesingstaktiese belang.

Ek.

Om angs te besweer met betrekking tot enige latere arbitrêre interpretasie van Punt 17 van die Partyprogram, is die eerste vraag met die volgende woorde gestel: "Is die NSDAP bereid om 'n waarborg

te gee dat hulle nie hul gesig teen ... sal stel nie?"
eienaarskap van grond."

Antwoord: Nasionaal-Sosialisme erken private eienaarskap as 'n beginsel en plaas dit
onder Staatsbeskerming.

Dit sal poog om 'n gesonde kombinasie van alle besighede, klein en groot, in die ekonomiese lewe van die nasie te handhaaf.

Die gees van die hele Program bewys duidelik dat Nasionaal-Sosialisme, as 'n oortuigde en konsekwente teenstander van Marxisme, die vervalle sentrale leerstelling van algemene konfiskering geheel en al verwerp en 'n permanente landbouklas as die beste en sekerste fondament vir die nasionale staat beskou.

Maar as 'n vasberade teenstander van die groot kapitaliste wie se doel dit is om alle landbouwaardes vir hulself te mobiliseer en die boere deur middel van belasting en rente op lenings te verdryf, eis Nasionaal-Sosialisme staatsbeskerming van die boere teen aggressie deur die groot sakebelange.

Ons benodig 'n sterk, gesonde klas boere, vry van die slawerny van rente en die tirannie van belasting.

II.

Die tweede vraag was persoonlik aan my gerig, aangesien ek deur Hitler aangestel is
'finale arbiter van alle vrae rakende die Program'.

"Wat is die houding van Nasionaal-Sosialisme teenoor die erfenis van eiendom, en
opvolgingspligte?"

Antwoord: Aangesien dit die steunpilaar van die nasionale idee is, is kontinuïteit van eienaarskap, d.w.s. erfenis van die grond wat 'n man se voorvaders herwin en bewerk het, 'n natuurlike gevolg. Nasionaal-Sosialisme erken dus die beginsel van erfenis, net soos dit dié van eienaarskap van grond erken.

Machine Translated by Google

Indien eiendom na verre familielede gaan, sal die Nasionaal-Sosialistiese Staat 'n spesiale belasting hef, maar in die geval van nader verwantskap sal dit teen die huidige heersende koers gehef word.

III.

Hierdie vraag is gestel weens angs – heeltemal ongegrond – rakende die moontlike gevolge van die verbod op lenings van private kapitaliste op die sekuriteit van die grond.

Antwoord: 'n Staat wat landbou-eiendom vry van skuld wil maak en die boere wil red uit die kloue van professionele finansiers – soveel boere is tans deur die Jode uit hul huise verdryf – 'n Staat wat die geldmonopolie van kapitalisme wil afbreek en die knegskap van rente wil afskaf, sal waarskynlik nie die nodige krediete terughou of buitensporige rente hef nie; inteendeel, Nasionaal-Sosialisme is van voorneme om die landbou tot die uiterste te help.

IV.

"Die afbreek van die beheersing van rente." Afskaffing van onverdiende inkomste. "Wat is die houding van die Nasionaal-Sosialistiese Party teenoor kapitaal wat gered of geërf is?"

Antwoord: Het enige boer vandag 'n 'onverdiende inkomste' uit rente-eise, of kan enige grondeienaar leef van geld wat hy uit sy huurgeld gespaar het?

Dit beteken dat daar angs is onder sekere grondeienaars wat nog 'n bietjie kapitaal oor het, of andersins is daar opsetlike misverstand of onkunde oor daardie mees noodsaaklike eis van die Nasionaal-Sosialistiese Program.

NB Ons bedoel letterlik "die afbreek van die beheersing van rente". Niemand sal klein hoeveelhede rente uit spaargeld of 'n verband of 'n staatslening as die beheersing van rente beskryf nie. Wat ons daarmee bedoel, is wanneer doelbewuste inflasie ons van al ons spaargeld beroof het, en die boer rente moet betaal op nuwe verbande en korttermynkrediete teen koerse wat hom ruïneer.

Diegene wat ten gunste is van die vashou aan die huidige stelsel van kapitalisme, is teen die ware belange van die boere, en ten gunste daarvan om die banke en hul agente toe te laat om op landbou te belas. Vir die res verwys ek lesers na my pamflette getiteld Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage, en Das Programm der NSDAP *(Die Duitse Staat op die Nasionaal-Sosialistiese Fondasie en die Program van die NSDAP).*

V.

Ons beleid rakende belasting bepaal duidelik en konsekwent: Om die verbruiker te bevry van die las van indirekte belasting, en die produsent van belastings wat sy besigheid belemmer.

"Is die Party van voorneme om invoerbelasting te verwyder?"

Antwoord: Die Landbund behoort bewus te wees dat die Nasionaal-Sosialistiese stemming in die Reichstag absoluut ten gunste van beskermingsbelasting op landbouprodukte gegaan het, in ooreenstemming met die beginsel daarvan - Beskerming van die nasie se werk in stad en platteland.

VI.

Die kwessie van winsdeling. Dit is onmoontlik om hier hierdie wye en moeilike onderwerp te behandel. In my weeklikse joernaal, Die Flamme, het ek ons houding in detail in 'n aantal artikels beskryf.

Machine Translated by Google

Die artikel in die Deutsche Tageszeitung is misleidend, aangesien dit die sinne wat dit aanhaal uit hul konteks verwyder. Ek persoonlik is van mening dat winsdeling in die algemene sin van die kapitalistiese en Marxistiese skole van idees nie die korrekte oplossing is nie. Oor hierdie onderwerp verwys ons Program na werkers in fabrieke, en dit het geen sin om te probeer om die vraag in 'n pamflet oor landbou op te klaar nie.

VII.

Verlenging van Ouderdomsversekeringsvoordele.

"Hoe word daar voorgestel om die fondse vir hierdie doel in te samel?"

Antwoord: Daar is nou voorsiening vir Ouderdomsversekering, maar dit is in baie gevalle onvoldoende en word as verarming beskou. Sodra die belastinglas verwyder is en diegene wat nou werkloos is, maar kan werk, weer in die ekonomiese sfeer herstel word, sal daar voldoende middele wees om voldoende Ouderdomsvoordele te bied vir diegene wat nie meer werk het nie.

VII, IX, X.

Dit is bloot vrae wat te doen het met Partytaktiek, en nie met enige beginsel nie.

Aangesien ons in opposisie is teen 'n koalisie wat ongelukkigheid na Duitsland gebring het, moet ons natuurlik nou en dan saam met die Kommuniste stem (alhoewel 'n hele wêreld ons van hulle skei), net soos die Duitse Nasionale en die Christelike Nasionale Boere doen. Ons laat niemand toe om vir ons te voorskryf waar ons ons aanhangers vandaan kry nie, maar ons wend ons tot almal – werkers, burgers en boere – wat 'n goeie Duitse hart in hul liggame het en manne van goeie wil is, en 'n einde wil sien aan Parlementêre wanregering en die ellendige beleid van vervulling (van die Vredesverdrae). Ons beskou nie 'sosiale kommunikasie' met ander Partye as 'n gepaste metode om die Duitse nasie van Marxisme en Parlementarisme te bevry nie, – want dit lei tot politieke onderhandeling. Niks anders as diktatoriale optrede en vasberade magsuitoefening kan Duitsland uit die modder trek nie.

Die nasie wil nie mooi woorde hê nie, maar kragdadigheid; nie bedinging nie, maar goeie werk vir ons arm, onderdrukte nasie.

'n Volledige en duidelike uiteensetting van die voorafgaande word gegee in nr. 19 van die Nasionaal-Sosialistiese versameling — Ons täglich Brot: Grondvrae van die Duitse Landbou; deur Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, rakende die hele beleid van Nasionaal-Sosialisme met betrekking tot landbou. Dit bevat goed deurdinkte voorstelle vir die herstel van die lydende boereklas van Duitsland.

Nr. 16, deur Dr. Buchner, bevat 'n uitstekende opstel oor die betekenis en gees van ons ekonomiese beleid.

Nr. 12, deur Kolonel Hierl, beskryf ons beleid van nasionale verdediging.

Ons sal afsluit met 'n paar opmerkings oor sekere vrae wat ons politieke vyande venynig en onwaaragtig verkeerd voorstel in die hoop om ons skade aan te doen.

Ons houding teenoor die permanente amptelike klas is sekerlik 'n waardige een. Ons sou nie sulke opregte bewonderaars van die groot Koning van Pruise wees as ons teen hierdie klas was nie. Wat die Leër in die buiteland was, is 'n suiwer, onkreukbare amptelike klas vir die Staat tuis. Eer en plig moet weer eens noodsaaklike eienskappe in ons amptenare word. Die soort amptenare wat tot die wenk en roep van die Rooies en die Swartes is, sal in die komende Staat verdwyn; sulke Party-draadtrekkers het geen nut vir eer en plig nie.

Machine Translated by Google

Die suggestie dat die Nasionaal-Sosialiste teen die amptenare is en van voorneme is om hul salarisse te verminder en pensioene af te skaf, is van die aard van 'n politieke leuen, wat deur die pers van ons teenstanders versprei is. Inteendeel, ons wil aan alle lede van die nasie wat Duitsland hul hele lewe lank getrou gedien het, 'n erepensioen toeken wat hulle in hul oudag van sorge sal verlig. Slegs so sal maatskaplike bystand bevry word van die stigma van 'verarming'.

Ons moet ook verwys na die uitbreiding van die pensioenidee na die onafhanklike ambagte en handwerkers. Daar is geen rede om bekommerd te wees oor hoe ons fondse vir die doel moet insamel nie. Wanneer ons ophou om elke jaar duisende miljoene in die buiteland te betaal, en nog meer aan ons eie bankhuise, sal 'n fraksie van daardie bedrae voldoende wees om vir ouderdomspensioene te betaal.

Werkloosheidsbystand en -versekering

Dit is nie op sigself die staat se saak om mans wat in staat is om te werk met staatsfondse te ondersteun nie. Ons houding teenoor die huidige stelsel van bystand vir diegene wat nie 'n bestaan kan maak nie, het nooit verander nie; ons het nog altyd in die Parlement aangedring op beter toestande vir die werkloses. Dit doen ons nie omdat ons dink dis die regte toedrag van sake nie, maar omdat 'n regering soos die huidige een, wie se idiotiese buitelandse en binnelandse beleid arbeid, voedselproduksie en alle handel tot die rand van die afgrond gedryf het, verplig is om sy beleid te laat vaar.

'n Staat wat nie in staat is om miljoene mans wat kan werk, in die ekonomiese wêreld te herstel nie, verdien dit om weggevee te word; dus, as dit finansieel nie daarin slaag om die probleem van hulp aan werkloosheid aan te spreek nie, trek ons net ons skouers op.

Die verskeie aanvalle op die stelsel van die dole, selfs al is dit geregverdig wanneer hulle verwys na gevalle van misbruik van hierdie maatskaplike bystand, slaag nie daarin om ons van die beginsel waarin ons glo, af te lei nie. Toegegee dat daar onder byna 3 000 000 werkloses 2 of 300 000 berugte luiaards kan wees wat geredelik sou terugkeer werk toe as die dole verwyder word – moet ons nie vergeet dat daar ten minste 2,5 miljoen goeie werkers, werknemers, ingenieurs, tegnici, voormanne, klerke, ens. oorbly wat desperaat na werk soek en dit nie kan vind nie. Dit is as gevolg van die mislukking van ons deeglik ongesonde staatsbeleid dat dit onmoontlik is om enige verandering in die ellendige werklose dole te maak.

Aanvalle op godsdiens en die geestelikes

Ons kan nie te dikwels verklaar dat die NSDA.P. nie daarvan droom om die aan te val nie. Christelike godsdiens en sy waardige dienaars.

Dit is die korrupte beleid van die Sentrum en die Beierse Volksparty wat ons aanval; hulle laat geen geleentheid verbygaan om "Kerk in Gevaar" te skree nie, behalwe wanneer hulle gemeenskaplike saak maak met die ateïstiese, God-ontkennende Sosiale Demokrasie.

Dit is omdat ons so 'n hoë en heilige ideaal van die mens se verhouding tot sy God het, dat ons dit haat om te sien dat godsdiens met die vuilheid van politieke konflik besmeer word.

Machine Translated by Google

2. Die 25 Punte

Die Nasionaal-Sosialistiese Duitse Arbeidersparty het tydens 'n groot massavergadering op 25 Februarie 1920 in die Hofbräuhous-Festsaal in München hul Program aan die wêreld aangekondig.

In artikel 2 van die Grondwet van ons Party word hierdie Program as onveranderlik verklaar.

Die Program

Die Program van die Duitse Werkersparty is beperk in die sin dat die leiers geen voorneme het om, sodra die doelwitte wat daarin aangekondig is, nuwes op te rig nie, bloot om die ontevredenheid van die massas kunsmatig te verhoog en sodoende die voortbestaan van die Party te verseker.

1. Ons eis die vereniging van alle Duitsers om 'n Groot Duitsland te vorm op grond van die reg van die selfbeskikking wat nasies geniet.
2. Ons eis gelyke regte vir die Duitse volk in sy handelinge met ander nasies, en die afskaffing van die Vredesverdrae van Versailles en St. Germain.
3. Ons eis grond en gebied (kolonies) vir die voeding van ons mense en vir die vestiging van ons oorbodige bevolking.
4. Niemand behalwe lede van die nasie mag burgers van die Staat wees nie. Niemand behalwe diegene van Duitse bloed, ongeag hul geloofsoortuiging, mag lede van die nasie wees nie. Geen Jood mag dus 'n lid van die nasie wees nie.
5. Enigiemand wat nie 'n burger van die Staat is nie, mag slegs as gas in Duitsland woon en moet beskou word as onderworpe aan buitelandse wette.
6. Die reg om te stem oor die staat se regering en wetgewing moet slegs deur die burger van die staat geniet word. Ons eis dus dat alle amptelike aanstellings, van watter aard ook al, hetsy in die Ryk, op die platteland of in die kleiner gebiede, slegs aan burgers van die staat toegestaan word. Ons staan teen die korrupte gebruik van die Parlement om poste te vul bloot met die oog op party-oorwegings, en sonder verwysing na karakter of bekwaamheid.
7. Ons eis dat die Staat dit sy eerste plig sal maak om die nywerheid en lewensonderhoud van die burgers van die Staat te bevorder. Indien dit nie moontlik is om die hele bevolking van die Staat te voed nie, moet buitelandse burgers (nie-burgers van die Staat) uit die Ryk uitgesluit word.
8. Alle nie-Duitse immigrasie moet voorkom word. Ons eis dat alle nie-Duitsers wat Duitsland na 2 Augustus 1914 binnegekom het, onmiddellik die Ryk moet verlaat.
9. Alle burgers van die Staat sal gelyk wees wat regte en pligte betref.
10. Dit moet die eerste plig van elke burger van die Staat wees om met sy verstand of met sy liggaam te werk. Die aktiwiteite van die individu mag nie bots met die belange van die geheel nie, maar moet binne die raamwerk van die gemeenskap voortgaan en vir die algemene welstand wees.

Machine Translated by Google

Ons eis dus:

11. Afskaffing van inkomste wat nie deur werk verdien word nie.

Afskaffing van die Slawerny van Belang.

12. In die lig van die enorme opoffering van lewe en eiendom wat elke oorlog van 'n nasie vereis, moet persoonlike verryking as gevolg van 'n oorlog as 'n misdaad teen die nasie beskou word.
Ons eis dus meedoënlose konfiskering van alle oorlogswinste.

13. Ons eis die nasionalisering van alle besighede wat tot dusver in maatskappye (trusts) gevorm is.

14. Ons eis dat die winste uit groothandel verdeel moet word.

15. Ons eis uitgebreide ontwikkeling van voorsiening vir bejaardes.

16. Ons eis die skepping en instandhouding van 'n gesonde middelklas, onmiddellike kommunalisering van groothandel-sakepersele, en die verhuring daarvan teen 'n goedkoop tarief aan klein handelaars, en dat uiterste oorweging aan alle klein verskaffers aan die Staat, distriksowerhede en kleiner gemeenskappe getoon moet word.

17. Ons eis grondhervorming wat geskik is vir ons nasionale vereistes, die aanvaarding van 'n wet vir die konfiskering van grond sonder vergoeding vir gemeenskaplike doeleindes; die afskaffing van rente op grondlenings, en die voorkoming van alle spekulasie in grond .

18. Ons eis meedoënlose vervolging van diegene wie se aktiwiteite skadelik is vir die gemeenskaplike belang. Slegte misdadigers teen die nasie, woekeraars, winsbejagters, ens. moet met die dood gestraf word, ongeag hul geloof of ras.

19. Ons eis dat die Romeinse Reg, wat die materialistiese wêreldorde dien, vervang moet word deur 'n regstelsel vir die hele Duitsland.

20. Met die doel om vir elke bekwame en vlytige Duitser die moontlikheid van hoër onderwys en sodoende bevordering te bied, moet die Staat 'n deeglike heropbou van ons nasionale onderwysstelsel oorweeg. Die kurrikulum van alle onderwysinstellings moet in lyn gebring word met die vereistes van die praktiese lewe.

Begrip van die Staatsgedagte (Staatsosiologie) moet die skooldoelwit wees, beginnende met die eerste aanbreek van intelligensie by die leerling. Ons eis die ontwikkeling van die begaafde kinders van arm ouers, ongeag hul klas of beroep, ten koste van die Staat.

21. Die Staat moet toesien dat die gesondheidstandaard in die land verhoog word deur moeders en babas te beskerm, kinderarbeid te verbied, liggaamlike doeltreffendheid te verhoog deur verpligte gimnastiek en sport wat deur die wet voorgeskryf word, en deur uitgebreide ondersteuning van klubs wat betrokke is by die liggaamlike ontwikkeling van die jeug.

22. Ons eis die afskaffing van 'n betaalde leër en die vorming van 'n nasionale leër.

23. Ons eis wettige oorlogvoering teen bewuste politieke leuens en die verspreiding daarvan in die pers. Om die skepping van 'n Duitse nasionale pers te vergemaklik, eis ons:

---

[1] Op 13 April 1928 het Adolf Hitler die volgende verklaring gemaak: Dit is nodig om te reageer op die valse interpretasie van punt 17 van die program van die NSDAP deur ons teenstanders.

Aangesien die NSDAP die beginsel van private eiendom erken, is dit duidelik dat die uitdrukking 'konfiskering sonder vergoeding' bloot verwys na moontlike wetlike bevoegdhede om, indien nodig, grond te konfiskeer wat onwettig verkry is, of nie in ooreenstemming met nasionale welsyn geadministreer is nie. Dit is gerig in ooreenstemming met nasionale welsyn. Dit is in die eerste plek gerig teen die Joodse maatskappye wat met grond spekuleer.

München, 13 April 1928. (geteken) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. dat alle koerantredakteurs en hul assistente, wat die Duitser in diens het taal, moet lede van die nasie wees;

b. dat spesiale toestemming van die Staat nodig sal wees voordat nie-Duitse koerante mag verskyn. Hierdie word nie noodwendig in die Duitse taal gedruk nie;

c. dat nie-Duitsers wetlik verbied sal word om finansieel aan Duitse koerante deel te neem of hulle te beïnvloed, en dat die straf vir oortreding van die wet die onderdrukking van enige sodanige koerant en onmiddellike deportasie van die betrokke nie-Duitser sal wees. Dit moet verbied word om koerante te publiseer wat nie tot die nasionale welsyn bydra nie. Ons eis wettige vervolging van alle tendense in kuns en letterkunde van 'n aard wat waarskynlik ons lewe as 'n nasie sal disintegreer, en die onderdrukking van instellings wat teen die bogenoemde vereistes indruis.

24. Ons eis vryheid vir alle godsdienstige denominasies in die Staat, vir sover hulle nie 'n gevaar daarvoor inhou nie en nie teen die morele gevoelens van die Duitse ras indruis nie.

Die Party staan as sodanig vir positiewe Christendom, maar bind homself nie in die saak van geloofsbelydenis aan enige spesifieke belydenis nie. Dit bestry die Joods-materialistiese gees binne ons en buite ons, en is oortuig dat ons nasie slegs permanente gesondheid van binne kan bereik op grond van die volgende beginsel:

Die gemeenskaplike belang voor die self.

25. Sodat al die voorafgaande verwesenlik kan word, eis ons die skepping van 'n sterk sentrale staatsmag. Onbetwiste gesag van die polities gesentraliseerde Parlement oor die hele Ryk en sy organisasie; en die vorming van kamers vir klasse en beroepe met die doel om die algemene wette wat deur die Ryk in die verskillende state van die konfederasie uitgevaardig is, uit te voer.

Die leiers van die Party sweer om reguit vorentoe te gaan — indien nodig om hul lewens — om die vervulling van die voorafgaande Punte te verseker.

München, 24 Februarie 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Na volledige bespreking tydens die Algemene Vergadering van lede op 22 Mei 1920, is besluit dat "Hierdie Program onveranderlik is". Dit impliseer nie dat elke woord onveranderd moet bly nie, en ook nie dat enigiets wat gedoen word om die Program te verdiep of te ontwikkel, verbied moet word nie, maar dit impliseer met absolute vasberadenheid en onwrikbare duidelikheid dat die beginsels en leidende idees daarin vervat nie gepeuter mag word nie.

Daar kan geen buig of draai wees vanuit oorwegings van doelmatigheid nie, geen verborge inmenging met baie belangrike – en vir die huidige reëlings in die politiek, samelewing en ekonomie, baie onwelkome – punte in die Program nie, geen afwyking van sentiment nie.

Adolf Hitler druk die twee hoofpunte daarvan in loodletters: Die Gemeenskaplike Belang voor Self — die gees van die Program. Afskaffing van die Slawerny van Belang — die kern van Nasionaal-Sosialisme. Sodra hierdie twee punte bereik is, beteken dit 'n oorwinning van die naderende universalistiese ordening van die samelewing in die 'ware Staat' oor die huidige skeiding van Staat, nasie en ekonomie onder die korrupte invloed van die individualistiese teorie van die samelewing soos nou.

Machine Translated by Google

gebou. Die skynstaat van vandag, wat die werkersklasse onderdruk en die gepirateerde winste van bankiers en aandelebeursspekulante beskerm, is die arena vir roekelose private verryking en vir die laagste politieke winsbejag; dit gee geen aandag aan sy mense nie en bied geen hoë morele band van eenheid nie. Die mag van geld, die mees meedoënlose van alle magte, hou absolute beheer en oefen korrupte, vernietigende invloed uit op die staat, nasie, samelewing, moraliteit, drama, literatuur en op alle sake van moraliteit, wat minder maklik is om te skat.

Daar moet natuurlik geen weifeling, geen terugdeinsing in hierdie reuse-stryd wees nie; dit is óf oorwinning óf nederlaag.

Die ietwat uiteenlopende siening van dieselfde basiese beginsel wat ek in my boek, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), gegee het, is nie 'n verandering nie, maar 'n reeks punte wat bymekaar hoort, versamel en gerangskik volgens verskeie polities-ekonomiese, finansiële, kulturele aspekte van die lewe.

As daardie sienings van my *(sien bl. 22)* as verskillend van of teenstrydig met die 25 Punte beskou kon word, sou Hitler nooit my boek in sy kort voorwoord as die "katechismus van ons beweging" beskryf het nie. Enigeen is vry om enige van die sienings volgens sy smaak te kies, maar as hy hulle met mekaar vergelyk, sal hy hulle nie onderling teenstrydig vind nie.

Om vir die toekoms absolute ooreenstemming in ons eise soos uitgedruk in ons Program te verseker, en om die beweging te beskerm teen die skokke wat waarskynlik enige beweging sal benadeel, —
Die 'voorstelle vir verbetering' wat deur professionele en amateurkritici, klaers en kenners aangebied is, het Adolf Hitler, tydens 'n konferensie van alle distrikorganiseerders wat op 11 Februarie 1926 in Bamberg gehou is, Gottfried Feder formeel aangestel as die finale beoordelaar van alle vrae wat met die Program verband hou.

Machine Translated by Google

3. Die basiese idees

Dit is ons bedoeling in hierdie pamflet om die essensiële beginsels van die Nasionaal-Sosialistiese Staatsopvatting so kort en eenvoudig as moontlik bloot te lê. Ons sal later in meer besonderhede die sosiologiese, teoretiese en spirituele aspekte van daardie opvatting behandel.

Ons sal ook nie probeer om die verskillende ander politieke aspirasies of diegene wat hulle in die verskillende partye en verenigings verteenwoordig, te beskryf nie – dit is 'n taak op sigself – maar ons stel hier slegs die essensiële punte van ons eise neer.

Die wêreld het ontstaan uit chaos, orde uit wanorde, organisasie uit wilde verwarring.

Vandag is chaos 'n wal in die wêreld – verwarring, stryd, haat, onderdrukking, roof, wreedheid, selfsug. Broer is vervreemd van broer. Lede van dieselfde nasie val mekaar aan, steek 'n man dood bloot omdat hy 'n Swastika-kruis dra. Hulle ly almal onder dieselfde laste, dieselfde ontberings; maar wie het ooit gedurende hierdie laaste maande gehoor van Marxistiese werkers wat hul werkgewers, of hul partyleiers, of enige van die bankiers en aandelebeurs-bloedsuiers, of enige van die groothandel-winsgewers aanval of doodmaak? Die enigste offer aan chaos is die goeie, eenvoudige werker. Die Marxiste het hul koppe verloor en drom saam om by die plunderaars van hul eie klas aan te sluit, terwyl hulle wreed draai teen diegene wat gereed staan om dit te red.

Die Nasionalistiese en ander Partye is in die Regering of veg om daarin te kom met diegene wat hul nasionale ideale vernietig het en daardeur beide eer en karakter verloor het. Die verdedigingsverenigings streef daarna om 'in die Staat' deur te dring - die Staat van Severing en Grzesinsky, - pasifiste, internasionaliste en Jode, met wie hulle glo dat hulle die regering kan bestuur.

Hulle het van hul koppe af gegaan! Die sogenaamde Rechtskreise sien nie in dat arende en slange, wolwe en lammers, die mensdom en die cholera-basil nie saam kan werk nie. Hulle span al hul krag in om 'n skyn van 'orde' te gee aan wanorde, politieke chaos, politieke onvrugbaarheid. Maar hulle rig hul gesigte teen die Nasionaal-Sosialiste, daardie 'fanatici', gevul met waansinnige vrese dat laasgenoemde hulle van sommige van hul vorige voorregte en posisies kan ontneem, – en vergeet dat hulle alles verloor het deur die einste mense van wie hulle nou 'n 'aandeel in die politieke brode en visse' eis.

Die nywerhede, groot of klein, het slegs een doel voor oë — winste —, slegs een verlange — krediet —, slegs een protes — teen belasting; hulle vrees en respekteer slegs een ding — die banke; hulle trek hul skouers op oor die Nasionaal-Sosialistiese eis om die slawerny van rente af te breek.

Hul een begeerte is om 'skuld te maak'. Die groot skatkis wat deur die banke sonder moeite of arbeid uit lenings verkry word, beskou hulle as heeltemal in orde. Hulle het partye van ekonomie gestig en gestem vir die Dawes-wette, wat die hoofrede vir die swaar belasting is.

Eer het uit die besigheid gewyk, wat alles in die hande van magtige maatskappye is. Die produsente het hulle oorgegee aan hoë finansies, hul grootste vyand. Die werkgewers in die fabrieke en kantore, diep in die skuld, moet tevrede wees met die geringste loontjie, want al die winste van arbeid gaan in die sakke van die onpersoonlike geldmag in die vorm van rente en dividende.

Die mense in beheer is heeltemal nie in staat om die chaos te stuit nie. Van bo af verpletter deur belasting en rentebetalings, van onder af bedreig deur die gemor van die ondergedompeldes.

Machine Translated by Google

werkers, hulle het hulself blindelings gebind aan 'n staat wat deur kapitalisme beheer word, terwyl die uitbuiters van die huidige chaos hulle toelaat om aan bewind te bly bloot as slawedrywers oor die arbeidersmassas. Hul woede is nie gerig teen die waansin van Marxisme nie, maar teen die draers van die Gehaakte Kruis. Hulle vergeet dat ons en ons alleen die tragedie van die Duitse ekonomie sien nader kom het, waargeneem het en getoon het hoe Duitsland, indien dit betyds aangepak word, deur eie krag die balans kon herstel.

Verenigings onder elke soort naam, redelik in hul basiese idees – hopeloos in die huidige chaos van die openbare lewe, soek maniere om orde te skep. Dit is alles tevergeefs, want hulle is nie in voeling met die nasie as 'n groot sosiale geheel nie. Almal is bloot daarop ingestel om klein voordele vir hul eie kaste te steel; sonder enige politieke of ekonomiese beginsel, doen hulle op hul beurt aansoek by elke politieke party. Hulle buig voor die bestaande stelsel en swig voor die sogenaamde oppergesag.

Hulle het die Duitse nasie ontelbare bedrae gekos in betalings aan tallose organiseerders, direkteure en draadtrekkers, maar niemand van hulle doen die minste goed nie. Inflasie – 'n kriminele maatreël – het alle klasse, die spaarsamiges, lede van verenigings, ambagslui van hul spaargeld beroof. 'n Nuwe belasting, direk van die groen tafel af, vernietig die hoop gebaseer op jare se werk. 'n Voordeel wat verkry word na tallose vergaderings, besprekings, afvaardigings na die regering, word gewoonlik nietig verklaar deur 'n styging in lewenskoste, 'n styging of 'n daling in pryse.

Chaos en waansin! Hoe kan 'n boer onder sulke vervolging leef? Hoe kan die werker koop met pryse wat heeltyd styg? Wat baat dit om die lone van amptenare en werknemers te verhoog wanneer die indeks van lewenskoste aanhou styg? Hulle soek in hul goedgelowigheid hulp van die Staat, die Staat wat al die verarming en onderdrukking veroorsaak het, wat nie die 'Vader van die Nasie' is nie, maar die tiran en belastinginvorderaar van die gelddespotisme.

So wend hulle hulle keer op keer na die ou partye, sê hulle gee nie om vir politiek nie en behoort aan geen Party nie, en terselfdertyd die ellendige Partytwiste laat voortgaan soos voorheen.

Die groot taak wat Nasionaal-Sosialisme voor hom gestel het, is 'n vasberadenheid om vorm te herstel, die chaos te verdryf, die wêreld, wat van die ou bedelings afgewyk het, weer in orde te bring en daardie orde te bewaar – in die hoogste Platoniese sin.

Dit moet hier gesê word dat ons nie die skynbare orde van 'n gepolisieerde staat, of die roof van finansies wat deur gebruike geheilig en deur die wet toegelaat word, of die sameswerings van sindikate, trusts en ander georganiseerde maatreëls van nasionale verraad as 'Orde' beskou nie, hoe goed hulle ook al 'funksioneer'. Selfs 'n bende rowers het 'orde', gevangenisse het hul 'regulasies'. Maar in die nasie, as 'n organiese geheel beskou, toon elke aspek van ons openbare lewe pyn, gebondenheid, onderdrukking, onopregtheid en bied 'n chaotiese prentjie van 'n stryd van almal teen almal.

Regering teen volk, Party teen Party, wat terselfdertyd die mees onnatuurlike alliansies sluit, werkgewer teen werknemer, handelaar teen produsent en verbruiker, grondeienaar teen huurder, arbeider teen boer, amptenare teen publiek, werker teen
'bourgeoisie', Kerk teen Staat, elkeen blindelings op sy eie teenstander af en dink net aan sy eie selfsugtige belange, sy vooruitgang en sy geldsakke. Niemand dink daaraan dat die ander die reg het om te lewe nie, of dat die nastrewing van sy eie selfsugtige doelwitte beteken dat iemand anders daarvoor moet betaal nie. Niemand dink aan sy bure se welsyn, of aan sy hoër pligte teenoor die gemeenskap nie. 'n Asemrowende nastrewing van persoonlike gewin. Elmboog jou buurman om op te klim, trap op sy lyf as jy iets daardeur wil kry – hoekom omgee? Dit is moderne besigheid.

Laat ons onsself nie mislei nie. Ons is midde-in 'n groot wêreldverandering, en dit is natuurlik dat eenvoudige siele, arme dwalende geeste, geen uitweg uit die chaos sien nie, verligting soek in

Machine Translated by Google

selfmoord, of dink die wêreld kom tot 'n einde en sluit aan by die wedloop na die goue kalf en storm blindelings in die maalkolk in. "Geniet terwyl jy kan — agter ons aan die vloed."

So 'n verskriklike slag vir die moraal van 'n nasie is slegs moontlik en verklaarbaar wanneer die hele intellektuele fondament van die samelewing geskud of andersins vals is, - en trouens sien ons dat Marxisme, Kapitalisme en die leiers van ons openbare lewe almal dieselfde god aanbid - Individualisme. Persoonlike belang is die enigste aansporing, — die verkryging van voordele vir 'n mens se eie eng klas in die lewe.

Later sal 'n verdere bydrae tot hierdie reeks verskyn, gewy aan 'n noukeurige sosiologiese studie van die konstruksie van die samelewing.

Hier sal ek slegs kortliks probeer om 'n vergelykende beeld te toon van die verskil tussen die organiese foute in die staat en politieke ekonomie van vandag en die wese van 'n Nasionaal-Sosialistiese Staat. Die hedendaagse leerstelling is: Die samelewing is die som van die individue - die staat op sy beste 'n gerieflike samevoeging van individue of verenigings.

Ons kan hierdie leerstelling van die konstruksie van die samelewing vergelyk met 'n hoop klippe. Die enigste werklike ding daaraan is die individuele stukke klip. Die vorm daarvan is 'n kwessie van toeval; of 'n klip bo-op of onder is, is onverskillig. Die resultaat is nie meer of minder as 'n hoop nie. klippe.

Volgens dieselfde vergelyking is die Staat wat aan ons Nasionaal-Sosialistiese leerstelling van die samelewing en staatsfilosofie voldoen, die huis. Meganies gesproke bestaan die huis ook uit soveel individuele stene – sand, sement, balke, vensters, deure, vloere, ens. Maar enigiemand kan sien dat 'n huis, 'n kamer, 'n hoër entiteit is, iets nuuts en eienaardigs en volledig op sigself, meer as 'n blote somtotaal van stene wat opmekaar gestapel is. Enigiemand kan verstaan dat 'n huis nie ontstaan deur 'n aantal enkele dele op 'n hoop te stapel nie, maar slegs deur hierdie dele volgens 'n doelbewuste plan aanmekaar te sit.

So is dit met 'n nasie. Eers wanneer chaos organies, deur 'n doelbewuste plan, in orde gebring is en plek maak vir vorm, nie totdat 'n beredeneerde geheel uit die massa dele saamgestel is nie, kan die ware Staat verskyn. Eers dan sal die samestellende dele 'n doelgerigte vorm aanneem. Othmar Spann, voorheen Rektor van die Universiteit van Wene, het in sy boek, Der wahre Staat, en in sy Gesellschaftslehre die sosiologiese basis van die hedendaagse individualistiese Staat bewonderenswaardig verduidelik in teenstelling met die hoë ideaal van universele orde in 'n Staat wat op wetenskaplike beginsels gebaseer is.

Ons Nasionaal-Sosialiste het die frase geskep, wat alle mense kan verstaan:

Die Gemeenskap voor die individu.

Dit is slegs deur die algemene belang as 'n lid van die nasionale gemeenskap te dien dat die individu tot 'n hoër lewe ontwaak, elkeen op sy eie plek. Slegs so sal elkeen die ware Sosialisme, die gemeenskaplike gevoel, die ware lewe bereik, 'n bewussyn van veiligheid wen, en besef dat slegs onder die oorheersing van hierdie idee 'n organiese, nasionale regering uit die huidige stelsel van roof kan ontstaan, en van voordeel kan wees vir die gemeenskap, en vir elke lid van die gemeenskap.

Vandag is die individu 'n hulpelose slagoffer van die magte wat vir die heerskappy veg; sy assosiasies is magteloos om hom te help. Dit word nie duidelik besef wie die ware vyand is nie - die ledige profiteur en uitbuiter. Ten spyte van die Marxistiese uitroep teen kapitalisme, die vrome uitsprake van die Sentrum, die klagtes van die sakewêreld oor die las van

Machine Translated by Google

belasting en rente, niemand besef die wêreldvyand nie, die finansies wat die wêreld oorskadu, en sy verteenwoordiger, die Joodse magnaat.

Alle klasse het die hou van rente gevoel; die belastinggaarder druk swaar op elke deel van die bevolking, – maar wie durf die mag van die bank en Effektebeurs teenstaan? Kapitaal verkondig sy karakter deur, in teenstelling met alle ervaring elders op aarde, as't ware buite homself te groei sonder moeite of arbeid, deur middel van rente en dividende, en deur elke minuut groter en magtiger te word. Die duiwelse beginsel van leuens het die fatsoenlikheid van kreatiewe arbeid oortref.

Breek af, die slawerny van belang is ons oorlogskreet.

Ek weet dat hierdie eis, wat onderliggend is aan elke ander, nie behoorlik verstaan word in sy volle betekenis nie, selfs nie in ons eie geledere nie. Baie min van ons sprekers durf byvoorbeeld hierdie basiese vraag aanval, hoewel die meeste van hulle voel hoe belangrik dit is; want een van ons Party se slagspreuke is "Beveg kapitaal en die Effektebeurs". Maar wat die 'beheersing van belang' werklik is, hoe dit die lewe van die nasie en die individu raak, hoe 'finansies' die bevolking verslaaf het, en wat die regte en praktiese metodes is wat aangeneem moet word om dit te breek, en wat die gevolge van die breek daarvan vir die hele bevolking sou wees – is vir baie min duidelik genoeg om hulle in staat te stel om dit in hul eie woorde te verduidelik.

In sy groot werk, Mein Kampf, (Vol. I, pp. 224—225) het Adolf Hitler die geweldige belangrikheid van hierdie vraag soos volg aangedui: *"Terwyl ek in Junie 1919 na Gottfried Feder se eerste lesing oor die afbreek van die beheer van rente geluister het, het ek dadelik geweet dat dit 'n teoretiese waarheid was wat geweldig belangrik was vir die toekoms van die Duitse nasie. Die stryd teen internasionale kapitaal en finansies het die hoofpunt geword in die Program vir die Duitse nasie se stryd om onafhanklikheid en vryheid."*

Alle ernstige Nasionaal-Sosialiste deel hierdie oortuiging, want die oplossing van hierdie vraag impliseer die oplossing van die Joodse vraagstuk, – en veel meer as dit.

Antisemitisme is in 'n sekere sin die fondament van die gevoel onderliggend aan ons hele beweging. Elke Nasionaal-Sosialis is 'n antisemiet, maar elke antisemiet hoef nie 'n Nasionaal-Sosialis te wees nie. Antisemitisme is negatief; die antisemiet herken die draer van die nasionale plaagkiem, maar hierdie kennis verander gewoonlik in haat teenoor die individuele Jood en die sukses van die Jode in die sakelewe. Dan, in die beste geval, kom antisemitisme op om te help om die Jood uit ons staats- en ekonomiese lewe te verdryf. Die antisemiet bekommer hom nie oor Hoe en Wat volgende nie.

As, selfs nadat die Jood verdryf is, die beginsel van hedendaagse Joodse oorheersing – eiebelang voor algemene belang – en die Joodse bank- en kredietstelsel steeds sou voortduur, sou daar steeds genoeg bastaard-Jode wees, of selfs 'normale Duitsers' van gemengde ras wat net so gereed is om in die Jode se skoene te trap en teen hul eie ras te woed soos die Jode vandag is, en ons behoort miskien baie 'antisemiete' te sien sit waar die Jode eens gesit het.

Nou is Nasionaal-Sosialisme met sy hoofeis, die afbreek van die Belangebeheersing, in wese konstruktief. Dit byt dieper, en die gevolge is veel meer allesomvattend.

In my opstel, Das Herzstück unseres Programms (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), het ek gewys op die eienaardige posisie wat die vraag ons gee tussen alle ander partye en verenigings. In al ons ander eise vind ons soortgelyke en parallelle aspirasies in die partye van regs en links. Geen ander party behalwe ons s'n kan enige eweknie van hierdie een eis toon nie.

Machine Translated by Google

Ons almal weet dat nóg die Linkses, met hul valse uitroep van "Af met Kapitalisme", nóg die Regses met hul frases oor die Vaderland, in staat is om 'n nuwe wêreldtydperk te begin, want nóg die Marxiste nóg die reaksionêre kon enigiets aan die aard van ons ekonomie verander nie, maar sou slegs vernietig soos die Kommuniste in Rusland doen. Hulle is nie in staat tot opbou nie –
soos die Kommuniste in Rusland.

Wat bedoel ons met Belangstelling van Belang?

Die toestand van volke onder die geld-oorheersing van die finansies van die wêreld Joodse samelewing.

Die grondeienaar is onder hierdie slawerny, wat lenings moet aangaan om sy boerderybedrywighede te finansier, - lenings teen so 'n hoë rente dat dit amper die resultate van sy arbeid opvreet -, of wat gedwing word om skuld aan te gaan en die verbande agter hom aan te sleep soos soveel gewig van lood.

So is die werker, wat in winkels en fabrieke vir 'n skamele loon produseer, terwyl die aandeelhouer dividende en bonusse ontvang waarvoor hy nie gewerk het nie.

So ook die verdienende middelklas, wie se werk amper geheel en al gaan om die rente op bankoortrekkings te betaal.

So is almal wat hul brood moet verdien deur geestelike of fisiese werk, terwyl 'n betreklik klein deel, sonder arbeid of moeite, enorme winste uit hul dividende, spekulasies en bankaandele in die sak steek. Ons verwys nie na die spaarsamige spaarders en klein kapitaliste nie –
alhoewel hulle ook hul winste aan 'n valse stelsel verskuldig was, of verskuldig was, —, maar hul hele lewe lank, is die bedrag van hul klein rente baie keer van hulle af weggeneem in die vorm van belasting, sodat ons dit maklik kan bekostig om hulle in hul oudag 'n deel van hul volle verdienste terug te betaal, wat weggeneem is. Ek sal later meer hieroor te sê hê.

So ook die nyweraar, wat sy besigheid moeisaam opgebou het en dit mettertyd in 'n maatskappy omskep het. Hy is nie meer 'n vryspeler nie, maar moet ook die gierige direksie en sy aandeelhouers tevrede stel – as hy nie uitgepers wil word nie.

So is alle nasies wat hul tekorte deur middel van lenings dek.

Hierdie slawerny beteken ondergang vir enige nasie wat sy soewereine regte tuis, die beheer oor sy finansies, sy spoorweë, en belasting en doeane aan die geldmag, die bankiers, oorhandig, soos Duitsland gedoen het deur die Dawes-wet te aanvaar.

Kreatiewe arbeid is onder dieselfde slawerny, as dit voor alles aan geld dink. Vandag
geld, die 'dienaar van besigheid', het die meester geword, trouens, die brutale tiran van arbeid.

Slawerny van belangstelling is die ware uitdrukking vir die antagonismes, Kapitaal versus Arbeid, bloed versus geld, kreatiewe werk versus uitbuiting.

Die noodsaaklikheid om hierdie slawerny te verbreek is van so 'n groot belang vir ons nasie en ons ras, dat ons nasie se hoop om uit sy skande en slawerny op te staan, daarvan alleen afhang; trouens, die hoop om geluk, voorspoed en beskawing regoor die wêreld te herstel.

"Dit is die spilpunt waarop alles draai; dit is veel meer as bloot 'n noodsaaklikheid van finansiële beleid. Terwyl die beginsels en gevolge daarvan diep in die politieke en ekonomiese lewe insny, is dit 'n leidende vraag vir ekonomiese studie, en raak dus elke individu en vereis dit 'n besluit van elkeen: — Diens aan die nasie of onbeperkte private verryking. Dit beteken 'n oplossing van die Sosiale Vraag."

Alle 'wêreldvrae' kan in een woord beskryf word, wat soos 'n vlam uit chaos opstyg; terselfdertyd kan tallose profete en boeke nie al die vrae wat uit daardie woord ontstaan, uitput nie.

Machine Translated by Google

Ons kan tans nie meer sê oor hierdie groot basiese beginsel van Nasionaal-Sosialisme nie. Ek het reeds in my pamflette lig op elke wesenlike kant van die probleem gewerp: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — München, 1926 (nou uit druk); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; en Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (alles verkrygbaar deur die biblioteek van ons Party in München, Thierschstr. 11).

Intensiewe studie is nodig om die besonderhede van hierdie probleem te bemeester, want die praktiese ekonomie van die afgelope 50 jaar het die kapitalistiese idee so noukeurig gevolg dat almal wat daarmee grootgeword het, 'n volledige verandering van oriëntasie nodig het om daarvan vry te kom.

'n Pamflet oor die onderwerp sal binnekort verskyn, wat ons lede 'n verduideliking sal gee oor hierdie uiters belangrike taak van die komende nasionalistiese Staat.

Benewens die twee heeltemal nuwe basiese beginsels van ons Program wat hierbo gegee is, moet sekere ander noem in verband met die algemene beleid van die Staat.

Die beginsel onderliggend aan ons staatsbeleid is kortliks soos volg: Die Duitse Ryk is die tuiste van die Duitsers.

Dit is die groot beginsel vir ons hele buitelandse beleid, en sluit Duitsland se politieke bevryding, al die vereistes van ons rassebeleid en die voorwaardes vir lidmaatskap van die Staat in.

Ons ekonomiese beginsel is: Die plig van die nasionale ekonomie is om in die noodsaaklikhede te voorsien van die lewe en nie om die hoogste moontlike winste vir kapitaal te verseker nie.

Hierdie beginsel van ekonomiese beleid omvat 'n fundamentele houding van Nasionaal-Sosialisme teenoor private eiendom, en met betrekking tot die verskillende vorme van besigheid, van die heel klein tot die heel groot — Sindikate, Trusts — en ook tot die groot morele vrae wat 'n lewende krag in besigheid moet wees, as die 'nasionale ekonomie' nie moet sink tot blote uitbuiting van die nasie en bloot vir wins bedryf word nie!

Ons beginsel rakende finansies is soos volg:

Finansies sal bestaan tot voordeel van die Staat; die finansiële magnate sal nie 'n vorm nie. Staat binne die Staat.

Hierdie beginsel behels 'n seismiese verandering. Dit het betrekking op die praktiese maatreëls wat geneem sal moet word om die Slawerny van Belange te verbreek, — nasionalisering van finansies, beheer van die kredietstelsel en die bankstelsel.

Elk van hierdie take is van die grootste belang vanuit die oogpunt van ons Program. Dit behels alle belastingwetgewing, met die uiteindelike — en skynbaar onmoontlike — doel van 'n staat sonder belasting.

Ons beginsel rakende sosiale onderwerpe is soos volg:

Die algemene welsyn is die hoogste wet van almal.

Hierdie beginsel van ons is in direkte teenstelling met die hedendaagse praktyk, waarvolgens elke klas, elke beroep, probeer om voordele vir sy eie spesifieke groep in sosiale beleid te verkry sonder om die algemene belang in ag te neem. Ons wil dit vir almal moontlik maak om 'n woning te vind en vir almal om 'n bestaan te maak, en 'n algemene stelsel van bejaardesversorging instel.

Wat opvoedkundige en morele vooruitgang betref, is dit ons onveranderlike beginsel: dat alle werk in daardie rigting vanuit die uitsluitlike oogpunt van die Duitse nasionaliteit gedoen moet word. Dit kan nie deur bevel of deur geweld wees dat die morele en intellektuele kragte van ons nasie 'n nuwe Renaissance, 'n nuwe klassieke era in die kunste, kan inlui nie. 'n Stop sal gebring moet word aan die beserings wat gely is.

Machine Translated by Google

deur ons Duitse artistieke en intellektuele lewe aan die hande van die Joodse diktatorskap, veral deur die vergiftiging van die pers.

Afgesien van hierdie belangrike domein van die openbare lewe is daar natuurlik baie ander verbeterings wat oorweeg moet word.

Dit is duidelik dat ons regstelsel aangepas sal moet word om die verskeidenheid nuwe instellings te akkommodeer; dat die skandaal van verkiesing tot die Parlement deur die demokratiese stemming verwyder sal moet word, en dat ons, na die oorgangstydperk van 'n diktatorskap, sal moet besluit oor die uiterlik sigbare vorm van die Staat en die interne funksies van die federale state.

Ons kan egter reeds in hierdie kort oorsig die ontsaglike dimensies van hierdie vrae sien wanneer dit van aangesig tot aangesig gestel word met die ontsaglike fundamentele beginsels van ons Program.

Dit is nie fundamenteel nie – trouens, dit maak nie saak of ons 'n monargie of 'n republiek moet wees nie, of ons 'n federasie van 5 of 25 state moet hê, mits hulle almal Duitse state is wat onder 'n sterk sentrale regering gekombineer word, wanneer hulle van aangesig tot aangesig met die buitelander staan, en mits slegs die burgers van die Duitse staat tuis gelukkig en tevrede kan leef.

Machine Translated by Google

4. Die Programvereistes in Besonderhede

soos geformuleer deur Gottfried Feder in Der deutsche Staat.

Dit sal duidelikheid bied, wanneer nuwe lede gewerf word, om die Program in die vorm wat volg, te gebruik. Die kleiner klousules word onder die belangriker opskrifte gerangskik, wat ooreenstem met die beginsels wat in die vorige hoofstuk uiteengesit is.

Die Politieke en Ekonomiese Program van die NSDAP

Ons doel is — Duitsland se wedergeboorte tot Duitse vryheid in die Duitse gees.

Die middele tot hierdie doel is:

1. Die politieke beginsel: Die Duitse Ryk is die tuiste van die Duitsers.

    a. In buitelandse beleid:

        • Vorming van 'n homogene nasionale staat, wat die hele Duitse ras omvat.

        • Energieke verteenwoordiging van Duitse belange in die buiteland.

    b. In rassebeleid:

        • Vorming van 'n homogene nasionale staat, wat die hele Duitse ras omvat.

        • Energieke verteenwoordiging van Duitse belange in die buiteland.

    c. In interne beleid:

        • Niemand behalwe Duitsers wat die volle gemeenskap met die gees en bestemming van Duitsland bely, mag die regte van 'n burger van die Staat uitoefen nie.

        • Hy wat nie 'n Duitser is nie, mag slegs as gas in die Duitse Staat woon en is onderworpe aan buitelandse reg.

        • Die regte van Duitsers sal voorkeur geniet bo dié van burgers van vreemde nasies.

2. Ons ekonomiese beginsel: Die plig van die Staat is om die noodsaaklikhede van lewe en nie om die hoogste moontlike winste vir kapitaal te verseker nie.

    a. Nasionaal-Sosialisme erken private eiendom as 'n beginsel en beskerm dit deur wet.

    b. Die nasionale welsyn vereis egter dat 'n beperking gestel word op die opgaar van rykdom in die hande van individue.

    c. Alle Duitsers vorm 'n gemeenskap vir die bevordering van die algemene welsyn en kultuur.

    d. Binne die perke van die verpligting van elke Duitser om te werk, met die heiligheid van privaat eiendom gerespekteer, is elke Duitser vry om te verdien en oor die resultate van sy arbeid te beskik.

Machine Translated by Google

e. Die gesonde kombinasie van alle vorme van besigheid, klein en groot, in elke domein van die ekonomiese lewe, insluitend landbou, moet aangemoedig word.

f. Alle bestaande besighede wat tot dusver in die vorm van maatskappye was, moet genasionaliseer word.

g. Woeker en winsbejag en persoonlike verryking ten koste en tot die skade van die nasie sal met die dood gestraf word.

h. Invoering van 'n jaar se verpligting om (vir die Staat) te werk, wat op elkeen van hulle van toepassing is. Duits.

3. Ons finansiële beginsel: Finansies sal bestaan tot voordeel van die Staat; die finansiële magnate sal nie 'n Staat binne die Staat vorm nie. Vandaar ons doel om die beheersing van belange te verbreek.

a. Verligting van die Staat, en dus van die nasie, van sy skuld aan die groot finansiële huise wat teen rente leen.

b. Nasionalisering van die Reichsbank en die uitgiftehuise. c. Voorsiening van

geld vir alle groot openbare doelstellings (waterkrag, spoorweë, ens.), nie deur middel van lenings nie, maar deur die toestaan van rentevrye staatsobligasies of sonder om kontant te gebruik.

d. Invoering van 'n vaste standaard van geldeenheid op 'n versekerde basis.

e. Skepping van 'n nasionale bank vir sake-ontwikkeling (valutahervorming) vir die toestaan van rentevrye lenings.

f. Fundamentele hermodellering van die belastingstelsel op grond van sosio-ekonomiese beginsels. Verligting van die verbruiker van die las van indirekte belasting, en van die produsent van verlammende belasting (fiskale hervorming en belastingverligting).

4. Ons sosiaal-politieke beginsel: Die algemene welsyn is die hoogste wet van almal.

a. Ontwikkeling op groot skaal van ouderdomsversekering deur die nasionalisering van die stelsel van annuïteite. Elke lid van die Duitse Staat sal verseker wees van genoeg om van te leef wanneer hy/sy 'n sekere ouderdom bereik, of, indien permanent ongeskik, voor daardie ouderdom.

b. Deelname deur almal wat betrokke is by produktiewe ondernemings aan die winste volgens doeltreffendheid en ouderdom. Verantwoordelikheid sal ook gedeel word in die vervulling van die taak vanuit 'n nasionale oogpunt.

c. Beslaglegging vir sosiale doeleindes op alle winste gemaak uit die Oorlog en die Rewolusie, nie te danke aan eerlike werk nie, en op die fortuine van woekeraars en geldgrypers.

d. Verligting van die tekort aan wonings deur uitgebreide nuwe konstruksie dwarsdeur die Ryk met die middele wat in nr. 20 voorgestel word ('n nuwe nasionale bank).

5. Ons kulturele doelwit is dat alle wetenskappe en beeldende kunste sal floreer op die basis van 'n polities vrye, ekonomies gesonde staat. Die middele om dit te bereik sal wees:

a. Die opvoeding van die jonges om gesond van liggaam en vry van gees te wees, na die groot tradisies van die Duitse kultuur.

b. Volledige vryheid van geloof en gewete.

c. Spesiale beskerming vir die Christelike denominasies.

d. Ontmoediging van dogmas, wat teenstrydig is met Duitse morele instinkte en sake bevat wat skadelik is vir die Staat en die nasie.

Machine Translated by Google

e. Ontmoediging van alle bose invloede in die pers, in die letterkunde, die verhoog, die kunste en die rolprentteaters.

f. Vryheid van onderrig in die Duitse sekondêre skole; vorming van 'n reël klas van hoogmoedige manne.

6. Militêre sake.

a. Om die nasie doeltreffend te maak deur elke vrye Duitser toe te laat om te dien en te dra arms.

b. Afskaffing van die betaalde Leër.

c. Skepping van 'n nasionale Leër vir nasionale verdediging onder bevel van 'n hoogs opgeleide korps van professionele offisiere.

7. Ander aanbevelings.

a. Pershervorming. Onderdrukking van alle tydskrifte wat teen die nasionale welstand indruis. Streng verantwoordelikheid vir alle onware en opsetlik vervalste intelligensie.

b. Wysiging van die stemregwette om die demoraliserende metodes van verkiesingswedstryde en die immuniteit van diegene wat verkose is, uit te skakel.

c. Stigting van spesiale Kamers vir ambagte en professies.

d. Regterlike hervorming met betrekking tot die Grondwette — erkenning van die eiendomsregte in grond as 'n beginsel; geen reg om van private bronne te leen op grond van die sekuriteit van die grond nie; die Staat moet die reg van voorkoop hê, veral in die geval van buitelanders en Jode; die Staat moet gemagtig wees om boedels te administreer in geval van swak bestuur aan die kant van die eienaar.

Burgerlike Reg — aansienlik verhoogde beskerming vir persoonlike eer, gesondheid, in teenstelling met die eensydige wetlike beskerming van eiendomsregte, wat vandag oorheers.

e. Staatsregshervorming.

Die staatsvorm wat die beste by die Duitse karakter pas, is soewereine beheer, verenig in 'n sentrale persoonlike mag. Die nasie moet later besluit of hierdie sentrale persoonlike mag deur 'n verkose monarg of 'n president uitgeoefen sal word.

Federale karakter van die Ryk.

Die konstitusie van die Duitse nasie, bestaande uit 'n aantal lande wat nou deur ras en geskiedenis met mekaar verbind is, maak dit noodsaaklik dat elkeen van die state in interne sake baie onafhanklik moet wees.

Dit is die saak van die Ryk om die Duitse nasie in die buiteland te verteenwoordig, en om voorsiening te maak vir paspoorte, doeane, ook vir die Leër en Vloot.

Daar is drie hoofhindernisse vir die uitvoering van hierdie nasionale Program van Nasionale Sosialisme: Marxisme, die Parlementêre stelsel en die kapitalistiese magnate.

1. Ons anti-Marxistiese veldtog is gerig teen die ontwrigtende leerstellings van die Jood, Karl Marx – dié van die klasseoorlog wat die nasie verdeel, dié van die afskaffing van private eiendom wat besigheid onmoontlik maak – en teen die hele ekonomies materialistiese siening van die geskiedenis.

Machine Translated by Google

2. Ons veldtog teen parlemente is gerig teen die gebrek aan verantwoordelikheid van die sogenaamde verteenwoordigers van die volk, wat – omdat hulle immuun is – nooit in die praktyk gedaag kan word om verantwoording te doen vir die gevolge van hul besluite nie; ook teen al die euwels wat uit die stelsel voortspruit (morele korrupsie, nepotisme, korrupsie), wat alles lei tot die finale euwel – 'n regering wat afhanklik is van so 'n parlement.

3. Ons veldtog teen Mammon, wat bo die ander twee staan, is gerig teen die wêreldomvattende mag van geld, d.w.s. die voortdurende uitbuiting van ons nasie deur die groot uitleenhuise.

Dit is ook 'n geweldige stryd teen die sieldodende, materialistiese gees van gierigheid en roofsug met al sy ontwrigtende gepaardgaande gebeurtenisse dwarsdeur ons openbare, kommersiële en kulturele lewe.

Die hoofstryd is een tussen twee wêreldteorieë, verteenwoordig deur twee wesenlik verskillende strukture – die gees wat geskep het en kreatief is, en die onrustige, grypende gees. Die kreatiewe gees, diepgewortel, maar superieur aan die res van die wêreld in geestelike ervaring, word gedra; hoofsaaklik deur die Ariese ras; – Die grypende gees, sonder wortels êrens, wat slegs op materiële dinge, kommersieel, mik, word hoofsaaklik deur die Jode verteenwoordig.

Nasionaal-Sosialisme, soos antisemitisme, beskou die Joods-materialistiese gees as die hoofrede vir die euwel; dit weet egter dat hierdie grootste stryd in die geskiedenis nie net by die vernietiging van die Semitiese gees moet ophou nie; daarom gaan die groot Program van Nasionaal-Sosialisme veel verder as die antisemitiese begeerte om te vernietig, want dit bied 'n positiewe konstruktiewe prentjie wat wys hoe die Nasionaal-Sosialistiese Staat van arbeid en prestasie behoort te lyk wanneer dit voltooi is.

Sodra hierdie hoë doel bereik is, sal die Nasionaal-Sosialistiese Party outomaties ontbind; want Nasionaal-Sosialisme sal dan die hele lewe van die hele Duitse nasie wees. Die NSDAP is nie 'n politieke party in die gewone sin van die woord nie, maar is daardie deel van die nasie wat vol vertroue en sekerheid van die toekoms het, wat rondom sterk en vasberade leiers vergader het om Duitsland van skaamte en magteloosheid in die buiteland en van demoralisering tuis te verlos, en om haar weer sterk en gerespekteerd in die buiteland te maak, en moreel en ekonomies gesond tuis.

“Die Duitse Ryk is die tuiste van die Duitse volk.”

Elke woord van hierdie beginsel van staatsbeleid is 'n hou met 'n hou, as ons die ellendige toestand van sake vandag in ag neem.

Die 'Duitse Ryk' — waar is daar vandag 'n Duitse Ryk? Kan Duitsland daarop aanspraak maak om 'n onafhanklike staat genoem te word? Nee! Selfs die mees selfvoldane kenners in Staatsreg kan nie 'n land, soos Duitsland nou is, beskryf as een wat ten volle van al sy soewereiniteitsregte geniet nie.

Die vyf belangrikste regte van 'n staat is: soewereiniteit oor sy grondgebied, sy leër, sy finansies, sy interne administrasie en kommunikasie, en laastens sy geregtigheid.

Jy hoef die saak slegs so aan enige leek voor te lê sonder verdere verduideliking van 'n nasie se regte kragtens Internasionale Reg, en dit te vergelyk met Duitsland se posisie vandag, en dit word duidelik dat dit onmoontlik is om te beweer dat 'n soewereine 'Duitse Ryk' langer bestaan.

Ons beheer oor ons grondgebied is 'n bespotting, want wanneer Frankryk ook al verkies, kan sy Duitse grond in beslag neem sonder om toestemming te vra en sonder om teenstand te verduur. Tsjegge, Pole, Dene

Machine Translated by Google

kon enige inval in Duitse gebied waag sonder vrees vir hindernis. Die 'vervloekte ou regime' het 'n heel ander interpretasie gegee aan die geringste oortreding van die grens. 'n Militêre inval in Duitse gebied het toe 'n 'toestand van oorlog' geïmpliseer.

Om sy territoriale soewereiniteit te beskerm, benodig 'n nasie 'n gewapende mag wat in staat is om enige aanval op sy grondgebied, en dus op die lewens en geluk van sy burgers, af te weer. 'n Vrye staat kan nie 'n buitelandse mag toelaat om sy optrede te ondersoek nie, of die reg te hê om die sterkte, toerusting, bewapening of garnisoene van sy leër te besluit nie; as dit wel gebeur, is dit beslis nie 'soewerein' nie; dit kan nie sy magsmiddele beheer nie; dit het beheer oor sy militêre magte prysgegee. Duitsland het dit gedoen deur toe te gee aan die vyandelike Kommissies vir Ontwapening en Beheer.

Duitsland het reeds hierdie vernedering onder die Wapenstilstandvoorwaardes gely en het haar internasionale regte verloor.

Nietemin kon sy dalk 'n deel van haar interne beheer behou het; maar sodra die militêre beheer vernietig is, het die finansiële magnate die geleentheid vir onbeperkte uitbuiting van Duitse arbeid aangegryp.

Eerstens het die modderige stroom van die Rewolusie oor Duitsland losgebars; toe het die woekeraars en profiteurs, die Sosiaal-demokratiese verraaiers, seuns van chaos, deserteurs, tronkvoëls die mag met die Demokrate en die Sentrum gedeel, en agter en oor al die finansiers het die Jode hul besigheid gedoen. Gou is die Vrymesselaars van die sogenaamde Nasionale Partye, veral Broeder Stresemann, ingeroep. Die finale slag sou gou kom. Die kenners met hul Dawes-wet het Duitsland van beheer oor sy finansies beroof, wat aan 'n handjievol Jode, die Duitse en buitelandse finansiële magnate, weggeruil is. Die Reichstag het die spoorweë laat gaan, en daarmee saam al die beheer oor kommunikasie, ook 'n groot deel van die beheer oor belasting en doeane, deur dit aan die Reparasiekommissaris oor te gee.

Beheer van geregtigheid bestaan skaars meer. Die besette distrikte is onderworpe aan buitelandse militêre reg; spesiale regulasies beheer die res van Duitsland, soos dié vir die verdediging van die Republiek; onsekerheid van regte, georganiseerde openbare roof deur die sogenaamde Aufwertungsgesetze, wat die howe dwing om te verklaar dat verkeerd reg is.

Duitsland is nie meer 'n soewereine staat nie. Sy is 'n kolonie slawe. Duitsers word onderdruk, in die tronk gegooi, vryheid van spraak ontsê – bloot omdat hulle steeds 'Duits' is en hul slawerny wil beëindig.

Ja, ons wil Duitsland weer vry hê, en hierdie komende Duitse Ryk sal die tuiste van die Duitsers wees – nie bloot 'n masjien vir ordehandhawing nie, nie bloot 'n 'Staat', 'n 'gesag', 'n 'regering', 'n sinekure vir 'n handjievol heersende huise nie, maar 'n Tuiste, daardie woord van sjarme – liefde vir die tuiste, lieflik, sonnig, geliefd. Die reuk van die tuisaarde styg op, die swerwer ril van vreugde om die tuisgrond onder sy voete te voel; hy is daaraan gebind deur bloedbande.
Die gevoel van tuiste is die gevoel van veiligheid, en daaruit blom die fyn blom van liefde vir die tuiste. Die staat en nasie kan geen beter doel as dit hê nie.

Dit is groter as 'n versigtige sosiale beleid, as werkloosheidsversekering, as behuisingskemas, alhoewel die besit van 'n eie huis inderdaad een van die sterkste aansporings vir liefde vir die huis is.

Tuis is meer as 'n 'Keiserlike Staat', wat 'n mens dien, hetsy uit entoesiasme of onder dwang.

Dit is meer as 'n administrasie, meer as die verdediging van 'n mens se eie belange, meer as 'n krip vir beeste, of beskerming vir persoon en eiendom. Al hierdie openbare voorwerpe moet die konsep van die tuiste dien. Net soos die idee van die tuiste 'n spesiale bekoring van die kinders in 'n behoorlike ... het.

Machine Translated by Google

georganiseerde familie, aangesien 'n mens se eie kamer heel ander gevoelens opwek as 'n kamer in 'n hotel of 'n tronksel; 'n tuiste is iets onuitspreeklik teer en tog kragtig, verhewe bo die idee van 'n vereniging vir 'n doel, wat die Liberale — parlementêre — demokratiese opvatting van die sosiale staat is.

Beleid van die Staat

Beginsel: Die Duitse Ryk sal 'n tuiste wees vir die Duitsers—nie vir Jode, Russe (Kommuniste), Sosiaal-Demokrate, wat geen vaderland genaamd Duitsland (Crispien) het nie, en ook nie vir al die buitelanders wat 'n langer of korter verblyf op Duitse bodem maak nie.

Ons is in skerp en fundamentele teenkanting teen die Weimar-grondwet, wat slegs van 'Duitse burgers' praat, maar die konsep van 'Duits' in die nasionale, of liewer rasse-, sin ignoreer.

(a) Buitelandse beleid.

1. Skepping van 'n soliede nasionale staat, wat alle vertakkinge van die Duitse ras omvat.

   Alle Duitse bloed, of hulle nou onder Franse, Deense, Poolse, Tsjeggiese of Italiaanse soewereiniteit leef, sal in 'n Duitse Ryk verenig word. Ons eis nie minder of meer as wat van ons vyande geëis is nie – die reg van Duitsers om te besluit om aan hul moederland, die Duitse Staat, te behoort.

   Ons eis alle Duitsers in Sudeten-Duitsland, Elsas-Lotharinge, Pole, die Bondskolonie van Oostenryk, en die state wat die ou Oostenryk opgevolg het. Hierdie eis sluit egter uitdruklik enige neiging tot imperialisme uit; dit is die eenvoudige en natuurlike eis wat enige sterk nasionaliteit as sy natuurlike vereiste voorhou.

2. Sterk verteenwoordiging van Duitse belange in die buiteland is 'n verdere en noodsaaklike gevolgtrekking van Punt a.

   Dit is gewoonlik die beste, mees vlytige en waagmoedige – ingenieurs, ontdekkingsreisigers, professore, handelaars, dokters – wat na die buiteland gaan en die Duitse kultuur saam met hulle dra. Hulle is lede van die groot Duitse nasionale familie, waaraan hulle nooit verlore mag gaan nie. Hulle het die reg om beskerming van die huis af te verwag wanneer hulle in die buiteland is. Hulle moet nie bloot verspreiders van kultuur wees nie, maar die bewuste voorhoede van die Germaanse idee in die wêreld; nie 'apostels van die mensdom' nie, maar draers van die Nordiese idee.

   Diegene wat Duitsland in die buiteland verteenwoordig, moet nie buitelandse begrippe aanleer nie, maar by hul superieure Duitse karakter bly. Ons Buitelandse Kantoor moet met 'n ysterbesem skoongevee word. Ons moet klaar wees met die onderdanigheid teenoor die buitelander volgens die wyse van Erzberger en Stresemann, en dit sal gesien word dat sterk verteenwoordiging van Duitse belange heeltemal anders gerespekteer sal word, en aandag aan Duitse begeertes in plaas van minagting sal die gevolg wees.

(b) Rassebeleid.

3. Uitsluiting van Jode en alle nie-Duitsers van alle verantwoordelike posisies in die openbare lewe.

   Hierdie eis is so natuurlik vir ons Nasionaal-Sosialiste dat geen verdere verduideliking nodig is nie; maar dit is nie moontlik om oortuigende argumente in kort te gee aan diegene wat nie die beginsels van ons rasse-leerstelling in ag neem nie.

Machine Translated by Google

Enigiemand wat 'n Jood as 'n 'burger van die Staat van die Joodse godsdiens' beskou – en nie as 'n heterogene, gesegregeerde volk, parasities van aard nie, sal nie die noodsaaklikheid van hierdie eis waardeer nie. As 'n man sou sê of dink dat 'n kool wat toevallig in die middel van 'n aarbeiplant gegroei het, 'n aarbeiplant was, en dat goeie aarbeie daarvan verkry kon word, sou hy net so verkeerd wees asof hy sou dink dat 'n leeuwelpie wat tussen 'n trop skape ingekom het, daardeur 'n skaap geword het. 'n Duitser sou nie goed wees as 'n regeringsamptenaar in China of Indië nie, en ons wil nie 'n Chinees of 'n Hottentot as 'n Tesourie-amptenaar of Burgemeester van 'n Duitse dorp hê nie.

En tog sou dit beter wees om 'n Enver Pasha of 'n Chang Kai Chek in beheer in Duitsland te hê as om 'n Jood te hê met vrye speling vir sy disintegrerende rasse-eienskappe.
Wat seker is, is dat die Rewolusie die bande van orde in die Staat losgemaak het, en dat die lank gevestigde Joodse bankiers, sowel as die Jode uit die Ooste wat onlangs na Duitsland geëmigreer het, hulself verryk het deur Duitsland te verarm. Ons het almal dit gesien en ervaar; dit het nog altyd aan die gang gekom, hierdie disintegrasie van Nordiese instellings. "Daar is maar een weg oop vir hierdie slinkse volk, - hulle het niks om op te hoop solank orde gehandhaaf word nie." (Goethe by die kermis in Plundersweilen)

Daarom eis ons:

4. Dat die immigrasie van Oosterse Jode en ander parasitiese vreemdelinge gestaak sal word, en dat ongewenste vreemdelinge en Jode gedeporteer sal word.

Tydens die groot inflasie het Jode van Galicië en Pole soos ongediertes na die dorpe van Duitsland gestroom. Alhoewel daar 'n groot tekort aan huise was, was hulle gou baie goed gehuisves, terwyl Duitsers in gate moes kruip. Hulle het hul vuil besigheid begin deur alles op te koop – pêrels, Persiese matte, diamante, goud, silwer, platinum, Oorlogslening, duisendmarknote, koper, lood, letterkunde, teaters, graan (die Verdampingsmaatskappy). Hulle het vinnig sigbaar ryk geword – en die rang van Duitsers aangeneem – in die oë van 'normale Duitsers'.

Kompromie is heeltemal ontoelaatbaar in die hantering van die saak. Ons moet administrateurs hê wie se rasse-oortuigings duidelik en onbuigsaam is. Die gesondheid van die ras moet herstel word deur die praktiese toepassing van die antisemitiese behandeling, en ons nasie moet noordwaarts gekeer word in die sin van die Nordiese idee.

Hierdie vraag hoort miskien nie behoorlik by die 'voorlopige Program' van die NSDAP nie; maar ons moet almal duidelik verstaan dat nie veel met die Duitse nasie gedoen kan word totdat dit 'ontbaster' is nie.

Maar ons kan hier en nou sê dat die verskriklike rasse-dekadensie slegs – ten minste in teorie – gestuit is as gevolg van die merkwaardige belangstelling wat oor die algemeen gewek word deur vrae oor ras en deur die feit dat daar 'n aantal boeke oor die onderwerp is; niks anders as soliede en deurlopende werk kan ons egter toelaat om werklike vordering te maak nie.

(c) Wat staatsburgerskap betref, eis ons:

5. Dat niemand anders as Duitsers, wat in die Duitse Kultuur en die gemeenskaplike lot van glo nie alle Duitsers, sal die regte van 'n burger van die Staat geniet.

Machine Translated by Google

Selfs hier moet perke getrek word. Mense wat, al is hulle in Duitsland gebore, bewustelik optree op 'n manier wat skadelik is vir die nasie en die Staat, en bevele van buite ontvang en gehoorsaam – dit wil sê, nie 'n deel aan die gemeenskaplike lot aanvaar nie, mag nie die regte van burgerskap toegelaat word nie; daar is baie aan wie ons die hoë eer om hierdie regte te geniet, sal moet ontsê.

6. Nie-Duitsers mag slegs as gaste in die Duitse Staat woon en word as as onderworpe aan buitelandse reg.

Dit is 'n noodsaaklike beginsel, bereken om vir altyd 'n einde te maak aan die ewige onderdanigheid teenoor die vreemdeling. Maar dit beteken nie dat ons nie burgers van 'n vreemde land hartlik sal verwelkom en hulle goed as gaste sal behandel solank hulle hulself behoorlik gedra nie; maar

7. Die regte en belange van Duitsers sal voorkeur geniet bo dié van die onderdane van 'n vreemde nasie.

Ons verdere vereistes hoef nie in detail in ons Program ingesluit te word nie. Byvoorbeeld, die vorm wat deur die wette rakende buitelanders aangeneem word, sal later ter sprake kom, asook die metodes om die Jode uit te sluit. 'n Program van beginsels kan nie verwag word om 'n Program van aksie te wees wat taktiese besonderhede gee van hoe oppergesag verseker moet word nie, ens. Ek is heeltemal gekant teen die te rigiede vasstelling van ons Program, want in hierdie groot stryd moet ons eers die beginsels bepaal waarvan ons nooit sal afwyk nie, en nie die stemvangmetodes van die burgerlike en Sosialistiese Partye naboots nie.

Ekonomiese Beleid

Dit is die plig van die Nasionale Regering om die noodsaaklikhede van die lewe te voorsien en nie om die hoogste moontlike winste vir Kapitaal verseker.

Dit mag by eenvoudige, reguit denkende mense opkom dat dit oorbodig is om hierdie voor die hand liggende feit as 'n beginsel aan te kondig. Dit is 'n algemene verskynsel vir die produsent, die boer, die ambagsman, die vervaardiger, dat wat hy maak óf gebruik óf verbruik word – deur homself óf, as 'n handelsartikel, deur ander.

In sy oë is besigheid wat nie met produksie of verbruik te doen het nie belaglik, onmoontlik, teen gesonde verstand.

Dit bring ons by een van die groot intellektuele probleme in ons werwingswerk. Ons landgenote is gebonde om te sê: — Natuurlik is u natuurlike sentiment om oor die betekenisse en doelwitte van arbeid en ekonomie te dink heeltemal korrek, maar ongelukkig beantwoord ons sogenaamde politieke ekonomie van vandag geensins aan hierdie natuurlike eis nie. As u nader kyk, sal u die verskriklike eienskappe ontdek wat heeltemal teenstrydig is met die voor die hand liggende plig van alle nasionale politieke ekonomie.

Want wat van die geldleners en winsbejagters? Dink hierdie universele plunderaars daaraan om die noodsaaklikhede van die lewe te voorsien? Nee! Is hulle besig met die skep van waardes, produseer hulle enigiets? Nee! Hulle is rowers en verraaiers in die ekonomiese sin, en versamel bloot rykdom vir hulself.

Wat van die banke? Hulle sirkuleer geld en gee 'krediet'. Ja; maar die Poskantoor doen dit, en goedkoper, vinniger en beter; en aan wie gee die banke krediet? — Aan die

Machine Translated by Google

behoeftiges, die arbeidersmassas, wat geen eie huis het nie, of vir die bou van huise, vir die voorsiening van die dringende behoefte aan wonings? Nee! Of aan die boere, of aan diegene wat besighede bedryf en wat die ekonomiese noodsaaklikhede produseer en versprei? Nie vrylik nie, en slegs indien sekuriteit aangebied word, bo en behalwe die natuurlike verpligting om terug te betaal; boonop hef hulle rente. Gee die banke om of die produsente se kliënte goed, goedkoop en stiptelik bedien word, of of ekonomiese noodsaaklikhede vinnig, goedkoop en met die nodige aandag voorsien word? Nee! Hul een gedagte is om hul wins te maak uit die rente, kommissie, of wat ook al die bankproses van die ontginning van die geldvoorraad genoem word. Wat produseer die banke? Niks! Wat verdien hulle? Groot bedrae.

Dus voorsien geldleners, winsbejagters, banke, finansiers, geen noodsaaklikheid nie, maar trek eerder groot winste uit die heersende kapitalistiese stelsel – trouens, hulle tiranniseer en buit die antisosiale ekonomiese stelsel van vandag uit. Die hooftaak van ekonomie is om te sien dat die rente op lenings veilig is, d.w.s. die werkers word gedwing om 'n deel van hul verdienste aan die 'Stad' af te staan. Wat doen die fabriekseienaar, of soos die werkers hom noem, die 'uitbuiter' en 'bloedsuier'? Deur die laagste moontlike lone te betaal, deur minderwaardige materiaal te gebruik, deur massaproduksie, gemiddelde en hoë kleinhandelpryse, probeer hy die grootste moontlike wins vir homself maak.

Hy gee geen gedagte aan die armoede van sy werknemers nie; hy gee nie om as sy ware vinnig as vullis weggegooi moet word nie, – des te beter, aangesien dit meer werk en meer winste vir hom beteken. Die dwase mense jaag keer op keer agter goedkoop vullis aan, as dit net aantreklik uitgestal word.

Die opbrengs op sy kapitaal kom eerste by hom, die voorsiening van lewensbenodigdhede kom 'n slegte tweede.

Hy doen egter wel iets. Hy verskaf werk.

Die ware fabriekseienaar is iets heel anders, hy wat bewus is van sy hoë taak as ekonomiese leier. Hy moet hoë morele waarde besit – ten minste in die ekonomiese sin.
Sy taak is om die werklike ekonomiese behoeftes van die mense te ontdek – as hy ook 'n uitvinder is, doen hy self hierdie pionierswerk. Hy moet sy koste so laag as moontlik hou en dit tot die beste voordeel aanwend, pryse so laag as moontlik hou om sy goedere op die mark te kry; beide die kwaliteit en kwantiteit van produksie handhaaf, sy werknemers goed betaal, sodat hulle goedere vrylik kan koop, moet altyd dink aan verbeterings en hernuwings van aanleg- en handelsmetodes. As hy dit alles eerste in sy besigheid stel, 'voorsien hy die lewensbenodigdhede' in die beste en hoogste sin," en winste sal vanself kom sonder dat hy dit sy eerste doelwit maak. 'Die beste en mees universeel bekende voorbeeld van hierdie soort vervaardiger is Henry Ford. Daar is ander name in ons eie swaar nywerhede wat ewe hoog staan, –

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens, en talle ander.

Die karakter van sulke besighede is heeltemal anders wanneer hulle nie persoonlik beheer word deur manne met hoë morele eienskappe wat na die belange van hul werkers omsien nie, maar aan onpersoonlike beperkte maatskappye oorhandig word.

Solank die stigter van 'n besigheid ook die hoofaandeelhouer is en die standaard van uitnemendheid van sy produkte kan handhaaf, mag alles goed wees; maar sodra omskakeling plaasvind, word dit oorweldig deur die belange van die kapitalistiese aandeelhouers. Die vorige eienaars, die bestuurders, is nou afhanklik van die Raad, wat die aandeelhouers verteenwoordig, vir verbeterings in besigheidsmetodes en werksomstandighede, – en die aandeelhouers het geen belang (behalwe dié van die slawedrywer) in die welstand van die werkers en die uitnemendheid van die werk nie, solank die

Machine Translated by Google

Die dividende wat daaruit kom, is goeie, groot dividende. Die bekendstelling van eie aandele het 'n verwoestende invloed gehad, want enige toevallige spekulant kan die aandele verower en eintlik eienaar van groot industriële werke word sonder om enigiets daarvan te weet. Vir die Effektebeurs is aandele bloot soveel papier waarmee hulle kan speel. Hulle stel nie belang in produksie- en arbeidsomstandighede nie, die meeste van hulle kan nie sê wat die produkte of die bemarkings-, arbeid-, lone- en onderhoudsvoorwaardes is in die besigheid waarvan hulle volgens die wet die eienaars is nie. (!) En eienaars is hulle eintlik, net omdat hulle toevallig die aandele van hierdie of daardie fabriek in die mark verower het.

Laat ons nou hierdie toedrag van sake ondersoek in die lig van die uitwerking daarvan op die politieke ekonomie, om sodoende die korrupte karakter van die kapitalistiese stelsel te besef.

Vandag soek besigheid bloot 'n opbrengs op kapitaal.

Die groot kleinhandelwinkels volg verskillende metodes. Hulle kweek 'aantrekkingskrag', 'bluff', 'gemiddeldebepaling', 'luukse artikels', en wek begeerte na nie-noodsaaklikhede, soos ek hierbo getoon het.

Groot paleise, gebou met al die kuns van verfyning, nooi mense uit om skynbaar goedkoop, maar meestal heeltemal nuttelose artikels te koop, en deur maklike betalingsvoorwaardes aan te bied, lok hulle hul klante om allerhande bedrae aan suiwer luuksheid te spandeer. Ruskamers word voorsien om mense in staat te stel om lank in die winkels deur te bring, wat dus blote broeiplekke vir buitensporigheid word, want laat niemand dink dat hy enigiets as geskenk kry nie. Regtig welgestelde mense koop nie in groot winkels nie; hulle weet wat die armer nie weet nie - hy wat goedkoop koop, koop duur. Verbeel die skares wat in daardie paleise koop hulle dat hulle anders gebou is as met hul gespaarde pennies? Dink hulle hulle kom daarvan af om vir die roltrappe, die hysbakke, die ruskamers, die feetjieagtige beligting te betaal?

Besef ook dat die groot winkels ondergang vir die klein winkeliers beteken, dat hulle tuisarbeid en hul personeel die wreedste uitbuit, dat wat vervaardig word meestal gemors is. Die beter artikels is gewoonlik duurder as in respektabele gespesialiseerde winkels, 'n feit wat ons stryd teen die groot winkels regverdig. Ons beskou hulle as 'n spesiale vorm van die kapitalistiese idee in praktiese werking, wat nie lewensbenodigdhede verskaf nie, maar bloot daar is met die doel om groot winste vir die aandeelhouers te genereer.

Gegewe hierdie leidende opvatting van die voorsiening van die noodsaaklikhede van die lewe (wat, soos ons moet in ag neem, niks met die Kommunistiese ekonomieskema te doen het nie), staan die vraag eerste in belang in ons houding teenoor private eiendom.

8. Nasionaal-Sosialisme erken private eienaarskap van eiendom as 'n beginsel en beskerm dit deur die wet, — aangesien dit eerbaar verkry en aangewend word. Ons kan dit nie hier bespreek nie, maar enigiemand wat die term 'werk' reg verstaan, sal vinnig sien dat die produk van 'werk' die eiendom moet wees van hom wat werk. 'n Produsent sal nie verstaan waarom sy werk, of die waarde daarvan, die eiendom van 'n vae 'gemeenskap' moet wees nie, en hy sal ook nie geredelik erken dat die vrugte van sy arbeid na 'n individu, die kapitalis, moet gaan nie. Daarom lei 'n regte begrip van die betekenis van 'werk' natuurlik tot die erkenning van private eienaarskap.

   Daar is uiteindelik 'n verdere onderwerp - die konsep van die huis. Die Huis is nie 'n werklikheid tensy dit werklik 'n man se eie eiendom is nie, en sy eie huis sy eie gesin beskerm. 'n Man se eie vrugte en groente uit sy eie tuin smaak beter as 'n maaltyd wat in 'n stampvol eethuis geëet word. Enigiemand wat nie die verlange na besittings of die vreugde van besit ken nie, sal nie die belangrikheid van die erkenning van private eienaarskap verstaan nie. So 'n man het nêrens wortels nie, dit is vreemd dat

Machine Translated by Google

Die rooftipe man is altyd afgunstig, altyd op soek na iets nuuts om te besit, terwyl die Nordiese man, die soliede man van die grond, absoluut beskeie is in sy idees. Hy wil nie meer hê as wat hy met sy werk kan kry nie. 'n Werker wil nie 'n pragtige villa hê wat hy nooit kan verdien nie; hy wil 'n mooi klein huisie van sy eie hê, nie 'n gehuurde een waarvoor hy in die loop van sy lewe drie of vier keer soveel sou betaal as wat die huis gekos het om te bou nie. Maar die Jood, die kapitalis, – hy wil nie aan enige stuk grond vasgemaak wees nie; sy ideaal is 'n groot kluis gevul met verbandbriewe, verbandbriewe en promesse. Rykdom, nie in eiendom nie, maar in ander mense se verpande eiendom, is sy doelwit. Hy werk nie, maar hy rus nie totdat hy bondels effekte bymekaargemaak het wat hom die sweephand gee oor almal aan wie hy geld geleen het nie. Die volgende eis van ons Program is opgestel om hieraan 'n einde te maak.

9. Die welstand van die nasie vereis dat 'n beperking gestel word op die opbou van rykdom in die hande van individue.

Rykdom is nie op sigself skadelik nie; inteendeel, besittings wat goed bestuur word, doen goed aan almal wat daarmee verbind is. Maar weereens, dit is die kapitalistiese stelsel van lenings wat rykdom van 'n seën in 'n vloek verander het; dit is roof. Die groot massa besitlose werkers 40 en die skuldige middelklas word al hoe verder van die rykes geskei; tallose klein eienaars word vir skuld in beslag geneem, en die mag van die finansiers, wat geen vaderland, geen tuisland ken nie, word al hoe meer sinister, terwyl hulle in hul moderne roofbaronkastele, die banke, sit. Om dit te bevredig, sal die Nasionale Staat toesien dat:

10. Alle Duitsers sal gevorm word in 'n gemeenskap van werk vir die bevordering van die gemeenskaplike welsyn en Kultuur.

Hierdie idee van gemeenskap van werk impliseer die ekonomiese omverwerping van die universalistiese opvatting van die samelewing. Alle werk en produksie moet ingesluit word binne die hoër idee van diens aan die gemeenskap. Dit is geensins teenstrydig met persoonlike poging en vlyt nie, maar dit beteken dat individuele vooruitgang nie ten koste van 'n mens se medemens sal wees nie. Die volgende punt gee uitdrukking aan hierdie eis.

11. Binne die raamwerk van die algemene werksplig wat aan elke Duitser verbonde is, en met die erkenning van privaatbesit as 'n beginsel, sal elke Duitser vry wees om te verdien op watter manier hy ook al kies, en vry om oor die resultate van sy arbeid te beskik.

Die voorafgaande verwerp uitdruklik die sosialiseringskemas van Marxisme en ook hoë finansies. Die Staat moet die grootste moontlike aantal vrye bestaansvorme insluit wat deur die sosiale idee van diens verbind word. — Dit is natuurlik buite die kwessie om myne, hoogoonde, walserye, skeepswerwe op klein skaal te bedryf, maar honderdduisend vrye en onafhanklike meester-skoenmakers is beter as vyf monsteragtige skoenfabrieke.

Die groot grondbesighede in die Noorde en Oos van Duitsland is meer produktief deur op groot skaal bedryf te word as deur klein vrystaande boere. Klein vrystaande besittings vaar die beste as hulle binne maklike bereik van dorpe en dorpies is. Ons volgende punt vereis dat:

12. 'n Gesonde kombinasie van besighede van alle soorte, groot en klein, insluitend boerdery, sal gehandhaaf word.

13. Groot besighede (sindikate, trusts) word genasionaliseer. Hierdie eis stem ooreen met ons algemene stryd teen die kapitalistiese idee. — Die eerste doel van sindikate en trusts in enige spesifieke produksietak is om met ander soortgelyke besighede te verenig

Machine Translated by Google

met die doel om pryse te dikteer. Hulle word beheer deur geen begeerte om goeie ware teen 'n goedkoop prys te versprei nie. Sulke 'ringe' word veral aangetrek deur nuwe besighede wat goed vaar. Nuwe firmas in dieselfde bedryf word opgekoop en uit die weg geruim, dikwels teen 'n baie hoë prys as vergoeding. Aanbod word gereguleer deur poeling, waardeur hulle pryse kan reguleer in ooreenstemming met 'n skynbaar egte 'aanbod en vraag'. Dit is wat die aandeelhouers bekommer, wat geen begeerte het om pryse laag te hou deur mededinging nie. Nuwe idees en uitvindings word met 'n vyandige oog beskou, en verkieslik onderdruk as hul aanneming die betaalvermoë van ouer aanlegte in gevaar sou stel. Sulke besighede, wat as groot trusts vanuit 'n groot sentrale kantoor bestuur word, is duidelik 'ryp vir sosialisering', d.w.s. hulle het opgehou om enige van die dienste aan die gemeenskap te verrig wat individuele mededinging verrig. Hulle is van die begin af verlam en dien slegs die gierigheid van kapitalisme.

14. Woekeraars en winsbejagters, en meedoënlose selfverryking ten koste van die nasie, sal met die dood gestraf word.

Die Wet, soos dit nou is, bied spesiale beskerming aan individuele eiendom. Klein diefstalle word onmenslik gestraf, terwyl die Wet geen manier bied om grootskaalse swendelaars vas te trek wat 'n hele nasie met 'kapitalistiese metodes' beroof nie. Ons verwys veral na diegene wat die inflasie bevorder en daaruit voordeel getrek het. Dit was die eerste keer in die geskiedenis dat 'n hele vlytige nasie van al sy spaargeld beroof is deur 'n misdaad van inflasie op die groot skaal soos wat in Duitsland gebeur het.

Die gierigheid van die banke na die stabilisering was erger as snelwegroof. Meer Duitsers het slagoffers geword van die praktyke van die 'oorlogsmaatskappye' as van enige georganiseerde rowerbende.

Wanneer die tyd aanbreek, sal ons hierdie dinge meer in detail behandel en 'n wetlike formule daarvoor moet vind. Maar almal sal saamstem dat 'georganiseerde bedrog teen die nasie' net so erg gestraf moet word as, en selfs meer, klein diefstalle van geld, of bedrog.

15. Invoering van 'n verpligte jaar van arbeid of diens vir elke Duitser.

Die verpligting om te dien deur te werk sal die sigbare uitdrukking vir die publiek wees van die diensplig. Dit is bedoel om opvoedkundig te wees en om voor elke Duitser 'n voorbeeld te plaas van die hele gemeenskap wat as een man saamwerk. Dit sal aan elke Duitser die seën toon van die streng nakoming van plig in werk vir die diens van die nasie.

Finansiële Beleid

Die heerskappy van belangstelling verbreek.

Ons beginsels oor hierdie onderwerp is so volledig in die tweede hoofstuk uiteengesit dat ons sal hier slegs die maatreëls beskryf wat geskik is om ons doelwit in die praktyk te bereik.

16. Bevryding van die Staat, en so ook van die nasie, van sy skuld en van die verpligting om rente aan die groot finansiële huise te betaal.

Die Staat mag geen skuld maak nie – want dit het geen noodsaaklikheid om dit te doen nie. Daar is geen vergelyking tussen die Staat en die privaat persoon wat nou en dan lenings benodig en gedwing word om skuld aan te gaan nie. Die Staat beheer die Munt; dit kan dus geld maak, wat die privaat persoon nie kan doen nie! Dit het dit op 'n waansinnige manier gedoen:

Machine Translated by Google

tydens die inflasie. Dit het dieselfde met die Rentenmark gedoen, en dieselfde — nadat dit sy beheer aan die sogenaamde Reichsbank oorgedra het — met die sogenaamde Reichsmark.

Die Staat kan hierdie reg om geld te maak baie beter benut, sonder die gevaar van inflasie. — Maar slegs as eers:

17. Die Reichsbank en al die uitreikende banke word genasionaliseer, en

18. Indien daar voorsiening van geld is vir alle groot openbare voorwerpe (waterkrag, spoorweë, ens.) nie deur middel van lenings nie, maar deur die toestaan van rentevrye staatsobligasies, of sonder om gereed geld te gebruik.

Met ander woorde: — Die moedswillige druk van banknote, sonder om nuwe waardes te skep, beteken inflasie. Ons almal het dit deurgemaak. Maar die korrekte gevolgtrekking is dat 'n uitreiking van nie-rentedraende effekte deur die Staat nie inflasie kan veroorsaak as nuwe waardes terselfdertyd geskep word nie.

Die feit dat groot ekonomiese ondernemings vandag nie sonder lenings aan die gang gesit kan word nie, is pure waansin. Hier is waar redelike gebruik van die staat se reg om geld te produseer, wat die mees voordelige resultate kan oplewer, plaasvind.

Dit moet vir enigiemand duidelik wees dat, byvoorbeeld, 'n groot elektriese aanleg wat waterkrag gebruik, op die volgende onopvallende wyse opgerig kan word:

Die regering stel 'n wetsontwerp in die wetgewende raad voor vir die ontginning van die waterkrag van Beiere, Sakse, ens., deur aan alle ekonomiese vereistes te voldoen. Die plaaslike dieet, of ander liggaam, besluit oor konstruksie, magtig die Minister van Finansies of die Staatsbank om 'n reeks banknote uit te reik, spesiaal gemerk om aan te toon dat hulle ten volle gedek word deur die nuwe werke wat oorweeg word. Hierdie note word ondersteun deur die gekombineerde krediet van die Staat of die Ryk. Niemand kan enige beswaar teen die inflasiepunt aanteken nie. Konstruksie vind plaas op die bykomende krediet wat deur die Raad wat die nasie verteenwoordig, toegestaan word, en die note word wettige betaalmiddel soos die res.

Wanneer die werk voltooi is, word nitrate of elektrisiteit aan kliënte teen hierdie geld verskaf, en binne 'n paar jaar kan die uitgawe teruggeroep en vernietig word. Resultaat: Die Staat, die nasie, het 'n nuwe werk ingestel, wat vir hulle 'n groot nuwe bron van inkomste verseker, en die nasie is daardeur ryker.

Om die dwaasheid van die huidige stelsel te bewys, laat ons die voorafgaande vergelyk met wat gaan nou aan.

'n Lening word aangegaan. 'n Paar kapitaliste doen wat die hele nasie, selfs al stem die Parlement ten gunste daarvan, nie kan doen nie; hulle laat die Staat toe om geld by hulle te leen. In plaas daarvan om sy direkte gesag tot voordeel van die nasie te gebruik, verbind die Staat hom om permanente rente te betaal vir die bedrag wat nodig is om sekere werk te voltooi, en hang sodoende 'n meulsteen om sy nek. En, wat die duurste van alles is, dit reik effekte uit en skep sodoende 'vars koopkapasiteit'. Op die balansstaat maak dit geen verskil of die nuwe werk deur nuwe papiergeld of nuwe effekte verteenwoordig word nie.
Maar die gemeenskap ly skade omdat die effekte impliseer dat die nuwe werk aan kapitaal verpand is, wat homself natuurlik redelik veilig maak, pryse dikteer en die winste neem. Dus is dit eintlik die finansiers wat ryker is deur die ontwikkeling van die land se waterkrag; hulle is onverskillig oor terugbetaling; hulle hou daarvan om monopolies soos permanente melkkoeie te hê. Die bevolking word gedwing

Machine Translated by Google

om duur te betaal vir elektriese stroom of nitrate, en weereens word 'n deel van die nasionale eiendom omgeskakel in die belang van die finansiers.

Ek moet die leser verwys na my vorige geskrifte, veral Der deutsche Staat, wat hierdie vrae in meer besonderhede behandel as wat in hierdie pamflet moontlik is. Verskeie nommers in hierdie reeks handel boonop oor verskeie spesiale aspekte van die komende Staat se nuwe metodes om geld te skep.

19. Ons eis die instelling van 'n vaste muntstandaard. Dit het ons weliswaar nou, maar die rooftog bly dieselfde as voorheen. Ons Nasionaal-Sosialiste het alles gereed gehad, sodra ons aan bewind was, om die inflasie-bedrog onmiddellik tot 'n einde te bring, en om 'n nuwe gewaarborgde muntstandaard in te stel.

20. Stigting van 'n nuwe nasionale bank vir ontwikkeling en ekonomie.

Hierdie eis word volledig uiteengesit in Pamflet 8 van die Nasionaal-Sosialistiese Biblioteek: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Dit is merkwaardig dat hierdie eis van ons vir 'n finansiële beleid diep in ander politieke kringe behalwe ons eie deurgedring het.

In 1921 het ek hierdie eis aan die Beierse regering voorgelê in die vorm van 'n volledig uitgewerkte wetsontwerp. Daar was aanvanklik baie simpatie met die idee: maar sodra die 'kundiges' - bankgemeenskap - in oorleg betrek is, het die regering 'Feder se Utopia' verwerp.

Na die suksesvolle verkiesing in Thüringen in Februarie 1921, het ons Party in die Landtag daar hard gewerk vir die stigting van so 'n bank en von Kluchtzner, die Minister van Finansies, gevind wat bereid was om saam te werk; die burgerlike deel het ook simpatie gehad. Deur 'n meerderheidstem in die Landtag is die regering gemagtig om 'n Sosiale Bank vir ontwikkeling en ekonomie te stig. Waarop die regering van die Ryk, onder druk van die Reichsbank, die uitvoering van die wil van die volk verbied het.

Intussen het ek daarin geslaag om 'n wetsontwerp in breë trekke in die Reichstag in te dien, wat voorsiening maak vir soortgelyke banke in die verskillende state; in die kort sitting van die Dawes-jaar (1924) is dit egter versigtig deur die regeringspartye uitgestel tot die ontbinding in die herfs van daardie jaar.

'n Wetsontwerp vir 'n bank was voor die Landdag van Mechlenburg. Die resolusie is oneffektief gemaak deur die weifeling van die Duitse nasionalistiese Minister van Finansies, ook as gevolg van die struikelblokke wat die Reichsbank na verwagting in die pad sou plaas.

Die idee onderliggend aan die bank vir ontwikkeling is nie minder eenvoudig as die plan wat hierbo verduidelik is om geld vir groot openbare doeleindes te skep nie.

'n Gekombineerde ekonomiese korporasie, soos die bank vir ekonomiese ontwikkeling, behoort die reg te kry om geld vir ontwikkeling (Baumark-Scheinen) uit te reik wat gedek word deur die waarde van die nuutgeboude huise. Hierdie kan dan vry van die groot las van rente opgerig word, wat dit vandag alleen onmoontlik maak om in voldoende hoeveelhede te bou.

Elke Duitser met 'n eie huis. 'n Vrye volk op onbelemmerde grond.

Machine Translated by Google

21. Volledige hermodellering van die belastingstelsel op grond van sosiaal-politiese ekonomiese beginsels. Bevryding van die verbruiker van die las van indirekte belasting, en die produsent van belastings wat sy aktiwiteite belemmer.

Sosiale Beleid

Sosiale beleid is die gunstelingleuse van ons huidige politieke wondermiddels. Dit klink so mooi, maak hulle gewild en lok stemme vir die Party wat belowe om alles reg te maak.

Wanneer elke Party die amptenaar byvoorbeeld 'n salarisverhoging belowe, noem hulle dit Maatskaplike Beleid.

Dit is dieselfde wanneer hulle belowe om die wense van die klerke en werkers te vervul; of wanneer hulle 'n bietjie doen om mense met klein inkomstes, of oorlogslyers, of jong onderwysers, of Duitsers in die buiteland te verlig.

En al die mense hardloop agter hierdie politieke rotvangers aan wanneer hulle op hul 'sosiale' fluit speel .

Dit moet eerstens duidelik gemaak word dat Maatskaplike Beleid die openbare welsyn as die hoogste wet aandui, en dat, soos dit nou verstaan word, Maatskaplike beleid eintlik een van eiebelang is sonder om die algemene welsyn in ag te neem. Allerhande sorgelose beloftes word gemaak, en diegene wat dit maak, moet van die begin af weet dat dit onmoontlik is om dit na te kom.

Noudat Duitsland so magteloos is, polities, ekonomies en finansieel – wat eers uitdrukking vind in die Dawes-wette en nou in die Young-wet, en in die sogenaamde beleid van vervulling wat laste op ons nasie gelê het en die lewe byna onmoontlik gemaak het – is dit beide vals en belaglik om van 'Sosiale Beleid' te praat. Noudat die Duitse lewe so beknop is, wanneer elke man op sy buurman trap en probeer om voor hom uit te kom en hom opsy te stoot, wanneer die verskillende klasse van die bevolking in stryd is, belowe dit om een groep ten koste van 'n ander te bevoordeel, nie 'Sosiale Beleid vir die algemene welstand' nie, maar een van die aanhitsing van een klas teen 'n ander. Hulle weet baie goed dat 'n oombliklike 'verbetering' nietig verklaar word deur 'n hoër lewenskoste en hoër belasting.

Sosiale beleid beteken iets heel anders – 'n vasberadenheid om die sosiale probleem op te los.

Die ongelukkige, die uitgebuite werkersklasse glo dat hul regverdige lone, hul behoorlike posisie in die sosiale orde word van hulle weerhou — vandaar klassieke oorlog.

Dit is vir almal duidelik dat ons ekonomiese lewe aan diep beserings ly; bittere onreg.
En tog is die gevolgtrekkings wat Marxisme met sy 'klasseoorlog' en sy 'sosiale en ekonomiese eise' van 'onteiening van die onteiener' en 'sosialisering' maak, heeltemal vals, want dit tref al die ware vereistes van 'n egte sosiale beleid, waarvan die hoogste wet die algemene welsyn is.

Die leidende beginsel van klasseoorlog – as 'n beleidsbeginsel – is haat. 'Onteiening van die onteiener' maak van afguns 'n ekonomiese beginsel, en 'sosialisering' beteken om persoonlikheid in leierskap af te breek, en materialisme, die massa, in die plek van intellek en doeltreffendheid te stel.

2 'n Verwysing na die Rattevanger van Hameln.

Machine Translated by Google

Niks verder is nodig om die algehele ineenstorting van die Marxistiese leerstellings te bewys nie, gegewe die algehele bankrotskap van die Kommunistiese ekonomiese stelsel en die ellendige mislukking van die Duitse Rewolusie van 1918.

Ek wil my lesers se besondere aandag vestig op die feit dat hierdie pseudo-sosialisme, gebore uit Marxisme, nie op gesonde verstand of op enige 'sosiale' idee gegrond is nie, nie konstruktief is nie, maar steeds in die diepste dieptes van politieke denke versink is, dat dit op dieselfde algemene beginsel van growwe en chaotiese individualisme rus soos ons dit nog altyd geken het. Dit word bloot deur 'n aantal individue, verenig deur gevoelens van haat en afguns – nie deur enige konstruktiewe doel nie – teen die ander helfte van die nasie geglo. Kan ons verbaas wees dat die sosiale vraag nie op hierdie manier opgelos word nie, en nie opgelos kan word nie, en dat hul enigste oplossing haat en die begeerte na buit is; dat 'n lewende Staat nie uit die Marxistiese Effektebeurs-opstand kan voortspruit nie, maar slegs 'n hoop ruïnes.

Weereens vind Nasionaal-Sosialisme die regte woord: Effektebeursopstand. Marxisme is 'n uitdrukking van kapitalistiese verraad. Kapitalisties, want wanneer 'n samelewing wat op individualisme gegrond is, in chaos verval het, val dit noodwendig onder die heerskappy van die groot finansiële magnaat.

Die sosiaal-politieke teorieë wat voorgee om 'anti-kapitalisties' te wees (Marxisme, die oorlog tussen klasse) – sosiale beleid soos dit vandag verstaan word – is noodwendig kapitalisties, want hulle deel dieselfde intellektuele beginsel. Hulle het nie die begeerte om lid vir lid organies te konstrueer nie, om met pynlike sorg die verskillende klasse wat onder die hoë konsep van nasionale eenheid werk, te verbind nie, maar hul aspirasies is suiwer selfsugtig, hul wens is om hul eie posisie te verbeter sonder om ander in ag te neem.

Kapitalisme en Marxisme is een en dieselfde! Hulle groei op dieselfde intellektuele stam.
Daar is 'n hele wêreld van verskil tussen hulle en ons, hul bitterste teenstanders. Ons hele opvatting van die konstruksie van die samelewing verskil wyd van hulle s'n. Dit is nie 'n klassestryd of klas-selfsug nie, maar – ons hoofwet is die algemene welsyn.

22. Groot ontwikkelings in ouderdomsversekering deur die nasionalisering van lewenslange annuïteite. Elke lid van die Duitse nasie sal verseker wees van genoeg om van te leef wanneer hulle 'n sekere ouderdom bereik, en voor daardie ouderdom indien hulle permanent ongeskik is.

Dit is die oplossing van die sosiale probleem.

Dit is nie soseer direkte ontevredenheid met lone, salarisse en inkomste wat sosiale spanning veroorsaak nie, as onsekerheid, 'n man se angs oor sy latere jare, uit vrees dat hy op straat gegooi sal word. Dit is hierdie knaende angs wat die verskillende beroepe dryf om saam te snoer in skyn-sosiale organisasies van die Marxistiese en kapitalistiese tipe en die vyandigheid tussen werkgewer en werknemer verbitter. Dit laat die laagste instinkte aan beide kante los, en wedersydse vyandigheid is die gevolg. Die werker se eintlike doel in die lewe vervaag in die stryd om 'n oombliklike loonverhoging, en hy besef nooit wat die groot doel van sosiale beleid behoorlike voorsiening vir bejaardes moet wees nie.

ouderdom.

Ons merk weereens op hoe die Staat 'n goeie en prysenswaardige oplossing in die geval van die amptelike klas ontdek het, deur vir hulle te sorg na aftrede. Dit is die gepaste en gelukkige oplossing van die kapitalistiese ideaal van inkomste, naamlik om dit te omskep in die ware Staat se ideaal van voorsiening, gebaseer op persoonlike arbeid en doeltreffendheid.

Machine Translated by Google

Dit sal die hoogste en edelste doel van Nasionaal-Sosialisme wees om hierdie standaard van algemene welsyn te verwesenlik.

23. Winsdeling vir almal.

Die NSDAP identifiseer homself met hierdie eis. Dit is in werklikheid 'n suiwer sosialistiese eis in die regte sin van die woord; nietemin kom dit na ons toe as 'n aantreklike maar korrupte geskenk van kapitalisme.

Die deel van winste wat voortspruit uit die werk van ander^ val onder die hoof van die onverdiende inkomste wat die skerpste deur Nasionaal-Sosialisme aangeval word. Die deel van die winste uit 'n man se eie werk is 'n eis so natuurlik en sosiaal so regverdig dat niks daarteen as 'n beginsel aangevoer kan word nie.

Dit is in die uitvoering daarvan dat die moeilikheid ontstaan, dit wil sê, om die bedrag van die aandeel te beperk wat te wyte is aan die produksie, vaardigheid en vlyt van die werker, en daarvan te wyte aan die breinwerk van die uitvinder, die rekenmeester, die handelaar, die bestuur en ander omstandighede wat met die besigheid verband hou.

Dit is natuurlik uiters belangrik dat die partye wat die waarde van 'n produk verhoog, nie buite rekening gelaat word nie. Selfs onder die huidige stelsel kan 'n deel van die buit wat kapitaal hoop om uit 'n besigheid te kry, vir die werker verhaal word.

Ons sal nie hier die vraag bespreek van hoe die Nasionaal-Sosialistiese Staat die probleem later sal oplos nie.

Ek persoonlik het geag dat 'n algemene verlaging van pryse, terselfdertyd die handhawing van lone op die huidige vlak, die beter en meer praktiese manier sou wees om te voldoen aan die eis om die winste van ons hele nasionale produksie te verdeel.

Dit is egter moontlik dat die Nasionaal-Sosialistiese Staat die probleem op 'n veel meer omvattende wyse sal oplos as wat vandag deur breine met 'n Marxistiese en kapitalistiese neiging bedink word. Die huidige eis vir winsdeling spruit óf uit 'n begeerte na winste (wesenlik kapitalisties), óf uit afguns (wesenlik Marxisties).

Slegs in die ideale staat, soos ons dit beskou, is dit geregverdig, want wanneer ons dit oplos, moet ons die kapitalistiese metode vermy om 'n klein aandeel in die besigheid toe te ken, waarvan die enigste doel is om vir die groter aandeelhouers hul reg op hul dividende te verseker, en ook die Marxistiese idee van afguns, want dit verlaag die persoonlike faktor en benadeel die algemene publiek.

Ons gee 'n paar voorbeelde ter wille van duidelikheid.

Dit baat die 'winsdelende' werkers in 'n skoenfabriek nie om 'n paar aandele in die besigheid of 'n klein bonus of 'n paar skoene teen kosprys te kry as hulle net so duur vir hul hemde, pakke, sokkies, kos en drank moet betaal nie, want die kleermakers, bakkers en brouers dek die gierigheid van die kleremakers, bakkerye en brouerye deur hul eie 'winsdeling'.

Verlaging van pryse is die bekoring wat elke lid van die nasie 'n aandeel in die winste van nasionale produksie moet gee.

Machine Translated by Google

Dit sal nie die gevoel van sosiale geregtigheid van 'n ware Nasionaal-Sosialis bevredig as die straatveërs, dagloners, spoorwegwerkers, posmanne, vervoerwerkers, hospitaalwerkers – om maar net 'n paar te noem –, landbouarbeiders, mynwerkers, bouers, arbeiders, van winsdeling uitgesluit moet word, bloot omdat hierdie klasse nie bydra tot die verhoging van waardes nie. Ook van landbou (waarin nie net die besonderhede van boerdery in ag geneem moet word nie, maar ook die miljoene wat betrokke is by ander besighede wat daarmee verband hou) moet gesê word dat dit 'betaal' in jare wanneer die oes goed is; ook in die swaar nywerhede lewer die myne slegs 'n blote wins as gevolg van die druk van wêreldmededinging.

Kan ons beweer dat hierdie miljoene werkers en werknemers, wat dikwels in die belangrikste nywerheidstakke betrokke is, maar wat weens die omstandighede nie kan hoop op 'n direkte aandeel in die winste nie, minder vergoeding sal kry as die talle klas, wat miskien as wassers of portiers in 'n nagklub of 'n Turkse bad werk, of in 'n optiese of chemiese fabriek wat 'n monopolie geniet en die hele wêreld voorsien? As laasgenoemde die winste en dividende op luukse produksie moet deel, moet hulle dit al hoe meer onmoontlik maak vir die meerderheid van die nasie om hierdie voordele te verkry?

Ons hou daarvan om te dink aan 'n stortvloed van dividende, bonusse, Kersgeskenke van geld wat uitgestort word op werkers en amptenare wat jare lank uitstekende werk vir 'n besigheid gedoen het. Sulke aspirasies van 'n sosiaal-politieke aard hoef nie in hierdie verhandeling oor algemene beginsels bespreek en beredeneer te word nie. Die eis, soos sake nou staan, is 'n belangrike eis, en een wat aanhangers behoort te lok. 'Winste' hang hoofsaaklik af van die algemene sakesituasie en van die tegniese vaardigheid en verkoopsmanskap van die bestuur; mislukking kan voortspruit uit foutiewe konstruksie of 'n fout in berekeninge. Hoe vaardig die werkers ook al mag wees, hoe ywerig ook al, hulle kan min of geen invloed hê op die resultate van die jaar se werk, of op die winste of verliese nie.
Hul doeltreffendheid regverdig hulle om 'n behoorlike en voldoende loon te eis, maar daar is geen morele of ekonomiese gronde vir hul eis van 'n deel in die winste nie. Hulle sou tereg die voorstel weerstaan dat hulle enige verliese van die besigheidsjaar uit hul spaargeld moet dek; hulle sou tereg weerstaan om verwag te word om, deur 'n verlaging van lone, swak bestuur of buitensporige leefstyl aan die kant van die direkteure te vergoed. Maar 'winsdeling' is slegs geregverdig as daar die vermoë en bereidwilligheid is om risiko's en verliese te deel, of as spesiale doeltreffendheid dit regverdig.

Hier is een aspek van algemene winsdeling.

Waarom, byvoorbeeld, moet die groot verferye van Duitsland, met hul oorheersende posisie van monopolie, steeds maar 'n kapitalistiese melkkoei vir die aandeelhouers van die IG Farbenindustrie wees, en op sy beste, deur pryse te verhoog, 'n deel van die winste aan hul werkers en amptenare gee?

Dit sal die taak van die Nasionaal-Sosialistiese Staat wees om te sien dat enorme monopolistiese winste tot die algemene beskikking gestel word deur 'n baie vrygewige prysverlaging.

Dit is duidelik dat die probleem nie 'n kwessie van sosiale beleid is nie, maar nou verwant is aan die hedendaagse kapitalistiese sosiale orde (aandeelhouers se eise).

Machine Translated by Google

Ons wil hierdie kortliks uiteengesitte beginsels toepas; en daardeur gelei word in ons doel om winsdeling so wyd moontlik te verwesenlik in alle besighede waarin die winste uitsluitlik in die sakke van professionele finansiers beland.

24. Onteiening van alle winste wat nie deur eerlike werk gemaak is nie, maar deur die oorlog, die Rewolusie — en verder — die stabilisering en herwaardering van die mark; ook die eiendom van geldleners en grypers.

Dit is 'n maatstaf van straf en geregtigheid wat geen verduideliking onder enige beginsel benodig nie.

25. Verwydering van die tekort aan behuising deur uitgebreide bouwerk dwarsdeur die Ryk met die middele wat onder nr. 20 (die bank vir ontwikkeling) voorsien word. Dit sluit die lys van sosiaal-politieke eise af. Oor die tegniese finansiële vraagstuk kan nie veel in hierdie pamflet gesê word nie, want dit is 'n baie groot spesiale onderwerp, en een wat, so lyk dit, slegs finansiële denkers verstaan, en wat eintlik deur hulle uitgevoer sal moet word. Pamflet 8 van die NS-biblioteek behandel die onderwerp volledig.

Godsdiens en Kuns

Dit is nie moontlik om meer as 'n paar leidende beginsels oor hierdie onderwerp binne die bestek van 'n Program te stel nie. Dit is reeds gedoen. Vir die res moet dit ons beginsel wees om nie godsdiensvrae in verklarings oor algemene politiek in te sleep nie; alhoewel ons die korrupte invloed van die geheime leerstellings van Judaïsme as 'n voorwerp vir openbare verklarings en aanvalle kan beskou.

Dieselfde geld vir al die dom aanvalle op die Christendom. Uitdrukkings soos "die Christendom het slegs skade aangerig" wys bloot dat die man wat dit sê, geen menslike of politieke intelligensie het nie.

'n Mens kan die Kerk wel blameer vir inmenging in die politiek, en alle goeie Christene sal die wreedhede wat in die naam van die Kruis deur die Inkwisisie beoefen word en die verhore vir heksery afkeur, maar dit is verkeerd om in die algemeen die grootste verskynsel in die menslike geskiedenis te misbruik vir die foute en verdorwenhede van individue. Die Christelike godsdiens het miljoene en miljoene grootgemaak en opgebou en hulle deur lyding na God gebring.

Die kultuur van die Middeleeue het in die teken van die Kruis gestaan; prestasie, opoffering, dapper gelowe het hul wortels in die Christendom. Dus moet ons versigtig wees om die innerlike geestelike kern van die Christendom te onderskei van die verskillende vorme van uitgroeisels wat daarop verskyn het in sy gang deur die geskiedenis.

Ons Party staan op die grondslag van positiewe Christendom.

Dit is nie die plek om al die probleme, hoop en begeertes te bespreek oor of die Duitse nasie op 'n stadium 'n nuwe vorm vir sy godsdienstige oortuigings en ervarings sal ontdek nie; dit is sake wat heeltemal buite die perke van 'n Program soos dié van Nasionaal-Sosialisme val.

Dit is van dringende belang om ons gesig te rig teen al die ontwrigtende invloede wat ons nasie skade berokken op die gebied van kuns, letterkunde, wetenskap, die verhoog, die rolprente, en bowenal dwarsdeur die hele pers. Ons program van beginsels — die 25 punte —
gaan ver genoeg in detail dat dit onnodig is om meer oor hierdie onderwerp te sê.

Machine Translated by Google

Militêre en ander hervormings

Die nasionale Leër, die Kamers van Handel en Professies, hervorming van die stemreg en die reg, is sulke omvangryke vrae wat die openbare lewe raak, dat hulle nie in 'n paar sinne afgeskryf kan word nie. Die leidende idees word in die Program self uiteengesit, maar die taak om hulle te bedink en uit te werk en, bowenal, om hulle op die historiese verlede in te ent, sal die groot probleem van die komende jare wees, wanneer ons hoop dat politieke mag ons s'n sal wees, en wanneer ons toegerus sal wees met die krag en kennis wat nodig is om die sake van die Staat oor te neem.

Hier het ons 'n ryk veld vir navorsing onder Nasionaal-Sosialisme.

Die betekenis van Nasionaal-Sosialisme word getoon deur die feit dat dit geen domein van die nasionale lewe onaangeraak laat nie; want dit bied 'n heeltemal nuwe fondament waarop ons daardie lewe sal moet bou.

Machine Translated by Google

5. Wat ons nie begeer nie

Om die positiewe kant van ons Program te versterk, sal dit goed wees om binnekort te sê wat ons nie begeer nie.

Ons begeer nie dat die wiele van die geskiedenis agteruit draai nie, en ook nie dat dinastieë wat deur hul eie skuld verdwyn het en skaars 'n spoor van hulself agtergelaat het, weer tot lewe gebring word nie. Ons begeer ook nie dat die klasse wat onttron is, weer in hul vorige bevoorregte posisies geplaas word nie.
Die offisiersklas en die amptenare is werklik nie hoër of beter as enige ander professionele klas nie, in soverre hulle werklik in lyn is met ons idee om die nasie eerstens te dien.

Dit is nie uniform of goue kant nie, maar prestasie, wat 'n man maak.

Ons begeer nie eensydige voorkeur of kunsmatige verheffing vir die werkersklas nie, en ook geen vorm van proletariese diktatorskap nie. Geen mens mag homself oorreed om te glo dat enige klas, bloot omdat hulle in die verlede onderdruk is, 'n eis op mag kan maak nie. Sulke aspirasies, wanneer dit in werklikheid vertaal word, lei onfeilbaar tot verskriklike gevolge, soos dié wat gepaard gegaan het met die Effektebeurs-opstand van November 1918. Tot dusver is dit nie die 'onderdrukte' deel van die bevolking wat boaan is nie, maar 'n skare politieke swendelaars, gierige avonturiers, profiteurs, babbelaars en dwase, wat die politieke masjien en die administrasie in besit geneem het. Die beloofde diktatorskap van die proletariaat het verander in ...

Die diktatorskap van die 'Profitariaat'.

Selfs 'n nuwe staatsordening onder Nasionaal-Sosialisme sou geen hoop op sukses hê tensy dit 'n baie deeglik opgeleide personeel van vasberade manne tot sy beskikking gehad het wat volledig deurdrenk is met die beginsels van ons Program, ernstige manne met energie en ervaring. Selfs by ons sou te veel suiwer demagoges hul pad inslaan en voordeel trek uit die nuwe orde.

Dit is baie makliker om die foute van 'n ineenstortende sosiale orde te kritiseer as om konstruktiewe werk daaraan te doen.

Ons benodig nie bloot 'n nuwe Party wat stadig maar seker 'n voet in die Parlement en administrasie kry, en dan miskien 'n pos of twee in 'n koalisieministerie aanvaar, net om uiteindelik sy rug gebreek te kry nie – want dan sou ons deel in die geskiedenis afgespeel wees, net soos die Sosiale Demokrasie vandag as 'n politieke en intellektuele mag in Duitsland verby is. Dieselfde geld vir die Duitse Nasionaliste, wat reeds van hul hoofbeginsels teruggeval het om setels in die Regering te kry.

Ons wil nie ministers hê wat die amp beklee bloot ter wille van die posisie of vir mag nie, maar ons sal enige sodanige posisie as 'n stap na ons groot doelwit beskou. Tussen ons en die res is daar altyd die vlammende swaard van ons wêreldteorie.

Aan die een kant die Staat; of liewer die skynstaat, van die Liberaal-demokraties-parlementêre stempel, noodgedwonge gedwing om die tirannie van die finansiers te verbloem, en aan sy voete 'n siedende skare Joodse kampvolgelinge en plekjagters, wat veg om 'n bestaan uit die stelsel te maak.

Aan ons kant, die stryd vir die bevryding en suiwering van ons volk, totdat ons die ware staat van sosiale geregtigheid en nasionale vryheid bereik.

Machine Translated by Google

6. Gevolgtrekking

Die taak van hierdie eerste pamflet van die NS-biblioteek is om die Nasionaal-Sosialist te leer wat hy oor die Partyprogram behoort te weet. Ons het keer op keer die enkele hoofbeginsel gesien wat soos 'n skarlakenrooi draad deur al ons argumente getrek word: Nasionaal-Sosialisme is 'n wêreldteorie wat in skerp teenstelling staan met die hedendaagse wêreld van kapitalisme en sy Marxistiese en burgerlike satelliete.

Ons lewe is 'n stryd in diens van hierdie magtige idee, 'n stryd vir 'n nuwe Duitsland.

Ons Nasionaal-Sosialiste swaai ons stormbanier voor die wêreld. Altyd jonk, blinkend en glinsterend in die son, verrys die Gehaakte Kruis, die simbool van herontwakende lewe.

Machine Translated by Google

Die Manifes vir die Afskaffing van Slawerny van Belang

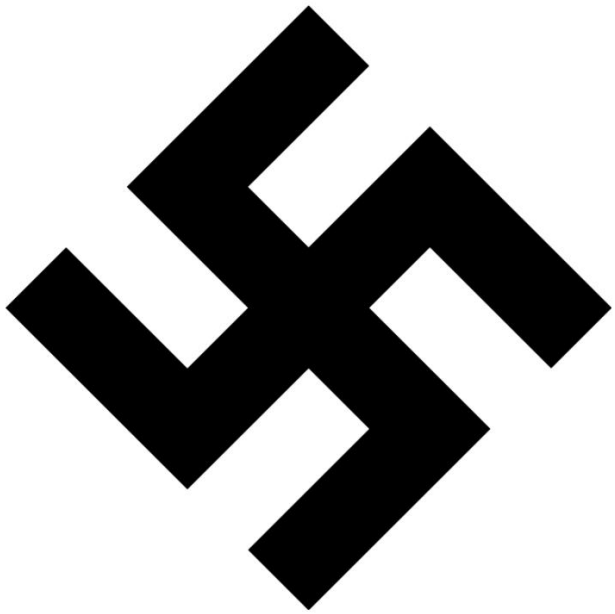

Machine Translated by Google

Mammonisme is die swaar, allesomvattende en oorweldigende siekte waaraan ons hedendaagse kulturele sfeer, en inderdaad die hele mensdom, ly. Dit is soos 'n verwoestende siekte, soos 'n verslindende gif wat die volke van die wêreld beetgepak het.

Onder Mammonisme moet verstaan word:

aan die een kant, die oorweldigende internasionale geldmagte, die supra-regeringsfinansiële mag wat bo enige reg van selfbeskikking van volke troon, internasionale grootkapitaal, die suiwer Goud-Internasionaal;

aan die ander kant, 'n denkwyse wat die breedste kring van mense beetgepak het; die onversadigbare wellus na wins, die suiwer wêreldsgeoriënteerde lewensopvatting wat reeds tot 'n skrikwekkende agteruitgang van alle morele konsepte gelei het en net tot meer kan lei.

Hierdie denkwyse word beliggaam en bereik sy hoogtepunt in internasionale plutokrasie.

Die hoofbron van krag vir Mammonisme is die moeitelose en eindelose inkomste wat deur rente gegenereer word.

Uit die deeglik immorele idee van rente op lenings is die Gold International gebore.
Die geestelike en morele konstitusie wat gegroei het uit die wellus na rente en winsbejag van elke aard, het gelei tot die skrikwekkende korrupsie van 'n deel van die bourgeoisie.

Die idee van rente op lenings is die duiwelse uitvindsel van groot leningskapitaal; dit alleen maak die lui drone-lewe van 'n minderheid magnate moontlik ten koste van die produktiewe volke en hul werkpotensiaal; dit het gelei tot diepgaande, onversoenbare verskille, tot klashaat, waaruit oorlog tussen burgers en broers gebore is.

Die enigste genesing, die radikale middel om die lydende mensdom te genees, is

die afskaffing van die beheer van belange.

Die afskaffing van slawerny aan rente op geld beteken die enigste moontlike en afdoende bevryding van produktiewe arbeid van die verborge dwangmatige geldmagte.

Die afskaffing van slawerny aan belang dui op die herstel van die vrye persoonlikheid, die verlossing van die mens uit slawerny, van die vloek waardeur Mammonisme sy siel gebind het.
Wie ook al kapitalisme wil beveg, moet slawerny aan belang afskaf.

Waar moet die afskaffing van verslawing aan rente begin? *Met leningskapitaal!*

Hoekom?

Omdat leningskapitaal, in vergelyking met alle industriële grootkapitaal, so oorweldigend is dat die groot geldmagte slegs effektief bestry kan word deur die afskaffing van rente-slawerny. 20:1 is die verhouding van leningskapitaal tot industriële grootkapitaal. Die Duitse volk moet jaarliks meer as 12 miljard aan rente vir leningskapitaal insamel in die vorm van direkte en indirekte belastings, huur en die stygende lewenskoste, terwyl selfs in die bloeijare van die oorlog die somtotaal van alle dividende wat deur die Duitse aandelemaatskappye uitgekeer is, slegs 1 miljard beloop het.

Die *sneeustortingagtige groei* van leningskapitaal oortref alle menslike vermoë tot berekening, deur ewige, eindelose en moeitelose inkomste uit rente, en uit rente op rente.

Watter seën bring die afskaffing van slawerny aan rente vir die arbeiders?
van Duitsland, vir die proletariërs van alle lande van die aarde?

Die afskaffing van verslawing aan rente gee ons die moontlikheid om *die afskaffing van alle direkte en indirekte belastings na te streef.* Hoor dit, julle waardeproduserende mense van alle lande, alle state en kontinente: alle staatsinkomste wat uit direkte en indirekte bronne vloei, stroom voortdurend in die sakke van groot leningskapitaal.

Machine Translated by Google

Die winste van staatsbesighede, insluitend die posdiens, telegraaf, telefoon, spoorweg, myne, woude, ensovoorts, is volledig voldoende vir die befondsing van alle noodsaaklike staatsverpligtinge vir skole, universiteite, howe, administratiewe agentskappe en maatskaplike welsyn.

Dus sal geen ware sosialisme enige seën vir die mensdom bring solank die winste uit Openbare ondernemings bly sypligtig aan groot leningskapitaal.

Daarom eis ons as 'n fundamentele staatswet, eers vir die Duitse volke, dan as 'n fundamentele wet vir al daardie verwante volke wat saam met ons in die kulturele gemeenskap van 'n volkebond wil toetree, die volgende:

1. Oorlogsobligasies, saam met alle ander skuldinstrumente van die Duitse Ryk, saam met alle ander skuldinstrumente van die Duitse federale state, veral spoorwegobligasies, sowel as obligasies van alle plaaslike regerings, word, onder kansellasie van die renteverpligting, tot wettige betaalmiddel vir die nominale waarde verklaar [of liewer, moet in bankkrediet omgeskakel word].

2. Met alle ander vaste-rente-papiere, gedekte effekte, industriële effekte, verbande, ens., word die verpligting tot rente vervang deur die verpligting om die hoofsom terug te betaal; dus na 20 of 25 jaar, afhangende van die rentekoers, word die geleende kapitaal terugbetaal en die skuld afgelos.

3. Alle eiendomsskuld, verbande, ens., moet in paaiemente van dieselfde bedrag as die betalings wat tot dusver vereis is, afbetaal word, in ooreenstemming met die koste wat in die grondregister aangeteken is. Die eiendom in huise en grond wat op hierdie manier van skuld vrygestel word, word gedeeltelik die eiendom van die staat of van die plaaslike regering. [Op hierdie manier word die staat beter geposisioneer om huur te beheer en te verlaag.]

4. Die hele monetêre stelsel behoort onder die staat se sentrale bank te val. Alle private banke eweneens; postjekbanke, spaarbanke en krediet-unies, word almal as takbedrywighede geaffilieer.

5. Alle krediet vir vaste eiendom word slegs deur die staat se bank toegeken. Persoonlike krediet en kommersiële krediet word aan private bankiers onder 'n konsessie van die staat verplig.
Hierdie toegewing word toegestaan op grond van oorweging van behoefte, met 'n verbod op die stigting van takke vir sekere distrikte. Die skaal van tariewe word deur die staat vasgestel.

6. Aandele word op dieselfde wyse as vaste-rente-papiere teen 'n jaarlikse koers van 5% afbetaal. Oortollige winste word gedeeltelik aan die aandeelhouers uitbetaal as vergoeding vir "gerisiko" kapitaal (in teenstelling met vaste-rente en muntgesteunde papiere), terwyl die oorblywende surplus, deur die soewereine reg van arbeid, óf sosiaal versprei word óf aangewend word vir die vermindering van die pryse van produkte.

7. Vir alle persone wat om fisiese redes (gevorderde ouderdom, siekte, fisiese of geestelike werksongeskiktheid, uiterste jeug) nie in staat is om hul lewensonderhoud te verdien nie, word die rente-inkomste uit huidige kapitaalbates steeds as 'n pensioen betaal op dieselfde, en uiteindelik selfs verhoogde vlakke, in ruil vir die lewering van sekuriteite.

8. In belang van 'n vermindering van die huidige inflasie van papiergeld, word 'n universele, sterk gegradeerde belasting op oorlogsobligasiesertifikate en ander skuldinstrumente van die Ryk en van state ingestel. Hierdie papiere moet verpulp word.

9. Deur intensiewe voorligting van die mense moet dit aan die mense duidelik gemaak word dat geld niks anders is en moet wees as 'n bewys vir voltooide arbeid nie; dat terwyl elke hoogs ontwikkelde ekonomie natuurlik geld as 'n medium van

Machine Translated by Google

ruil, die funksie van geld eindig ook daarmee, en in geen geval mag geld 'n supra-algemene krag geleen word om vanself te groei deur middel van rente, ten koste van produktiewe arbeid nie.

Waarom het ons nie al hierdie dinge gedoen nie, wat so vanselfsprekend is, wat in ag geneem moet word? as die Eier van Columbus vir die sosiale vraagstuk?

Omdat ons in ons Mammonistiese blindheid afgelei het hoe om duidelik te sien dat die leerstelling van die heiligheid van rente 'n monsteragtige selfbedrog is, dat die evangelie van die leningsrente wat alleen 'n mens geseënd maak, ons hele denke in die goue web van internasionale plutokrasie verstrengel het. Omdat ons vergeet het en doelbewus in verwarring gehou word deur die almagtige geldmagte oor die feit dat – behalwe in die geval van 'n paar ryk mense –
die rente wat so mooi lyk, en so geliefd is by die onnadenkendes, word heeltemal deur belastings geneutraliseer. Al ons belastingwetgewing is en bly, solank ons nie bevryding van slawerny aan rente het nie, slegs 'n huldeblyk-verpligting aan grootkapitaal, en nie, soos ons sou dink, 'n vrywillige opoffering vir die verrigting van arbeid vir die gemeenskap nie.

Daarom is bevryding van slawerny aan rente op geld die duidelike leuse vir die globale rewolusie, vir die bevryding van produktiewe arbeid uit die kettings van die supra-regeringsgeldmagte.

Implementerings en rasionaal

Ons staan te midde van een van die ergste krisisse wat ons verarmde volk in sy pynlike geskiedenis moes verduur. Ernstig siek is ons volk; ernstig siek is die hele wêreld.
Hulpeloos stamel die nasies; 'n hartstogtelike verlange, 'n uitroep om verlossing gaan deur die somber massas. Met lag en dans, met rolprente en prag, probeer die volk sy eie betreurenswaardige lot vergeet – om sy ontnugterde hoop, die diep innerlike pyn te vergeet,
oor die verskriklike teleurstelling oor wat 'n mens so graag "winste van die rewolusie" sou noem.
Maar hoe het ons dit alles anders verbeel? Hoe het al die mooi beloftes anders verloop? Alles wat ons gehoop het om te verkry in die donkerte van die nag, in die donkerte van ons militêre ineenstorting, het gelyk of dit glinsterende goud was, maar nou, wanneer die grys dag die vonds verlig, is dit alles verrotte stukkies hout.
Nou staan ons hier verlore. Ter wille van hierdie verrotte stukkies hout wat so fyn in die nag geskyn het, het ons alles weggegooi wat tot dusver vir ons dierbaar en waardevol was en al ons sakke met hierdie betreurenswaardige skat gevul. Geen wonder dat die woede van wanhoop juis die armste van die armes beetpak, en dat hulle in sinnelose toorn teen hul eie broers woed, en in hul diepe verlange na verlossing alles wat in die pad staan, probeer vernietig nie.
Hierdie toestand moet tot algehele waansin lei, as gewetenloosheid en domheid die mense verder aanhits.

En waarheen hierdie waansin lei, sien ons in Bolsjewistiese Rusland. Nasionalisering, soos sosialisering in Rusland genoem word, het 'n mislukking geblyk te wees, verklaar 'n onverstoorde Lenin. Die ekonomie is vernietig, die koopkrag van geld tot niks verminder, die intelligentsia doodgemaak, die arbeider sonder brood. Wanhoop in die hele volk; slegs bloedige terreur gebaseer op Chinese en Letlandse huursoldate is in staat om die Rooi diktators te beskerm teen die wraak van die verraaide volk. Ook onder ons sal die ontwikkeling hierdie koers volg, as internasionale spekulante, obsessiewe partyfanatici, verteenwoordigers van die swaarste belaste bourgeoisie, en lede van 'n ras wat diep vreemd van aard is aan die Duitse volk, steeds in die regering toegelaat word.

Machine Translated by Google

Wat was daardie mooi, mooi woorde wat een in ons oor gefluister het? Onderhandel vrede, Volkebond, parlementarisme, soewereiniteit van die volk, demokrasie, diktatorskap van die proletariaat, sosialisme, vernietiging van kapitalisme, bevryding van militarisme, en ander sulke mooi slagspreuke. 'n Nuwe vrye volk moes opstaan, wat sy eie lot sou bepaal. Niks hiervan het waar geword, kon waar word, of kon ooit waar word, as ons nie met die hoogste morele erns al hierdie verskynings, al hierdie slagspreuke ondersoek nie – as ons nie die simptome van die siekte soos 'n intelligente, besorgde geneesheer gewetensvol toets en die huidige toestand van die siek persoon noukeurig diagnoseer, sonder om enige moeite te doen om vas te stel waar hierdie ernstige kritieke siekte vandaan kom nie.

卐卐卐卐卐

Die siekte van ons tyd word Mammonisme genoem.
Wat is Mammonisme?

Mammonisme is die sinistere, onsigbare, geheimsinnige heerskappy van die groot internasionale geldmagte. Mammonisme is egter ook 'n denkwyse; dit is die aanbidding van hierdie geldmagte deur almal wat besmet is met die Mammonistiese gif. Mammonisme is die onbeperkte hipertrofie van die – op sigself gesonde – menslike drang na verkryging. Mammonisme is die wellus na geld wat tot 'n waansin gegroei het, wat geen hoër doel ken as om geld bo-op geld te stapel nie, wat met ongeëwenaarde brutaliteit poog om alle magte van die wêreld in sy diens te dwing, en moet lei tot die ekonomiese verslawing, tot die uitbuiting van die werkpotensiaal van alle volke van die wêreld. Mammonisme is die denkwyse wat gelei het tot 'n agteruitgang van alle morele konsepte. Mammonisme as 'n wêreldwye verskynsel beskou, moet gelykgestel word aan brutale, meedoënlose egoïsme in die mens. Mammonisme is die gees van gierigheid, van grenslose begeerte om te heers, van die mentaliteit wat geheel en al gefokus is op die beslaglegging van die goedere en skatte van die wêreld; dit is in sy kern die godsdiens van die suiwer wêreldsgeoriënteerde menslike tipe.

Mammonisme is die direkte teenoorgestelde van sosialisme. Sosialisme, beskou as die hoogste morele idee, as die idee dat die mens nie net vir homself in die wêreld is nie, dat elke mens pligte teenoor die gemeenskap, teenoor die hele mensdom het, en dat hy nie net verantwoordelik is vir die oombliklike welstand van sy familie, van die lede van sy stam, van sy volk nie, maar dat hy ook onwrikbare morele verpligtinge teenoor die toekoms van sy kinders en sy volk het.

Meer konkreet moet ons Mammonisme sien as die bewuste samespanning van die magshongerige groot kapitaliste van alle volke. Opmerklik hierin was nog altyd die verborge aankoms van Mammonisme.

Die groot magnate skuil inderdaad as die uiteindelike dryfkrag agter wêreldomvattende Anglo-Amerikaanse imperialisme; niks anders nie. Die groot geldmagte het inderdaad die skrikwekkende massamoorde van die Wêreldoorlog gefinansier. Die groot geldmagte het inderdaad, as eienaars van alle groot koerante, die wêreld in 'n web van leuens geweef. Hulle het met tevredenheid alle laer passies opgesweep, die groei van huidige tendense ywerig bevorder en deur slim perspropaganda die Franse wraaksug tot kookpunt gebring. Hulle het die Pan-Slawiese idee, die Serwiese idee om 'n groot mag te wees, en die behoefte van hierdie state aan geld, sorgvuldig gekoester tot die punt dat die wêreldbrand moet ontbrand.

Selfs onder ons in Duitsland, die gees van Mammonisme wat net meer uitvoersyfers, nasionale rykdom, uitbreiding, groot bankprojekte en internasionale finansiële transaksies wou weet,

Machine Translated by Google

gelei tot 'n ondergang van openbare moraliteit, tot die verval van ons heersende kring in materialisme en hedonisme, tot 'n oppervlakkigheid in ons nasionale lewe, alles faktore wat deel van die skuld gee vir die skrikwekkende ineenstorting.

卐 卐 卐 卐 卐

Met verbasing moet ons onsself afvra waar Mammonisme vandaan kom, waar internasionale grootkapitaal sy onweerstaanbare mag vandaan kry.

Dit moet nie oor die hoof gesien word dat die internasionale samewerking van die groot geldmagte 'n heeltemal nuwe verskynsel verteenwoordig nie. Ons het geen parallel hiervoor in die geskiedenis nie. Internasionale verpligtinge van 'n monetêre aard was feitlik onbekend. Slegs met die stygende wêreldekonomie, met algemene wêreldhandel, het die idee van internasionale belange-ekonomie homself gevestig, en hier raak ons die diepste wortel aan, hier het ons die innerlike bron van krag raakgeloop waaruit die Goue Internasionale sy onweerstaanbare krag put.

Rente, die moeitelose en eindelose toestroming van goedere gebaseer op die blote eienaarskap van geld sonder enige toevoeging van arbeid, het veroorsaak dat die groot geldmagte groei. Leningsrente is die duiwelse beginsel waaruit die Goud Internasionaal gebore is. Leningskapitaal het sy bloedtrechter absoluut oral stewig vasgemaak. Soos die arms van 'n anemoon het groot leningskapitaal alle state, alle volke van die wêreld, verstrik.

Staatslenings, staatsobligasies, spoorwegobligasies, oorlogsobligasies, verbande, gedekte obligasieverpligtinge – kortom, leningsinstrumente van elke soort het op 'n manier ons hele ekonomiese lewe vasgevang, sodat al die volke van die wêreld voortaan hulpeloos in die goue webbe wikkel. Ter wille van die rentebeginsel, in ooreenstemming met 'n deeglik kranksinnige politieke waan dat elke soort besit 'n reg op verdienste meebring, het ons ons onderwerp aan die verslawing van rente op geld. Nie 'n enkele werklike, geldige morele rede kan gegee word waarom blote besit van geld 'n reg op ewigdurende rentebetalings moet meebring nie.

Hierdie innerlike teenkanting teen rente, en teen inkomste van elke aard sonder enige voorkoms van produktiewe arbeid, strek deur die sielelewe van alle volke en tye. Maar nog nooit het hierdie diep innerlike weerstand teen die mag van geld so bewus geword vir die nasies soos in ons tyd nie.

Nog nooit was Mammonisme op so 'n wêreldomvattende wyse voorberei om wêreldoorheersing te begin nie. Nog nooit het dit alle laagheid, magsug, wraaksug, gierigheid, afguns en leuens op so 'n slim versteekte en tog brutaal opdringerige wyse soos nou in sy diens gestel nie. Die Wêreldoorlog is in sy diepste kern een van die grootste besluite in die evolusionêre proses van die mensdom in die stryd om te besluit of die Mammonisties-materialistiese wêreldbeskouing of die sosialisties-aristokratiese wêreldbeskouing in die toekoms die lot van ... moet bepaal.
die wêreld.

卐 卐 卐 卐 卐

Oppervlakkig gesien, was die Mammonistiese Anglo-Amerikaanse koalisie ongetwyfeld aanvanklik seëvierend. As 'n reaksie daarteen het Bolsjewisme in die Ooste ontstaan, en as 'n mens 'n groot idee in Bolsjewisme wil sien, is dit ongetwyfeld die posisie wat diametraal teenoor die Mammonistiese wêreldbeskouing staan. Die metodes wat Bolsjewisme hiervoor probeer gebruik, is egter die mislukte genesings van 'n Dr. Eisenbarth. Dit is die poging om iemand wat siek is aan inwendige vergiftiging met 'n skalpel te help deur sy kop, arm en bene te amputeer.

Machine Translated by Google

Teen hierdie woedeaanval van Bolsjewisme, teen hierdie sinnelose omverwerping, moet ons 'n werkbare nuwe idee aanbied wat met verenigende krag alle arbeidersklasse verenig, om die gif uit te dryf wat die wêreld siek gemaak het.

Ek sien dit beteken in die afskaffing van slawerny aan rente op geld.

Daar is drie faktore wat rente op leningskapitaal opvallend maak as die outentieke en ware oorsaak van ons finansiële ellende.

Eerstens, die monsteragtige wanverhouding van vaste-rente leningskapitaal, dus van kapitaal wat vanself groei sonder die toepassing van kreatiewe arbeid, en inderdaad vir ewig aanhou groei.
Onder ons in Duitsland het hierdie leningskapitaal reeds 'n vlak bereik wat ons nie as te hoog ag nie, naamlik 250 miljard. In teenstelling met hierdie enorme bedrag staan die industriële werkkapitaal van ons hele Duitse industrie op slegs 11,8 miljard. Daarbenewens is daar die 3,5 miljard in kapitaal van die 16 000 industriële maatskappye met beperkte aanspreeklikheid [GmbH], sodat ons altesaam slegs ongeveer 15 miljard in industriële kapitaal het om te tabelleer. 20:1 is die eerste fundamentele bevinding3 .

Hierdie beoordeling beteken dat in finansiële probleme van die grootste belang, alle maatreëls rakende leningskapitaal 20 keer so effektief moet wees as maatreëls wat op industriële grootkapitaal gerig is.

Tweedens: die rentebetaling op die bogenoemde leningskapitaal, geraam op 250 miljard, in sy totaliteit vir alle tye beskou, beloop ongeveer 12½ miljard jaarliks. In teenstelling hiermee het die somtotaal van alle industriële dividende wat in die jaar 1916 uitgekeer is, in die jaar 1915 ongeveer een miljard mark beloop. In die voorafgaande dekades was hierdie getal gemiddeld ongeveer 600 miljoen. In die laaste twee jaar van die oorlog [1914-1918] kon dit heel moontlik aansienlik gestyg het, maar dit sal 'n des te groter ineenstorting vir die huidige jaar [1919] aanteken.

Die gemiddelde winsgewendheid van alle Duitse aandelekorporasies [AG] was 8,21%; dus slegs sowat 3½% hoër as die gemiddelde opbrengs op vaste-rente leningswaardes.

Dus, ek herhaal, sal die Duitse volk in die toekoms ongeveer 12,5 miljard [jaarliks] moet betaal vir die verskillende ewige rentekoste van groot leningskapitaal, terwyl die opbrengs van industriële kapitaal in die grootste bloeijaar 1 miljard was, en in tye van ongestoorde voorspoed slegs 0,6 miljard. Dus sien ons hier weer 'n verhouding in die orde van grootte van 20:1 tot 12:1.

Die derde en gevaarlikste faktor is die enorme groei wat die begrip van groot leningskapitaal deur rente en deur rente op rente te bowe gaan. Ek moet hier 'n bietjie meer afdwaal en hoop om deur 'n klein uitstappie na hoër wiskunde die probleem te verduidelik. Eers 'n paar voorbeelde.

Die bekoorlike verhaal van die uitvinding van die skaakspel is welbekend. Die ryk Indiese koning Shihram het aan die uitvinder, as dank vir die uitvinding van die koninklike spel, die vervulling van 'n wens toegestaan. Die wens van die wyse man was dat die koning hom een koringkorrel op die eerste blokkie van die skaakspel moes gee, twee op die tweede, vier op die derde, en dus altyd op elke blokkie twee keer soveel as op die vorige een. Die koning het geglimlag vir die skynbaar beskeie wens van die wyse man en beveel dat 'n sak koring gebring word sodat vir elke blokkie die koringkorrels verdeel kon word. Soos ons almal weet, was die vervulling van hierdie wens selfs vir die rykste prins ter wêreld onmoontlik. Al die wêreld se oeste in 'n duisend jaar sou nie genoeg wees om die 64 blokkies van die skaakbord te vul nie.

---

[3] Dit is duidelik dat 17:1 meer akkuraat is, maar miskien maak Feder voorsiening vir die waarskynlikheid dat die verhouding sal toeneem.

Machine Translated by Google

Nog 'n voorbeeld: baie sal nog uit hul skooldae die marteling van die berekening van saamgestelde rente onthou; hoe die penning wat belê is tydens die geboorte van Christus vermenigvuldig teen saamgestelde rente sodat dit elke 15 jaar verdubbel. In die jaar 15 na die geboorte van Christus het die penning gegroei tot 2 pennies, in die jaar 30 n.C. tot 4 pennies, in die jaar 45 n.C. tot 8 pennies en so aan. Baie min sal onthou watter waarde hierdie penning vandag sou verteenwoordig: 'n volume goud gelykstaande aan die volume van die Aarde, die Son en al die planete saam sou nie voldoende wees om die waarde van hierdie penning wat teen saamgestelde rente belê is, te verteenwoordig nie.

'n Derde voorbeeld: die fortuin van die Huis van Rothschild, die oudste internasionale plutokrasie, word vandag op ongeveer 40 miljard gewaardeer. Dit is welbekend dat die ou burgemeester Amschel Rothschild, sonder noemenswaardige rykdom, in Frankfurt omstreeks die jaar 1800 die grondslag gelê het vir die reuse-fortuin van sy huis deur middel van fraksionele reserwe-lenings van die miljoene wat Graaf Wilhelm I van Hesse aan hom toevertrou het vir veilige bewaring.

As die aanwas van geld deur rente en rente op rente met Rothschild slegs teen die beskeie koers van die pennie geslaag het, sou die kurwe nie so steil geklim het soos dit het nie. Maar as ons aanvaar dat die Rothschilds se kollektiewe welvaart slegs teen die koers van die pennie toegeneem het, sou die Rothschilds se fortuin in die jaar 1935 80 miljard wees, in 1950 160 miljard, in 1965 320 miljard, en daarmee sou dit reeds die totale Duitse nasionale welvaart verreweg oorskry.

Uit hierdie drie voorbeelde kan 'n wiskundige wet afgelei word. Die kromme wat die opkoms van die Rothschild-fortuin verteenwoordig, die kromme wat afgelei kan word van die aantal koringkorrels vir die skaakbord, en die getal wat die vermenigvuldiging van die pennie is.

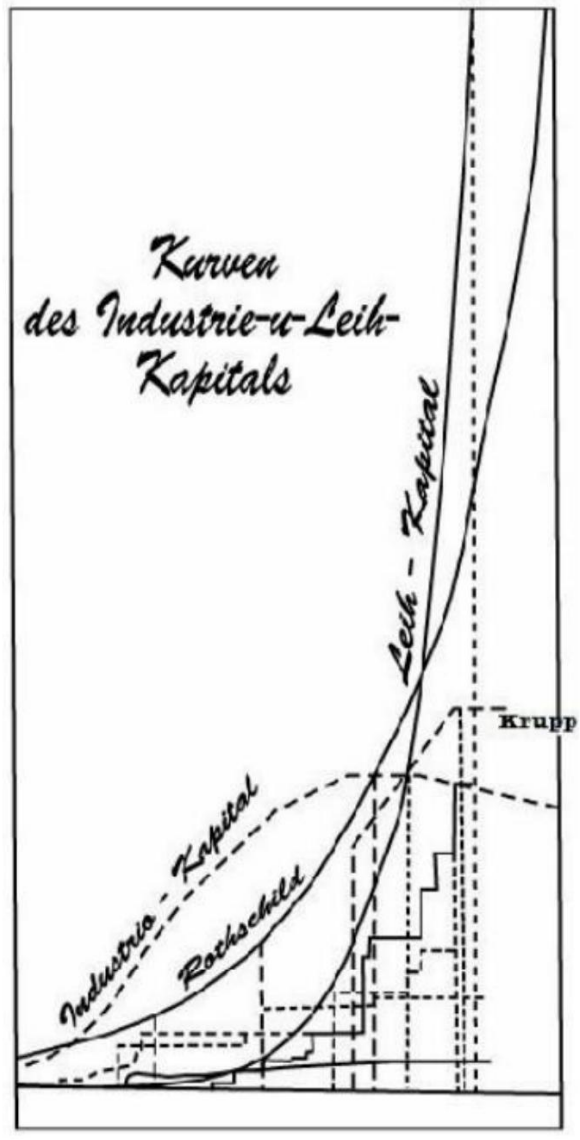

teen saamgestelde rente produseer, is eenvoudige wiskundige kurwes. Al hierdie kurwes het dieselfde karakter. Na aanvanklike beskeie en geleidelike toename word die kromme al hoe steiler en nader gou prakties aan oneindigheid.

Heeltemal anders verloop die groeikurwe van industriële kapitaal egter.
Net so, meestal uit klein beginne ontstaan, verskyn gou 'n sterk eskalasie van die krommes, totdat 'n sekere versadiging van kapitaal bereik word.
Dan loop die kurwes platter, en in sekere nywerhede sal dit dalk selfs effens daal, indien nuwe uitvindings gelei het tot die devaluasie van bestaande fabrieke, masjiene, ensovoorts. Ek wil hier slegs een voorbeeld kies, die ontwikkeling van die Krupp-fabrieke. In 1826 is ou Krupp amper sonder bates oorlede. In 1855 het Alfred Krupp sy eerste bestelling vir 36 kanonne namens die Egiptiese regering ontvang.

In 1873 het Krupp reeds 12 000 werkers in diens gehad. In 1903 het Frau Berta Krupp die hele werke en eiendom aan Alfred Krupp verkoop.

Machine Translated by Google

aandelemaatskappy vir 160 miljoen. Vandag beloop die totale waarde van die aandelekapitaal 250 miljoen. Wat beteken die naam Krupp vir ons Duitsers? Die hoogtepunt van ons industriële ontwikkeling. Die wêreld se eerste vervaardiger van [staal]kanonne. 'n Groot som van die mees hardnekkige, doelgerigte, intensiewe produktiwiteit. Vir honderdduisende van ons volkskamerade het die Krupp-poging brood en werk beteken. Vir ons nasie, wapens en verdediging – en tog is dit 'n dwerg in vergelyking met die Rothschild-miljarde. Watter betekenis het die groei van die Krupp-fortuin gedurende 'n eeu in vergelyking met die groei van die Rothschild-fortuin deur moeitelose en eindelose aanwas van rente en rente op rente?

Die twee kurwes wat in vet lyne geteken is, verteenwoordig leningsrente en inderdaad toon die boonste kurwe die ontwikkeling van die Rothschild-fortuin en die onderste kurwe, eers plat en dan vinnig stygend, toon op 'n baie algemene manier die kenmerkende ontwikkeling van al sulke kurwes, waarin 'n klein vordering op die horisontale as 'n verdubbeling van die waarde op die vertikale as kan veroorsaak. Die gearceerde lyn toon die ontwikkelingskurwe van ons totale industrie in die loop van die afgelope 40-50 jaar. Die verskillend gearceerde fyn lyne toon die ontwikkeling van verskeie lukraak geselekteerde groot industriële ondernemings waaruit die algemene karakter van die gearceerde kurwe van industriële kapitaal afgelei is.

Daar moet uitdruklik opgemerk word dat die krommes van leningskapitaal sterk saamgepers word. So moet die kromme van die Rothschild-fortuin byvoorbeeld 80 keer so hoog gestel word as die Krupp-kromme. Die doel van die aantoon van die krommes is natuurlik slegs om die fundamenteel verskillende karakter van die twee tipes kapitaal te demonstreer. Die krommes van leningskapitaal toon aanvanklik 'n redelik geleidelik stygende ontwikkeling; die ontwikkeling gaan dan vinniger totdat dit, al hoe wilder en alles saamsleep, homself ver bo menslike konsepte verhef en na die oneindigheid streef.

Die kurwe van industriële kapitaal bly daarenteen in die eindige! Hoe sterk die afwykings ook al is wat 'n spoor in detail mag toon, oor die algemeen sal die fundamentele karakter van industriële ontwikkeling altyd sodanig wees dat na sterk aanvanklike ontwikkeling 'n sekere tydperk van volwassenheid, van versadiging, volg, waarna vroeër of later die agteruitgang intree.

卐 卐 卐 卐 卐

Niks wys ons duideliker die diepgaande wesenlike verskil tussen leningskapitaal en industriële kapitaal nie. Niks kan die verskil tussen die verwoestende gevolge van leningskapitaal en die sakewinste (dividende) van sakekapitaal wat in groot industriële ondernemings gestort en gewaag word, vir ons duideliker maak as hierdie vergelyking nie.

Dit kan nie genoeg beklemtoon word dat die erkenning van die wiskundige wette wat leningskapitaal en industriële kapitaal volg, alleen vir ons die duidelike pad wys waar die hefboom aangewend moet word om ons verwoeste finansiële ekonomie reg te stel nie. Ons erken duidelik dat nie die kapitalistiese ekonomiese orde nie, nie kapitaal op sigself en as sodanig nie, die plaag van die mensdom is nie. *Die onversadigbare rentebehoefte van groot leningskapitaal is die vloek van die hele werkende mensdom!*

Kapitaal moet wees! Arbeid moet wees! Arbeid alleen kan min doen. Kapitaal alleen kan niks doen nie!

Kapitaal sonder arbeid kan slegs steriel wees! Daarom is die belangrikste eis, die edelste taak van die rewolusie, die sinvolste betekenis van 'n wêreldrewolusie, die afskaffing van verslawing aan rente op geld.

Die Huis van Rothschild word vandag op 40 miljard gewaardeer. Die miljardêrs van Amerikaanse hoë finansies, die meneer Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt en Astor, word saam gewaardeer.

Machine Translated by Google

teen ten minste 60-70 miljard. Teen 'n rentekoers van slegs 5% beteken dit 'n inkomste vir hierdie agt gesinne van 5-6 miljard, wat volgens die navorsing van Karl Helfferich ongeveer 75% is van die jaarlikse inkomste wat alle belastingbetalers in Pruise in die jaar 1912 gehad het. (Daar was destyds ongeveer 21 000 000 belastingbetalers, 75% daarvan sou ongeveer 15 000 000 wees. Vir elke belastingbetaler is daar gemiddeld 1,56 familielede; dus 23 miljoen familielede.)

Ongeveer 38 000 000 Duitsers moes dus leef van wat die voorgenoemde miljardêrs as 'n jaarlikse inkomste het. Die Amerikaanse miljardêrs is beslis nie suiwer leningskapitaliste in dieselfde sin as die Huis van Rothschild en so aan nie. Ek gee glad nie om om te stry oor of die Amerikaanse miljardêrs werklik "100-miljoen-dollar-miljoenêrs" of "1000-" is nie.
“miljoen-mark miljardêrs”; in eersgenoemde geval sou mens net een of twee dosyn bykomende Croesuses hoef te reken. Of laat ons eenvoudig Rathenau se “300” aanvaar; dan sal ons inventaris beslis in orde wees. Hier is dit nie belangrik om 'n presiese getal te gee nie, maar die erkende verhouding van 300 tot 38 000 000 open ons oë oor die brutale bewind van internasionale leningskapitaal.

Laat ons daarom hierdie verskriklike kettings afgooi wat slegs alle energieke arbeid kan verwurg; laat ons van geld die krag afskeur om rente te dra, en om altyd weer rente te dra totdat die hele mensdom heeltemal aan rente aan internasionale leningskapitaal verskuldig is.

Dit is dus hierdie drie punte wat vir die eerste keer vir ons duidelik maak waar alleen die hefboom kan effektief aangewend word vir die verligting van ons interne finansiële nood.

Aan die ander kant erken ons dat die aanval van die hele sosialistiese wêreld van idees teen industriële kapitaal heeltemal van die kol af was, want selfs 'n beoogde volledige regulering of sosialisering van alle entrepreneuriese wins – onder die veronderstelling van 'n onverswakte ekonomie –
sou 'n lagwekkend skrale bedrag oplewer, in vergelyking met die enorme finansiële laste van die begrotings van ons Ryk en ons Staat.

Deur die afskaffing van verslawing aan rente op geld kan die hele finansiële malaise met een slag uitgeskakel word. Ons voel dadelik weer vaste grond onder ons voete; dit moet en sal dadelik vir ons duidelik word dat ons onsself slegs op die mees groteske wyse met hierdie ellendige verband-ekonomie bedrieg het.

Want wat anders is leningskapitaal as skuld? *Leningskapitaal is skuld!* ’n Mens kan dit nie genoeg herhaal nie. Watter vorm van waansin is dit wanneer die Duitse volk in sy totaliteit 150 miljard vir sy oorlog geleen het? Wanneer dit homself selfs hiervoor ’n bedrag van 7½ miljard in rente belowe het en nou voel dat dit in die ongemaklike situasie geskuif is, van die begin af onvermydelik, om hierdie 7½ miljard van homself te probeer invorder in die vorm van heeltemal fantasievolle belastings?

卐卐卐卐卐

Die tragiese ding omtrent hierdie selfbedrog is intussen minder die domheid van hierdie hele oorlogsobligasie-ekonomie, waarvan ons nog altyd soveel beter gebruik gemaak het as die res van die wêreld, as die feit dat slegs 'n relatief klein aantal groot kapitaliste enorme voordeel daaruit trek, terwyl die hele arbeidersvolk, insluitend die mediumgrootte en kleiner kapitaliste, sowel as die sakewêreld, handel en nywerheid, die rente moet betaal. En hier kom die politieke kant van die hele idee aan die lig. Hier kan hulle erken dat groot leningskapitaal en slegs dit [d.w.s. nie industriële kapitaal nie] in werklikheid die vloek van die hele arbeidersmensdom is. 'n Mens kan die ding verdraai en keer soos jy wil, maar altyd moet die massa van alle hardwerkende mense uiteindelik die koste van rentebetalings op leningskapitaal dra. Die middelgrootte en kleiner kapitaliste het niks om te wys vir hul pragtige rentebetalings nie; kan niks hê om te wys nie, want die bedrae van

Machine Translated by Google

Rente moet heeltemal belas word. Of dit nou in die vorm van direkte belasting of indirek in die vorm van indirekte belasting, seëls, tariewe of ander laste op handel is, die hardwerkende mense is *altyd die suigeling* en *grootkapitaal* die begunstigde. Dit is nou nogal verstommend om te sien hoe die sosialistiese ideewêreld van Marx en Engel

Dit is nou nogal verstommend om te sien hoe die sosialistiese ideewêreld van Marx en Engels, van die Kommunistiese Manifes tot die Erfurt-program (veral Kautsky), en selfs die huidige sosialistiese leiers, die belange van leningskapitaal spaar asof op bevel. Die heiligheid van rente is taboe; rente is die allerheiligste; niemand het dit nog gewaag om dit in twyfel te trek nie. Terwyl eiendom, adel, sekuriteit van persoon en besittings, die wette van die Kroon, voorregte en godsdienstige oortuiging, eer van offisiere, vaderland en vryheid min of meer onwettig is, is rente heilig en onaantasbaar. Konfiskering van rykdom en sosialisering, dus blatante oortredings van die wet wat slegs ietwat versoet is, vir sover dit oënskynlik in die naam van die totaliteit van individue gepleeg word, is aan die orde van die dag: dit alles is toegelaat, maar rente, rente is die *noli me tangere,* die "raak-my-nie" nie.

Die rentebetaling op die Ryk se skuld is die alfa en omega van die staatsbegroting. Die reuse-gewig daarvan sleep die skip van die staat die afgrond in en tog ... is dit alles 'n groot bedrogspul ... 'n monsteragtige selfbedrog, aangewakker slegs en uitsluitlik tot voordeel van die groot geldmagte.

Hier wil ek kortliks die besware rakende klein pensioenarisse aanraak, wat later bespreek sal word, sodat 'n mens nie daaroor hoef te dink nie. In die oorweging van die baie groot vrae word hierdie nie oorweeg nie, maar dit spreek vanself dat hierdie vergoeding deur die breedste uitbreiding van maatskaplike welsynsdienste voorsien sal word.

Bedrog, het ek gesê! *Belangstellingsbedrog!* 'n Sterk woord. Maar as hierdie woord regverdiging het, wat tydens die oorlog miskien die mees gebruikte woord in die veld en tuis was, het dit die meeste regverdiging met betrekking tot die belangstellingsbedrog.

Maar wat van die oorlogsobligasies? Met die eerste 5 miljard het die Ryk spaargeld wat werklik bestaan het, uit die sakke van die mense geneem. Die geld het weer teruggevloei. Toe kom die nuwe lening om die geld weer op te suig, en daarmee saam die laaste oorblywende spaargeld. En weer het die pomp gekom en die miljarde opgesuig, en weer het hulle teruggekeer, totdat die Ryk vrolik, nadat hierdie bekoorlike spel nege keer herhaal is, 100 miljard in skuld aangegaan het.

In ruil daarvoor het die mense natuurlik 100 miljard in fyn gedrukte papier in hul hande gehou – aanvanklik het ons gedink dat ons soveel ryker geword het – maar toe kom die staat en sê: “Ek staar bankrotskap in die gesig.”

Ja, maar hoekom? – Ek self kan beslis nie bankrot gaan nie, selfs al haal ek af en toe 'n honderdmarknoot uit die regter boonste sak en sit dit in die linker. Dit sou sekerlik die grootste dwaasheid van alles wees as ons die dwaasheid van ons oorlogsobligasie-ekonomie voortsit deur bankrotskap te verklaar4 .

Laat ons die verslawing aan rente op geld breek! Laat ons die oorlogsobligasiesertifikate as wettige betaalmiddel verklaar met rente gekanselleer, en die nagmerrie van staatsbankrotskap sal van ons wegsmelt soos Maartsneeu onder die son.

---

4 Feder beskou hier die Duitse nasie as 'n verenigde entiteit eerder as 'n blote samevoeging van individue: die geld wat van sommige Duitsers na ander Duitsers oorgeplaas is, bly binne die Duitse nasie, wat beteken dat dit binne die mag van die Duitse regering is om die verspreiding aan te pas, miskien tot die onmiddellike nadeel van sommige individue, maar tot voordeel van die nasie as geheel.

Machine Translated by Google

Mense sê vir my; die kansellasie van rentebetalings is 'n vermomde staatsbankrotskap.
Nee, dis nie waar nie! – Die spook van staatsbankrotskap is eintlik maar net 'n sprokie en 'n boeman wat deur die Mammonistiese magte uitgedink is.

Die boek deur Franz Röhr, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Wat almal oor staatsbankrotskap behoort te weet], sit heeltemal vas in Mammonistiese denkwyses.
Alhoewel die outeur in die algemeen die ekonomiese probleme wat ons deur sosialisering bedreig, heeltemal duidelik erken, en hoewel hy nadruklik en korrek adviseer dat uiteindelik slegs 'n heropbou van ons ekonomie ons kan red – kan hy homself nie bevry van die bygelowige geloof in die heiligheid van belang nie, en daarom beeld hy staatsbankrotskap heeltemal in ooreenstemming met die belang van Mammonisme uit as 'n heeltemal skrikwekkende ramp.

Dit is interessant om te sien dat Röhr, ten spyte van beter historiese kennis, homself nie van die Mammonistiese siening kan bevry nie, en in sy slotwoord opmerk: "As die verwoestende ekonomiese ramp nie afgeweer word nie, sal niemand daardeur gespaar word nie," terwyl hy op bladsy 81 erken dat die gevolge van openbare finansiële wanbestuur baie vinnig gedeeltelik omgekeer is, en op bladsy 68 sê hy dat daar in elk geval geen twyfel moet wees dat Rusland (in die vorige eeu) hierdie geldeenheidskrisisse sonder blywende probleme oorkom het nie. Op bladsy 76 sê hy, terwyl hy die gevolge van staatsbankrotskappe ondersoek, dat hoewel daar natuurlik diepgaande ekonomiese probleme ens. plaasgevind het, oor die algemeen nóg die vernietiging van die staat nóg dié van sy ekonomiese sterkte tot gevolg gehad het nie. *Inteendeel, 'n vinnige herlewing van die nasionale ekonomie en 'n herstel van openbare finansies is dikwels genoeg waargeneem.* Wanneer die outeur dan vir nog drie reëls voortgaan en sê dat staatsbankrotskap absoluut ekonomiese ramp beteken en oneindige ellende veroorsaak; betreur ek dit dat ek nie hierdie logika kan volg nie.

Maar terug na ons spesifieke geval! Wat sou eerliker wees? Om fariseïes te praat oor die onaantasbaarheid van oorlogsobligasies terwyl die mense met 'n ontsaglike belastinglas onderdruk word? Of, as 'n minister van finansies die moed gehad het om die mense openlik te nader en te verklaar: "Ek kan nie die rentebetalings op die oorlogsobligasies maak nie, of ek kan slegs as ek presies dieselfde bedrag belasting van julle invorder." ... Maar destyds tydens die oorlog het ek absoluut geld nodig gehad; niks slimmer (sien Engeland) het by my opgekom nie, en daarom het ek die bedrogspul met die hoë-rente oorlogsobligasies gedoen. Julle moet my vergewe, geliefde mense; dit was uiteindelik alles vir julle, maar as ons nie meer wegkruipertjie wil speel nie ... Ek, die staat, sal geen rente meer betaal nie, en julle, die belastingbetaler, hoef nie belasting te betaal om hierdie rentebetalings te dek nie ... Dit vereenvoudig ons transaksies deeglik; ons vermy die enorme belastingburokrasie en ook die enorme rentebetalende burokrasie, en bewaar sodoende 'n geweldige hoeveelheid geld en werkpotensiaal."

Ek het lank getalm om hierdie bedrogspul bloot te lê, maar ek beskou dit as absoluut fundamenteel.
hier om op geen stadium die groter prentjie uit die oog te verloor nie.

卐卐卐卐卐

Volgens Beierse belastingopgawes is die kring mense wat sou ly – kom ons sê juis diegene wat volgens hul belastingopgawes meer as 30 000 mark in rentebetalings ontvang het – 822 mense, wat slegs 0,4% is van diegene wat belasting verplig is om te betaal (Bayr. St-Z. 1913) in die hele Duitsland, dus ongeveer 10 000. (Die boonste 10 000!)

Laat ons nou so kort as moontlik vir onsself die belangrikste aspekte van hierdie revolusionêre eis verduidelik, en laat ons inderdaad eers die vrae vanuit ons nasionale perspektief oorweeg.

Machine Translated by Google

Hiervoor is daar eers 'n duidelike blik op ons huidige situasie nodig. Minister van Buitelandse Sake Eugen Schiffer het in sy groot toespraak in die Berlynse Kamer van Koophandel verklaar dat dit "onmoontlik is om te ignoreer". Dit is slegs gedeeltelik korrek. Dit is moontlik om die enorme skuld van ons nasionale ekonomie en die ongekende devaluasie van ons geldeenheid te ignoreer —
kortom, die feit dat ons oornag 'n verarmde volk geword het.

Die laste wat deur die vredesverdrag op ons geplaas word, kan egter nie geïgnoreer word nie. Die tans bestaande skuldbewyse, soos ons gesien het, beloop ongeveer 250 miljard. Laat ons eers aanvaar dat die Entente 'n bykomende 50 miljard in oorlogsherstel in een of ander vorm op ons plaas: dit maak 'n totaal van ongeveer 300 miljard in skuld.

Hoe swaar dit ook al die noue grense van hierdie verhandeling mag belemmer, moet daar tog 'n paar woorde gesê word oor die omvang van die Duitse nasionale rykdom. Die ondersoeke van Helferrich en Steinmann-Bucher skat die Duitse nasionale rykdom op ongeveer 350 miljard. 'n Mens kan slegs baie beperkte waarde aan sulke bevindinge toeskryf, hoe noukeurig hulle ook al afgelei mag gewees het. Hulle is slegs geldig vir tye van ongestoorde ekonomiese aktiwiteit. Maar hulle is ook nogal misleidend aangesien staats- en munisipale eiendomme ingesluit is, dus byvoorbeeld ook padherstelwerk, waterwegwysigings, ensovoorts. Dit is duidelik dat hoewel die produksie van sulke werke enorme geld kon gekos het, hulle streng gesproke geen intrinsieke waarde het nie. 'n Beter maatstaf vir nasionale rykdom is sogenaamde belasbare rykdom soos dit blyk uit die belastingopgawes vir die verdedigingsbydrae of die oorlogstydse rykdomsbelasting. Hiervoor is 'n somtotaal van 192 miljard die gevolg, dus verreweg minder as Helfferich se syfer. By hierdie bedrag kan egter ongeveer 10% bygevoeg word, volgens ondervinding, vir die wettiglik belastingvrye klein fortuine, en ongeveer 'n gelyke bedrag vir "stil reserwes.5 "

In elk geval lyk dit vir my oordrewe optimisties om te praat van 'n nasionale rykdom van meer as 250 miljard. Maar selfs hierdie getal het slegs 'n baie beperkte belang. Die mees korrekte ding sou wees om heeltemal weg te breek van die idee van 'n nasionale rykdom wat hoegenaamd numeries begrypbaar is, en deur te dring tot die erkenning dat nasionale rykdom uitsluitlik sy uitdrukking vind in die geestelike en fisiese werkpotensiaal van die hele nasie, en dus behoort tot ordes van grootte wat geen verband hou met die enger konsep van kapitaal nie. Inderdaad moet ons nog 'n verdere bron van nasionale rykdom sien in die teenwoordigheid van minerale hulpbronne, die rykdom van die woud en vrugbare grond, maar hierdie dinge kan ook nie numeries begryp word nie, aangesien hul waarde tussen nul en oneindigheid wissel, afhangende van of die minerale hulpbronne onbenut lê, of, gebaseer op 'n geologiese verslag, gereken kan word vir miljarde tonne steenkool en ...

so aan.

Laat ons nie vergeet dat Duitsland werklik 'n arm land is nie. Van monopolies besit dit amper geen. In rykdom aan minerale hulpbronne staan dit ver agter die meeste van sy bure, om nie eens te praat van die ongeëwenaarde minerale hulpbronne van die Chinese, Indiese en Amerikaanse ryke nie. In vrugbaarheid van die grond skiet dit ver tekort in vergelyking met die geseënde velde van Rusland se swart grond en in vergelyking met die moeiteloos produktiewe stukke tropiese en subtropiese land. Daarom het ons uiteindelik altyd net die potensiaal en wil van ons mense om te werk, sowel as die beskikbaarheid van voldoende werk, en ons moet duidelik verstaan dat daar in hierdie toedrag van sake geen sprake kan wees van versekerde skuld, van kollateraal vir ons skuldinstrumente nie...

5 “Stille reserwes” is die gevolg van die onderskatting van positiewe waardes en die oorskatting van negatiewe waardes in rekeningkunde, dus om die skyn van die laagste moontlike netto waarde te skep.

Machine Translated by Google

Of dit nou rentedraende oorlogsobligasies of nie-rentedraende Ryk-banknote is, daaragter staan slegs en uitsluitlik die belastingpotensiaal van die hele volk – en wat is belastingpotensiaal anders as 'n funksie van die arbeidskrag van die totale werkende bevolking?

卐卐卐卐卐

Ons moet nou vir onsself nog 'n relevante kompleks van vrae verduidelik, en natuurlik die hoofinskrywings van ons staatsinkomstebronne en -uitgawes. Daar is 'n merkwaardige kontras tussen die breë ruimte wat die besorgdheid oor geldmaak in ons privaat lewens beslaan, en die aandag wat ons gee aan die groot vrae van ons staatsfinansiële bestuur, en tog bestaan daar hoegenaamd geen wesenlike verskil tussen die individuele ekonomie en die nasionale ekonomie nie.

Die hoofinskrywings vir staatsinkomste is: eerstens, die netto winste van die poskantore en spoorweë; tweedens, dié van die myne, bosbou-administrasies en ander staatsondernemings; derdens, tolgeld en indirekte belasting; vierdens, direkte belasting.

Om nie suiwer teoretiese besprekings in sulke uiters praktiese vrae te bevorder nie, wil ek die individuele inskrywings uit die Beierse staatsbegroting van die jaar 1911 volgens hul orde van grootte toelig. Pos, telegraaf en spoorweë het 120 miljoen gebring; woude, myne, ens., ongeveer 40 miljoen; indirekte belastings, 53 miljoen; direkte belastings, 60 miljoen. 'n Bykomende 67 miljoen het gevloei uit seëlregte, fooie, erfbelasting, grondbelasting, inkomste-oordragte van die Ryk, ensovoorts.

Wat van uitgawes? Ons vind hier in die eerste plek die betalings vir rente op die staatsskuld, insluitend die spoorwegskuld met 85 miljoen. Vir die koninklike huis, 5 miljoen; regspleging, 27 miljoen; interne administrasie, 40 miljoen; kerke en skole, 51 miljoen; finansiële administrasie, 13 miljoen; uitgawes vir Ryk-verwante doeleindes, 50 miljoen; pensioene, 36 miljoen. Diverse uitgawes 5 miljoen. Destyds, in hierdie gelukkige jaar van Beierse finansies, het die jaarlikse begroting 'n inkomste-oorskot van 27 miljoen gelaat.

In die bestek van ons denke raak ons egter slegs daardie uitgawes wat deur die afskaffing van rente-slawerny weggelaat kan word. Hier staan die rentebetaling op die staatskuld natuurlik in die eerste plek op 85 miljoen mark; voeg daarby die grootste deel van ons betaling vir finansiële administrasie op ongeveer 10 miljoen; verder 'n groot deel van die betalings vir Ryk-verwante doeleindes, waarvan laat ons die helfte, 25 miljoen, en laastens die 5 miljoen in betalings vir die koningshuis nou weg is: 'n totaal van 125 miljoen.

Die verdwyning van hierdie inskrywings beteken die moontlikheid om afstand te doen van die oplegging van *alle direkte en indirekte belastings,* wat, soos ons gesien het, 53 miljoen en 60 miljoen mark ingebring het, 'n totaal van 113 miljoen mark!

Ons is nou glad nie van mening dat 'n mens direkte en indirekte belastings heeltemal moet afskaf nie; ongetwyfeld binne redelike perke dien hulle enersyds om op te voed, andersyds om te reguleer. Dit is beslis nie meer as reg en billik dat die winste uit eiendom wat vrylik besit word, onderhewig bly aan 'n matige, gegradeerde belasting nie, aangesien die staat natuurlik ook veilige eienaarskap by sy polisiëringsagentskappe moet handhaaf. Dit lyk net so raadsaam dat handel en nywerheid verplig word om belastingbydraes te maak wat ooreenstem met hul werkwinste, aangesien die staat ook moet sorg vir die instandhouding en ontwikkeling van openbare handelspaaie vir hulle. 'n Ooreenstemmende minimum stembelasting vir elke stemgeregtigde burger is eweneens 'n ...

Machine Translated by Google

vereiste van billikheid, aangesien sorg vir die veiligheid van die persoon en sy eiendom ook van die staat vereis word.

Op die gebied van indirekte belastings het 'n sterk uitbreiding van alle suiwer luuksebelastings 'n regulerende effek in die beste sin van die woord, terwyl alle eenvoudige voedselsoorte en noodsaaklikhede van die mense vrygestel moet word van belasting!

Die resultaat van so 'n belastingbeleid sou minder in hoë inkomste gevind word – waaroor daar nie gepraat kan word nie, aangesien belasting vir die groot massa van die bevolking nie 'n werklike las moet wees nie, maar slegs 'n herinnering dat die persoon nie net 'n individuele wese is nie, maar ook 'n burger van die staat, en dat hy benewens burgerregte ook burgerlike pligte het.

Belastinginkomste behoort minder nodig te wees vir die afbetaling van die skuld van staatsbesighede, wie se netto winste, soos ons gesien het, voldoende is om die normale uitgawes van die staat vir skole, universiteite, regspleging, interne administrasie, ens. te dek. Belastinginkomste behoort gebruik te word om spesiale kulturele take van die staat te bevorder waarvoor voldoende hulpbronne nooit binne die bestek van die normale staatsbegroting beskikbaar was nie. Hier dink ek hoofsaaklik aan weeshuise, institute vir blindes en kreupeles, dagsorgsentrums, sorg vir verwagtende moeders, die stryd teen tuberkulose, alkohol en veneriese siektes, en die bou van tuinstede en nedersettings, veral vir die akkommodasie en menslike sorg van ons oorlogsgestremdes.

卐卐卐卐卐

Ons uitsig verbreed. Ons sien maagdelike grond. Kan die afskaffing van rente-slawerny die kansellasie van alle belastings beteken? Dit sou beteken dat, as ons uit hierdie reuse-stryd as 'n seëvierende volk gekom het. Soos dinge nou staan, laat ons nie te vroeg vier nie; die laste wat deur ons vyande op ons geplaas word, sal verseker dat ons dit nie doen nie. Maar in elk geval, ons sien maagdelike grond gebaseer op die inderdaad redelik eenvoudige voorbeeld van ons Beierse staatsbegroting wat ons so pas gebruik het…

Oor die algemeen vind ons soortgelyke verhoudings in die ander Duitse federale state, en dit is nie te veel om te sê dat uit die surplusse van die staatsbesighede, die spoorweë, poskantore, telegrafe, woude, myne, ensovoorts, alle staatsuitgawes vir die hele regspleging, vir alle interne administrasie, insluitend staatsbouprojekte, alle uitgawes vir skole en universiteite, net soos vir kulturele doeleindes, sonder probleme gedek kon word nie. Dus, 'n volkome ideale toestand.

Waarom is dit nie die geval nie? Rente het ingesluip. As gevolg van die betaling van rente word die bevolking se voedselsoorte duur; as gevolg van rente dra suiker en sout, bier en wyn, vuurhoutjies en tabak en tallose ander noodsaaklikhede van daaglikse behoefte indirekte belasting.
As gevolg van rente moet direkte belasting verhoog word, wat verdeel word in grondbelasting wat deurgegee word in die vorm van hoër pryse vir graan, huisbelasting wat huur opdryf, besigheidsbelasting wat
belas produktiewe arbeid, inkomstebelasting wat onvermydelik die lewenstandaard van staatsamptenare en mense op vaste salarisse onderdruk, en uiteindelik heel aan die einde, beskeie in gee maar onversadigbaar in neem, betaal leningskapitaal belasting op kapitaaldividende. Volgens die belastingopgawes van die jaar 1911, uit 253 miljoen in kapitaaldividende wat in Beiere ontvang is, is al 8.1 miljoen in staatsbelasting betaal.

Ons het gesien dat alle kapitaaldividende, alle rente op kapitaal, uiteindelik deur die arbeid van die hele volk ingesamel moet word. Ons het gesien dat die rentebetaling op openbare skuld

Machine Translated by Google

vorm die grootste inskrywing in ons staatsbegroting, en ons het gesien dat diegene wat verplig is om belasting op rentebetalings te betaal, slegs 'n uiters beperkte bydrae tot staatsinkomste lewer.

In terme van relatiewe omvang het die kapitalis 8 miljoen uit 'n totaal van 60 miljoen in direkte belasting betaal, wat slegs 'n agtste tot 'n sesde van die direkte staatsbelasting is wat in 1911 in Beiere betaal is. Direkte belasting is egter slegs ongeveer 'n vyfde van die totale staatsinkomste. Daarom dra leningskapitaal slegs ongeveer 'n dertigste tot 'n agt-en-veertigste deel van die staat se totale behoeftes by.

Dit moet nie ontken word dat belastingwetgewing tydens die oorlog, veral in die laaste jare, 'n sterker belasting op kapitaaldividende ingestel het nie, maar sterker indirekte belasting het min of meer daarmee tred gehou, sodat die relatiewe grootte skaars verander het.

Die prentjie word droewig wanneer ons die begroting van die Ryk in ag neem. Hier is die verhoudings op sigself reeds baie minder gunstig. Die Ryk het nie dieselfde belastingbronne as die individuele federale state nie. Direkte belastings word vir die federale state gereserveer; die ondernemings van die Ryk is beperk tot die Ryk se poskantoor en spoorweg (let wel dat dit nie die Pruisiese staatspoorweë insluit nie), en gevolglik bly slegs tolgeld en indirekte belastings oor.

Die ordegroottes van die Ryk se inkomstebronne *(sien Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich vir die jare 1917 en 1918)* was in die jaar 1915 1 miljard in indirekte belasting, 0,8 miljard in spesiale inkomste (oorlogsbydrae, matrikulêre fooie), ensovoorts. Ook hier dieselfde prentjie weer. Meer as 'n derde, 1,3 miljard om spesifiek te wees, is reeds in die jaar 1915 verslind deur die betaling van rente op die Ryk se skuld. Ook hier het leningskapitaal weer sy pad ingestoot. Ook hier benodig dit alle direkte belasting om dit te bevredig. Suiker betaal 163 miljoen, sout 61 miljoen, bier 128 miljoen, tabak, schnapps, vonkelwyn, lampbrandstof, vuurhoutjies, speelkaarte en tallose ander items moes belas word om 'n miljard mark bymekaar te skraap wat dan volledig in die sakke van die kapitaliste vloei.

Vandag is dit 'n raaisel hoe om die rente op die Ryk se skuld te betaal. Rentebetalings alleen verslind 8 miljard [jaarliks], gebaseer op 100 miljard in oorlogsobligasies plus ander oorlogskrediete. Inkomste uit die poskantoor en spoorweg kan nouliks verder verhoog word. 'n Verdere verhoging in tolgelde sal nouliks geduld word; daarom bly waarskynlik slegs 'n vyf- of tienvoudige verhoging in indirekte belasting oor - 'n onmoontlikheid! - of die duidelike insig dat slegs en uitsluitlik die afskaffing van slawerny aan rente op geld ons verlossing kan bring. 'n Enorme selfbedrog is wat die hele oorlogsobligasie-ekonomie was. Die Duitse nasie het honderd miljard van homself geleen vir sy oorlog. Daarvoor het hy 5 miljard in rente aan homself belowe; hy moet dus 5 miljard in belasting betaal. Alle voordeel gaan na die groot kapitalis, wat soveel in kapitaaldividende trek dat hy dit onmoontlik kan opgebruik, en tog word slegs 'n redelik beskeie persentasie weggeneem deur die belasting op kapitaaldividende, soos ons gesien het.

卐卐卐卐卐

Ek hoop dat ek nou deur die hooftrekke van my aanbieding reeds die menslik begryplike vrees wat baie lesers mag hê om uiteindelik die rente-inkomste uit hul mooi sertifikate te verloor, uit die weg geruim het. Laat dit net baie kortliks met een voorbeeld gedemonstreer word dat die hele rente-ekonomie 'n groot selfbedrog is, en daarmee saam wil ek kyk na 'n boonste vlak van soliede middelklasinkomste.

Neem aan dat die hoof van 'n huishouding 'n arbeidsinkomste van 10 000 mark het, en boonop nog 5 000 mark uit kapitaaldividende. In die eerste plek sal ongeveer 1 500 mark hiervan in direkte belasting betaal word; dan sal ten minste 1 000-1 200 mark in die vorm van hoë huurgeld betaal word.

Machine Translated by Google

weggestroop vir ewige rente. Nog 1000 mark sal waarskynlik in die vorm van indirekte belasting vir 'n gesin van vyf of ses uitgeput word, en reeds nou besef mens dat daar nie veel oor is van die pragtige kapitaaldividende wat die klein en middelgrote kapitaliste onder die gelukkige belastingkoerse van vroeër jare geniet het nie. Inderdaad, reeds vandag kan daar nie meer van "surplus" gepraat word nie; inteendeel, as mens vandag self die huidige fantastiese belastingvoorstelle ondersoek, sal aansienlik meer inkomste uit arbeid waarskynlik belas word.

Natuurlik lyk die situasie heeltemal anders vir die groot kapitalis, wat, laat ons byvoorbeeld sê, slegs 1 miljoen in kapitaaldividende invorder. (Sulke mense is vandag redelik talryk in Duitsland.) Van die belasting op kapitaaldividende betaal hierdie gelukkige man hoogstens 50-60 duisend mark. Van indirekte belasting betaal hy ook nie meer as die familievader van die vorige voorbeeld nie. Op sy begroting kan hy immers nog heel gemaklik leef met 40-50 duisend mark, selfs in die huidige duur era. As daar ongeveer 'n mooi 900 000 mark kontant vir hom oorbly, sal hy daarvoor met 5% rente op lenings nog 45 000 mark in die volgende jaar kry, en dit, volgens die wet, ten koste van die werkende bevolking.

Die klein pensioenaris wat slegs op sy rente leef, sal ongetwyfeld skade ly. As hy in staat is om te werk, moet hy natuurlik besluit om 'n inkomste uit arbeid te verdien. Daarmee posisioneer hy homself dan baie beter as die miljoene van sy volkskamerade wat niks anders het as hul fisiese of geestelike werkpotensiaal nie. As hy dit nie wil hê nie, moet hy sy rykdom opvreet. Uiteindelik het hy 20 jaar om daaraan oor en oor te knabbel, as hy voortgaan om die jaarlikse bedrag wat hy teen 5% rente ontvang, te verbruik. Vir persone wat nie in staat is om te werk nie, of verswak is deur siekte of ouderdom, moet daar natuurlik 'n gepaste lewensonderhoud gereël word deur die ontwikkeling van maatskaplike welsyn vir alle segmente van die bevolking.

Ek visualiseer maatskaplike welsyn soos volg:

Kom ons neem aan dat 'n ouer dame, 'n weduwee, wat tot dusver van die rente van 'n kapitaalbelegging van 60 000 mark moes leef, deur die wettiglik geproklameerde afskaffing van rente-slawerny van haar bron van inkomste ontneem word. Hier, deur die breedste uitbreiding van die pensioenstelsel, sou die geleentheid aan die voorgenoemde persoon gegee word om 'n pensioen te ontvang wat ooreenstem met haar kapitaal, waarmee die jaarlikse pensioen selfs relatief tot die vorige rente-opbrengs verhoog kan word, om ook 'n sekere vergoeding vir die verminderde waarde van geld selfs aan hierdie kring mense te gee. So, byvoorbeeld, in ruil vir die oorgegee 60 000 mark in skuldinstrumente van die Ryk, van die state, of in gedekte effekte, kan 'n jaarlikse lewenslange pensioen van 4 000 mark gegee word. As die weduwee kinders het en sy 'n gedeelte van die rykdom aan hulle wil testamenteer, dan kan dit aan haar toegelaat word dat slegs 40 000 mark in 'n pensioen omskep word, terwyl die oorblywende 20 000 vir die kinders gehou sal word. Uit die 40 000 mark, afhangende van die ouderdom van die pensioenaansoeker, kan tot 1/12 van die ontvangde kapitaal jaarliks gegee word. Verder moet hier ook opgemerk word dat, met die afskaffing van onderdrukkende belastings as gevolg van die afskaffing van rente-slawerny, die lewenskoste van die weduwee aansienlik sal verminder.

Dit sou die bestek van hierdie opstel ver oorskry om die persoonlike belange van elke laag van die bevolking in detail te ondersoek. So 'n revolusionêre eis kan nie oor persoonlike belange gaan nie; nietemin, soos die idee in werking tree, sal mens vind dat die gesondheidsgevolge uiteindelik elke individu persoonlik bevoordeel.

Juis deur die probleem wat reeds hierbo geïsoleer is, van hoe om vrystelling van rente op oorlogsobligasies te verkry, het ek reeds probeer duidelik maak dat klein kapitaliste – waarmee ek al die honderdduisende bedoel wat deur 'n hiper-Amerikaanse advertensie aangespoor is –

Machine Translated by Google

veldtog voer om hul spaargeld te wy vir intekening op oorlogsobligasies — nie net geen voordeel uit rente ontvang nie, aangesien hulle dit natuurlik self met belasting moet betaal, maar, met belastingwetgewing wat op die beskerming van grootkapitaal afgestem is, moet hulle rentebetalings vir miljoenmark-intekeninge ondersteun.

Dit lyk vir my dat, afgesien van hierdie onmiddellike oorwegings, 'n beroep op almal ter wille van hul kinders se welstand op sigself die angstige verbandhouer moet oorreed om die afstanddoening van ewige rente op die Ryk se skuld as heeltemal natuurlik te aanvaar. In hierdie geval, wat verloor die patriot, wat 10 000 mark aan sy vaderland in dringende nood gegee het, werklik, behalwe 'n woekeraanspraak om binne honderd jaar 50 000 mark in rente te trek, sonder om selfs die hoofsom te verminder? Ewiglik moet sy kinders en kleinkinders werk, net om al die rente te betaal.

卐卐卐卐卐

Die kwessie van terugbetaling van die geleende bedrae kan op verskeie maniere opgelos word. In my kortliks gestelde hoofgedagtes oor die huidige probleem, wat ek op 20 November verlede jaar [1918] aan die regering van die Volksstaat Beiere [onder Kurt Eisner] voorgelê het, het ek eenvoudig voorgestel dat terugbetaling die plek van rentebetaling teen 'n koers van 5% per jaar vir 20 jaar inneem. Ek glo dat ek in die volgende selfs 'n baie beter voorstel kan maak, wat vanweë sy eenvoud beslis voorkeur verdien: "Die oorlogsobligasiesertifikate na kansellasie van rente sal as geldeenheid verklaar word." Dit is die Eier van Columbus. Die voordeel van hierdie maatreël is in die eerste plek dat niemand werklik iets daarvan voel nie. Die oorlogsobligasiesertifikate bly in die depots lê; maar geen jongmense kry hulle nie, net so min as 'n boek, of 'n kabinet, of 'n andersins nuttige voorwerp wat iemand aan sy vriend sou leen.

As 'n mens geld nodig het, dan haal jy eenvoudig 'n oorlogsobligasie uit en betaal daarmee. Oorlogsobligasienote het immers net soveel skoonheid en papierwaarde as ons ander 10-, 20-, 100- en 1000-marknote. Daar kan beslis geen sprake wees van die mark wat oorstroom word met geld in so 'n stampvrye oorgang van die rente-ekonomie na die rentevrye nasionale ekonomie nie. ekonomie. Al die oorlogsobligasiesertifikate is inderdaad reeds goed beskerm en gestoor in bankkluise, of ander plekke van versteekting wat deur die mense as veilig beskou word, soos 'n wolkous of 'n mishoop. Inderdaad, dit kan nie ontken word dat ons uitgereikte papiergeld, soveel as ongeveer 40 miljard, ook nie in omloop is nie, maar vir die grootste deel op die wyse hierbo beskryf, opgegaar word. Ons behoefte aan geld in die tye van ekonomiese oplewing voor die oorlog was ook slegs ongeveer 4-6 miljard, en dit is ondenkbaar dat ons vandag meer as twee keer soveel sou nodig hê in die al hoe meer gebruiklike kontantlose ekonomie6 .

卐卐卐卐卐

Die kansellasie van rente moet op presies dieselfde wyse gedoen word vir alle vaste-rente bates. Vir hierdie bates, net soos vir dividendopbrengende bates, word die oorspronklik voorgestelde "terugbetaling" in 20- of 25-jaar jaarlikse pensioene aanbeveel, veral vir verbande.

Die afskaffing van rente-slawerny vir verbande beteken sonder twyfel die oplossing van die behuisingsprobleem, die bevryding van buitensporige huurgeld. Dit is glad nie duidelik waarom die houer

6 In 'n latere afdeling verklaar Feder dat hy besluit het dat dit nie die geval is om bloot oorlogsobligasiesertifikate as geldeenheid te laat gebruik nie. beste idee. Hy stel voor dat hulle eerder in bankkrediet omgeskakel moet word.

Machine Translated by Google

van 'n verband die ewige voordeel van rente op 'n eenmalige geleen som moet hê, waarom 'n moeitelose en eindelose toestroming van goedere aan hom toegestaan moet word, waarom die groot massa van 'n volk, slegs vir hierdie ongesonde beginsel van rente, jaar na jaar hoë huurgeld moet betaal. Laat dit baie kortliks ingebring word dat daar vanselfsprekend geen sprake kan wees van 'n volledige kansellasie van huurgeld nie, aangesien die bestuur en instandhouding van huise natuurlik konstante arbeid en geld vereis. 'n Verlaging van huurgeld kan dus slegs plaasvind vir sover dit uit eie beweging voortspruit uit die voltooide terugbetaling van verbande.

Slegs een ding moet skerp beklemtoon word, dat die afskaffing van verslawing aan rente glad nie te doen het met ons totale waardeproduserende arbeid nie, vir sover geen hindernis op enige manier geplaas word vir die ondernemingsgees, vir produktiewe arbeid, vir die vervaardiging van goedere, vir die verkryging van rykdom nie. Inteendeel, soos ons gesien het, word die hele werkersvolk bevry van 'n verstikkende, onredelike, swaar las; ons sielslewe word gesuiwer van 'n bedwelmende gif.

卐 卐 卐 卐 卐

Ons kan sien hoe korrek die vrugbaarheid van die renteprobleem in die loop van die geskiedenis erken is, deur die feit dat gedagtes in alle eeue en alle volke daarmee besig was ...

In verskeie gedeeltes van die Ou Testament, soos Levitikus 25 en Deuteronomium 15, vind ons regulasies oor die staking van rente in die vorm dat die sewende jaar altyd 'n akseptasie of jubeljaar moet wees, waarin alle skuld van volkskamerade kwytgeskeld moet word.

Solon het in die jaar 594 v.C. persoonlike skuldslawerny deur wetgewing afgeskaf. Hierdie wet is die groot Seisachtheia (afskud van laste) genoem.

In antieke Rome het die *Lex Gemicia* van die jaar 332 v.C. Romeinse burgers skielik heeltemal verbied om enige rente te hef.

Onder Justinianus is 'n verbod op saamgestelde rente uitgevaardig, met die regulasie dat geen verdere rente hoegenaamd geëis mag word wanneer agterstallige rente opgehoop het tot die vlak van die oorspronklik geleende bedrag nie.

Pous Leo I (die Grote) het in die jaar 443 'n algemene verbod op die neem van rente uitgevaardig; tot dan toe was slegs geestelikes verbied om rente op 'n lening te eis. Die verbod op rente was nou deel van die Kanonieke Reg en ook 'n bindende regulasie vir die leke. Sekulêre wetgewing het ook geleidelik in lyn gekom met kanonieke sienings, en selfs met straf gedreig vir die hef van rente. Ons vind dit in die polisie-ordonnansies van die Heilige Romeinse Ryk vir die jare 1500, 1530 en 1577.

Natuurlik was sulke wette nou baie teengestaan en dikwels omseil, en in hierdie kort historiese terugblik kan dit slegs as 'n verstommende historiese feit genoem word dat hoewel die hef van rente onder die kanonieke reg van die 11de tot 17de eeue vir Christene verbode was, dit wel vir Jode toegelaat was.

Dit sou buitengewoon bekoorlik wees om in elke geval te ondersoek watter ekonomiese gewasse tot hierdie kragtige afskud van laste gelei het. Dit sou veral waardevol wees om te sien watter magte en kragte die verbod op rente oor en oor oortree het.

In die Middeleeue is woekeraars beslis dikwels kortgekom; die boere of burgers, nadat hulle leeggebloei is, het bymekaargekom en die profiteurs doodgeslaan. Vandag het ons

Machine Translated by Google

het 'n heeltemal ander fase van die belangeprobleem betree. Sulke pogroms word ten diepste afgekeur.

Dit gaan ook nie meer oor individuele, plaaslik beperkte siektesimptome wat bestry kan word deur die ettersakkie uit te sny nie; wat gebeur, is 'n ernstige siektetoestand van die hele mensdom.

卐卐卐卐卐

Dit moet met die grootste nadruk beklemtoon word dat juis ons hedendaagse kultuur, juis die internasionaliteit van ekonomiese verhoudings, die belangebeginsel so moorddadig maak.
Die voorafgaande historiese terugskouing moet ook nie beskou word as 'n analogie vir die omstandighede van vandag nie. Toe die Babiloniërs die Assiriërs, die Romeine, die Kartagers, die Duitsers, die Romeine oorwin het, was daar geen voortsetting van die verslawing aan rente nie; daar was geen internasionale wêreldmoondhede nie. Die oorloë is ook nie deur lenings gefinansier nie, maar met skatte wat tydens vrede opgehoop is. David Hume gee 'n baie mooi oorsig hiervan in sy Essay on Public Credit. Slegs die moderne era met sy kontinuïteit van eienaarskap en sy internasionale reg laat leningskapitaal toe om tot in die oneindigheid te eskaleer. Die penning wat teen rente belê is ten tyde van die geboorte van Christus bestaan nie meer nie, want sedertdien moes alle eienaarskapsregte verskeie kere voor geweld wyk; daarenteen bestaan die penning wat ou Rothschild teen rente belê het steeds, en sal, as daar internasionale reg is, tot in alle ewigheid bestaan.

Daarbenewens moet in ag geneem word dat groot dele van die aarde eers in die moderne era van natuurlike ekonomie na geldekonomie oorgegaan het. Dit is in hierdie verband veral belangrik dat eers in die middel van die 19de eeu alle beperkings op die hef van rente, en ook alle verbod op rente, afgeskaf is: so, Engeland in die jaar 1854, Denemarke 1856, België 1865, Oostenryk 1868.

Dus, vandag se konsep van rente as onafskeidbaar van die besit van geld is nie veel ouer as 'n halfeeu nie. Maar juis hierdie rente-konsep het vir die eerste keer veroorsaak dat geld verander het in die demoniese mag van sulke universele dwang wat ons leer ken het.

Die beginnende en toe steeds toenemende skuld van state aan kapitaliste dateer eweneens eers uit die middel van die 19de eeu. Eers sedertdien sien ons hoe die staat van die trustee van die volksgemeenskap tot die trustee van kapitalistiese belange gedegradeer word. Hierdie ontwikkeling het sy hoogtepunt bereik in oorlogsobligasies, wat ons in alle lande teëkom, wat uitsluitlik, soos ons erken het, slegs Mammonistiese belange dien, wat bekroon moet word met die reuse-kredietgebou van 'n wêreldlening.

卐卐卐卐卐

Hierdie kort terugskouings behoort dit vir ons makliker te maak om uiteindelik weg te breek van die veronderstelling dat aan leningskapitaal die supra-aardse krag geleen moet word om ewig en eindeloos uit homself te groei. Begaaf met 'n skrikwekkende potensiaal om leeg te suig. Ons moet wegbreek van die idee dat leningskapitaal, onaangeraak deur wêreldse dade en wandade, bo die wolke moet kan troon, onaangeraak deur verganklikheid, onaangeraak deur die magte van vernietiging, onaangeraak deur die skote van ons reuse-kanonne. Want, selfs al sou huise en hutte, spoorweë en brûe wat deur granate verpletter word, in stof en as wegsink, sal die verbande steeds bestaa

Machine Translated by Google

Die spoorwegobligasies en openbare skuldbewyse word nie daardeur uitgewis nie. Indien dorpe en stede, hele provinsies slagoffers van die waansinnige vernietiging van oorlog word, wat is die gevolg? Nuwe skuldbewyse is wat dit beteken. Met oë wat gierigheid flikker, kyk die Goue Internasionale wat bo die wolke troon, na die waansinnige stormloop van die mensdom. En nie lank ver nie, is die tyd wanneer die hele mensdom uiteindelik slegs as belange-slawe van Mammonisme sal dien.

Die idee is internasionaal; dit moet die hele wêreld bevry. Eer aan die nasie wat eerste waag die dapper stap. Binnekort sal ander volg.

Die vraag wat dikwels aan my gerig word, of die idee hoegenaamd nasionaal realiseerbaar is, ek antwoord met ja. Ons is intern in die skuld.

Teen buitelandse rente-eise is ons natuurlik vir eers magteloos; hierdie moet eenvoudig betaal word. Oormatige kapitaaluitvloei moet sover moontlik geblokkeer word, maar so min as wat die wetgewer hom daarvan weerhou om wette teen moord, doodslag, bedrog, ens. uit te werk, want daar sal steeds altyd skurke wees, net so min moet 'n volk in sy totaliteit homself weerhou om 'n stap te neem wat as noodsaaklik erken word vir die genesing van sy openbare finansies, net omdat nie juis die beste elemente van die volk probeer om hul buit buite die land in veiligheid te bring nie. As ons aanvaar dat honderde miljoene, selfs miljarde in oorlogsobligasiesertifikate in die buiteland bestee sou word; selfs dit kan steeds nie 'n beduidende dryfveer wees om rente-slawerny nie af te skaf nie; want proporsioneel, van die meer as 250 miljard mark in vaste-rente binnelandse beleggingsbates, moet verreweg die meerderheid steeds in die land wees.

Laat ons weer kortliks opsom. – Die afskaffing van verslawing aan rente is die radikale middel vir die finale en permanente genesing van ons openbare finansies. – Die afskaffing van die belangegemeenskap beteken die moontlikheid om afstand te doen van onderdrukkende direkte en indirekte belastings, want die staatsbesighede, veral na die sosialisering van verdere geskikte sektore (binnelandse navigasie, elektrisiteit, lugverkeer, ens.), sal voldoende surplusse aan die openbare skatkis gee om alle sosiale en kulturele take van die staat te ondersteun.

Afgesien van hierdie finansiële oorweging, sal die afskaffing van die belange-gemeenskap aan produktiewe arbeid in alle strewes die prioriteit gee wat dit verdien. Geld word weer eens terugbesorg aan die rol wat daarvoor gepas is, om 'n dienaar te wees in die kragtige dryfkrag van ons nasionale ekonomie. *Dit sal weer word wat dit is, 'n bewys vir voltooide arbeid,* en daarmee word die pad oopgemaak vir 'n hoër doelwit, vir onthouding van die woedende geldlus van ons tyd.

Die idee dui op die vestiging van 'n verenigde front van die hele werkende bevolking: van die eiendomlose arbeider wat, soos ons gesien het, baie swaar belas word met indirekte belastings vir die bevrediging van leningskapitaal, deur die hele burgerlike klas van staatsamptenare en werknemers, van die boerdery- en kleinhandelmiddelklas, wat die meedoënlose tirannie van geld in die vorm van ellendige behuising, plaasgrondhuur, bankrente, ensovoorts, voel, tot by die leidende hoofde, uitvinders en direkteure van ons groot nywerheid, wat almal min of meer vasgevang is in die kloue van groot leningskapitaal, vir wie die eerste taak van die lewe altyd is om te werk ter wille van pensioene, dividende en rente vir die geldmagte wat agter die skerms speel. Net so behoort alle kringe van die intelligentsia – kunstenaars, skrywers, akteurs, geleerdes, sowel as ander onafhanklike professionele persone – ook tot hierdie groep.

Alhoewel groot leningskapitaal, as 'n groep natuurlike persone of as die verpersoonliking van die rentebeginsel, bewustelik of instinktief daarna streef om die feit van sy grenslose beheersug te verberg, en hoewel ons hele regstradisie gebaseer op Romeinse reg, dus op reg wat dien vir die beskerming van 'n plutokrasie, die beskerming van eiendom altyd so sterk beklemtoon het en daarmee ons volk se sin vir geregtigheid deurdring het, *is die afskaffing van die knegskap van rente op ...*

Machine Translated by Google

geld moet kom, as die enigste uitweg uit die dreigende ekonomiese verslawing van die hele wêreld deur die Goud Internasionaal, as een van die maniere om die gif van Mammonisme met sy korrupsie en besoedeling van die mentaliteit van ons tyd uit te dryf.

Die Omskakeling van Oorlogsobligasies in Bankkrediet

Die eis in §1, vir die omskakeling van oorlogsobligasiesertifikate ens. in wettige betaalmiddel, is by talle geleenthede met die beswaar tegemoetgekom dat dit sou beteken dat die mark oormatig met geld oorstroom word. Hierdie beswaar is op sigself heeltemal verkeerd. Inflasie vind plaas deur die blote bestaan van oorlogsobligasies.

Dit is egter waar dat, ten spyte van die verkeerde aard daarvan, die kommer oor die fisiese teenwoordigheid van hierdie papiere wat as geld verklaar word, nie verdwyn nie, en daarom, ten spyte daarvan dat dit onrealisties is, kan hierdie kommer ongelukkige newe-effekte veroorsaak, asof daar in werklikheid 'n nuwe inflasie plaasgevind het. Daarom, met die wysiging van § 1, eis ons, na die wetgewende kansellasie van die verpligting om rente te betaal, die omskakeling van oorlogsobligasiesertifikate, tesame met ander openbare skuldbriewe, [nie in geld nie, maar] in bankkrediet.

Hierdie formulering het die groot voordeel dat die fisiese bestaan van oorlogsobligasies as papier sou ophou; die oorlogsobligasiesertifikate sou deur banke, bankiers, spaarinstellings, ens. aan die Reichsbank gelewer word, en sou vernietig word nadat 'n kredietnota vir die nominale waarde uitgereik is. Daarmee sou byna elke persoon in Duitsland 'n bankkrediet ontvang, 'n oop bankrekening wat hy kon gebruik.

So 'n prosedure sou ook die groot voordeel hê dat die behoud van groter beleggings in private besit nie moontlik sou wees nie, aangesien die onafgelewerde sertifikate na die verstryking van 'n bepaalde sperdatum nietig verklaar sou word.

Verder sou dit ten minste moontlik wees om te beheer hoeveel oorlogsobligasies buite die land bestee word [wat dus Duitsland se handelsbalans beïnvloed]. Die laaste punt moet egter geensins die vervulling van die afskaffing van verslawing aan rente blokkeer nie. Aangesien ons werklik te swak voel in vergelyking met die buiteland, moet ons (slegs) die rente-eise bevredig wat ons vanuit die buiteland in die gesig staar. Persoonlik is ek ten volle van mening dat ons ook die kansellasie van rente, selfs vir buitelandse obligasiehouers, moet handhaaf. Ons hoef nie te vrees dat buitelandse rente-eise met wapengeweld afgedwing sal word nie, aangesien daar soveel vordering was om terug te keer [van oorlogswaansin] na iets wat soos selfbewustheid lyk, en nog nooit in die geskiedenis is 'n oorlogagtige aksie teen 'n groot staat onderneem weens finansiële maatreëls wat privaat persone raak nie.
Dit moet ook nie gedink word dat selfs die Franse volk 'n ultimatum aan Duitsland sou stel as gevolg van die rente-eise van die here Mayer, Schulze en Cohn uit Duitsland, gebaseer op hul Duitse oorlogsobligasies wat oor die grens gedra is nie.

Verder as dit sou dit moontlik wees, om selfs die skyn van 'n staatsbankrotskap vir die res van die wêreld te vermy, om 'n lotery van die oorlogsobligasie te hou, wat dan natuurlik maklik gemanipuleer kan word op grond van statistieke wat verkry is deur die vereiste aflewering van sertifikate, sodat aanvanklik net die nommers wat vermoedelik aan mense in die buiteland behoort, getrek en in Ryk-banknote afbetaal sou word.

Nog 'n derde ding sou die welkome bevestiging wees van die verspreiding van oorlogsobligasies, en die gepaardgaande geleentheid wat steeds bestaan vir 'n buitengewoon eenvoudige invordering van die welvaartsbelasting, terwyl die beurse natuurlik slegs die Reichsbank-kantore hoef opdrag te gee om die rekening van mnr. NN met soveel en soveel mark in belasting te debiteer. Op hierdie manier belasting-

Machine Translated by Google

betalings sou verreweg pynlooser wees – hoewel die belastingbetalers se reg op appèl natuurlik ten volle sou voortbestaan.

Met so 'n transformasie (omskakeling) van oorlogsobligasies in bankkrediete kan 'n sekere sosiale gelykmaking ook bewerkstellig word, in soverre kleiner beleggings in oorlogsobligasies, dus alle klein intekeninge van almal vir wie die intekening van oorlogsobligasies werklik as 'n patriotiese daad beskou moet word; laat ons sê tot 5 of 10 duisend mark, teen pari goedgemaak sou word, terwyl alle groter intekeninge teen 'n koers wat nog vasgestel sal word, gekrediteer kon word. Die krediete vir alle ander staatspapiere sou presies dieselfde hanteer word.

Spesiale Kommentaar oor die Aanvraag vir Wetgewing in die Manifes

Oor §

1 Dit is heeltemal onontbeerlik dat alle staats- en munisipale skuldinskrywings op dieselfde wyse behandel word, aangesien slegs so 'n eenvormige grootskaalse regulering van ons hele monetêre stelsel, hand aan hand met die afskaffing van rente-slawerny, geïmplementeer kan word.

Oor § 2

Dit is reeds duidelik dat die afskaffing van rente-slawerny gelyktydig op al die ander vaste-rente-papiere toegepas moet word, om nie 'n absurde oplewing in hierdie papiere te veroorsaak nie, wat natuurlik sou plaasvind as die openbare papiere alleen rentevry verklaar sou word. Die vermindering van die skuld as sodanig sou bewerkstellig word deur jaarlikse terugbetaling, waardeur 'n konstante en konsekwente ontskuldiging van alle skuldbelaaide voorwerpe bewerkstellig sou word.

Oor § 3

Hierdie paragraaf hou baie nou verband met die voorafgaande paragrawe, sowel as met die eis vir nasionalisering van verbandlenings in § 5. Die boer of huiseienaar wat met verbande belas is, gaan voort, soos voorheen, om die bedrag te betaal wat hy aan sy krediteure moes betaal, maar nie meer as ewige rente nie, maar as terugbetaling. Dus, na 20, 25 of 30 jaar, afhangende van die voorafbestaande rentekoers, sal eienaarskap van grond en huis van skuld bevry word. (Die verbandbank kan natuurlik net so gedurende hierdie tyd voortgaan om rente op gedekte effekte aan gedekte effektehouers te betaal.) Hand aan hand met hierdie bevryding van skuld ontstaan die gemeenskap se reg op eienaarskap van die vaste eiendom wat van verbande bevry is.

'n Universele register van wonings, of liewer 'n kadaster van vaste eiendom, sal eerste moet kom; want skuldvrye eiendomsreg het natuurlik ook die reg op terugbetaling van geïnvesteerde kapitaal, en ook 'n permanente eis op 'n gedeelte van die huurgeld, om al die koste, uitgawes, ensovoorts te betaal wat met eiendomsreg gepaardgaan, asook gepaste vergoeding vir werk wat die eienaar self doen7 .

Kom ons beskou dit in breë trekke met die voorbeeld van 'n stedelike woonstelhuis.
Die huis het 'n waarde van 100 000 mark. Daarteenoor word 'n verbandbank se belegging van 50 000 mark teen 4% in posisie 1, 'n nie-korporatiewe belegging van 20 000 mark teen 5% in

7 Die verband tussen die register van wonings en die regte van skuldvrye eienaars is raaiselagtig, tensy die idee is om die groei van huureiendom te bestuur sodat dit redelik winsgewend bly.

Machine Translated by Google

posisie 2, en 30 000 mark is die bedrag wat deur die huiseienaar self bygedra is. Die inkomste uit huur is 7 000 mark. Hieruit moet 2 000 mark vir die eerste verband, 1 000 mark vir die tweede verband en 1 000 mark vir uitgawes, onkoste, ensovoorts betaal word: altesaam 4 000 mark. Dus bly 3 000 mark vir die huiseienaar oor as 'n rentebetaling [so te sê] vir sy eie geïnvesteerde kapitaal van 30 000 mark.

Na die implementering van die wettige afskaffing van rente op geld is die situasie na tien jaar soos volg: 1ste verband 30 000 mark, 2de verband 10 000 mark. Die huiseienaar het sy kapitaalbelegging volledig verhaal, maar aan die ander kant is daar 'n nuwe, openbare eiendomsreg ten bedrae van 50 000 mark. Daarmee begin die reg van die staat om 'n sê te hê oor verdere inkomste uit huur en om die bedrag van huur te bepaal8 .

Dit sou nou onregverdig wees, wat terugbetaling betref, om die huiseienaar op dieselfde vlak as verbande te plaas. Want sy kapitaal is nie suiwer leningskapitaal in die enger sin wat deur die afskaffing van rente-slawerny geraak moet word nie; hier praat ons van "risiko"-kapitaal, spesifiek oor geld wat in 'n waardevolle goed omskep word, spesifiek 'n huis. Dit is dus aan die eienaar van die huis of hy 'n langer betalingstermyn toestaan, of 'n ooreenstemmende persentasie wat permanent in die bedryfskoste van die huis ingesluit is.

Dit kan nie die doel hier wees om enige bindende voorstelle te maak nie; hier word slegs voorstelle gemaak oor hoe 'n wrywinglose oorgang van die rente-ekonomie na die rentevrye ekonomie selfs op die gebied van vaste eiendom kan plaasvind.

Om die voorbeeld te voltooi, laat die status na 25 jaar soos volg veronderstel word: teen daardie tyd is alle verbande afbetaal; slegs die permanente uitgawes is dieselfde of, as gevolg van die ouer ouderdom van die huis, verhoog van 1000 mark tot miskien 1500 mark. Laat die opbrengs wat die huiseienaar uit hierdie som kry, ook ongeveer 1000 tot 1500 mark wees; dus blyk dit dat ongeveer 3000 mark van die huurinkomste gaan om nie-onderhandelbare koste te dek, terwyl die oorblywende 4000 van die oorspronklike 7000 in huurinkomste vrylik besteebaar sou wees. Die staat het dus die moontlikheid om die huur met meer as die helfte te verlaag; dit sal dit bv. in werkerswonings doen, of die staat kan huur met slegs 20, 30 of 40% verlaag en sodoende uit die verskil 'n enorme bron van inkomste vir ander openbare noodsaaklikhede verkry, veral natuurlik vir openbare huisbou. Vir herehuise word die huurgeld nie verlaag nie, of nie veel verlaag nie, waardeur baie bykomende middele beskikbaar word vir die beter bou van huise, of vir spesiale sosiale doeleindes. Hierdie toekomstige stand van sake openbaar egter – en ek beskou dit as 'n baie vrugbare vooruitsig – die innerlike regverdiging vir die gemeenskap (staat) om selfs nou deel te neem aan die bepaling van die huurgeld op die wyse wat ek hierbo geskets het, met 'n verlaging van die huurgeld vir werkerswonings.

In die groeiende reg van die staat om deel te neem aan eiendomseienaarskap lê ook die fondament vir 'n gesonde uitgiftebank, en die uitreiking van krediet aan verbandskuldeisers.

Oor § 4 en 5

Hierdie paragrawe vereis die sosialisering van die hele monetêre stelsel. Geld is slegs en uitsluitlik 'n bewys vir voltooide arbeid wat uitgereik word deur 'n gemeenskap wat sy eie het.

---

8 Feder meld nie hoe hy die syfer van 50 000 mark aflei nie: dit is die helfte van die waarde van die woonstelhuis, maar ook gelyk aan die bedrag van die korporatiewe verband. Waarskynlik die belangrikste feit is dat dit nie meer is as die bedrag wat in verbande verskuldig is nie, en dus geen pyn vir die huiseienaar veroorsaak nie. Vermoedelik, gegewe die klem wat Feder op pynlose oorgang plaas, as die bedrag wat op die huis verskuldig is minder as die helfte van die waarde was, sou die staat volgens Feder se plan steeds nie 'n groter aandeel van eienaarskap eis as wat op verbande verskuldig is nie.

Machine Translated by Google

staat. Om geldtekens uit te reik is een van die soewereine fundamentele regte van die staat. Die vervalsing van die staat se geldtekens is onderhewig aan die strengste strawwe; *dus is dit 'n baie kragtige sosiale eis dat die monetêre stelsel onder die beheer van die kollektiwiteit geplaas word.* Die arbeidskrag van die kollektiwiteit is die enigste substraat van geldtekens, en slegs die versuim om hierdie fundamentele feit te waardeer, het in die algemeen gelei tot die agteruitgang van ons openbare finansies en tot algehele anargie van die monetêre stelsel in die algemeen.

Met die prysgawe van persoonlike en kommersiële krediet deur private bankiers, soos voorgestel in § 5, word 'n dieper insnyding in die totale kredietstelsel gemaak. Vir die staatskredietstelsel, sowel as vir munisipale en selfs eiendomskrediet, moet 'n mens met die grootste strengheid en energie vashou aan die afskaffing van renteslawerny, want dit is die onontbeerlike voorvereiste vir die sosiale staat in die algemeen.

Die situasie is anders met persoonlike krediet. Ons eis ook, op sigself, die renteloosheid van persoonlike krediet; tog dra hierdie eis nie dieselfde enorme en prinsipaal belang nie. Ons onthou die 250 miljard in vaste-rente leningskapitaal in vergelyking met
die enigste 12 miljard in dividendbetalende aandele.

Al sulke krediete, aandele, deelname-sertifikate, mynbou-aandele, ekwiteitsbesit, ensovoorts, is risikokapitaal. Die opbrengs van hierdie kapitaal hang af van die bedryf en doeltreffendheid van die persone aan wie die geld toevertrou is. Hier kom die element van risiko en gevaar van verlies dus ter sprake, tesame met die vraag na persoonlike vertroue. Daarvoor blyk 'n sekere vergoeding van 'n spesiale aard steeds onontbeerlik te wees. Die eienaar van aandele ensovoorts word geensins vergoed of bevoordeel as die onderneming waaraan hy sy geld toevertrou het niks verdien nie. Hy verloor sy geld heeltemal as die onderneming in duie stort.

Dit is anders met, byvoorbeeld, die eienaar van skuldbriewe van die Reicheisenbahn.
Die Ryk se spoorweë [in Elsaß-Lothringen] is heeltemal verlore met die verlies van Elsaß-Lothringen. Nietemin ontvang die houer van spoorwegobligasies steeds sy rentebetalings. Van wie? Uit die belasting van die kollektiwiteit. Die spoorweë mag met 'n tekortbalans van enige omvang werk soos in Pruise en Beiere in die afgelope jaar; tog ontvang die obligasiehouers hul rentebetalings net so. Van wie? Uit hulde wat betaal word uit die werkpotensiaal en verbruik van die werkende bevolking.

'n Mens wil net hierdie fundamentele onderskeid perfek duidelik maak, sodat ons uiteindelik
om te erken waar dit is dat die vampier suig uit die werkpotensiaal van die mense.

Dus moet persoonlike krediet bly, of liewer weer toegeken word, aan persoonlike handel deur die private bank. Die persoonlike doeltreffendheid van die kredietsoeker, waarmee die bankier persoonlik vertroud is, moet weer die bepalende faktor vir persoonlike krediet word. Die fooie wat deur die staat vasgestel word, sal hulself reguleer, in ooreenstemming met die vloeibaarheid van geld wat in elk geval sal begin met die afskaffing van rente-slawerny.

Oor § 6

Die hoofpunt van § 5 is ook geldig vir dividendbates in die besonder. In belang van die sosiale staatsgemeenskap moet geëis word dat 'n terugbetaling van die kapitaal wat eens geleen is, ook vir die groot industriële ondernemings gepoog word – om hier 'n vermindering van die skuld van die individuele industriële werke teenoor diegene wat slegs beleggers is, teweeg te bring.

Want wat ons in die verhouding van leningskapitaal teenoor alle volke kon waarneem, herhaal homself hier op 'n kleiner skaal. Ook hier buit die kapitalis die werker uit, die

Machine Translated by Google

voorman, die ingenieur, die entrepreneur, almal ewe veel, want die drang om dividende te verdien, geniet voorkeur .

As ons egter die bevryding van nywerhede en besighede van die ewige rente-suiger bereik, dan is die weg oop vir die verlaging van pryse van produkte, en vir die lewering en verspreiding van surpluswaarde, deels aan die gemeenskap, deels aan die arbeiders, middelbestuur en direksies van die betrokke ondernemings, dus aan diegene wat werklik alleen vervaardiging en waardes skep.

Oor § 7

In hierdie paragraaf kom natuurlik ook die hele veld van versekering ter sprake, wat op 'n analoge rentevrye basis gekonstrueer kan word. Die betaalde premies kan nie deur die byvoeging van rente groei nie; eerder sal die versekeringsmaatskappye spaarinstellings word; met ander woorde, die risiko en voordeel van versekering word behou. Hiervoor moet die politieke gemeenskap verantwoordelik wees.

Oor § 8

Met betrekking tot die devaluasie van ons geld, wat slegs voortspruit uit die enorme massa van ons ontelbare skuldbewyse, eis ons 'n sterk gegradeerde welvaartsbelasting. Ons lê die klem hierin op "sterk gegradeer".

'n [Platte] welvaartsbelasting [met die doel om] die aantal note en so meer te verminder, sou niks anders wees as selfbedrog waardeur 'n mens sand in die oë van die mense gooi nie. Want as ek ook die helfte van al die rykdom oral konfiskeer en betaling in effekte ontvang en dit verpulp, word al wat werklik daardeur bereik word, 'n vermindering van die hoeveelheid papier bereik, terwyl 'n omskakelingsfaktor in ruil daarvoor die fiktiewe waarde van die totaliteit van sirkulerende papier tot dieselfde vlak as voorheen sal verhoog. Werklike waarde behoort altyd slegs aan goedere vir verbruik en goedere vir gebruik, nooit aan die papierbewyse vir voltooide arbeid nie.

Nog 'n vraag is of die buitelandse wisselkoers van ons markgeldeenheid verbeter kan word. Maar selfs hierdie verbetering van die wisselkoers is weer eens in die finale analise slegs afhanklik van werkpotensiaal en produksie, met ander woorde die moontlikheid vir produksie van ons totale nasionale ekonomie.

Die besware en hul weerlegging

Nog nooit kon 'n idee homself sonder teenkanting vestig nie, veral nie 'n idee wat so 'n radikale afwyking maak van die lank gevestigde aannames oor die heiligheid en onskendbaarheid van belang nie. Met die besware wat reeds geopper is en dié wat verwag word, is daar altyd 'n tweeledige waarneming wat gemaak moet word: daar moet eerstens gevra word watter deel van die besware wat gemaak word, gebaseer is op doelbewuste verdraaiing van die idee van afskaffing van belange-slawerny, en tweedens, wat moet gesê word in reaksie op alle opregte en feitelike bedenkinge?

Die mees algemene beswaar is die bewering: sonder die hef van rente sal niemand geld leen nie.

9 Dit is 'n probleem van aandelemaatskappye. Maatskappye wat vrylik en duidelik deur families besit word, soos algemeen in Duitsland is, nie hierdie eienskap het nie.

Machine Translated by Google

Ons wil eintlik nie hê dat enigiemand meer sy geld moet leen nie. Krediet was die truuk, was die lokval, waarin ons ekonomie beland het, en waarin dit nou hulpeloos vasgevang is.

As die volk werklik dringend meer kapitaal nodig het, kry hulle die nodige geld rentevry by die sentrale staatskas, met slegs terugbetaling wat nodig is. Uiteindelik sal hulle nuwe banknote uitreik. Waarom moet hulle rentedraende sertifikate uitreik?! Of die papier rente dra of nie, maak geen verskil nie! Die enigste en enigste rugsteun daarvan is die werkpotensiaal en belastingpotensiaal van die volk. Waarom elke openbare uitgawe van die begin af belas met die loodgewig van ewige rente?

Ja, maar hoe moet die staat sy kulturele werk vir die gemeenskap vervul? Dit benodig steeds geld en kan slegs billik in hierdie taak wees deur middel van lenings wat rente hef.

Hierdie bewering is gebaseer op 'n geheel en al Mammonistiese denkwyse. Dit sou doelbewus bereken moes word vir misleiding na deeglike deurlees van hierdie Manifes; want in die eerste plek het ons bewys dat na die afskaffing van rente-slawerny alle kulturele en sosiale take van die staat gedek kan word uit staatsbesighede, uit die inkomste van die posdiens, spoorweg, myne, woude, ensovoorts, sonder enigiets verder. In die tweede plek het die soewereine volkstaat [Volksstaat] die mag om te eniger tyd spesiale kulturele take te behartig deur die uitreiking van rentevrye waarde-tokens in plaas van die rentedraende sertifikate wat as die reël in die Mammonistiese staat verklaar is. Dit is heeltemal onmoontlik om te sien waarom die staat spesiale kulturele take, bv. spoorweg-, kanaal- en hidroëlektriese konstruksie, vir homself duurder moet maak met 'n ewige belofte van rente wat heeltemal onnodig is. As dit nie die koste van konstruksie uit die inkomste van sy huidige staatsbesighede kan betaal nie, dan is daar geen rede om te sien waarom die staat nie die geld moet skep nie; Die soewereine volk moet inderdaad daarvoor betaal, terwyl dit juis hierdie geld as betaalmiddel erken. Waarom moet die volk egter, met sy hele werk- en belastingpotensiaal, agter nog 'n stukkie papier (die rentedraende lening) staan, wat die volk in sy totaliteit slegs 'n ewige renteverpligting oplê ten bate van die kapitalis!? Daarom, weg met hierdie obsessie van die Mammonistiese staat!

Die kapitaliste sal dan net die uitgereikte papiernote opneem en papier ophoop geld.

Dit word op twee maniere weerlê. Eerstens, die eis dat blote besit van geld onwinsgewend gemaak moet word, sou dan natuurlik reeds vervul wees, en die afskaffing van rente-slawerny vrywillig deur die kapitaliste self onderneem word, aangesien die kapitalis uit eie beweging rente prysgee as hy sy papiernote tuis opstapel. Tweedens, die kapitalis se vrees vir sy geld maak dit onwaarskynlik; mens hoef jou net die slapelose nagte van die geldopgaarder voor te stel wat groot bedrae geld tuis opgestapel hou en voortdurend moet sien hoe sy besitting bedreig word deur diewe, rowers, inbrekers, huisdeursoekings, brand en oorstromings. Ek is oortuig dat die regop burger binne 'n kort tydjie moeg sou word vir hierdie bekommernisse en gou sy pad na die staatsbank sou vind. Die staatsbank reik 'n kwitansie uit en is nou wettiglik verantwoordelik vir die rekening, maar nie vir enige rentebetalings nie. Andersins bly daar natuurlik steeds 'n derde moontlikheid vir almal oop, spesifiek om met sy geld te werk, waardes te skep en goedere te vervaardig, aan industriële ondernemings deel te neem, sy lewe steeds ryker en fyner te maak, kuns en geleerdheid te ondersteun, kortom, om voordelig van sy geld gebruik te maak terwyl die Kultus van Mammon verwerp word.

Dit kan egter steeds gebeur dat 'n private behoefte aan kapitaal vir sekere doelwitte dringend ontstaan, bv. vir die toetsing van uitvindings, die stigting van besighede deur jong, bekwame vakmanne of sakemanne, ens.

Machine Translated by Google

Om mee te begin, het dit niks te doen met die afskaffing van rente-slawerny nie!
Want in die eerste plek moet mens logies aanvaar dat die kapitalis, wat na die afskaffing van rente-slawerny natuurlik geen geleentheid meer het om sy geld bombestand te belê en ydele verbruik van rente te verwag nie, eerder, soos in 'n vroeër era, geneig sal wees om sy geld vir sulke doeleindes te waag, sodat 'n gebrek of behoefte in hierdie rigting dus baie minder as tot dusver sal voorkom. Of het mens nie inteendeel oor en oor van die doeltreffende sakelui, van die slimste uitvinders, juis die klagte gehoor oor hoe moeilik dit is om geld in die Mammonistiese staat vir sulke doeleindes te kry tensy 'n "dividend" gewaarborg kan word nie? In die tweede plek moet dit die taak van die komende staat wees om elke bekwame mag deur vrygewige steun te bevorder. Daar was weliswaar reeds voorheen beginne hiertoe in die ou burokratiese staat, maar so kleinhartig dat daar in plaas van 'n stimulus 'n inhibisie en huiwering ontstaan het, as gevolg van die teisterende regulasies wat met die toekenning van openbare steun gepaard gegaan het. In die derde plek laat daarop gelet word dat met die toekenning van etlike miljoene mark enorm baie bereik kon word. Die vreugde van arbeid, die vlytigheid en vasberadenheid van die Duitse uitvinder, ingenieur, vakman, ens. is so groot dat, deur die staat se reg op deelname aan die resultate van gelukkige uitvindings, die uitgawes heel waarskynlik ryklik beloon sou word (Engeland as voorbeeld).

Die afskaffing van rente-slawerny lei noodwendig tot die uitputting van rykdom.

Oho! Wie beweer dit? Maar natuurlik! Wie ook al sy lewe aangepas het by die verbruik van sy rentebetalings op kapitaal en nie kan besluit om te werk nie, met hom is dit sekerlik waar: deur 5% jaarliks te verbruik, sal hy sy rykdom binne 20 jaar heeltemal uitgeput het. Natuurlik, maar dit is inderdaad heeltemal in orde! Wat ons wil hê, is juis die afskaffing van renteslawerny; ons wil hê dat die lewe op 'n pensioen ophou om die burger se hoogste ideaal te wees. Ons wil hierdie Mammonistiese dekadensie beëindig; inderdaad, ons wil nie meer duld dat een, dat baie, permanent in gemak kan leef slegs van rentebetalings op lenings nie – met ander woorde ten koste van ander!

Ek herhaal: dit is ook glad nie waar dat die afskaffing van die heerskappy van rente tot die uitskakeling en uitputting van rykdom sou lei nie. Inteendeel, die afskaffing van rente-slawerny sou die skepping van rykdom bevorder gebaseer op arbeid wat goedere vervaardig en waarde produseer, ontlas en bevry van ewige rente-uitgawes. Die afskaffing van rente-slawerny lei, soos ons gesien het, tot 'n omvattende verlaging van koste in die hele lewe; dit ontlas ons van die oormatige gewig van belasting sodat vir elke werkende man die moontlikheid om spaargeld op te gaar in die toekoms groter moet wees as tot dusver. Nog een ding! Die goedere- en waardeproduserende nasionaal-ekonomiese arbeid van nywerheid, handel en handel word geensins belemmer nie, maar tot die uiterste bevorder deur die afskaffing van rente-slawerny.

Wat kry die werker as kapitaliste geen rentebetalings meer ontvang nie?

Hierdie vraag behoort regtig nie meer op te duik nie! In die eerste plek was dit natuurlik die voortdurende strydkreet van arbeid dat die kapitaliste die werkers sou uitbuit; in die tweede plek het ons inderdaad duidelik en duidelik gesien dat dit die arbeider meer as enigiemand anders is wat die rente op lenings moet betaal. [Met ander woorde, wat die werker kry, is laer belasting en 'n laer lewenskoste.]

Die bande van familie word verswak en beskadig as 'n mens geen rykdom kan agterlaat nie die kinders.

Ja, wat is die werklikheid hier? Oor die algemeen dink ek dat geld min of niks te doen het met die gevoel van familie nie. Of het iemand al gehoor dat die kinders van welgestelde ouers aan mekaar vashou?

Machine Translated by Google

hul ouers meer as dié van arm ouers? Of het ryk ouers hul kinders meer lief as die minder begoediges? Wat is waarskynlik belangriker vir die kinders, dat hul ouers vir hulle die beste moontlike opvoeding reël en hulle dissipline laat aanleer, hulle tot vlytige en gesonde en dapper mense grootmaak, of dat hulle vir hulle die grootste moontlike beursie geld agterlaat?

In besondere gevalle sal 'n geregverdigde strewe om die kinders se finansiële toekoms te verseker ongetwyfeld erken moet word. Hierdie strewe, en dus die spaarsaamheid van die ouers vir hul kinders, sal geensins nadelig beïnvloed word deur die afskaffing van rente-slawerny nie; inteendeel. Die moontlikheid van besparing sal groter word wanneer ons nasionale ekonomie bevry sal word van die allesomvattende druk van rente-slawerny.

Ons het gesien uit die voorbeeld van die man met 'n verdienste van 10 000 mark en 'n pensioeninkomste van 5 000 mark dat alle mediumgrootte en kleiner fortuine in werklikheid van enige voordelige effek beroof word deur die ompad van die direkte en indirekte belasting op huishuur en so aan. Ek kan nie genoeg herhaal nie: rente op effekte vir besitters van klein en medium hoeveelhede rykdom is 'n bedrogspul, 'n selfbedrog, 'n rondlopery in sirkels, maar grootkapitaal het deur sy toegewyde pers die geloof in die heiligheid en onskendbaarheid van rente heeltemal diabolies in die hele wêreld gepropageer en verkondig. Dit laat almal skynbaar toe om deel te neem aan die lieflike, verdowende verbruik van rente, om die slegte gewete wat altyd met die ledige, arbeidslose verbruik van rente gepaard moet gaan, aan die slaap te sus – en om kamerade te werf vir die stryd, vir die verdediging van hierdie hoogste goed van Mammonisme.

Die staatsamptenaar, die staatsman, sal sê: die staat kan nie afstand doen van die verpligting wat hy teenoor sy skuldeisers aangegaan het nie.

Wat beteken “verpligtinge”? Is dit enigsins moreel om verpligtinge aan te gaan waaroor die staat van die begin af moet weet dat dit hierdie verpligtinge slegs kan nakom as dit die rente van die skuldeisers wegneem deur middel van direkte en indirekte belasting in presies dieselfde bedrag? Waar is die moraliteit daarin? Of is dit nie dalk eerliker om te erken nie: “Ek kan slegs die rente betaal as ek net soveel belasting invorder – maar terug tydens die oorlog moes ek absoluut geld hê, en daarvoor het ek die bedrogspul met die oorlogsobligasie gedoen; julle moet my vergewe, geliefde mense; dit was uiteindelik vir julle, en nou wil ons nie meer wegkruipertjie speel nie; ek, die staat, betaal geen rente nie en julle, die belastingbetaler, hoef nie belasting vir die rente te betaal nie; dit sal ons transaksies aansienlik vereenvoudig. Dus sal ons sonder die enorme belastingburokrasie en ook die buitengewone belangedienende burokrasie klaarkom. Reg? Het ons 'n ooreenkoms?” En u, meneer Scheidemann, plaas nie weer u naam op elke advertensiepilaar as die staatsekretaris van die ou gekompromitteerde regering te midde van dwase verklarings rakende die veiligheid en onskendbaarheid van die oorlogsverband nie. U verleë uself net: die voordeel van die hele bedrogspul het inderdaad slegs en uitsluitlik na groot leningskapitaal gegaan.

Finansiële amptenare en bankpersoneel verklaar dat die afskaffing van slawerny aan rente op oorlogsobligasies en openbare skuld onmoontlik is omdat dit sinoniem is met openbare bankrotskap.

Jy sal my vergewe: volgens jou toesprake is ons inderdaad in elk geval in die openbaar bankrot, of moet ons dit word. 'n Openlike verklaring van openbare bankrotskap sou egter die grootste dwaasheid wees wat ons kan pleeg: by die werklike onbevoegdheid van die huidige maghebbers sou dit voortydig die historiese bevestiging van hierdie onbevoegdheid voeg.

Waarom bankrotskap verklaar? As ek 3 punte van die regterbroeksak in die linkersak gesit het, Ek moet steeds nie daarom die bankrotskap van die regterbroeksak verklaar nie!

Machine Translated by Google

Dit was inderdaad nie anders met die oorlogslening nie! Die Ryk het die eerste werklik teenwoordige miljarde uit die mense se sakke gehaal, toe het die geld weer teruggevloei; toe kom die nuwe lening en weer het die geld teruggestroom; weer eens kom die pomp en suig die miljarde en weer het hulle teruggekeer, totdat, nadat die spel nege keer herhaal is, die staat vrolik 100 miljard in skuld gegenereer het. Daarvoor het die mense 100 miljard in fyn gedrukte papier in hul hande gehad. Eers het die mense hulle verbeel dat hulle soveel ryker geword het; toe kom die staat en sê: "Dit is verskriklik; ek het 100 miljard in skuld en staar bankrotskap in die gesig." – Ja, maar hoekom? Dit is in elk geval net 'n selfbedrog! Ek self kan inderdaad nooit bankrot raak as ek elke nou en dan my geld uit die een sak haal en dit in die ander plaas nie. Daarom kan ons gerus wees oor staatsbankrotskap met betrekking tot ons interne oorlogsobligasieskuld. Daarom hoef ons regtig nie openbare bankrotskap te verklaar nie en kan ons onsself werklik die reuse-arbeid spaar met die dom rentebetalings en die groot, maar selfs domder, belasting.

Laat ons onsself inderdaad uiteindelik bevry van die bevele van groot leningskapitaal! Slegs groot leningskapitaal trek voordeel uit hierdie leningsrente-belastingbedrog, aangesien 'n mooier klomp goud daarvoor oorbly en die arbeiders hierdie surplus in die vorm van indirekte belasting betaal; intussen jaag die klein en middelgrote kapitalis egter bloot sy eie stert.

Die globale ekonomiese amptenaar sê: Die afskaffing van rente-slawerny is nie vir ons moontlik om alleen in Duitsland te bereik nie; dit moet internasionaal gedoen word; anders sal ons alle krediet verloor, kapitaal sal wegvloei, en ons sal steeds ons rente-verpligtinge teenoor die res van die wêreld moet nakom.

Ek erken dat ek self vir die langste tyd onseker was oor hierdie vraag. Dit is die moeilikste vraag omdat dit ons verhouding met die res van die wêreld raak; intussen het die saak twee kante. Aan die een kant is die idee van die afskaffing van rente-slawerny die strydkreet van alle produktiewe volke teen internasionale verslawing aan rente op geld; aan die ander kant is dit die radikale kuur vir ons interne finansiële probleme. Maar dit is werklik geen rede om nie 'n kuur te gebruik nie, net omdat die ewe siek buurman dit nie terselfdertyd gebruik nie. Dit sou egter bykomende domheid wees as ons in Duitsland in 'n mal sirkel sou bly rondhardloop en belasting en rente betaal terwyl ons duidelik erken het dat hierdie belaglike aktiwiteit slegs die groot kapitaliste en niemand anders bevoordeel nie. Laat ons dus die voortou neem met ons bevrydende voorbeeld; laat ons onsself bevry van die verslawing aan rente op geld, en ons sal binnekort sien dat die krag van hierdie oorwinnende bevrydende idee die volke van die wêreld sal stimuleer om ons te volg.

Ek is eintlik oortuig dat ons inisiatief – as hierdie inisiatief nie onderdruk word deur die Duitse Mammoniste – sal die ander volke saamvoer met onweerstaanbare noodsaaklikheid.

Die Spartakis sê: Die hele idee kom slegs neer op die beskerming van kapitaal; dit is steeds bly dan soos dit was: die arme man het niks en die rykes bly.

Ja, my vriend; dit is oor die algemeen baie moeilik om met jou te gesels – as jy werklik in die dieptes van jou siel 'n Kommunis is, en daarom eintlik sal volhou dat “alles aan alle mense behoort”10 , en as u daarmee saam inderdaad vertroud is met die werklike idees van die groot Bolsjewistiese leiers in Rusland, veral Lenin, en dit as korrek beskou, en dienooreenkomstig die volgende take van die Sowjetrepubliek wat deur Lenin aangewys is, "universele aanbieding van rekeninge en beheer van alle produksie en verspreiding", as menslik moontlik beskou.

10Peter Kropotkin, Die Verowering van Brood

Machine Translated by Google

As u egter heeltemal duidelik is oor die feit dat hierdie taak werklik slegs haalbaar is, indien enigsins, onder 'n verskriklike tirannie, en u steeds in die diepte van u hart 'n oortuigde Kommunis of Spartakis en so aan bly, laat ons dan nie verder met mekaar stry nie; ons verstaan mekaar net nie en praat verskillende tale, en die toekoms sal besluit, óf vir die dwangbuisstaat wat uiteindelik uit die chaos van Bolsjewisme kan voortspruit, óf die nuwe staat waarop ek hoop, met 'n nasionale ekonomie wat van belange-slawerny bevry is.

Maar as jy, diep in jou Kommunistiese hart – as jy eerlik is – vind dat jy steeds dink aan, verlang na vrou en kind, na 'n menslike siel wat nader aan jou staan as 'n Eskimo of 'n Zoeloe-kaffer, as jy tydens fabrieksarbeid onder bevel van die Sowjet-direkteur dink dat dit steeds lekker sou wees om jou eie klein huisie, 'n klein tuintjie te besit, as dit inderdaad in die diepte van jou siel geen ware bevrediging sou gee dat jy soos 'n hond op straat geregtig sou wees om elke teef wat jou pad kruis, te gebruik nie, as jy iemand jou vrou wil noem, as jy bloot daaraan dink om iets van jou loon te spaar, wat dan alleen aan jou behoort, dan is jy reeds nie meer 'n Kommunis nie; dan het jy reeds in jou hart gebreek van jou so hardop verkondigde slagspreuk, "Alles behoort aan alle mense"; dan presies wat jy nie wil hê nie, is dat alle dinge aan alle mense behoort; jy wil hê dat presies wat jy vir jouself wens – vrou, kind, huis, plaas, spaargeld – of jy dit nou reeds het of net hoop om dit te kry, selfs dan alleen aan jou behoort.

En sien jy, my vriend, as jy net in jou hart vermoed dat dit vir jou 'n verskil kan maak, as 'n ewekansige individu kom en eenvoudig jou spaargeld van jou af wegneem in die naam van "almal", en as hy nog 'n kind vir jou bring en joune saamneem omdat alle kinders aan "almal" behoort, dan, my vriend, laat ons nie aanhou om heeltemal verby mekaar te praat nie.

Miskien kan ek jou vra om te oorweeg of die Kommunistiese boodskap dat alle dinge aan alle mense moet behoort, nie noodwendig *die einde van elke kultuur sou beteken nie,* want die gebrek aan enige konsep van eienaarskap moet die mens met dwingende logika tot op die vlak van die dier dwing.

As alle dinge aan alle mense behoort, as 'n aanbieding van rekeninge en beheer van alle bogrondse produksie en verspreiding in Lenin se sin afgedwing kon word, dan sou in die beste geval 'n mierkolonie ontstaan. Maar in daardie geval kan ons ook sonder taal, siel en denke klaarkom; stil en instinktief kan ons ons dwangarbeid verrig. *Die einde van die mens is daar.11*

Maar genoeg nou, vriend Spartacus. Laat hierdie fundamentele oorweging diep in jou kop en hart insink. 'n Meer presiese antwoord op jou vraag sal dan tydens gesprek met die ander partye voortspruit.

En nou, julle kamerade van die twee sosialistiese oriëntasies, gematig en onafhanklik!12

Ek kan my nie voorstel dat ernstige teenstrydigheid of besware teen die afskaffing van rente-slawerny van u kant af sou kom nie, en tog moet ek u kategories behandel, saam met die hele sosialistiese wêreld van idees, van Marx tot die huidige leiers Ebert, Scheidemann, Kautsky, ensovoorts.

1. Die sosialistiese wil: *die verheffing van die werkersklas* is 'n idee wat onvoorwaardelik gebonde is om te seëvier; *tot dusver stem ons saam.*

---

11 “Die Einde van die Mens” kom van Esegiël. Daar beteken dit die doel van die mens, maar hier kan dit 'n dubbele betekenis hê. Die mens se doel onder Kommunisme word gedagtelose slawerny, wat die vernietiging van die mens is.

12 Feder verwys hier na die Sosiaal-Demokratiese Party en sy pasifistiese afstammeling, die Onafhanklike Sosiaal-Demokratiese Party.

Machine Translated by Google

2. Die paaie wat vir die bereiking van hierdie groot doelwit geloop word, is byna heeltemal verkeerd, omdat hulle

3. is gebaseer op valse aannames.

4. Die [Marxistiese] sosialistiese idee van die staat lei noodwendig tot Kommunisme, dus tot agteruitgang.

5. Omdat die Sosiaal-Demokrasie egter 'n ander doel het, die verheffing van die werkersklas, van alle werkers in die algemeen, staar dit 'n verskriklike innerlike konflik in die gesig, omdat die logiese gevolge van Marxisme tot die teenoorgestelde van die praktiese doel van die werkersbeweging lei.

6. Uit hierdie innerlike verdeeldheid spruit die openlike onsekerheid in die rigting van die regering.

7. Ter wille van die groot praktiese doelwit (verheffing van die werkersklas) moet 'n skerper lyn getrek word teen Spartacus en Bolsjewistiese Kommunisme, en hul metodes moet met alle mag bestry word. Maar Sosiale Demokrasie, georganiseer deur vakbonde, voel vandag swak voor hierdie radikale groepe, omdat dit Marxistiese denke as sy fundamentele beginsel van opvoeding aangeneem het, en omdat alle Marxistiese denkwyses logies tot Kommunisme lei.

Nou die bewys: punt 2 sê dat die paaie wat deur die Sosiaal-Demokrasie bewandel word, byna heeltemal verkeerd is.

Die hele agitasie wat dwarsdeur die land gevoer word, het gelei tot 'n diep verdeeldheid binne die bevolking van ons nasie. Die voortdurend herhaalde laster teen werkgewers van elke soort, inderdaad van elke burgerlike beroep hoegenaamd, as uitbuiters en bloedsuiers van die handearbeider wat oënskynlik sonder hulp werk, het gelei tot 'n ongeregverdigde verbittering en tot die hoogmoed van arbeid, wat vandag noodwendig sy uitdrukking vind in die eis vir die "diktatorskap van die proletariaat" (Kommunistiese Manifes). Die essensiële eis van die Erfurt-program – die oordrag van die produksiemiddele van private besit na die besit en werking van die gemeenskap – is vandag saamgepers in die uitroep vir "sosialisering".

Dit is vir elke ernstige politikus heeltemal duidelik dat die volledige sosialisering van ons ekonomiese ondergang algehele staatsbankrotskap sou beteken. Maar mens durf dit nie openlik en vrylik aan die mense bely nie.

Nie sosialisering nie, maar desosialisering sou nou die leuse moes wees. Dus probeer mens die blatante mislukking van elke sosialisering vergoed deur middel van delusionele belastingprojekte en op hierdie manier vir die tweede keer "die onteieners onteien". Dit alles beteken niks anders as om die hele nasionale ekonomie aan algehele ondergang oor te laat nie. In plaas van groei ('n verdubbeling van produksie, soos die hele sosialistiese literatuur vir die tydperk na die rewolusie belowe het, is buite die kwessie) het die teenoorgestelde gebeur.

Die ergste sou egter wees as die huidige sosialistiese regering daaraan sou dink om groot buitelandse lenings te aanvaar. Daarmee sou nie net ons ekonomiese agteruitgang verseël wees nie, maar ons sou onsself boonop heeltemal oorgee aan rente-slawerny aan die Entente, waaruit daar geen terugkeer sou wees nie.

Die fundamentele mislukking, die basiese fout waarop hierdie hele verkeerde ketting van verdrae, eise en beloftes aan die mense gebou is, is 'n heeltemal verkeerde houding teenoor industriële kapitaal en leningskapitaal. Die Kommunistiese Manifes, die Erfurt-program, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky, het nie die radikale verskil tussen industriële kapitaal en leningskapitaal erken nie.

Op hierdie punt moet die hele Sosiaal-Demokrasie herleer; hierdie fundamentele fout moet duidelik erken en sonder voorbehoud openlik erken word. Dan moet 'n mens egter ook meedoënloos die enigste moontlike gevolgtrekkings maak. Dit beteken egter 'n radikale afstanddoening van die sinnelose, omdat heeltemal verkeerde woede teen die industrie, teen die werkgewer. *Werker en werkgewer hoort bymekaar;* hulle het dieselfde doel - werk, produksie; want sonder produksie, sonder werk, kan daar geen lewe, geen kultuur, geen voorwaartse en geen opwaartse wees nie. Die vanselfsprekende en onvermydelike teenstellings wat tussen mense bestaan, net omdat hulle mense is, is baie minder belangrik as die groot gedeelde belang van werkgewer en werknemer. Hierdie teenstellings is en was opgelosbaar deur middel van loonkontrakte en vakorganisasies tot die wedersydse tevredenheid van beide kante.

Maar laat ons nie verder voortgaan met hierdie vrae wat triviaal is binne die bestek van ons verhandeling oor die grootste politieke magslyne nie, en laat ons slegs beklemtoon dat die belang van arbeid gesamentlik perfek in lyn is met ons nasionale nywerheid, met die nasionale ekonomie van ons volk.

Wie anders leer en die teenstellings tussen werkgewer en werknemers as belangriker voorstel, openbaar homself as onverantwoordelik juis ten opsigte van die werkers; want hy lê daardeur die byl teen die wortels van die boom wat die werker voed en ondersteun.

Die Sosiaal-Demokrasie het dit egter gedoen, en daarmee het dit ewige skuld voor Duitse arbeid opgedoen; daarmee het dit onuitspreeklike ellende oor ons volk gebring, omdat dit nie al sy beloftes kan nakom nie, *omdat dit nie die vrede van wedersydse begrip vir ons kan bring nie, omdat dit nie werk vir ons kan skep nie, omdat dit selfs 'n gewapende mag teen ons moet opstel, omdat dit nie sonder die staatsdiens kan klaarkom nie, omdat dit die verpligting om te werk moet eis, omdat algemene gelyke en direkte stemreg vir mans en vroue ouer as 20 jaar niemand help om 'n bestaan te maak nie, want sonder die staat se waarborg van die veiligheid van persoon en eiendom moet chaotiese omstandighede plaasvind, want sonder integrasie en ondergeskiktheid van die individu in die samelewing is geen lewenskragtigheid van die staat moontlik nie.*

So gaan 'n diep, wanhoopgevulde golf van teleurstelling deur die hele volk. As individue dit steeds nie verstaan nie, gaan ministers, parlementslede en volksafgevaardigdes vrolik voort om vir mekaar te lieg dat die "winste van die rewolusie" teen "reaksie" verdedig moet word: wat hierdie twee terme beteken, indien enigiets, sou geen opregte staatsman vir die volk duidelik kon sê nie.

Die negatiewe aksies van die rewolusie, *die afsetting van 'n reeks verouderde dinastieë, die afsetting van offisiere, die afskaffing van die adel, die ontbinding van die leër,* kortom, die "Groot Sloping", is inderdaad geen "wins" nie.

En reaksie?! Die weggeveegde, verrotte leerstelling van goddelike reg het nêrens in die hele volk genoeg morele steun om tot enige kragdadige optrede te lei nie; die bourgeoisie, wat die ware bourgeoisie betref, is veels te lafhartig, veels te moreel korrup, om teen klasbewuste arbeid te samel: daarom is dit nie nodig vir die heersende klas van die werkers om bekommerd te wees oor 'n dinastiese of bourgeoise reaksie nie.

Maar die diep teleurstelling van die mense oor die sogenaamde winste van die rewolusie, met ander woorde oor die gebrek aan enige werklike verbetering van die mense se situasie, dit is die groot gevaar. Hierdie teleurstelling lei tot die wegstroom van groot massas al hoe verder na links, waar die reeds gemaakte beloftes verreweg oortref word.

Machine Translated by Google

Uiteindelik kan mens nie meer beloftes maak soos "alles vir almal nie." Dit is pure waansin, maar elke idee, elke verskynsel, elke aktiwiteit wat tot die uiterste gerek en oordryf word, word uiteindelik waansin, en verander dan in die teenoorgestelde. So gaan dit ook met die Kommunistiese idee dat alles aan almal moet behoort, want dit kom uiteindelik tot 'n einde en lei tot alles ... niks hê nie. Honger, wanhoop, ellende, siekte en nood het in Rusland aangekom; mense het die laaste oorblyfsel van moed en lewensvreugde verloor.

Ek herhaal: die enorme fundamentele fout in die sosialistiese ideewêreld kan uiteindelik teruggevoer word na die onvermoë om die diep essensiële verskil tussen industriële kapitaal en leningskapitaal te erken. *Renteverslindende leningskapitaal is die plaag van die mensdom.* Dit is die ewige moeitelose en eindelose groei van groot leningskapitaal, nie produktiewe, goederevervaardigende, industriële werkkapitaal nie, wat lei tot die uitbuiting van volke.

Ek kan hier nie die ondersoek van die vraag waarom hierdie wesenlike verskil nie erken is nie, nalaat nie; of dit werklik nie erken is nie, of dit dalk verberg is ten bate van groot leningskapitaal; of die leiers en hoofmanne in die stryd teen kapitalisme, of die outeurs van die Kommunistiese Manifes, van die Erfurt-program en die huidige leiers altyd met die nodige pligsgetrouheid te werk gegaan het.

Dit is die ernstigste en verskriklikste ding wanneer 'n mens twyfel werp oor die absolute erns en vaste oortuiging van 'n ander; dit lyk des te ernstiger, hoe noukeuriger 'n mens die oorsake en verwantskappe soek wat verband hou met die lewensgebeure. Ek wil dus ook glad nie op hierdie vraag self antwoord nie, maar eerder net sinspeel op groot, obskure verbande deur 'n uitspraak van Disraeli, die grootste Engelse Eerste Minister, Lord Beaconsfield, aan te haal. Dit skryf hy in sy roman Endymion:

"Geen mens sal die beginsel van ras met onverskilligheid behandel nie. Dit is die sleutel tot die geskiedenis, en hoekom geskiedenis dikwels so verward is, is dat dit geskryf is deur manne wat onkundig was oor hierdie beginsel en al die kennis wat dit behels." [Baron Sergius aan Endymion]

Die burgerlike.

Die bourgeois, vir wie rus as sy bourgeois-plig voorkom, word sekerlik deur elke nuwe rewolusionêre eis ontstel, soos altyd met elke nuwe idee. Dit beteken onrus vir hom; want miskien sou hy selfs iets daaroor moes dink. Alle verandering is vir hom afskuwelik; hy wil sy rus hê, en wee hom wat sy geldbeursie begeer. Nou wil 'n mens inderdaad van hom sy rentebetalings hê, sy inkomste uit huur op huise, die rentebetalings uit sy gedekte effekte, die rente wat hy op verbande invorder; kortom, wat sy rus, sy tevredenheid en sy geluk uitmaak.

Tog moet ons vra wat die lede van die klasse wat leningskapitaal besit, te sê sal hê. Hulle vorm, afgesien van die ware bourgeoisie... Bourgeois is 'n menslike tipe, waarmee niks verder ingewy kan word nie; die bourgeoisie is 'n tak aan die boom van die mensdom wat afgekap moet word, hoe gouer hoe beter. Dit is die selfvoldane, selfvoldane Babbitts met hul betreurenswaardig nou horisonne, wat tot geen entoesiasme in staat is nie. Hulle verwyl hul dae in ewige eentonigheid met koffie, oggendkoerant, oggenddrankie, middagkoerant, middagete, middagslapie, koeponknip, middagdrankie, vriende by die kroeg, en soms die fliekhuis. Sonder begrip vir alles wat die wêreld beweeg, alles waarna die jeug verlang, alles wat die volk, die staat en die samelewing ontstel, ongestoord oor oorlog en oorwinning, vegeteer en verval hulle, gelyktydig arrogant en onderdanig – maar die bourgeoisie is so 'n breë klas dat dit nie geïgnoreer kan word nie.

Machine Translated by Google

So, deur die afskaffing van rente-slawerny, word spaarsaamheid vernietig; mense beland in die armeshuis.

Dat die afskaffing van rente-slawerny oor die algemeen 'n invloed op spaarsaamheid kan hê, moet beslissend ontken word. Spaarsaamheid het net so min te doen met die heersende ekonomiese sienings as byvoorbeeld verkwisting. Spaarsaamheid en verkwisting is menslike eienskappe wat óf teenwoordig is óf nie, onverskillig teenoor of 'n era die idee van rente goedkeur of afkeur.

In oorgangstye kan dalk 'n toename of afname van spaarsaamheid bevorder word. In die gegewe geval neig ek egter veel meer na die siening dat 'n rasionele, ekonomies denkende persoon vir homself die volgende sal sê: "Ek kan nie meer in die toekoms daarop staatmaak om alleen op my rente te leef nie. Ek wil egter in latere jare leef en ook nog iets vir my kinders agterlaat; daarom moet ek nou meer spaar." Die afskaffing van rente-slawerny moet na my mening hierdie effek op die meerderheid mense uitoefen. Wat bejaardes betref, sal hulle natuurlik na openbare ondersteuning verwys word.

Ook hier moet ek weereens nadruklik beklemtoon dat, gegewe die huidige las van direkte belasting op eiendom en die las van indirekte belasting op elke leefstyl, niks van die pragtige rentebetalings oorbly nie, behalwe in die geval van daardie persoon vir wie – en dit is inderdaad iets onregverdigs en wat bestry moet word – alle inkomste slegs uit ewige rentebetalings vloei. Daarom is 'n afname in spaarsaamheid waarskynlik nie te vrees nie.

Is (walglike) grootkapitaal werklik so heeltemal onvrugbaar? Het dit nie ook die middele tot grootskaalse vooruitgang geskep wat vrugte vir die mensdom dra wat groter is as wat die rente op leningskapitaal vernietig nie?

Nee! Die stel van die vraag bewys slegs dat Mammonistiese fraseologie ons helder visie vertroebel het.

Grootkapitaal het nie die middele vir grootskaalse vooruitgang geskep nie; eerder het grootkapitaal uit arbeid gegroei! Alle kapitaal is opgehoopte arbeid. Grootkapitaal is op sigself onproduktief, want gewone geld op sigself is 'n deeglik onvrugbare ding. Uit die verstand, arbeid en beskikbare of reeds ontwikkelde grondstowwe of minerale hulpbronne word waardes geproduseer en goedere vervaardig – deur arbeid en slegs deur arbeid.

Want as mens soveel geld op die vrugbaarste landbougrond, in die rykste steenkoolmyn, stort, dra die landbougrond daarom geen graan nie, en die steenkoolmyn spoeg ook nie vanself kole uit nie! Laat ons dit onomwonde bevestig.

As mense geld uitgevind het, is dit gevolglik heel nuttig en redelik; want in elke komplekse ekonomie benodig mens hierdie (universeel erkende) "koopbewys vir voltooide arbeid." Maar dat 'n potensiaal in hierdie "geldryke" inherent moet wees om ewig van hulself tot enormiteit te groei – en geld doen dit, as dit rente kan dra – dit is dit waarteen die kern van ons wese in opstand kom; dit is dit wat geld ver bo alle ander aardse manifestasies verhef; dit is dit wat geld in 'n afgod maak. En dit alles is inderdaad slegs die mees enorme selfbedrog van die mensdom!

Niks, glad niks, kan van geld alleen kom nie. Tafel, kabinet, klere, huis, gereedskap, kortom alles rondom ons het 'n mate van waarde; uiteindelik kan 'n mens steeds 'n gebreekte meubelstuk as brandhout gebruik om jouself warm te maak, maar met 'n twintig marknoot kan jy niks doen nie;
Ek kan nie eers 'n stukkie kaas daarin toedraai nie. Slegs nadat mense verstandig ooreengekom het oor die fasilitering van die uitruil van goedere vir verbruik, om bewysstukke vir voltooide arbeid te skryf, slegs daarmee kry die stukkie papier betekenis en doel, en dit is baie redelik dat die boer vir sy graan van die steenkoolmynmaatskappy nie steenkool nie, maar geld ontvang; dus 'n

Machine Translated by Google

bewys vir ander voltooide arbeid, bv. hooivurke, breekgoed, ploeg en seis. Maar daarmee behoort die mag van geld te eindig.

Dus is die grootskaalse vooruitgang van die mensdom nie deur geld gemaak nie, maar deur die manne self, hul dapper gees, hul trotse durf, hul slim verstand, die krag van hul hande, hul gedeelde, dus sosiale, vlytige arbeid. So trots en so duidelik moet ons sien. Die manne was die ding, beslis nie die patetiese stukkies papier wat manne uitgevind het vir die vereenvoudiging van handel nie.

Verdere Program

Alhoewel die afskaffing van belange-slawerny nie die einddoel van die nuwe staatsmanskap is nie, is dit werklik die mees indringende daad, die enigste daad wat alle volke in 'n ware volkebond kan verenig, teen die tirannie van Mammonisme wat alle volke omvat. Maar dit is nie die einde nie.
Inteendeel, die afskaffing van belange-slawerny moet tot verdere stappe lei, want soos ons gesien het, gryp dit die wêreldwye euwel by die wortel, en inderdaad by die hoofwortel, aan.

Slegs wanneer die grondleggende eis vir die afskaffing van rente-slawerny vervul word, word die pad vir die eerste keer ooit vir die sosiale staat gebaan. Dit moet duidelik erken word, en dit moet volbring word ten spyte van alle Mammonistiese magte. Die roep om sosialisering [terwyl rente-slawerny voortduur] is niks meer as die poging om die vorming van 'n trust van alle nywerhede te bewerkstellig en om reuse-konglomerate oral te skep, waaroor groot leningskapitaal, ten spyte van alle welvaartsbelasting, natuurlik ook in die toekoms die beslissende invloed sal hê. 'n Sosialistiese staat op 'n Mammonistiese fondament is 'n absurditeit en lei van nature tot 'n kompromie tussen die Sosiaal-Demokrasie, reeds sterk besoedel met Mammonisme, en grootkapitaal.

Ons, daarenteen, eis 'n radikale verwerping van die Mammonistiese staat en 'n rekonstruksie van die staat volgens die ware gees van sosialisme, waarin die heersende basiese idee die verpligting is om te voed - waarin 'n ou basiese eis van Kommunisme sy rasionele en nuttige bevrediging kan vind - in die vorm dat elke lid van die volk sy toegekende reg op die grond van die vaderland sal ontvang deur die staat se toewysing van die belangrikste voedselsoorte.

Ons eis verder, as 'n geraamte vir die nuwe staat, 'n verteenwoordiging van die volk deur die Kamer van Volksverteenwoordigers, wat op die breedste basis verkies moet word, en daarnaas 'n permanente Kamer van Arbeid, die sentrale raad waarin die nasie se werkers 'n stem het in verhouding tot hul verspreiding volgens beroep en ekonomiese klas.
Laastens eis ons die hoogste aanspreeklikheid vir die direkteure van die staat. Hierdie nuwe konstruksie van die staat op 'n sosialisties-aristokratiese basis sal in 'n addisionele werk behandel word.

wat binnekort van dieselfde uitgewer sal verskyn. Die voorvereiste vir al hierdie konstruksie bly egter die afskaffing van rente-slawerny.

My onwrikbare oortuiging, ja meer nog, my kennis laat my duidelik besef dat die afskaffing van belange-slawerny nie net afdwingbaar is nie, maar oral met onbeskryflike gejubel opgeneem sal en moet word. Want hou in gedagte: in teenstelling met alle ander idees en bewegings en pogings, hoe goed bedoel ook al, wat die verbetering van die mensdom ten doel het, wil my voorstel nie probeer om die menslike natuur te verbeter nie; dit wend homself eerder teen 'n giftige stof, teen 'n verskynsel wat kunstig – nee, diabolies – uitgedink is, heeltemal teenstrydig met die diepste gevoel van die mens, om die mensdom siek te maak, om die mensdom in materialisme te verstrik, om die beste ding wat dit het, die siel, daarvan te beroof. Hand aan hand langsaan

Machine Translated by Google

gaan die vreeslike, meedoënlose tirannie van die geldmagte, waarvoor mense slegs rente-slawe is, bestaan slegs om te werk vir die dividend, vir rente.

Diep ontsteld erken ons die skrikwekkende helderheid en waarheid van die ou Bybelse spreuke, waarvolgens die god van die Jode, Jahwe, aan sy uitverkore volk belowe: “Ek wil aan jou gee om al die skatte van die wêreld te besit; aan jou voete sal al die volke van die aarde lê en jy sal oor hulle heers.”

Hierdie globale vraagstuk word nou voor julle almal uitgelê. Globale vrae word nie met 'n handgebaar opgelos nie, maar die idee is so duidelik soos daglig. En die daad moet ywerig gepropageer word; ons moet duidelik verstaan dat ons die mees gedugte vyand in die gesig staar, die wêreldomvattende geldmagte. Alle geweld aan die ander kant, aan ons kant slegs geregtigheid, die ewige geregtigheid van produktiewe arbeid.

Steek julle hande na my uit, werkers van alle lande, verenig!

Machine Translated by Google

Die Duitse Staat op 'n Nasionale Sosialistiese Stigting

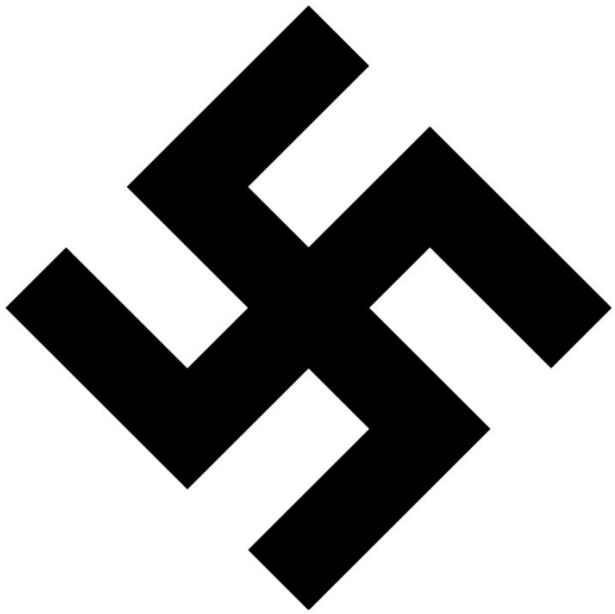

Machine Translated by Google

Voorwoord

deur

Adolf Hitler

Elke groot idee benodig twee dinge, die wil tot mag en duidelike doelwitte. Die wil tot mag, tot bevryding, lê gloeiend en sterk in ons harte. Gottfried Feder het in sy boek, Die Duitse Staat op 'n nasionale en sosialistiese grondslag, ons doelwitte duidelik en eenvoudig en op 'n manier wat vir almal verstaanbaar is, aangebied. Daarin het die hoop en verlange van miljoene 'n vorm en kragtige uitdrukking gevind. Die literatuur van ons beweging het daarin sy kategismus verkry.

München, 8 November 1923 Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Voorwoord
tot die vyfde uitgawe

Hier verskyn my werk, *Die Duitse Staat op 'n nasionale en sosialistiese grondslag,* binne die reeks van die "Nasionale Sosialistiese Biblioteek". Die teks het in wese en basies onveranderd gebly, maar die gedeeltes wat verwys het na die omstandighede van die tyd toe hierdie werk verskyn het (1923) en voorbeelde daaruit geleen het, is verwyder en die verduidelikings van die Joodse vraagstuk verkort, aangesien 'n spesiale werk aan laasgenoemde gewy sal word.

Die nuwe uitgawe behoort veral bewys te lewer van die feit dat niks in die minste aan die basiese program verander is nie.

Murnau, Oktober 1931 Gottfried Feder

Machine Translated by Google

'Geseënd is die mense vir wie 'n dringende nood

lê 'n verhewe politieke idee op wat,

groots en eenvoudig wees,

dwing elke ander idee van die era in sy diens.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Inleiding
na die eerste uitgawe

Ons kyk na die toekoms vol sterk hoop en verlange. Duitsland sal lewe, Duitsland kan nie ondergaan nie. Duitsland word geskud asof deur die oorweldigende geboortepyne van 'n nuwe era. Die verskriklike boeie van selfskuld, sowel as die buitelandse kwelgeeste, sal wegval en met 'n kragtige skouerophaling afgeskud word, en Duitsland sal aan die hoof van die nasies marsjeer.

As soveel lyding en nood nie met die ineenstorting en ondergang verband gehou het nie, sou ons met 'n sekere gevoel van geluk kon deelneem aan die dae van die skepping van 'n nuwe era. As ons ons blik werp op die agteruitgang van die dag, op die verwarring van die hede, sien ons oral 'n kragtige wil, ernstige werk, geïnspireerde intuïsie. Die Duitse siel beweeg sy vlerke na 'n nuwe hoë vlug.

Die take vandag is kragtig, groter en moeiliker as ooit tevore in die so pynlike geskiedenis van die Duitsers.

Dit is dus nodig om die tweeledige taak op te los - nie net om die staat en ekonomie te "herbou" nie - maar om hulle 'n nuwe vorm te gee. En 'n nuwe vorm daardeur ook vir die kulturele en intellektuele lewe van ons mense.

Die ou Duitse verlange na 'n verenigde Duitsland moet uiteindelik 'n werklikheid word, 'n nuwe ekonomiese wet sal ontstaan en die nagmerrieagtige vorm van belangekapitalistiese ekonomie wegvee.

So omvattend en oorweldigend is die take wat op ons wag. Ernstig en vermanend staan die gees van die verlede agter ons; gevul met ontsag voor dit wat histories gebeur het, op die vaste grondslag van die beste Duitse tradisie, gebaseer op die vroegste Ariese wysheid, moet die volk en die staat, ekonomie en kultuur nuut geskep word.

Hier moet die werkers bewus wees van hul enorme verantwoordelikheid, hulle word inderdaad gedra deur die hoop van die hele nasie - na vryheid!

Maar die Nasionaal-Sosialistiese idee is veel meer as net 'n terugkeer of 'n ompad na ou voorvaderlike gebruike, dit breek die kettings van die Marxistiese staats- en ekonomiese vorm, dit, as die eerste en mees vasberade idee, veg bewustelik die hardste stryd teen die Mammonistiese magte, teen die wêreldomvattende mag van die al-Joodse imperialisme, teen die gees van roofsug, selfsug en onverskilligheid.

Hierdie universele en groot Duitse vryheidsbeweging vind sy kragtigste, wilskragtigste en doelbewuste kampvegter in die Nasionaal-Sosialistiese Duitse Arbeidersparty. Die party het sy doelwitte uiteengesit in 'n kort program wat die fundamentele eise van die beweging in 25 klousules opsom. Alfred Rosenberg, die hoofredakteur van die Nationalist Observer13, die polemiese orgaan van die Nasionaal-Sosialistiese beweging van Groter Duitsland, het, op 'n dankbare wyse, die programpunte individueel in 'n kort werkie14 verduidelik .

13Die Volkischer Beobachter is in 1920 deur die NSDAP as die orgaan van die party gekoop en deur Dietrich Eckart geredigeer. tot sy dood in 1923, toe dit deur Alfred Rosenberg gelei is.

14Rosenberg het eers sy Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei gepubliseer. Das Programm der Bewegung in 1923.

Machine Translated by Google

Op grond van hierdie werk is dit ten minste moontlik om aan vriende en vyande te sê wat die Nasionaal-Sosialistiese Duitse Arbeidersparty wil hê. Aan die ander kant ontbreek daar in die literatuur van Nasionaal-Sosialisme 'n omvattende werk wat 'n verslag sou gee van die politieke en ekonomiese idees waaruit Nasionaal-Sosialisme voortgaan, watter paaie dit van voorneme is om te smee met betrekking tot nasionale politiek om sy einddoel, dié van die Nasionaal-Sosialistiese Duitse staat, die toestand van werk en prestasie te bereik. Die huidige werk wil hierdie taak vervul.
Ons sal dus die vertrekpunt, die weg en die doel van Nasionaal-Sosialisme moet belig, ons sal aantoon waarin die Duitse Nasionaal-Sosialistiese staat wesenlik van die bestaande staat sal verskil, watter velde wesenlik onaangeraak sal bly, op watter velde daar wesenlike hervormings sal wees, en waar wesenlik nuwe paaie betree sal moet word.

Ons sal nuwe weë vir die openbare lewe moet soek en openbaar, veral vir die nasionale finansiële beleid, vir die behandeling van die rassevraagstuk en die vrae wat daarmee verband hou. Ons sal verder fundamenteel moet afreken met vyandige besware, verdraaiings en leuens wat reeds hard geword het.

Die taak wat ons aan onsself gestel het, is uiters groot en tog slegs 'n klein deel van die hele omvang van Duitsland se hernuwing.

Alle pogings sou tevergeefs wees as 'n vasberadenheid tot die dood en die ongebreidelde wil van 'n

Die leier het nie gewerk vir die doeltreffendheid van die idees nie.

Die sterkste wil sou nutteloos vermors word as ons nie onwrikbaar in ons harte 'n duidelike beeld dra van hoe hierdie Duitse staat - Duitsland, die land van ons vaders en kinders - *volgens ons wil - na ons oorwinning - moet lyk nie!*

Machine Translated by Google

1. Die Fondamente

Die Morele Grondslae

Die fondament van Nasionaal-Sosialistiese staatsmanskap is volledige verantwoordelikheid teenoor die volk en teenoor jouself.

'"Openbare belang voor eiebelang' is die eerste wet van Nasionaal-Sosialisme.

Dit mag dalk vreemd voorkom dat so 'n beginsel oor die algemeen vir 'n staat gevestig moet word, want ons herken uit die geskiedenis periodes waarin die welstand van die geheel in die gedagtes van die heersers as die fondament van hul staatsleierskap was. As dit vandag nodig is om hierdie beginsel voor alle ander oorwegings te stel, is dit slegs die uitdrukking van die feit dat die hedendaagse openbare toestande alles behalwe die uitdrukking van hierdie enigste korrekte politieke sentiment is. Ons sien ewe veel in hierdie eerste beginsel hoe intiem moraliteit en ekonomie met mekaar verbind is.

Openbare belang voor eiebelang is eerstens 'n morele eis. Maar dit druk terselfdertyd met uitstekende taalkundige duidelikheid die hiërargiese ordening uit tussen die welsyn van die geheel en die geregverdigde strewe van die individu na persoonlike verkryging en eiendom. Hierdie Nasionaal-Sosialistiese beginsel sluit dus geensins private eiendom uit nie. Inteendeel: Nasionaal-Sosialisme erken ten volle en volledig die betekenis van eiendom. Dit weet dat persoonlike eiendom en 'n reg om vrylik oor 'n verkryging te beskik, die fondament van elke ekonomie en, verder as dit, van elke hoër kultuur is; maar Nasionaal-Sosialisme het ewe veel erken dat dit vir die erkenning van private eiendom nodig is om heel definitiewe grense te trek, dit wil sê waar eiendom bloot 'n magsinstrument word en op 'n uitbuitende wyse teen die welsyn van die geheel aangewend word.

Daar is miskien skaars een ernstig denkende persoon wat hierdie eerste beginsel in hierdie algemene vorm wil weerspreek. Die moeilikheid sal lê in die korrekte beoordeling van openbare belange teenoor dié van die individuele privaat persoon. Ten spyte van die ongetwyfeld bestaande
ooreenkoms dat die oorwegings van die openbare belang voor die private belange moet gaan, is daar merkwaardig genoeg, volgens die regsidees wat onder ons geldig is, juis met betrekking tot die vorm van die gebruik van eiendom, geen morele beperking wat verder as die kriminele bepaal word nie. Dit is weliswaar verbode om met geweld teen 'n mens se medemens op te tree (afpersing - moord -
doodslag - verraad en onwettige verryking, ens.), maar dit is nog nooit en nêrens verbied om onmeetbare rykdom op te gaar en gebruik te maak van die dikwels twyfelagtige bank- en effektebeurstegniese middele daarin nie. Verder gee die wet elke skuldeiser die reg om 'n wanbetaler meedoënloos van sy huis en besittings te ontneem wanneer ongunstige toestande -
siekte, dood, misvorming, slegte oeste en hongersnood - maak die nakoming van aangegaan verpligtinge onmoontlik. Elke ervare regter kan tallose gevalle noem waarin ons streng reg ekonomiese bestaan vernietig het in gevalle waarin elke gesonde sin vir geregtigheid in opstand gekom het teen die uitlewering van 'n hardwerkende, vlytige man wat egter deur slegte geluk geteister is, tydelik aan die brutale druk en greep van die skuldeiser.

Die onbeperkte erkenning van persoonlike reg op behoorlike en wettige eise in die geheel moet logies lei tot die skade aan die openbare belang deur die selfsugtige uitbuiting van hierdie basies omgekeerde antisosiale regsidee in teenstelling met ons staatsbeginsel "Openbare belang voor eiebelang".

Machine Translated by Google

In teenstelling met die valse fundamentele formulering wat onder ons heers, die kapitalistiese, is die ander uiterste, die Marxistiese idee van die staat en ekonomie. Die fundamentele idee van hierdie ekonomiese vorm is die ontkenning van private eiendom. Die Marxistiese leerstelling gaan selfs so ver as om eiendom direk as "diefstal" (Proudhon) te verduidelik. Dit eis, in die vreemde jargon wat veral vir Duitse proletariërs so onduidelik is, die "onteiening van die onteieners" - met ander woorde, die onteiening van eiendom! Hierdie staats-, volks-, kultuur- en ekonomie-vernietigende leerstelling het sy uiterste maar logiese realisering in die Russiese Bolsjewisme gevind. In sy ekonomiese aspek kan hierdie uiterste in die sin opgesom word:

"Alles behoort aan almal".

Ons het hier te doen met 'n depersonalisering van eiendom, met 'n oordrag van alle eiendom na die anonieme eiendom van die geheel.

Die uiterste wat steeds onder ons heers van 'n onbeperkte reg op eiendom, het ons daarenteen reeds gelei tot die laaste stap voor die tempel van die god Mammon, op wie se deur in goue letters staan: "Alles behoort aan die Een". Selfs hierdie skrikwekkende ekonomiese vorm moet ewe veel lei tot 'n depersonalisering van eiendom - net op 'n ander manier - deurdat die hele werkende mensdom uiteindelik hier in 'n verskriklike skuldslawerny aan 'n anonieme finansiële mag gedruk word.

In skrille teenstelling met die so pas beskrewe ekonomiese uiterstes van Marxistiese sosialisme en hoogkapitalistiese Mammonisme van die Westerse demokrate, vereis die ekonomiese ideaal van Nasionaal-Sosialisme die verwesenliking van die beginsel "Aan elkeen sy eie".

Juis in hierdie beginsel is moraliteit en ekonomie weereens die mees intieme met mekaar verbind. Die verwydering van morele beginsels uit die kommersiële lewe is inderdaad so kenmerkend van die hedendaagse ekonomie waarin net die superieure mag van groter besit, groter sluheid, die kuns om die staatsgesag selfs in die gevaarlikste transaksies te vermy, die balans deurslaan. 'n Kykie na die duisende meestal donker bestaansvorme wat hul onheil in alle groot stede pleeg, wat oor fantastiese bedrae beskik, 'n kykie na die verskeie regsgedinge wat ten spyte van al die weerstand van die deelnemers verhoor word, wys ons hoe vreeslik verdorwe die hedendaagse kommersiële moraliteit is. Laat ons, in teenstelling daarmee, die verskriklike ellende in die kringe van die middelklas en van die getroude werkersmense beskou wat nie meer vir melk en brood vir hul babas en groeiende kinders kan betaal nie, laat ons duidelik wees dat oor die algemeen in baie, baie gevalle met eerbare werk nouliks die basiese lewensbenodigdhede verdien kan word, veral...
wanneer daar kinders is wat versorg en grootgemaak moet word. Die nood van die intellektuele en vrye beroepe oortref alle maat; kunstenaars van die allerbeste rang, veral wanneer hul oriëntasie nie ooreenstem met die Joodse oriëntasie van smaak wat vandag heers nie, word botweg aan honger uitgelewer; egte Duitse gedigte kan geen openbare opvoering behaal nie. Maar heeltemal onbeskryflik is die nood van diegene wat deur die wanbestuur van die staat met betrekking tot finansiële beleid van hul spaargeld bedrieg is, die kleinkapitaalpensioenarisse en afgetredenes, die oorloggestremdes, diegene wat gedwing is tot liefdadigheidshulp, sowel as almal wat staatgemaak het op die sekerheid van openbare effekte sowel as op die stabiliteit van ons nasionale geldeenheid en die gouddekking van die mark. So 'n toestand is 'n ontbinding van die ekonomie - anargie. Vlytigheid word terugbetaal met onvoldoende vergoeding, luiheid word beloon, eerbare handel ly nood, ongesonde handel, tussenhandel, winsbejag floreer die beste van alles. Hoe meer superieur 'n produksie in kulturele aspekte is, hoe slegter is die vergoeding wat verkry kan word. Vertroue word terugbetaal met

---

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) het in sy 1840-werk Qu 'est-ce que la proriete? dat "la propriete c'est le vol".

16 Hierdie frase, geleen van die Franse 'Texpropriation des expropriates', word deur Marx in Das Kapital, I, Hfst. 24, gebruik: "Die laaste uur van private eiendomsstaking, die onteieners word onteien".

Machine Translated by Google

verraad, en inderdaad deur die staat, wat die beskermer van reg en geregtigheid, die prokureur van openbare moraliteit behoort te wees.

Ons hoef glad nie meer te wys op die korrupsie in die openbare lewe, die verjoodsing en die verarming van die pers en die ellendig magtelose en onwaardige leierskap van ons buitelandse beleid om die uiterste verlaging van ons openbare lewe en ons ekonomiese moraliteit aan te dui nie.

Teenoor hierdie materialistiese verarming en besoedeling van die openbare lewe stel die Nasionaal-Sosialistiese idee van die staat die lank beproefde beginsel van staat en ekonomie: *"Aan elkeen sy eie* ", maar bowenal *"Openbare belang voor eiebelang".* Met die verheffing van hierdie beginsel tot die leidende beginsel van die Nasionaal-Sosialistiese staat bind Nasionaal-Sosialisme homself aan die beste en glorierykste periodes van die Duitse geskiedenis.

'"Suum cuique'17 was reeds die ekonomiese beginsel van die gesonde Duitse vroeë Middeleeue, maar veral vir 'n lang tydperk is dit deur die ordening van die gildes verseker dat aan elkeen sy eie toegeken is. Die gemeenskaplikheid van werk tussen meester en vakleerling vir ten minste 'n halwe of 'n derde van 'n penning het die werker sy inkomste verseker, beter werk en prestasie het hul erkenning en hul beloning gevind en, in gevalle van uitstaande prestasie, roem en ryk verdienste.

'"Suum cuique' versier ook die hoogste Pruisiese orde, die Orde van die Swart Arend, hoewel hier in die besondere sin dat die kroon aan besondere verdienste toegeskryf word. Juis hierdie interpretasie stem veral ooreen met Nasionaal-Sosialisme - nie soseer omdat dit hier gaan om hoflike versieringsstukke of die eensydige eerbetoon aan militêre diens nie, maar omdat die morele inhoud van die beloonde nakoming van plig teenoor die staat en volk daarin uitdrukking vind, 'n nakoming van plig wat onselfsugtig sonder opset en sonder 'n voorafgaande agting vir klinkende lone gedoen word, met 'n verplasing van persoonlike belange na die agtergrond, gebore uit 'n innerlike dwingende gevoel van verantwoordelikheid teenoor die staat en die volk.

Ons Nasionaal-Sosialiste brei hierdie beginsel ook in die ander rigting uit, ons voeg by die "aan elkeen sy eie" van die Duitse Middeleeue en by die idee van "Om sy kroon te verdien" van Friedrich se staat, met die grootste klem: *"Aan die misdadiger sy straf!".* Aan elkeen sy eie, om sy kroon te verdien, aan elke ordelike en eerbare werk sy voldoende betaling, aan elke spesiale prestasie sy hoër vergoeding, aan elke arme persoon en elke persoon wat onskuldig in nood beland het, voldoende hulp uit openbare fondse, maar ewe veel aan almal wat teen openbare moraliteit en ekonomiese respek optree - die verdiende straf.

Ons beklemtoon egter dat dit geensins binne die bestek van die pligte van die Nasionaal-Sosialistiese staat val om die staatsburger individueel in ekonomiese sake te bewaak nie, dat die ekonomie die beste floreer sover moontlik vry van burokratiese toesig. Ons weet ook dat 'n afname van risiko in die geval van elke individuele staatsburger deur die staat - eerder in die sin van Naumann se "risikovrye mens", dit wil sê, van 'n mens vir wie se basiese bestaan die staat moet voorsien - presies die teenoorgestelde sou bereik van wat Naumann daarvan verwag het.18 *Die plig van die staat moet beperk word tot die skep van die voorwaardes vir 'n ekonomie wat homself hou.*

---

[17] Aan elkeen sy eie

18 Friedrich Naumann (1860-1919) was 'n Protestantse teoloog en liberale politikus wat die [DDP] in 1896 gestig het en 'n vorm van sosiale liberalisme deur sy tydskrif Die Hilfe gepropageer het. Na die Eerste Wêreldoorlog het Naumann die eerste voorsitter van die Deutsche Demokratische Partei (DDP) geword.

Machine Translated by Google

so vry as moontlik van die verskriklike woekerverskynsels wat ons in die hedendaagse rente-kapitalistiese staat ken.

Die welstand van die staat moet dus weer eens die hoogste wet word, die doeltreffendheid van die staat moet die beginsel "Openbare belang voor eiebelang" voor alle ander oorwegings stel.

Nou maak hierdie beginsel egter noodsaaklik onder die staatsmanne, die staatsamptenare en diegene wat in uitstaande posisies in die openbare lewe staan, 'n eienskap wat vandag byna heeltemal uit die regering en openbare lewe verdwyn het - verantwoordelikheid.

Ons hele openbare lewe staan vandag direk onder die teken van onverantwoordelikheid. Die afgevaardigdes is nie verantwoordelik vir – een sê "immuun teen" – wat hulle in die parlement doen en praat nie. 'n Desperate term as mens onthou dat hierdie uitdrukking uit die medisyne geneem is waarin gesê word dat 'n liggaam reeds so versadig is met gifstowwe dat nuut toegediende gifstowwe die liggaam baie minder of glad nie benadeel nie, terwyl 'n gesonde liggaam daaraan sou sterf. Die fraksies is nie verantwoordelik vir die besluite van die meerderheid nie, die ministers is nie verantwoordelik vir die uitvoering van hul amp nie, want hulle is slegs funksionarisse van die partye wat juis deelneem aan die vorming van 'n regering. As iets verkeerd loop, ly die mense wel die ergste skade, maar die sogenaamde verantwoordelike minister word slegs vervang deur 'n ander ewe onverantwoordelike partyfunksionaris. Van werklike verantwoordelikheid word daar geen melding gemaak nie.

Reeds die beroep op die Almagtige in die era van die goddelike reg van konings was ongelukkig maar alte dikwels 'n heel besondere vorm van die onverantwoordelikheid van die heersende here - (skaars uitsonderings vir wie die verantwoordelikheid teenoor hul god sinoniem was met hul gevoel van verantwoordelikheid teenoor hul volk word uitdruklik erken). In die algemeen was hierdie geliefde god egter altyd, in die finale analise, slegs 'n gemaklike beskermende skild waaragter die mees ongelooflike onverantwoordelikheid van die heersende klas en sy verteenwoordigers met betrekking tot die werklike lewensbehoeftes van die volk kon wegkruip, op die trapleer van die amptenaar wat slegs aan sy meerdere verantwoordelik is, van die minister wat slegs aan sy koning verantwoordelik is en van die heerser wat slegs aan sy god verantwoordelik is.

Nasionaal-Sosialisme sal hierdie staatsgesanksioneerde onverantwoordelikheid radikaal moet uit die weg ruim.

'Hoogste verantwoordelikheid' sal in ysterletters bo die toegangspoort tot die Nasionaal-Sosialistiese staat staan. Iemand wat die eer het om in 'n leidende posisie te staan vir die belange van 'n groot volk, kan nie genoeg aan sy verantwoordelikheid herinner word nie. Inderdaad, slegs hy kan 'n leier wees wat hierdie diepste gevoel van verantwoordelikheid in sy bors dra. Vir alle staatsamptenare en vir diegene wat in die openbare lewe staan, moet hierdie verantwoordelikheid besonder bepaal en ook met meedoënlose strengheid uitgevoer word. Slegs op hierdie manier kan 'n herstel werklik afgedwing word, so te sê. Slegs op hierdie manier kan die kosbaarste ding herleef en groei wat die leier en die volk weer eens in staat kan stel om 'n ware nasionale en historiese gemeenskap te word - vertroue. En uit vertroue kan dan die geloof weer eens groei wat, met die verantwoordelikheid van die leier, 'n herstel en vernuwing van Duitsland sal teweegbring, 'n herontwaking van die Duitse siel, in 'n nasionalistiese toestand van werk en prestasie waarin elkeen sy eie sal vind.

Machine Translated by Google

Die Ekonomiese Grondslae

In 'n gesonde ekonomiese liggaam kan moraliteit en nasionale ekonomie nie geskei word nie. Andersins ly die ekonomie op die ergste manier, veral met betrekking tot die eerbaarste taak van elke ekonomie – *die vervulling van vraag.* Sonder geloof in handel, sonder vlytigheid, sonder die lojaliteit van die amptenare en werkers kan geen werk floreer nie.
Doeltreffendheid, geregtigheid, entrepreneursgees, energie, wedersydse vertroue tussen almal wat aan 'n ekonomiese taak deelneem, is die onontbeerlike voorwaardes vir die voorspoed van elke ekonomie. Al hierdie dinge hoef slegs gesê te word om in hul buitengewone betekenis erken te word. Almal wat in die hede en die onlangse verlede ekonomies aktief moes wees, weet in watter mate hierdie goeie dinge vandag ontbreek. En wie ly uiteindelik die skade van die verlossingsleerstellings van Marxisme en sy operasionele metodes, die stakings, sabotasie en nalatige en slordige werk? – Maar uiteindelik slegs die bevolking self wat deur sulke staats- en volksverbrokkelende leerstellings alle gevoel van gemeenskap verloor het en sy belangrikste werk in die klasstryd sien. Daarom moet ook die klagtes gerig word wat veral uit die nasionalistiese kampe weergalm dat ons nie meer 'n volk is nie, dat ons eers weer 'n volk moet word as ons ons verlore magsposisie en internasionale aansien wil terugkry.

Hierdie klagtes is geregverdig, maar met klagtes gaan mens nie vorentoe nie. Marxisme het nie gehuiwer om sy ekonomiese en politieke ideaal te verwesenlik toe dit die mag daartoe gehad het nie, dit het nie teruggedeins vir die brutale onderdrukking van andersdenkendes nie: in Rusland het dit sy vyande vir ewig stilgemaak deur die hele burgerlike intelligentsia, onder ons deur die wette vir die beskerming van die republiek, af te slag.19 Die verkryging van politieke mag is natuurlik die voorvereiste van elke ekonomiese of nasionale politieke hervorming. Dit weet ons net so goed soos die Kommuniste en die Sosiaal-Demokrate, maar ons wil politieke mag nie ter wille daarvan hê nie, nie om die verworwe magsposisie teen 'n sekere klas uit te buit nie, maar om die voorvereistes te skep vir 'n ekonomiese vrede tussen die nasionale kamerade wat saamgebind is in 'n werkgemeenskap. *Die vervulling van vraag20* is die taak van die nasionale ekonomie – nie winsgewendheid nie, wat vandag byna uitsluitlik deurslaggewend is in die produksie van goedere. Met hierdie fundamentele houding van Nasionaal-Sosialisme tree ons in definitiewe opposisie teen die basiese ekonomiese idees van die kapitalistiese staat. Nie wat nodig was, is in die eerste plek geproduseer nie, maar wat winsgewend was. Enigiets wat nie belowe het om voldoende rente en dividende op te lewer nie, is van die begin af nie opgeneem nie. As 'n besonder duidelike voorbeeld van die winsgewendheidswaansin van die huidige belang, kan die kapitalistiese ekonomie die feit wees dat huiskonstruksie, ten spyte van die skrikwekkende behoefte aan behuising – dus ten spyte van die dringendste behoefte – eenvoudig nie uitgevoer word nie omdat dit nie winsgewend is nie! Dat huiskonstruksie, op 'n nasionale politieke manier in 'n hoër sin beskou, inderdaad winsgewend sou wees, vereis hier geen verdere verduideliking nie, maar is dadelik duidelik uit wat veral met betrekking tot die sosiale take van die staat gesê is. Verder, as die mense honger en vries, dan sien 'n kapitalistiese ekonomie wat op wins gerig is, geensins sy plig om hierdie behoefte te vervul deur die produksie van goedkoop en goeie skoene, klere en onderklere, ens. nie, want met die verlaagde koopvermoë van die bevolking is dit nie "winsgewend" nie. Aan die ander kant is die luuksebedryf in alle velde ten volle besig, want nog nooit te

[19] Na-oorlogse Duitsland het 'n soortgelyke wet, die Federale Wet vir die Beskerming van die Grondwet (Bundesverfassungsschutzgesetz), wat in 1950 goedgekeur is.

[20] Met die vervulling van vraag moet verstaan word die bevrediging, deur bekostigbare pryse, van die lewensbenodigdhede van die die totaliteit van almal wat saamgebind is in 'n nasionale gemeenskap.

Machine Translated by Google

gretig om homself met pure luuksheid te omring soos vandag. Maar die kapitalistiese idee van winsgewendheid word eintlik 'n ekonomiese onsin in die takke van ons ekonomie wat vandag alles regeer, in die bank- en effektebeursstelsel. Die feit van die heersende posisie van die banke bewys die ekonomiese sinneloosheid van die kapitalistiese idee op die treffendste manier. Met die "produksies" van die banke en effektebeurse is nog nooit 'n kind gevoed nie, nog nooit 'n vriesende persoon geklee nie, oor die algemeen is nog nooit die kleinste lewensbehoefte voorsien nie. Hierdie stelling is glad nie 'n demagogiese slagspreuk nie, dit sluit nie eers die oorbodigheid van die instellings van monetêre transaksies in nie, dit toon slegs met alle duidelikheid watter enorme verskil daar bestaan tussen 'n werklik nasionale ekonomiese vervulling van vraag, soos Nasionaal-Sosialistiese wense, en 'n volledig privaat-kapitalisties georiënteerde winsgebaseerde ekonomie.

Selfs die Nasionaal-Sosialistiese staat sal sy banke en ander finansiële instellings hê, maar hulle sal nie meer die heersers van die nasionale ekonomie wees nie, maar hul dienaars, geld sal nie meer die heer van die staat en volk wees nie, maar slegs die nodige hulpmiddel vir die uitruil van goedere.
Ons weet presies dat hierdie stryd teen die bank- en beurskapitaal die moeilikste stryd vir die Nasionaal-Sosialistiese beweging sal beteken, want vandag is die grootste magsvolheid wat die aardbol ooit gedra het, in die bank- en beurskapitaal gekonsentreer.
Hier is dit 'n kwessie van 'n lewensgevaarlike stryd om mag, dit weet die teenstander beter as die meeste van ons vriende en volgelinge. Hierdie stryd sal soveel moeiliker wees aangesien hele dele van die bevolking steeds vasgevang is in die winsgewendheidswaansin.

'n Fundamentele vraag wat hier weereens met alle duidelikheid beantwoord moet word, is die vraag hoe Nasionaal-Sosialisme basies in verhouding tot eiendom staan. Uit die fundamentele waarnemings van die eerste hoofstuk en veral uit die fundamentele teenkanting wat daar teen Marxistiese Sosialisme beskryf word, spruit met natuurlike gevolg vir Nasionaal-Sosialisme die *fundamentele erkenning van eiendom voort.* Hierdie erkenning van private eiendom is te diep veranker in die Ariese lewe. Die kreatiewe gees wat die omgewing herken, wat die omgewing beskou om daaruit sy wêreld te skep en te vorm, die kreatiewe mens wat sy vrugte deur harde werk uit die aarde wring, wat hom vestig, vir homself huise en stede bou, wat, nadat hy gevestig en gewortel geraak het in die kring van sy familie, sy rassekamerade, die mens wat dan voortgaan op so 'n infrastruktuur wat in die grond gewortel is na hoër kultuur en vir homself sy – die – wêreld in 'n hoër intellektuele sin skep, op die gebied van filosofie, poësie, musiek, kuns en beeldhouwerk – hierdie mens kan dit beslis nie anders opvat as dat die werke van sy hand, wat uit sy eie gebore is, ook sy eiendom is nie. Uit hierdie kennis van die kreatiewe mens ontstaan direk die respek vir die eiendom van ander, en die wet ontstaan.

In fundamentele en onversoenbare teenstelling met die kreatiewe gees staan die gierige, diefende gees van ander mense met 'n ander gesindheid, wat nog nooit die asem van die skepping geken het nie, wat rusteloos van plek tot plek beweeg, wat nooit êrens wortels kon skiet nie, wat nie uitgebreid en uit die grond opgestaan het in 'n lang ontwikkeling na steeds hoër kultuur nie, maar met hul rusteloos bewegende gees en met hul geld van land tot land getrek het, toe hulle die individuele stede of grondgebiede "bewei" het. Selfs in die velde van die kreatiewe nasies het die Jood in wese redelik ver verwyderd gestaan van die werklike produksies, ons ken die Jood nie as 'n boer nie, nie as vakmanne nie, nie as ingenieurs of meesterbouers nie, nie as fabrieks- en loonwerkers nie, en ware kreatiewe genie is vreemd aan hom, selfs in die beeldende kunste en in die wetenskappe. Die bewegende gees begin sy kenmerkende aktiwiteit slegs waar 'n werk deur 'n kreatiewe hand geskep is, 'n voorwerp geproduseer is, daar weet die gierige gees om hierdie goedere te verkry vir...

Machine Translated by Google

homself en om hulle tot sy geldelike voordeel te beweeg. Nie om in die nasionale ekonomiese vraag te voorsien nie, maar om so 'n hoë wins as moontlik vir homself te maak uit hierdie verkeer van produksie na verbruik, het dit homself tussen produsent en verbruiker opgestel – die handelaar het ontstaan. Vandag het die handelaar en geldwisselaar die direksie en bankheer geword. Die ekonomie van die hele wêreld is op die mees sinnelose manier onderstebo gekeer. Die slim, vindingryke, waaghalsige, kreatiewe en produktiewe verstand regeer nie meer nie; die krom verstand, onbekwaam om enigiets van sy eie te skep, uitbuitend en gierig, regeer. Geld regeer oor werk en bloed.

Die bewegende gees van die Jood kon alles mobiel maak, selfs die grond deur verbande, die grootste gevestigde nywerhede deur anonimisering en deur die aandelemaatskappy, en deur die staatsobligasie-ekonomie het internasionale kapitaal selfs die regerings van hul volke geskei. Vandag is die regerings almal afhanklik van groot leningskapitaal en in verhouding tot hul volke is hulle slegs die rente-invorderaars vir hul anonieme here in Wall Street, die Stad van Londen en Parys.

Hierdie kort waarnemings het ons die diepste geheim van die onversoenbare teenstelling tussen kreatiewe volke en die gierige Jood getoon. "Die Ariër skep, die Jood gryp die wêreld vir homself."

Hier kan kortliks bygevoeg word dat daar 'n baie fyn verskil tussen eiendom en besit bestaan. Besit hoef glad nie noodwendig eiendom te wees nie, besit kan nie selfgeskep word nie. In die geval van 'n besit word die oorsprong van die besit nie bevraagteken nie. Die Jood het besit geneem van die eiendom van die Ariese volke en regeer nou die skeppers deur sy finansiële mag. Hierdie abstrakte vorm van eiendom in die vorm van regseise, effekte, verbande, ens. het die hele wêreld vandag *deur rente aan kapitaal onderworpe gemaak.* Die rente-kapitalistiese ekonomiese vorm ken oor die algemeen geen perke van besit nie, dit laat hele nasies met al hul werk onderworpe word aan rente van 'n handjievol bank- en effektebeursmagnate.

Teenoor hierdie nie-min skrikwekkende belange-kapitalistiese rower-ekonomie stel Nasionaal-Sosialisme die *beperking van die reg op eiendom.* Die beginsel vir hierdie beperking lê in die sin: "Openbare belang voor eiebelang". Dat hierdie grens vir eiendom boonop baie hoog gestel kan word, blyk uit die feit dat Nasionaal-Sosialisme geensins selfs die grootste industriële werke sal verwerp nie, solank hulle in die private besit van die skeppers bly (ons dink aan Krupp, Mannesmann, Thyssen, ens.), as teenstrydig met die belange van die geheel, veral wanneer die eienaars van hierdie groot werke 'n gevoel vir en begrip van sosiale vrae het en die regte grense kan vind tussen gepaste eiewins uit produksie, 'n voldoende prysbepaling vir die verkope en die vervulling van die vraag van die nasionale ekonomie, en 'n ooreenstemmende en waardige vorm van deelname van die arbeidsmag aan die inkomste van die werke.

Hier kom ons by kort fundamentele waarnemings oor die eksterne vorme van produksie.
Die kragtig opkomende Duitse ekonomie voor die oorlog is gekenmerk deur 'n baie gelukkige mengsel van groot, medium en klein besighede. Nou, in die algemeen, lê daar in die neiging tot groot besigheid inderdaad 'n gevaar vir die nasionale ekonomie in soverre die volgende stap bo die groot besigheid, wat nie meer die vervulling van vraag dien nie, maar die hoë kapitalistiese belange van die oorheersing van die mark en van die diktatorskap van pryse. Nietemin word dit duidelik toegegee dat sekere nywerhede slegs as groot besighede kan funksioneer. Dit geld vir daardie nywerheidstakke wat ons oor die algemeen as swaar nywerhede aandui. Sonder om op hierdie stadium in besonderhede in te gaan, kan basies gestel word dat die Nasionaal-Sosialistiese staat geen rede het om te streef na fundamentele veranderinge in hierdie eksterne vorme van die ekonomie nie. Nasionaal-Sosialisme verwerp alle soorte "sosialisering of nasionalisering" in die Marxistiese sin. Ons ekonomiese ideaal vereis so groot 'n

Machine Translated by Google

aantal ekonomies vrye bestaansvorme juis in die medium- en klein besighede. Ons weet dat slegs die vrye en onafhanklike mense wat vrylik oor hul werk en hul werkinkomste kan beskik, gevul is met 'n ernstige gevoel van verantwoordelikheid ten opsigte van hul werk, dat slegs op hierdie bodem kragtige persoonlikhede ontstaan en dat slegs op die bodem van *vryheid en verantwoordelikheid* die gemeenskapsgevoel floreer wat diegene wat deur gemeenskaplike werk verbind is tot 'n gemeenskap van lewe en bestemming verenig en hulle daardeur 'n vrye, selfbewuste nasie maak.
Slegs op so 'n bodem kan die welsyn van die individu met die welsyn van die geheel verenig word.

Op die grense van die staat en die ekonomie

Manchesterisme21 en Staatsosialisme is die teenoorgesteldes wanneer dit kom by die vasstelling van die perke wat die staat moet nakom in sy ingryping in die ekonomie. Die eerste leerstelling vereis soveel vryheid as moontlik van elke staatsvoogdyskap, dit sou die beste sien dat die staat tot die rol van 'n nagwag verplaas word. Staatsosialisme glo dat die meeste besighede die beste deur die staat self bedryf en geadministreer word. Die mees ekstreme vorme van sosialisering of nasionalisering, wat die Russiese term is vir die bestuur van die ondernemings deur almal, het aan almal wat die Sosialistiese eksperimente onpartydig en met beslissende duidelikheid waargeneem het, getoon dat sulke Kommunistiese produksievorme op die lange duur onuitvoerbaar is.
Iemand wat ons verduidelikings van die fondamente van die ekonomie gevolg het, sal sonder moeite die innerlike redes vir hierdie verskynsel kan herken. Aan die een kant moet die onderdrukking van die entrepreneuriese inisiatief, die gebrek aan die winsmotief, die verwydering van mededinging, aan die ander kant die dwang om te werk wat met genadelose geweld deur die Sowjets uitgeoefen is, die voordeel van produksie tot 'n minimum beperk.

Die geleidelike, milder vorm van "staatsbeheer" van besighede soos ons dit ken uit ons Duitse ekonomiese lewe, moet slegs suksesvol tot voordeel in verskillende velde van die openbare ekonomie toegepas word. In die velde wat in mededinging met die vrye ekonomie bedryf word, veral op die gebied van groot industriële produksie (steenkool), is die kommersiële sukses sterk beperk in vergelyking met die vrye ekonomie, wat in 'n posisie is om alle belangrike besluite vinniger en onafhankliker te neem as wat noodwendig moontlik is in die geval van staatsondernemings. Om 'n regte oordeel te hê oor watter besighede in die algemeen geskik is vir staatsbeheer, moet ons duidelik wees oor watter posisie die staat in die totale werking van 'n nasionale ekonomie inneem.

Ons het verduidelik dat Nasionaal-Sosialisme die taak van ekonomie in die vervulling van vraag sien. Produsent en verbruiker, vervaardiger en gebruiker, is die twee hoofdeelnemers in elke ekonomie. Nou weet ons dat die gebruik, uiteindelik, altyd en oral suiwer individueel is, of baie duidelik uitgedruk word: elke stukkie brood kan inderdaad slegs deur een persoon verbruik word, klere is ook slegs vir persoonlike gebruik bestem, 'n fiat verskaf te eniger tyd slegs 'n dak aan 'n klein, verbonde sirkel, die werkplek gee te eniger tyd slegs 'n posisie aan 'n miskien groter maar steeds beperkte aantal werksmaats, dus kan ons glad nie praat van 'n gemeenskaplike verbruik of gebruik van produkte nie. As verbruik dus uiteindelik individueel is, geld dieselfde ook vir produksie, vir die produksie van goedere. Hoe waardevoller die produk van produktiewe werk is, hoe duideliker is dit dat dit slegs voortspruit uit 'n hoogs persoonlike kreatiewe krag.
Vir die werke van die gees op die gebied van wetenskap en die beeldende kunste, op die gebied van tegniese uitvindings en ontdekkings, is dit onmiddellik duidelik, maar selfs in die geval van saamgestelde werk ir

21 Manchesterisme is die skool van ekonomiese denke wat in die 19de eeu in Manchester ontstaan het as 'n reaksie teen die proteksionistiese Cora-wette van 1815 en 1846. Dit het vryhandel bepleit en die industrialiste ondersteun teen die landboubelange van die grondadel. Die hoofvoorstanders van hierdie beweging was Richard Cobden (1804-1865) en John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

fabrieksagtige ondernemings, waarin die meganisering deur masjiene byna geheel en al menslike individuele werk onderdruk, is dit uiteindelik steeds geldig dat die paar skoene wat juis hierdie werker vervaardig, slegs deur hierdie een vervaardig kan word en nie deur 'n ander nie. Die kwaliteit van die produkte daal egter met toenemende meganisering. Reeds in die landboubedryf is die ou reël geldig: "Die oog van die heer maak die beeste vet", dit wil sê, slegs die persoonlike sorg van die teler behaal die hoogste resultate.

Alle pogings van die Kommunistiese ekonomie het elke keer in 'n algehele mislukking geëindig.
Ons moet dus fundamenteel verklaar dat beide verbruik en produksie teen sosialisering ingaan. Nou, sodra die mensdom die oorspronklike ekonomiese vorme van individuele ekonomie in die gesin laat vaar het en na meer ingewikkelde ekonomiese vorme deur arbeidsverdeling oorgegaan het en groot staatsgemeenskappe gevorm het, het daar tussen produksie en verbruik iets nuuts ingegryp - *handel en die finansiële stelsel.*

Hierdie baie eenvoudige ekonomiese filosofiese waarneming gee ons die duidelikste bewys van die velde waarin die staat sy ekonomiese aktiwiteit moet beperk. Dit is inderdaad onmiddellik duidelik dat dit hier gaan om sake waarin elke individu ewe veel belang het. En dit is net logies dat die staat hier sy omvang van pligte as die beliggaming van die gemeenskaplike belange sal vind.

As ons ekonomiese filosofie reg is, moes die staat iets voorbeeldigs in een van hierdie velde verrig het ingeval dit reeds een probeer het. Dit het dit ook in die *vervoersektor verrig.* Die prestasies van die Duitse spoorwegowerhede voor die oorlog was net voorbeeldig, en dit is selfs vandag nog so, in die mate dat die ou getrouheid aan plig en pligsgetrouheid steeds heers. 'n Mens skryf ook dikwels die nie-staatlike spoorwegstelsel in Amerika met besondere perfeksie toe; dit is ook akkuraat in 'n sekere konteks, aangesien die verkeer heelwat vryer verloop, en baie klein probleme wat by ons aan die burokratiese stelsel gekoppel is, nouliks vermy kon word. Selfs die bou van lokomotiewe van groot afmetings in Amerika het vroeër verbasing onder ons ontlok, maar die hoofrede hiervoor was dat die breër breedte van die Amerikaanse spoorwegnetwerk dit inderdaad tegnies makliker moontlik gemaak het. Maar dit is nie 'n aspek van vervoer nie, maar 'n tegniese feit wat nie tot die bestek van ons waarnemings behoort nie. Aan die ander kant is dit vir ons vraag baie belangriker - die veiligheid van die vervoer in die spoorweë. In hierdie veld was die Duitse spoorweë voortdurend bewus van hierdie belangrikste taak van die staatsvervoer en kan hulle ook die reputasie vir hulself opeis dat hulle tegnies en organisatories alles moontlik gedoen het. Met watter onverantwoordelike roekeloosheid die lewe van die passasiers in hierdie veld juis in die Amerikaanse en Franse spoorweë in gevaar gestel is, blyk uit die geskiedenis van spoorwegongelukke op Amerikaanse spoorweë en op Franse spoorweë voor die nasionalisering, solank dit die roekelose winsnastrewing van die Paryse Rothschilds gedien het. – Selfs hier sien ons dus weereens die fundamentele teenstelling tussen die kapitalistiese idee van winsgewendheid en die idee van plig van die vraagvervullingsekonomie.

Die taak van handel is in die eerste plek om die nasionale ekonomie te dien deur die veilige, vinnige en goedkoop oordrag van goedere en persone na die plekke van gebruik of werk. Die vraag na winsgewendheid kom eers in die tweede plek in 'n staatsonderneming, of dit is slegs 'n kwessie van tariefbeleid. Tot die handel behoort natuurlik ook die pos- en telegraafstelsel. Selfs hier is slegs die eervolle herinnering aan die prestasies van die Duitse pos- en telegraafadministrasie nodig om aan te toon hoe veilig, vinnig en betroubaar hierdie belangrike nasionale ekonomiese taak deur die staat vervul is.

Machine Translated by Google

Handel, aan die ander kant, is nog altyd beskou as die uitsluitlike taak van private entrepreneuriese inisiatief. Nou kan handel nie so ondubbelsinnig soos die vervoerstelsel gepraat word nie. Vir 'n staatsregulering kom van meet af aan slegs 'n sekere tipe goedere in aanmerking, inderdaad massaverbruiksgoedere. So min begrip as wat 'n mens voor die oorlog kon verwag van 'n staatsregulering van handel in die belangrikste voedselprodukte – aangesien die vryhandelsleer ons nasionale ekonomiese denkwyse beheers het – so min kan 'n mens vandag, in die lig van die skaamtelose woeker op die belangrikste voedselprodukte gedurende die nog onvergeetlike na-oorlogse tydperk, verwag dat die idee dat dit die taak van die staat is om voorsiening te maak vir die voorbereiding, oordrag en verspreiding van die belangrikste voedselprodukte op vrugbare grond sal val. Uitsonderlik vind ons wel, selfs onder ons teenpole op ekonomiese gebied, die Bolsjewiste, pogings om hierdie probleem op te los, dit wil sê deur die staatsbeheer van produksie en die verspreiding daarvan. Wat daar verkeerd is, soos ons reeds aangetoon het, is om die produksie altyd op 'n staatsbeheerde manier te wil uitvoer of te verstaan. Aan die ander kant is die korrekte verspreiding van die produksie ongetwyfeld 'n besonder belangrike staatstaak. Dit is merkwaardig dat in Rusland die enigste burgerlike organisasies wat behoue gebly het, die landbouproduksie- en verbruikerskoöperasies was, dus, met ander woorde, daardie organisasies wat hulself juis die taak gestel het om die belangrikste voedselprodukte in die gemeenskaplike belang op te berg en te versamel, en aan die ander kant om die verbruiker in die gemeenskaplike belang te voorsien. 'n Oorsig van Die ekonomiese lewe wys ons nou dat hierdie idee, selfs onder ons, nie heeltemal nuut is nie, maar dat die koöperatiewe idee oral toenemend posgevat het en daardeur die voorwaardes geskep het wat die Nasionaal-Sosialisme in gedagte het vir die regulering van hierdie buitengewoon belangrike vraagstuk. Die koöperatiewe benutting van landbouprodukte verseker enersyds vir die boer die verwydering van sy produkte teen voldoende pryse, dit verseker die koöperatiewe aankoop van kunsmis, landbou-implemente, ens., en dit doen veral pogings om die vervulling van die vraag te verseker deur die oprigting van landboupakhuise. Aan die ander kant het die verbruikersvakbonde van hul kant heeltemal praktiese stappe geneem om die produkte so direk as moontlik aan die verbruikers te lewer en bowenal met die onderdrukking van tussenhandel. 'n Samesmelting van die produksiekoöperasies en die verbruikerskoöperasies onder staatstoesig is bestem om hierdie vraagstuk op te los.

Selfs hier is die kern van die vraag weereens: *Nie winsgewendheid nie, maar die vervulling van vraag is die eerste taak van die ekonomie.*

Vir handel bly daar meer as genoeg oor om dit te beset, veral in al die velde waar die persoonlike risikofaktor ter sprake kom. Vir 'n voedselproduk wat altyd en in alle verkopeomstandighede veilig is, word die faktore wat die sakeman kenmerk van die begin af uitgeskakel.

Die finansiële stelsel is die derde en belangrikste ding wat onder staatsregulering gebring moet word. Geld word deur baie finansiële teoretici verduidelik as 'n ruilmiddel vir die ruil van produkte; hierdie verduideliking is inderdaad nie vals nie, maar ook nie omvattend en nie duidelik nie. Nietemin druk hierdie definisie die regte gevoel uit dat geld 'n hulpmiddel vir die handel in goedere is. Die feit dat die staat die voorreg van muntstukke vir homself opeis, bewys reeds dat die staat geld as 'n besonder belangrike veld van die openbare lewe beskou. Die feit dat die staat 'n hele reeks artikels in die strafwetboek opgestel het wat handel oor vervalsing, bewys eweneens dat dit 'n openbare saak van eerste belang is. Trouens, die staat het ook lank reeds deur sy eie gesag bepaal wat as geld in die openbaar geldig moet wees.

Machine Translated by Google

handel. 'n Spesiale oriëntasie van finansiële teoretici – die Chartaliste22 – verteenwoordig die staatsteorie van geld wat summier verklaar: "Geld is wat die staat as geld verklaar". Daarmee word geld heeltemal geskei van die substansie van geld, en die seël van staatsoewereiniteit is voldoende om "geld" te maak uit yster, aluminium, porselein en, bowenal, papier. Die hede leer ons dat hierdie teorie in werklikheid werklikheid geword het. Die teenstanders van hierdie finansiële teoretici – die Metalliste23 – klou vas aan die ou idee dat geld 'n innerlike waarde moet hê, dus van edelmetaal (goud en silwer) moet wees. Die verhoudings van die hede ondersteun nie hierdie oriëntasie nie, want trouens, die staat maak selfs geld uit papier, en inderdaad geld waarmee 'n mens werklik iets kan koop, selfs wanneer die banknote van heeltemal waardelose papier gemaak is. Maar die vraag na die koopkrag van hierdie geld is 'n ander storie. Hier blyk die dalende koopkrag van geld, wat in omgekeerde verhouding staan tot die groeiende hoeveelheid papiergeld, die Metalliste reg te bewys, want eintlik het die muntstukke van goud en silwer nie die verlies aan koopkrag van papiergeld veroorsaak nie. Maar dit is te wyte aan 'n ander rede, naamlik die kommoditeitskarakter van goudgeld. Nie omdat die goudgeld regte goud is, behou dit sy koopkrag nie, maar omdat goudgeld ook 'n kommoditeit is. Die twintigmark-muntstuk verkry vandag sy koopkrag glad nie van die gestempelde staatsgeldteken '20 Mark' nie, maar van sy inhoud van die kommoditeit van geraffineerde goud. Maar ons kan nie hier langer by hierdie finansieel teoretiese kontroversiële vrae talm nie, ons sal meer breedvoerig oor hierdie vrae moet praat in die voorstelling van die staatsfinansiële stelsel volgens die redenasie van die Nasionaal-Sosialistiese hervorming. Hier gaan dit om die erkenning dat die finansiële stelsel, in die geval van die vraag wat ons tans besig hou oor die grense van die staat en ekonomie, in elk geval behoort tot die velde wat, as 'n uiters belangrike saak van die hele ekonomiese lewe, net soos handel en onrus in die belangrikste voedselprodukte, beslis aan die mees noukeurige fidusiêre regulering van die kant van die staat onderwerp moet word.

Die belangrikheid van die finansiële probleem op sigself vereis vandag geen spesiale verduideliking nie. Die mag van die groot finansiële magte wat alles regeer, lê duidelik vir enigiemand wat dit wil sien. Die skerpsinnige persoon het reeds lankal erken dat juis die onbevoegde, valse manier waarop die staat homself met betrekking tot die finansiële stelsel geposisioneer het, die basiese rede is vir die huidige katastrofiese toestande in die staatsfinansies. Die feit dat die meeste van die sogenaamde staats-sentrale banke glad nie suiwer staatsinstitute is nie, maar aandelemaatskappye waarin die regerings slegs sekere toesighoudende regte vir hulself behou het, gee reeds 'n idee van die verwarde toestande op die gebied van die openbare finansiële stelsel.

Die nasionale politieke fondamente

Geen staat sonder mag en, sonder gesag, geen regering nie. Niks is meer vanselfsprekend en meer onmiddellik voor die hand liggend vir gesonde verstand nie. 'n Mens moet dit toeskryf aan die algehele verwaarlosing van ons openbare denke as 'n mens, onder ons in die regeringskringe, vandag nog glo dat 'n mens hoegenaamd kan regeer met 'n totale gebrek aan militêre en politieke mag.

Mag sonder 'n magsinstrument is ondenkbaar; politieke mag en militêre magsmiddele kondisioneer mekaar wedersyds net so intiem as wat ekonomie en moraliteit nie geskei kan word nie. Om verlore mag terug te kry, is daar slegs die enigste middel om 'n militêre magsinstrument te skep.

22 Chartaliste ondersteun die gebruik van fiat-geld of regeringsuitgereikte tokens (Latyn: charta) as die nasionale geldeenheid.
23 Metalliste beweer dat geld sy waarde van edelmetale verkry en staan teen fiat-geld asof dit geen intrinsieke waarde het nie.

Machine Translated by Google

Hoe verskriklik is ons arme vaderland gestraf omdat dit die idee van mag afgesweer het en homself oorgegee het aan die pasifistiese fanfare wat ons nou daagliks en uurliks ervaar. "Om 'n erger situasie te voorkom" het ons self ons wapens oorgegee en vernietig, "om 'n erger situasie te voorkom" het ons die Versailles-diktaat onderteken, "om 'n erger situasie te voorkom" het die Berlynse regering ja en amen gesê vir alles wat van ons geëis is, "om 'n erger situasie te voorkom" het ons toegelaat dat elke kwaadwilligheid, elke vernedering, elke uitbuiting teen ons uitgevoer word. Met hierdie skaamtelose slagspreuk van lafhartigheid en vernedering is die Duitse volk in al hoe dieper ellende gelei. Ons het vervul wat van ons geëis is, en 'n

Die minister wat 'n Duitser wou wees, dr. Rathenau24, het dit gewaag om in die openbaar te verklaar: Daar is geen absolute onvermoë om te vervul nie, dit gaan net oor hoe diep 'n volk in nood mag verval! Dit beteken met ander woorde - hoewel die woorde van Rathenau reeds duidelik genoeg is: die Duitse nasie is heeltemal weerloos, dit is polities heeltemal magteloos, intellektueel is dit amper verstom, dit kan net aanhou werk. Dit het homself toegelaat om met so 'n reuse-las van skuld belas te word dat die lede van die Uitverkore Volk, met hierdie vergoeding, vir ewig 'n glansryke werkvrye lewe in al die lande van die wêreld ten koste van Duitse werk kan lei. Maar nou bestaan die gevaar dat selfs die enorme werksmag van die Duitsers onder die fantastiese las kan breek. Daarom moet die Duitsers voortdurend deur stimulante aan die lewe gehou word en juis op hierdie manier op die grens van hul fisiese prestasievermoë gehou word sodat hulle kan werk en alle krag oproep, altyd in die misleidende hoop dat hulle hulself eendag van hul laste kan bevry. "Dit gaan net oor hoe diep 'n volk in nood mag verval!" Dit was die politieke sentiment van Minister Rathenau wat so deur alle republikeine gevier is.

As ons hierdie paradigma van moderne Duitse staatsmanskap onthou het, was dit slegs om hierdie so skrikwekkende voorbeeld wat so naby aan ons lê, te bevestig van 'n weerlose en wapenlose nasie wat eenvoudig alles, selfs elke bespotting, moet verduur. Hierteenoor geld vir ons die geloof in 'n uiterlik magtige staat wat alleen vrede en vryheid kan waarborg. Ons laat historiese redes af, dit is nie die taak van 'n manifes nie, maar 'n saak vir die historikus.

Die eweknie van die idee van ekstern gerigte magspolitiek is die intern gerigte rigiede konstitusionele staat. Ons het nogal naby aan hierdie ideale toestand gekom in die Bismarckiaanse magstaat, maar op die gebiede wat die finansiële stelsel en die onbeperkte erkenning van private eiendom en die eise wat daaruit afgelei is, betref, het ons regsidees ten volle onder die kapitalistiese idee gestaan.

Dit verg geen spesiale klem dat Nasionaal-Sosialisme in terme van interne politiek onvoorwaardelik op die standpunt van die wet staan in soverre almal gelyk voor die wet moet wees en daar geen verskille in sosiale ordes moet wees nie. Maar 'n noodsaaklike transformasie moet

gerealiseer word met betrekking tot die basiese idee van die reg wat vir die Duitser 'n innerlike behoefte beteken, 'n vrywillige ondergeskiktheid aan die hoër belange van die geheel, terwyl die voorskrifte van die reg wat vandag onder ons geld, bloot as 'n gebod van mag voorkom en inderdaad as gebooie van 'n mag wat nie in diens van die geheel staan nie, maar juis met betrekking tot die kwessies van eiendom die beskerming van eiendom voor die beskerming geplaas het.

24 Walther Rathenau (1867-1922) was 'n Joodse industrialis en politikus wat in 1922 as Minister van Heropbou en in 1922 as Minister van Buitelandse Sake gedien het. Sy aandrang dat Duitsland sy verpligtinge kragtens die Verdrag van Versailles moes nakom, het die vyandigheid van Duitse nasionaliste uitgelok en hy is in Junie 1922 vermoor. Die Weimar-regering se reaksie op hierdie sluipmoord was die promulgering in Julie 1922 van die Republikschutzgesetz (Wet vir die beskerming van die republiek) waarna Feder dikwels verwys.

Machine Translated by Google

van die persoon. Die vraag na die nuwe ordening van die publiekreg sal in 'n ander afdeling verder in meer besonderhede bespreek moet word.

Nou kyk ons kortliks na die vrae van die eksterne staatsvorm. 'n Finale besluit oor hierdie vraag is geensins dringend nie. Dit kan oor die algemeen slegs opgelos word na 'n redelik basiese suiwering van ons interne politieke toestande. Die enigste moontlike weg na hierdie interne politieke suiwering lyk vir ons uitsluitlik deur 'n diktatorskap te wees wat met totale vasberadenheid die bronne van ontbinding en siekte in ons nasionale liggaam afsny en verbrand.

Die eise wat ons aan so 'n leier stel, is buitengewoon hoog; 'n passievolle liefde vir sy mense, 'n onbuigsame wil, 'n feitlik somnambulistiese sekerheid in al sy besluite moet hom onderskei. Dat sy intellektuele vermoëns bo die gemiddelde moet uitstyg, is vanselfsprekend, maar kennis en vermoëns in die verskillende velde is nie die deurslaggewende faktor nie. Kennis en leer kan deur ander verwesenlik word - Hoeveel manne daar is met hoë kennis, groot helderheid van denke, van groot intuïsie, die fynste artistieke talent - maar as die laaste ding in hulle ontbreek, die passievolle wil, die onwrikbare impuls, gebaseer op die diepste morele erns, dan sal hulle nooit aan die hoof van nasies, as baanbrekers en leiers, na nuwe hoogtes vorentoe tree nie. Ons dink aan godsdienstige genieë soos Christus en Luther, Savonarola25 en Mohammed, staatsmanne soos Bismarck en Cromwell, generaals soos Friedrich die Grote en Yorck26, ens. Die diktator moet heeltemal vry wees van alle onnodige beperkings en huiwering, vir hom kan daar geen onvermydelikhede wees nie, want dit moet hy wees wat geskiedenis maak en hy gryp met 'n gewaagde, vasberade hand wanneer sy uur aanbreek, hy beliggaam die verlange van die nasie, en daarom dwaal hy nooit en word hy gedra deur die fanatiese liefde van diegene vir wie sy daad bevryding bring. Hy moet kan haat, so sterk en meedoënloos as wat hy sy volk en sy heilige taak liefhet. In verhouding tot sy assistente en kollegas staan hy as die eerste *onder vrye en gelyke mense.*

Hierdie ou Duitse idee vorm die fondament van hierdie ysterverbinding tussen die leier en sy vriende ter wille van die saak.

Hy is die leier omdat hy homself bewys het, en solank hy homself bewys.

Elke mag lyk asof dit verdubbel word deur sy teenwoordigheid
Hy trek elke latente energie na vore,
Toon aan elkeen sy eie besondere talent,
Tog laat hulle alles wees wat die natuur hulle gemaak het,
En kyk net dat hulle niks anders is nie
Op die regte plek en tyd.

(Schiller, Wallenstein)27

Hy is streng en hardvogtig teenoor homself, hy oriënteer homself volgens sy eie wette. Hy het tyd vir en luister na almal, maar hy is heeltemal in staat om te onderskei tussen die belangrike en die onbelangrike. Vir die bereiking van sy doel mag hy nie bang wees vir ...

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) was 'n Dominikaanse monnik wat teen die korrupsie van die staat en geestelikes gepreek het en geprofeteer het dat Florence 'n magtige Nuwe Jerusalem sou word as dit sy morele ondeugde regstel. Sy bykomende weiering om ondersteuning van Pous Alexander VI se Heilige Liga teen Frankryk het sy ekskommunikasie in 1497 en teregstelling die volgende uitgelok jaar.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) was 'n Pruisiese veldmaarskalk wat die Pruisiese generaal Julius von Grawert se samewerking met die Franse tydens Napoleon se inval in Rusland in 1812 teengestaan het en dus instrumenteel was in die vorming van die Sesde Koalisie teen Napoleon wat in 1814 in Napoleon se ballingskap na Elba geëindig het.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, die eerste toneelstuk in sy Wallenstein-trilogie (1799). Die vertaling is dié van Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

bloed en oorlog, hy mag nie rus en ontspan totdat sy doel bereik is nie, dan verseker hy sy skepping verder sover dit menslik moontlik is, maar hy kan homself onttrek, soos die diktator Sulla gedoen het, en daardeur sy werk op 'n tweeledige wyse verseker deurdat hy van 'n afstand opereer, maar steeds nie alles deur sy sterk persoonlikheid dwing om aan buitengewone standaarde gemeet te word nie; aan die ander kant sal 'n vryer en meer onafhanklike aanhang kan ontwikkel as die Titaan nie voortdurend die politieke daaglikse lewe bepaal nie, maar die leier in die geestelike sin bly. So 'n briljantheid van aksie sal die diktator onderskei wat Duitsland weer tot 'n hoogtepunt sal lei. As die weg uit die modder dan gevind word deur die prestasie van 'n buitengewone leier, sal die interne en eksterne voorwaardes vir 'n onafhanklike nasionale lewe herwin wees, dan kan die nasie weer besluit oor die eksterne vorm van die staat.

Ons siening van die toekomstige staatsvorm sal wesenlik beïnvloed word deur die manier waarop sekere vorme van die openbare lewe, veral die stemreg en die volksverteenwoordiging wat daaruit voortvloei, saamgestel sal word. Ons kan beslis dink aan die moontlikheid van 'n gesonde republikeinse staatsvorm, eerder soos in antieke Rome. Inderdaad, byna alle historiese herinneringe in Duitsland wys na die monargiese staatsvorm. Nou, met die monargiese staatsvorm is die dinastiese idee geensins onafskeidbaar verbind nie. Inteendeel, dit lyk asof dinastiese belange alte dikwels tot skade van nasies ontwikkel het. Nog 'n faktor vermaan ons tot uiterste versigtigheid in die vraag van 'n moontlike herinvoering van die monargiese staatsvorm - die gevolg van oorerflikheid tussen dinastieë. In die pynlike geskiedenis van die Duitse volk kan mens herhaaldelik vind dat die derde geslag na 'n belangrike heerser die erfenis van sy voorvaders verkwis het, die eer en waardigheid van die nasie beskadig het, die magsposisie van die ryk verloor het en die vrede en welsyn van die burgers vernietig het. Wat die Duitser verbeel wanneer hy praat oor die voordele van die monargie, veral onder 'n erflike heersende huis, is altyd die gedagte aan diegene aan wie die geskiedenis die bynaam "die Grote" gegee het. Ons dink daarby aan Karel die Grote, Otto die Grote28, Frederik die Grote29 en die paar wat gelykstaande is aan hierdie werklike heersers; maar net 'n vlietende herinnering aan die galery van onbevoegdheid, luiheid, selfsug, verkwisting, fantasie, afstand van die mense en ander gevaarlike eienskappe wat verbind is met die name van Lodewyk die Vrome30, Otto III31, Wenceslaus32, Karel VI33

,

---

[28] Karel die Grote (ongeveer 742-814) het in 768 koning van die Franke geword en sy heerskappy verder as Frankië uitgebrei tot 'n Karolingiese gebied. ryk wat die grootste deel van Wes-Europa ingesluit het.

29 Otto die Grote (912-973) was die Hertog van Sakse wat in 936 koning van die Duitsers geword het, die Magyare in 955 verslaan het en die koninkryk van Italië in 961 verower het. In 962 is hy deur Pous Johannes XII tot keiser gekroon en het hy vanuit Rome as die Heilige Romeinse Keiser regeer.

30 Louis le Pieux (778-840) was die seun van Karel die Grote, saam met wie hy vanaf 813 as medekeiser regeer het. In 817 het hy sy ryk verdeel tussen sy drie seuns en sy neef Bernard, wat as koning van Italië regeer het. Bernard het egter teen sy oom in opstand gekom en is met 'n vonnis van verblinding gestraf, waarna hy kort daarna gesterf het. Louis het in die openbaar vir sy wreedheid versoen en sodoende baie van sy aansien as heerser verloor. Die Frankiese ryk is gedurende die res van sy bewind deur burgeroorloë gekenmerk.

[31] Otto III (980-1002) was die Heilige Romeinse Ryk vanaf 996 en het gedurende sy bewind baie teenstand van die Slawiese volke in die gesig gestaar, sodat hy gedwing is om die keiserlike gebiede oos van die Elbe te verlaat, hoewel hy nietemin daarin geslaag het om die invloed van die Christendom in Pole en Hongarye te konsolideer.

[32] Vaclav I (ongeveer 907-935) van die Pÿemyslid-dinastie was Hertog van Boheme vanaf 921. In 929 is Boheme aangeval deur die Oos-Frankiese koning, Hendrik die Voëlvanger, en gedwing om weer hulde aan laasgenoemde te betaal. Vaclav is vermoor deur 'n groep adellikes in verbond met sy broer Boleslav, wat die volgende Hertog van Boheme geword het.

33 Karel VI (1368-1422) is 'le bien-aime' (die Geliefde) sowel as 'le fou' (die Mal) genoem. Hy het aan aanvalle van waansin gely en sy heerskappy is gekenmerk deur die voortdurende konflikte van die sogenaamde Honderdjarige Oorlog. Karel se voortdurende vete met Bourgondië is uitgebuit deur Hendrik V van Engeland, wat die Franse in die Slag van Agincourt in 1415 verslaan het.
Deur die Verdrag van Troyes wat in 1420 onderteken is, is Hendrik Karel VI se dogter, Catherine, in die huwelik gegee, asook die troonopvolging van Frankryk.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 is voldoende om duidelik te erken dat die dinastiese staatsvorm geensins 'n waarborg vir die welsyn van die nasie insluit nie.

Dit wat die Duitser se neiging tot monargie uitdruk, is die Duitser se behoefte aan 'n leier, en die bereidwilligheid om homself aan 'n leier ondergeskik te stel. Juis hierdie laaste eienskap is miskien 'n besonder tipiese eienskap van die Duitser, ons ken hierdie eienskap van die Duitse karakter maar alte goed in sy goeie en slegte aspekte. Die lojaliteit tot die dood het hom toegelaat om vir die kragtigste oorwinnings te veg en te wen, dit het hom toegelaat om selfs buitelandse vlae te volg; maar dit sluit ook 'n groot gebrek aan onafhanklikheid onder die swakker tipes in tot die punt van waardeloosheid en slaafsheid, liefde vir vreemde dinge en gebrek aan oordeel.

Die vraag rakende die opvolging is dus, in Duitsland self, nie moeilik op te los nie.
Die veel moeiliker vraag lê in die probleem van die leier.

Die keuse van die leier is tot dusver min of meer altyd aan suiwer toeval oorgelaat.
Die vorstelike huweliksbed is inderdaad geensins 'n waarborg vir die intellektuele vermoë en die nodige karaktereienskappe wat beslis van 'n monarg vereis moet word nie. En as ons die moderne Duitse ekonomie onthou, waar blote lidmaatskap van die party die kwalifikasie vir die hoogste amptelike poste bepaal, moet ons hierdie vraag besondere aandag gee.

Die moeilikheid lê in elk geval in die beskerming van die morele en karaktereienskappe van die een in wie se hande die lot van die volk gelê moet word. Terwyl 'n diktator egter die leierskap van homself as die draer van die nasionale verlange op homself neem, moet 'n toekomstige leier eintlik uit die bewuste wil van die nasie as die beste en mees geskikte te voorskyn kom
Daardeur kan dit heeltemal oop bly of die hoogste waarde in een persoon verenig moet word of dat die staatsleierskap uit twee of meer saamgestel moet word. In elk geval staan een ding vir ons vas, dat die een wat met die leiding van die hoogste staatsake toevertrou is, of dit nou gekroonde hoofde of 'n konsulêre duumor-triumviraat is, die hoogste verantwoordelikheid in die beste moontlike geval in die grondwet geanker sal wees. Die hoogste verantwoordelikheid sal dus die mees noodsaaklike nasionale politieke fondament wees wat die Nasionaal-Sosialistiese staat van die vorige vorme van heerskappy sal onderskei.

'n Spesiale aspek van die nasionale politieke fondamente van die Nasionaal-Sosialistiese staat is die eis vir 'n nasionalistiese staat waarin die lede van buitelandse lande en rasse uitgesluit word van die leierskap van staatsake sowel as van die aanvaarding van openbare ampte.

Die groot les van die hele Duitse geskiedenis kan opgesom word in die feit dat Duitsland altyd arm, swak en ellendig was toe sy heersers buitelandse belange nagestreef het en toe die eng klein bekommernisse van die individuele provinsies en stede bo die gemeenskaplike sake van die Ryk geplaas is; en net so was Duitsland altyd sterk en magtig toe dit verenig was en sy heersers op 'n Duitse manier gedink en gevoel het en die provinsies en stede as lede van die groot gemeenskaplike vaderland gevoel het. Die nasie uitwendig met alle vryheid en diversiteit intern gesluit. Dit is die korrekte idee van 'n Duitse staat. Die Bismarck-Ryk het reeds...

---

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) was koning van Pruise vanaf 1797. Alhoewel hy probeer het om 'n beleid van neutraliteit in die Napoleontiese oorloë te volg en nie by die Derde Koalisie aangesluit het nie, is hy deur die pro-oorlog party wat sy koningin Luise ondersteun het, gedwing om by die Vierde Koalisie van 1806 aan te sluit, wat gelei het tot die Slag van Jena waarin Pruise deur Napoleon verslaan is.

35 Wilhelm II (1859-1941) was die laaste Duitse keiser en het van 1888 tot November 1918 regeer. Wilhelm het nie Bismarck se streng anti-sosialistiese wette ondersteun nie en het die kanselier in 1890 ontslaan. Toe Oostenryk gedwing is om Serwië aan te val na die sluipmoord op Aartshertog Franz Ferdinand in Sarajevo, het hy besluit om Oostenryk-Hongarye te ondersteun, al was hy bewus van die gevare van 'n oorlog wat Rusland, Frankryk en Engeland kon betrek.

Machine Translated by Google

het baie naby aan hierdie ideaal van die idee van die Duitse staat gekom, net dat ons rassebroers in Duits-Oostenryk36 steeds buite die Ryk gebly het.

Die vereniging van alle Duitse stamme in 'n geslote nasionale staat is dus ons mees vooraanstaande nasionale politieke doelwit. Intern polities moet die federatiewe en federale karakter van die groter provinsies soos dit histories voortgebring is, gehandhaaf of herbou word. Die nasionale politieke basislyne in hierdie opsig is die volgende: Alle funksies van die Ryk waarin dit 'n kwessie is van die magspolitieke posisie van die Duitse Ryk ten opsigte van die buiteland, is sake van die Ryk. Dit is die Buitelandse Kantoor, ambassades en konsulate, die paspoortstelsel, die beheer van buitelandse handel, die doeanestelsel en, bowenal, die leër en vloot.

Intern polities, aan die ander kant, moet die idee van die mees verreikende onafhanklikheid van die individuele provinsies of federale state bevorder word. Finansiële onafhanklikheid is die voorvereiste vir die onafhanklike bestaan van die nasie, dus sal die belastingwetgewing hoofsaaklik aan die provinsies gedelegeer moet word.

Die wetgewing vir die siviele, handels- en strafreg sal gereguleer word deur die wet van die Ryk, maar in die praktyk ondergeskik aan die provinsiale justisie- en polisie-owerhede.

Op soortgelyke wyse sal die vervoerinstellings beslis gereguleer word volgens die voorskrifte van die wet van die Ryk, maar hulle sal nietemin, in hul finansies en administratief en operasioneel, onder die provinsiale soewereiniteit bly.

Dat die vryheid van godsdiens ten volle deur die grondwet gehandhaaf moet bly, hoef nie spesiale vermelding gemaak te word nie; aan die ander kant sal godsdienste waarvan die geskrifte nie volledig in die Duitse taal geskryf is en vir almal toeganklik is nie, en waarvan die inhoud leerstellings bevat wat gevaarlik vir die staat is, nie hierdie beskerming geniet nie.

Die grondwetlike vorm van die basiese sosialistiese karakter van die Ryk word veral beklemtoon op die gebied van arbeidsreg sowel as op die gebied van siekte-, ongeluks-, ouderdoms- en ongeskiktheidsversekering en sal beter geïmplementeer word as wat vandag gebeur.

Insigte en doelwitstelling

As elke deeglike behandeling van sake wat met tyd verband hou, 'n antwoord op die drie vrae vereis: Hoe is dit nou? Hoe het dit ontstaan? en Wat nou? – want sonder hierdie basiese ondersoek kan 'n volledige en pligsgetroue werk nooit verwag word nie – is dit in 'n hoër sin geldig wanneer dit gaan om die bou van 'n nuwe staat. 'n Beskrywing van die huidige situasie binne die bestek van hierdie werk het natuurlik slegs 'n plek vir sover dit gaan om die essensiële eienskappe van die huidige kritieke toestande van die staat en ekonomie te onttrek. In so 'n taak moet 'n mens veral vermy om enige simptome as oorsake te neem. Dit is juis die kuns van elke diagnose wat nie deur eksternaliteite of uitwassels mislei word nie, maar dieper in die rede van dinge kyk. Dit word die duidelikste in die mediese voorbeeld of in die geval van 'n lewende mens. As 'n swelling êrens in die liggaam verskyn, moet die oorsaak eers gesoek word in die kwaal van die betrokke liggaamsdeel; die feit dat hierdie liggaamsdeel siek is, het sy oorsaak in 'n slegte toestand van die bloed; maar selfs hierdie kennis moet nie as die laaste oorsaak beskou word nie, maar die slegte toestand van die bloed sal weer die gevolg wees van swak of onvoldoende voeding. Nou, die genesing sou nie kon slaag as die dokter dit beveg het nie.

36 Die Republiek van Duits-Oostenryk was die naam wat gegee is aan die staat wat in 1918 na die Eerste Wêreldoorlog uit die Duitssprekende lande van die Oostenryks-Hongaarse Ryk gevorm is. Dit het, benewens die huidige Oostenrykse gebiede, Suid-Tirol en Tarvisio (nou in Italië), Suid-Karinthië en Suid-Stiermarke (nou in Slowenië) en die Sudetenland en Duitse Boheme (nou in die Tsjeggiese Republiek) ingesluit.

Machine Translated by Google

slegs die eksterne verskynsel; daardeur sou 'n tydelike verligting in die beste geval intree, 'n verligting van die pyne, maar die siekte sou voortduur. Selfs 'n poging tot genesing deur 'n bloedreinigende behandeling sou nie 'n blywende genesing kon bring as die basiese oorsaak, naamlik die gebrekkige of slegte voeding of die ander skadelike omstandighede, nie verwyder word nie. Slegs so 'n behandeling van binne na buite kan 'n werklike genesing bring. Dit is vir almal duidelik. Presies so moet die ondersoek onderneem word as ons met 'n siek nasionale liggaam te doen het. Selfs hier is dit baie min nuttig as die eksterne simptome van die siekte bestry word. 'n Mens voel maar te goed as 'n hartseer waarheid die bekende gesegde: "Die klein skurke word gehang; die grotes word vrygelaat". Die frekwensie van oortredings teen die gemeenskaplike belang is slegs die eksterne teken van die feit dat agter die skerms dinge afgespeel word wat die gemeenskaplike welsyn in 'n groot mate benadeel. Want slegs as iets in die staat verrot is, kan sulke groot skade voortduur en 'n blywende gevaar vir die bestaan van die staat self word. Indien die staat self dus siek is, moet met die grootste waarskynlikheid aanvaar word dat die oorsaak daarvan verkeerde intellektuele houdings is met betrekking tot populêre bekommernisse en met betrekking tot die werklike funksies en gesag van die staat self. 'n Genesing kan dus uiteindelik verwag word van 'n nuwe gesonde idee van die staat, deur die skepping van 'n gesonde magtige staatsleierskap wat ten volle onafhanklik is en nie belas is met die sondes van die verlede nie. Elke oplossing wat sy vertrekpunt neem van 'n kompromie met die bestaande magte of wat probeer om homself weer te bind aan die ineengestorte vorme van die vorige staat, dra die saad van sy eie verval in homself. In hierdie verband moet 'n mens ook gewaarsku word teen die binding aan historiese staatsvorme wat inderdaad nie op sigself sleg was nie, maar steeds baie vinnig aan 'n ineenstorting toegegee het.

Wat is nou die mees opvallende kenmerke van die huidige krisis?

Uitwendig en oppervlakkig – soos in die geval van koors – hoë temperatuur of, vertaal in ekonomies-politieke terme: agitasie, gespanneheid by elke geleentheid, onrus en wanorde. Dit is uiters betekenisvol dat elke bedompige en lui persoon, maar ook die hele leër van die werklike skuldenaars, altyd met die luidste stem "rus en orde" as die wondermiddel geprys het. Rus en orde is natuurlik nie 'n politieke doelwit in die algemeen nie, maar slegs 'n toestand wat toon dat gesonde toestande binne die nasionale liggaam heers. Maar as 'n nasie siek is, is dit heeltemal natuurlik en vanselfsprekend dat dit hom in onrus en wanorde manifesteer. 'n Politieke houding wat slegs "rus en orde" preek en poog om te vestig, is dus heeltemal verkeerd gerig; aan die ander kant help dit net die siekte om al hoe dieper in te dring, totdat die dood met die vreeslikste krampe intree.
Selfs maagsere en etterings, as verpersoonlik beskou, wens natuurlik ook dat die siek persoon redelik stil moet bly, want die basille kan dan so wonderbaarlik vinnig vermeerder en oor die hele liggaam versprei en dit ook intern heeltemal verrot. Nee, inteendeel: weg met die etterings! Hierdie moet uitgesny word, mens kan nie die pyne van die operasie as 'n teenrede aanvoer nie; die pasiënt moet uit sy slegte omgewing gebring word, en bowenal moet hy 'n gesonde en sterk dieet ontvang.

Die verdere simptome is die vul van staatsposisies met ongeskikte elemente, die beskikking van staatsake deur meerderheidsbesluite, die voorkoms van sulke meerderheidsbesluite in die parlement wat geen verantwoordelikheid dra nie, die verkiesing van sulke parlemente volgens 'n stemreg wat uiterlik wel die vryste en mees universele is, maar intern spekuleer oor ...
die gebrek aan oordeel van die massas en onderdruk eenvoudig beter insig en 'n hoër gevoel van verantwoordelikheid. 'n Regering wat afhanklik is van parlementêre meerderhede – wat suiwer toevallig ontstaan en waarvoor slegs die partypolitieke oorwegings deurslaggewend is – kan natuurlik van sy kant nie meer die objektiewe bewaarder van die gemeenskaplike welsyn wees nie, maar dit is die

Machine Translated by Google

'n sloopbaan vir ambisieuse partypolitici en hardkoppige doktrinêres. Al hierdie simptome kan opgesom word in die woord "parlementarisme".

Hierdie *parlementarisme* is die groot demokratiese leuen van die vermoë van die volk tot selfregering. Natuurlik mag ons dink dat verantwoordelikheidsbewuste staatsburgers heeltemal in staat is om op 'n gesaghebbende wyse oor openbare sake te oordeel en die lot van hul gemeenskap of land te bepaal, maar 'n stemreg soos die universele een, direk en geheim vir persone bo 21 jaar van beide geslagte, dra noodwendig die saad van die veragtelike heerskappy van die minderwaardiges en gewetenloses.

Saam met die veragtelike heerskappy van die parlemente en die regerings wat daarvan afhanklik is, heers daar vandag in werklikheid, ten spyte van al die antikapitalistiese slagspreuke van die Marxiste, *groot leningskapitaal.* Hoë finansies is die onbeperkte heerser van die staat en ekonomie. Geen regering durf enige drastiese maatreëls teen die winsbelange van die bank- en effektebeurswêreld tref nie. Al die nasies het in rente en tol aan hierdie supra-nasionale wêreldmag gebonde geraak deur reuse-nasionale skuld. Die gevolge van hierdie renteslawerny is enorm, dit skud die hele wêreld tot in sy fondamente in ekonomiese en nasionale politieke verhoudings. Rente-invordering het inderdaad die hoofwerk van die regerings geword. Dit beteken vir die nasies 'n verskriklike belastinguitbuiting en dreinering deur die uiteenlopende metodes van direkte en veral indirekte belastings, deur 'n onstuitbaar progressiewe inflasie wat op sy hoogtepunt gelei het tot die beroof van die hele middelklas van hul spaargeld. Hierdie onbeperkte heerskappy van die geldsak oefen, agter die masker van die wettige aanspraak op rente, die mees brutale heerskappy uit wat ooit die wêreld regeer het. Dit lei tot 'n verarming en verarming van die massas en veral van daardie kringe vir wie die verkryging van geld nie 'n doel op sigself is nie en dus nie die sentrale punt van hul hele denke nie. Slegs hieruit ontstaan die vreeslikste gevolg van hierdie absolute finansiële heerskappy, dit wil sê die morele agteruitgang van die volke wat onder hierdie heerskappy staan. Alle instinkte is gerig op verkryging en besit, alle konsepte van lojaliteit en geloof sink in die meedoënlose najaging van wins, die respektabele man word gedwing om te ervaar dat hy, as beloning vir sy respektabiliteit, steeds dieper moet sink terwyl gewetenloosheid reusewinste in die geval van alle moontlike en onmoontlike besighede meebring. Desperaat groot kringe sukkel vir hul lewensonderhoud, 'n draaglike inkomste deur werk alleen word al hoe moeiliker.

In geslote frontlinies poog die werkers om steeds hoër lone af te dwing, stakings skud die ekonomiese werkplekke, lam hul produksie en benadeel daarmee indirek veral diegene wat afhanklik is van die grootste moontlike produksie van goedere vir die nasionale ekonomie, juis die werkers self.

As 'n totale verskynsel kan ons hierdie toestande opsom onder die konsep van *"Mammonisme".*

Die keerzijde van hierdie *Mammonisme* is die *Marxistiese wêreldbeskouing* wat gebore is uit die intellektuele stemming van die slagoffers van die Mammonistiese oortreding. Ons weet baie goed dat die meesterbreine van die Marxiste slim hierdie intellektuele stemming vir hulself kon gebruik as hanteerders vir internasionale kapitaal en terselfdertyd die haat van die uitgebuites van hulself kon aflei, maar ons het hier te doen met 'n intellektuele ingesteldheid wat nie net op 'n obstruktiewe nie, maar ook op 'n uiters vyandige wyse teen die herstel van 'n gesonde nasionale stelsel staan.
staat.

Die kern van *Marxisme* moet ons raaksien in die feit dat dit private eiendom ontken en daarmee die grond afsny van elke ekonomie en, verder as dit, elke hoër kultuur; verder in die feit dat dit die idee van klassestryd bevorder het en daarmee die mense uitmekaar geskeur het in

Machine Translated by Google

verskillende klasse wat mekaar onderling beveg. Dit is genoeg om te wys op die naamlose ellende van die Russiese volk, waar hierdie foutiewe nasie- en ekonomie-dodende leerstelling in die Sowjetstaat in die hoogste mate in werklikheid vertaal is.

En as ons nou na die werklike patogene van die siekte soek, kom ons vreemd genoeg oral teen Jode as leiers en hoofbegunstigdes te staan.

Die Joodse vraag word 'n wêreldvraag oor wie se oplossing die welsyn en wee van die nasies sal afhanklik wees.

Aan hierdie vraag sal 'n spesiale werk in hierdie Biblioteekreeks37 gewy word .

'n Oorsig van die geskiedenis wys ons dat die desperate nasies oor en oor probeer het om hulself van hierdie euwel te bevry deur bloedige onderdrukking en uitwissing van individuele Jode – maar na 'n paar generasies het die Jode weer sterker en finansieel magtiger teruggekeer na sulke pogroms.

Ons moet dus vermy om op hierdie primitiewe manier na die oplossing van die Joodse vraagstuk te soek - inderdaad kan mens nie die pesbasil individueel doodmaak nie, mens kan dit slegs uitroei deur sy lewensbenodigdhede daarvan af te sny.

Die antisemitisme wat in die hele wêreld opvlam, is die fakkelsein dat die nasies hul grootste en dodelike vyand herken het, maar dit is nou ons taak om hierdie korrekte emosionele kennis op 'n korrekte, redelike manier te rig.

Die stryd teen *Marxisme* en daarmee teen die Jode slaag deur die onvermoeide opvoeding van die vergiftigde massas. Dit is die eerste fase van ons stryd.

Die verbreking van die belange-slawerny is die laaste en moeilikste stryd op ekonomiese gebied vir die bevryding van die volk en staat van die goue netwerk van die supra-nasionale finansiële stelsel. krag.

Eers nadat hierdie stadiums deurgeveg is, en wanneer die oorwinning ten volle behaal en verseker is, sou dit tyd wees om al die verdere hervormings uit te voer wat die verswakte en siek nasionale liggaam 'n nuwe wil om te lewe en 'n nuwe lewenskrag sal gee wat eers sal verwesenlik wat in al ons gedagtes is, waarin ons almal met gloeiende harte glo en waarna ons met onbuigsame wil streef:

Duitsland se wedergeboorte.

'n Nuwe, vrye, verenigde Groter Duitsland in 'n gesonde, ferm en kragtige staat van werk en prestasie.

37 Feder se werk oor die Jode, Die Juden, is in 1933 gepubliseer as vol.45 van die Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Die Program

Die oorsprong van die program

Elke werk vereis 'n plan, elke verwesenliking moet voorafgegaan word deur intellektuele skepping. Hoe duideliker en beter uitgewerkte die bouplanne is, hoe mooier en vinniger sal die gebou opgerig word. Selfs nuwe politieke strukture vereis 'n duidelike bouplan, dit word hier 'n politieke program genoem.

Die eise wat aan 'n politieke program gestel moet word, is baie hoog en baie uiteenlopend. Dit gaan oor 'n taak van die hoogste verantwoordelikheid, want die welstand en wee van 'n mens se eie mense hang af van of die plan goed was. 'n Program moet verder, met die mees bondige bondigheid, handel oor al die belangrike velde van die openbare lewe, moet elke kritiek weerstaan, mag homself nie in detail verloor nie, mag die teenstanders geen onnodige swakpunte bied nie, mag geen Utopiese hoop wek wat later nie bevredig kan word nie. Die program moet 'n getroue beeld wees van die komende staat en die nuwe ekonomie. Dit moet almal in die breë die skets van die verlangde staats- en ekonomiese orde wys, maar dit mag ook nie die uitvoering in besonderhede beperk of antisipeer nie.

Elke program het ook 'n geskiedenis en 'n ontwikkeling, maar dit is beslis 'n toetssteen van die fundamentele korrektheid van 'n beweging as, na soveel jare, niks noodsaakliks aan sy basiese kenmerke verander moet word nie en slegs sommige onduidelikhede verwyder moet word. Slegs die belangrikste en treffendste programpunt van die ou program van 24 Februarie 1923, nr. 11, "Afskaffing van inkomste sonder werk en moeite, verbreking van die renteslawerny" vereis dringend 'n deeglike programmatiese behandeling in nasionale, finansiële en ekonomiese politieke terme. Die gedetailleerde behandeling van hierdie punt was destyds nie so 'n absolute noodsaaklikheid nie, want destyds was die meer gedetailleerde geskrifte wat hiermee verband hou, Manifes vir die verbreking van die renteslawerny en die staatsbankrotskap, die oplossing daarvan, byna die enigste bestaande geskrifte en was dit ten volle bekend en vertroud aan die stigters en eerste volgelinge van die beweging. In 'n sekere sin was dit die intellektuele inhoud van hierdie geskrifte wat die sosialistiese omvang van aktiwiteit bygevoeg het - met planne wat destyds reeds in hul fundamentele kenmerke bepaal was - tot die wil tot vernuwing wat 'n klein kringetjie rondom Anton Drexler38 en Adolf Hitler bymekaargebring het, tot die kringetjie van nasionalistiese en populistiese idees.

Dit is juis hierdie programpunte en eise waardeur die Duitse vryheidsbeweging van Nasionaal-Sosialisme homself wesenlik en fundamenteel onderskei van alle ander populistiese en nasionalistiese groepe, bewegings en partye, en waardeur dit homself veral onderskei van alle sogenaamde parlementêre partye wat, van hul kant, slegs 'n manifestasie van die Mammonisties-plutokratiese bewind is.

'n Verdere noodsaaklikheid in die nuwe formulering van die program was om 'n duideliker vorm en 'n duidelike strukturering rakende die individuele velde van die openbare lewe. Dit het gebeur.

Dit is my plig hier om te dink aan nog 'n baanbrekerswerk wat sy oorsprong te danke het aan 'n parallelle manifestasie van Nasionaal-Sosialisme in Oostenryk en Boheme, ek bedoel die boek van

38 Anton Drexler (1884-1942) was, saam met Dietrich Eckart en Feder, een van die stigters van die Duitse eweknie van die oorspronklik Oostenrykse Deutsche Arbeiter Partei in München. Drexler het as erepresident van die party gedien, waarvan Hitler reeds in 1921 die duidelike leier geword het. Drexler het die party in 1923 verlaat en weer by hom aangesluit toe Hitler in 1933 aan bewind gekom het.

Machine Translated by Google

die ingenieur Jung39, verteenwoordiger vir die Sudeten-Duitsers in Tsjeggo-Slowakye in die Praagse Parlement.

Die Oostenrykse Nasionaal-Sosialisme se ontstaan dateer ver terug na die tyd voor die oorlog. Die omvang van sy idees het meer berus op die poging om die sosialistiese wêreld van idees in harmonie met die nasionalistiese idee te bring, terwyl die Duitse Nasionaal-Sosialisme van die Ryk wat eers na die ineenstorting ontstaan het – inderdaad sonder kennis van die bestaan van hierdie Oostenrykse Nasionaal-Sosialisme – van die begin af 'n fundamentele strydhouding teen Marxisme ingeneem het.

Vandag het die twee bewegings saamgekom in hul gemeenskaplike doelwitte.

[39] Ingenieur Rudolf Jung 'n afgevaardigde van Troppau

Machine Translated by Google

Die Nasionale en Ekonomiese Program van die NSDAP

Ons doel is – Duitsland se wedergeboorte in 'n Duitse gees tot Duitse vryheid.40

Die pad na hierdie hoofdoel is:

I. Die nasionale politieke beginsel: Die Duitse Ryk is die tuiste van die Duitsers.

1. In buitelandse beleid:
    1. Die vestiging van 'n geslote nasionale staat wat alle Duitsers insluit.
    2. Die kragtige verteenwoordiging van Duitse belange in die buiteland.
2. In rassebeleid:
    3. Die verwydering van die Jode en alle nie-Duitsers uit alle verantwoordelike posisies in openbare lewe.
    4. Verbod op immigrasie van oosterse Jode en ander parasitiese buitelanders. Moeilike buitelanders en Jode kan gedeporteer word.
3. In burgerlike beleid:
    5. Slegs die Duitser wat homself aan die Duitse kultuur en gemeenskap verbind, kan staatsburgerskapregte uitoefen.
    6. Iemand wat nie 'n Duitser is nie, kan slegs as gas in die Duitse staat woon en staan onder buitelandse reg.
    7. Die regte en belange van die Duitsers gaan voor dié van lede van buitelandse nasies.

II. Die ekonomies-politieke beginsel: *Die taak van die nasionale ekonomie is die vervulling van die vraag en nie so 'n hoë winsgewendheid as moontlik vir leningskapitaal nie.*

8. Nasionaal-Sosialisme erken fundamenteel private eiendom en plaas dit onder staatsbeskerming.
9. Die welstand van die mense stel egter 'n beperking op die oormatige opgaar van rykdom in die hande van individue.
10. Alle Duitsers vorm 'n werkgemeenskap vir die bevordering van die gemeenskaplike welsyn en kultuur.
11. Binne die bestek van hierdie algemene werkverpligting van elke Duitser en met fundamentele erkenning van privaat eiendom word aan elke Duitser 'n vrye moontlikheid van verkryging en vrye beskikking oor sy werkinkomste toegelaat.
12. Die gesonde kombinasie van klein-, medium- en groot besighede in alle terreine van die ekonomiese lewe, dus ook in die landbou, bly gehandhaaf.
13. Reuse-ondernemings (korporasies, sindikate en trusts) sal bestry word.
14. Woeker en afpersing, sowel as meedoënlose verryking ten koste en skade van die mense, sal met die dood gestraf word. 15. Die instelling van 'n jaar van verpligte werk vir elke Duitser.

---

[40] Vir 'n gedetailleerde bespreking van hierdie punte sien Feder se Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Munich, 1927; tr. ETS Dugdale, Die program van die NSDAP en sy algemene opvattings, Münche

Machine Translated by Google

III. Die finansiële politieke beginsel: *Die finansiële stelsel staan in diens van die staat, die finansiële magte mag nie 'n staat binne die staat vorm nie; dus ons doel: Die verbreking van die belange-slawerny deur:*

16. Bevryding van die staat en daarmee die mense van sy rente-gebonde skuld aan groot leningskapitaal.
17. Nasionalisering van die Reichsbank GmbH., en die sentrale banke.
18. Die finansiering van alle groot openbare take (ontwikkeling van hidro-energie, paaie, ens.) met vermyding van lenings deur die uitreiking van rentevrye staatskas-koopbewyse of deur 'n kontantvrye metode.
19. Die bekendstelling van 'n stabiele geldeenheid op 'n gedekte basis.
20. Die stigting van 'n niewinsgewende Konstruksie- en Ekonomiese Bank (valutahervorming) vir die toestaan van rentevrye krediet.
21. Deeglike herstrukturering van die belastingstelsel volgens sosialistiese, nasionale ekonomiese beginsels. Bevryding van verbruik van die las van indirekte belasting en produksie van beperkende belasting (belastinghervorming en belastingvrystelling).

IV. Die sosiaal-politieke beginsel: *Die gemeenskaplike welsyn is die hoogste wet.*

22. Vrygewige ontwikkeling van ouderdomsversekering deur nasionalisering van die lewenslange annuïteitstelsel. Aan elke behoeftige Duitse nasionale kameraad sal 'n voldoende pensioen gewaarborg word vanaf 'n sekere ouderdom of in die geval van 'n voortydige voorkoms van permanente onvermoë om 'n bestaan te maak.
23. Die deelname van alle mense wat betrokke is by produktiewe ondernemings volgens prestasie en ouderdom in die inkomste van die werk met 'n gepaardgaande aandeel in die verantwoordelikheid vir die vervulling van die nasionale ekonomiese take van die werk.
24. Die konfiskering van alle oorlogs- en rewolusiewinste wat nie op eerlike werk gebaseer is nie, sowel as van eiendom wat deur opgaar en woeker verkry is en die gebruik daarvan vir die ontwikkeling van sosiale versekering.
25. Verwydering van die behuisingstekort deur omvattende nuwe behuisingsgeboue dwarsdeur die Ryk deur middel van die nuwe niewinsgewende Konstruksie- en Ekonomiese Bank wat volgens Art. 21 geskep sal word.

V. In kultuurbeleid: *'n Ontbloeiing van alle wetenskappe en beeldende kunste op die fondament van 'n polities vrye, ekonomies gesonde staat is ons hoof kulturele doelwit.*

Dit moet bereik word deur:

26. Die opvoeding van die jeug tot fisies gesonde en intellektueel vrye manne volgens die groot tradisies van die Duitse intellektuele lewe.
27. Volle vryheid van godsdiens en gewete.
28. Spesiale beskerming van die Christelike geloof.
29. Onderdrukking en uitsluiting van godsdienstige leerstellings wat teen die Duitse morele gevoel indruis en waarvan die inhoud 'n staats- en nasievernietigende karakter dra.
30. Onderdrukking van alle skadelike invloede in die letterkunde en die pers, verhoog, kuns en bioskoop.
31. Vryheid van onderrig in die Duitse universiteite, vorming van 'n heersende klas van manne met karakter.

Machine Translated by Google

VI. Militêr:

32. Die nasie verdedigbaar maak deur die instelling van militêre wetgewing vir elke vry persoon Duits.

33. Afskaffing van huursoldaattroepe.

34. Die skepping van 'n burgermag vir die verdediging van die vaderland onder 'n professionele offisierskorps wat deur 'n streng hiërargiese dissipline opgebou moet word.

VII. Ander hervormings:

35. Hervorming van die persstelsel. Onderdrukking van alle persinstrumente wat die bekommernisse van die Duitse volk strydig is. Die strengste verantwoordelikheid vir alle nuus wat is vals of tendensief verdraai.

36. Hervorming van die stemreg met die afskaffing van die huidige korrupte vorme van verkiesingsveldtog en die gebrek aan verantwoordelikheid van die verkoses (immuniteit).

37. Ontwikkeling van professionele kamers.

38. Hervorming van die regbank op die gebied van

Grondreg – (fundamentele erkenning van die reg op eiendom in grond, nie-verhuurbaarheid van grond deur private kapitaal, voorkoopreg van die staat, en teruggawe van grond aan die staat in geval van nalatige bestuur).

Burgerlike reg - (veel strenger beskerming van persoonlike eer en gesondheid, teenoor die eensydige regsbeskerming van eiendom wat vandag heers).

39. Grondwetlike hervormings:

Grondwet: Die grondwet wat ooreenstem met die Duitse karakter is 'n soewereine staatsleierskap wat gefokus is op 'n hoogste posisie. - Of hierdie hoogste posisie beklee word deur 'n monarg wat deur die volk verkies moet word of deur twee of drie verantwoordelike hoogste Ryk-amptenare, moet aan latere bepaling deur die volk oorgelaat word.

Federale karakter van die Ryk: Die samestelling van die Duitse volk uit verskillende provinsies wat intern verbind is deur stamme en geskiedenis, bepaal die omvattende onafhanklikheid van die individuele federale state met betrekking tot hul interne sake.

Die bekommernis van die Ryk is die verteenwoordiging van die Duitse volk na buite, paspoorte en tolgeld, en verder die leër en vloot.

Drie hoofteenstanders staan in die pad van die verwesenliking van hierdie nasionale en ekonomiese program van Nasionaal-Sosialisme. Marxisme, parlementarisme en, bowenal, groot leningskapitaal.

Ons anti-Marxistiese stryd is gerig teen die staatsvernietigende leerstelling van die 1 Jood Karl Marx, teen die volksvernietigende leerstelling van klassestryd, teen die ekonomiesvernietigende leerstelling van die ontkenning van private eiendom en teen die suiwer ekonomiese materialistiese opvatting van die geskiedenis.

2. Ons anti-parlementêre stryd is gerig teen die onverantwoordelikheid van die sogenaamde volksverteenwoordigers wat – immuun – nooit werklik verantwoordelikheid hoef te neem vir die gevolge van hul besluite nie, asook teen alle skade wat daaruit voortspruit (korrupsie, nepotisme, omkoopbaarheid) en, as die ergste gevolg – 'n regering wat afhanklik is van so 'n parlement.

Machine Translated by Google

3. Ons anti-Mammonistiese stryd, wat bo die ander twee strydfronte verhewe is, is gerig teen die wêreldomvattende finansiële mag, dit wil sê teen die permanente finansiële en ekonomiese bloeding en uitbuiting van ons mense deur groot leningskapitaal.

Hierdie stryd is egter aan die ander kant ook 'n kragtige intellektuele stryd teen die sielvernietigende materialistiese gees van egoïsme en gierigheid met al sy gepaardgaande korrupte manifestasies in alle velde van ons openbare, ekonomiese en kulturele lewe.

In die laaste en diepste ontleding gaan dit oor die stryd tussen twee wêreldbeskouings wat uitgedruk word deur twee fundamenteel verskillende intellektuele strukture – die produktiewe en kreatiewe gees en die mobiele gierige gees. Die kreatiewe gees wat in die grond gewortel is en weer eens die wêreld in metafisiese ervaring oorwin, vind sy hoofverteenwoordigers in die Ariese mens – die gierige, wortellose kommersiële en materialistiese gees wat suiwer op die hierdie-wêreldse gerig is, vind sy hoofverteenwoordiger in die Jood.

Nasionaal-Sosialisme, soos Antisemitisme, sien in die Joodse materialistiese gees die primêre wortel van die kwaad, maar dit weet ook dat hierdie magtigste stryd van die wêreldgeskiedenis nie in suiwer negatiewe antisemitiese eise kan bly staan nie, daarom styg die hele nasionale en ekonomiese program van Nasionaal-Sosialisme ver bo die sekerlik baanbrekende maar negatiewe antisemitiese stryd uit deur positief 'n kreatiewe konstruktiewe beeld te gee van hoe die Nasionaal-Sosialistiese toestand van werk en prestasie behoort te lyk.

Indien hierdie hoofdoel bereik word, sal die Nasionaal-Sosialistiese Party ontbind word. *Nasionaal-Sosialisme sal dan die lewensinhoud van die hele Duitse volk geword het.* Die Nasionaal-Sosialistiese Duitse Arbeidersparty is inderdaad in die algemeen nie 'n parlementêre party in die gewone sin van die woord nie, maar slegs die vasberade, vooruitstrewende en toekomsgerigte deel van die bevolking wat rondom 'n leier met 'n sterk wil en gees vergader het, om Duitsland uit skaamte en magteloosheid uitwendig, uit vernietiging en korrupsie innerlik, na 'n magtige en imposante posisie uitwendig, en, innerlik, na 'n ekonomies gesonde, kultureel bloeiende, intellektueel en moreel hoogstaande nasionale gemeenskap te lei.

Ons wil die Ryk van Duitse verlange bou soos Geibel41 dit sing:

Een uitwendig, met 'n magtige swaard,
Vergader rondom 'n hoë vaandel,
Intern ryk en veelvuldig,
Elke stam op sy eie manier!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) was 'n Duitse digter en dramaturg wat verskeie patriotiese gedigte geskryf het wat aangeval is deur die kontemporêre liberale 'Jong Duitse' literêre kring rondom die Joodse skrywers, Heinrich Heine en Ludwig Borne, maar later deur die Nasionaal-Sosialiste ondersteun is.

Machine Translated by Google

3. Die Staatsstruktuur van die Nasionale Sosialistiese Staat

Die Nasionaal-Sosialistiese idee van die Duitse staat

Reeds in die hoofstuk oor die magspolitieke fondamente het ons daarop gewys dat elke afwyking van die Duitse heersers van hul suiwer Duitse take gepaard gegaan het met die mees rampspoedige gevolge vir die Duitse volk. As 'n mens die Duitse geskiedenis ondersoek, vind jy altyd die Duitse verlange na 'n geslote nasionale staat wat slegs in kort historiese periodes verwesenlik is, oor en oor het hierdie Duitse droom verdwyn, en oor en oor het Duitsland teruggesak in magteloosheid en disintegrasie. Daardeur staan daar uit die hele Duitse geskiedenis een les vas dat slegs die sluiting van die nasie binne 'n magtig geleide staat Duitsland in staat stel om die enorme gevare te weerstaan wat bloot uit sy ongunstige geopolitieke situasie ontstaan. Byna nêrens het Duitsland natuurlike grense nie, byna oral lê dit vry en onbeskermd teen vyandige aanvalle. Nóg die see wat Engeland omring, nóg die hoë berge wat Spanje en Italië van sy bure skei, gee Duitsland 'n natuurlike verdediging. Frankryk het slegs een oop kant teen ons, Rusland dieselfde. Slegs Duitsland lê in die middel tussen die ander nasies - as die hart - en as die slagveld van Europa. Op Duitse bodem het Spaanse, Franse, Engelse, Sweedse, Russiese en Mongoolse leërs geveg, op Duitse bodem is die verskriklike godsdiensoorloë van die Dertigjarige Oorlog gevoer, en omgekeerd het Duitsers in buitelandse diens vir buitelandse belange in al die lande gebloei. Moeder Germania het gebloei uit duisende wonde wat deur sy buitelandse leërs getref is en - wat in haar getref is deur die stryd van haar eie seuns. Eindeloos tragies is die Duitse geskiedenis, so tragies dat die Duitse verlange na 'n verenigde, geslote Duitse Ryk in sprokies opgeneem is, in die sagas van ou Barbarossa in die Kyffhäuser42. Deur eeue heen het die verwesenliking van die Duitse staatsidee gebly - 'n verlange en hoop van die beste mense van die nasie totdat 'n magtige smid in 1871 die Duitse eenheid gesmee het. Daar was nog baie te wense oor in die verwesenliking van die Groot Duitse staat wat alle Duitsers sou insluit wat in territoriale verbintenis met die moederland leef. Maar reeds hierdie gedeeltelike verwesenliking van die Duitse verlange het ons 'n hoë bloei van die Duitse geskiedenis besorg soos selde tevore.

Maar ons hoef nie met 'as' en 'maar' te rekening te hou nie, maar eerder moet ons uit die geskiedenis leer. Politiek is geskiedenis wat word, en as uit die "maak van geskiedenis" verlossing vir ons mense moet blom, dan moet ons staatsmanskap, ons nasionale politiek, met respek vir wat in die geskiedenis gebeur het, die foute van vroeër tye vermy en hulself aan die beste tradisie bind. Die man, die politikus sonder 'n geskiedenis wat dogmaties vanuit sy leunstoel geskiedenis maak, sal slegs rampspoed oor 'n volk kan bring soos ons dit in die laaste jare ervaar het van die nuwe Duitse Marxistiese regerings-skoumanne. So rampspoedig en skadelik is die volledige ineenstorting van die ou sosiale vorm, veral wanneer hierdie vernietiging identies is aan die krag van die Marxistiese beweging, so min kan die oue bewaar bly bloot omdat dit oud is.

Hier lê weereens die tragedie van die konserwatiewe gees, wat kreatief onvrugbaar en

42 Die Kyffhäuser-heuwelreeks tussen die state Thüringen en Sakse-Anhalt word beskou as die rusplek van die Heilige Romeinse Keiser, Friedrich Barbarossa (1122-1190), wat tydens die Derde Kruistog in die Saleph-rivier in Turkye verdrink het.

Machine Translated by Google

sonder verbeelding verwerp dit alles nuuts net omdat dit nuut is, en omdat dit hardnekkig vashou aan verouderde vorme wat lankal hul substansie verloor het. Mense en staat is nie mummies en konstruksies nie, maar lewende wesens; die klere wat een keer gesny is, pas nie vir ewig nie.
Slegs 'n paar redelik groot basiese eienskappe word deur die lot van nasies getrek, en 'n verwaarlosing van sulke basiese kennis het homself nog altyd bitterlik op die nasies gewreek. Vir ons Duitsers is die fundamentele historiese nasionale politieke leerstelling: "Wees verenig!"

Die woord "verenig"[43] beteken egter nie "eenheid"[44] nie, maar "in ooreenstemming wees"[45]. Slegs uit die ooreenstemming van die Duitse stamme oor die beginsels van eksterne en interne politiek kan daar as sy mooiste blom 'n intern vrye staat groei wat ekstern magtig is met internasionale gewig.

Vir die Duitse staat mag daar dus geen Europese of internasionale ekonomiese, kerklike of humanitêre motiewe wees nie, maar slegs uitsluitlik die welsyn van die hele Duitse nasie. Ek bedoel "motiewe" vir politieke optrede. Daarby loop natuurlik die invloede van 'n kerklike, ekonomiese en algemeen menslike karakter wat voldoende waardeer en oorweeg moet word. Maar die beginsel moet wees en bly dat die Duitse nasionale staat slegs Duitsers moet verteenwoordig, en dit in interne sowel as eksterne politiek.

Ons nasionale politieke doelwit is dus:

1. Die vestiging van 'n geslote nasionale staat wat alle Duitsers insluit.

2. Die kragtige verteenwoordiging van alle Duitse belange in die buiteland.

Die Nasionalistiese Idee

Die voorvereiste vir die ontwaking, of beter nog, vir die herontwaking van 'n sterk nasionale bewussyn is

die verwydering van alle Jode en nie-Duitsers uit alle verantwoordelike posisies in die openbare lewe.

Die vasberade verdedigingsstryd teen die inval van die Jode in byna alle velde van ons openbare lewe word met totale energie slegs deur Nasionaal-Sosialisme gevoer. Die stryd teen die Jodedom is die bewuste stryd vir die Duitse gees en vir Duitse vryheid.

Die invloed en effek van die Jode op hul gasheervolke kan glad nie vergelyk word met die magsverhoudings en die stryd van ander volke nie, maar slegs met die stryd om lewe en dood tussen 'n gesonde liggaam en die dodelike giftige kieme wat dit aangeval het. Wanneer 'n lewende organisme deur giftige basille aangeval word, is die vraag slegs: óf die gesonde krag van die liggaam sal meester word van die vreemde indringers – dan sny dit hulle uit – óf dit sal nie meer meester van hulle wees nie, dan sal dit sterf as gevolg van hulle. So ook, vir die gasheervolke van die Jode oral in die wêreld is daar slegs dit: óf sny die Jode uit die nasionale liggaam uit – óf sterf as gevolg van die Jood.

Juis die vergelyking met die menslike liggaam en die kieme wys ons baie grafies hoe skeef die gunsteling misleidende opinie is, dat die Jode hulself oral opgewerk het slegs vanweë hul groter doeltreffendheid en dit is hoogs verkeerd en onregverdig om hulle om daardie rede aan te val en te vervolg. 'n Mens kan nie bloot sê dat die cholera-basil eweneens soveel sterker en doeltreffender as die mens is en daarom die gesonde mens oorwin het nie – nee,

---

[43] 'eenig'

[44] 'Eenheid'

[45] 'Eenvoudigheid'

Machine Translated by Google

dit is 'n gif vir die mens. En, presies soos in hierdie stryd van die lewende organisme teen indringende gifstowwe, spesiale simptome van vergiftiging verskyn, gepaardgaande met koors, krampe, simptome van verlamming, ens., so word die stryd van die nasies wat deur die Jood aangeval word, uitgedruk in baie soortgelyke simptome van siekte – onrus en agitasie in die burgerlike en politieke lewe, kragtige stuiptrekkings in die nasionale liggaam, onrus, terreur, burgeroorlog afgewissel met baie tipiese verlammingsimptome, veral in die intellektuele dele van die nasies – in die regerings. Dan is daar net een vraag, of die nasionaal bewuste kringe wat die vyand erken, daarin slaag om die regerings te waarsku en in te lig of om die regering te vorm en die Jode self te neutraliseer – dan tree die genesing met sekerheid in; as dit nie daarin slaag nie, dan tree die nasionale dood ewe seker in. Daar is geen derde weg nie. 'n Tydelike isolasie – om by die mediese beeldspraak te bly – bring slegs skynbare remedies teweeg: vroeër of later breek die basille weer uit in die bloedvate van die liggaam, die einde van hierdie tweede stryd is dan dodelik vir die pasiënt.

Bepalend vir die finale sukses – soos in die lewe in die algemeen – is die wil tot mag. Sonder hierdie wil tot mag – sonder hierdie wil tot die instandhouding van die nasie word die nasie hulpeloos aan 'n ondergang oorgelewer. Wat nie letterlik ondergaan nie, word 'n slaaf, fellaheen, kneg en dienaar van die al-Joodse wêreldmag.

Dit is 'n lewensgevaarlike stryd. Baie bekwame soldate het vertrek – maar die meerderheid van ons nasionale kamerade slaap nog. Onderwys, oor en oor, onvermoeid, is die oplossing. Wat hierdie onderwys so besonder moeilik maak, is die onkuns en sagtheid van die Ariër juis in hierdie belangrike rasse-vrae.

Die sterk rassemengsel binne ons Duitse volk self het ongetwyfeld die duidelike en hoë rassebewussyn in te veel mense byna heeltemal begrawe, sodat slegs 'n onbepaalde gevoel van afkeer teen die rasse-vreemde Jode oorgebly het in plaas van 'n presiese kennis van rassewette. Die Jood van sy kant het sy rassewette al meer as tweeduisend jaar streng nagekom in die duidelike wete van die uitsonderlike belangrikheid van die handhawing van die suiwerheid van die bloed vir karakter en nasie46 .

Aan die ander kant kon hy die rasse-agitasie as verouderde onsin voorstel, wat, met betrekking tot die rassemengsel in Duitsland, ongelukkig vir hom met 'n sekere skyn van regverdiging moontlik was. In plaas daarvan dat die Joodse minagting vir rassewetenskap van die kant van die Duitsers met volkome vasberadenheid teengestaan word deur die eis: "Duitser, hou jou bloed suiwer!", was die Duitser selfs op hierdie gebied minderwaardig teenoor die psigagogiese kunste47 van die Jood. Die eeu van die Verligting met sy humanitêre ideale het wel vir die Jode emansipasie gebring van die kettings wat deur ons voorvaders in hul hoër wysheid gesmee is teen die besmetting van die Joodse gees van roof en woeker, maar vir onsself slegs verwarring en onsekerheid oor hierdie fundamentele vraag. Met die sin: "die Jode is ook mense" – 'n sin wat inderdaad nooit deur enigiemand betwis is en is nie – is die toegang van die Jode tot burgerlike gelyke regte toegestaan. Die nasionaal-rassige weerstand teen die Joodse vreemdelinge van 'n heeltemal ander intellektuele struktuur is daarmee gesus en die stryd teen die burgerlike emansipasie is daarmee van meet af aan verlam.

Van hierdie platform af het die verowering van ons hele ekonomiese en,
onlangs, die openbare lewe tot die huidige situasie van die onbeperkte heerskappy van die Jode.

46 Vgl. die Nasionaal-Sosialistiese Biblioteek se boekdele oor ras en die Jode!
47 Kunste van oorreding.

Machine Translated by Google

'n Hele reeks getuienisse van die Jode self toon dat hulle hulle as 'n staat binne 'n staat voel, dat hulle hulle nouer verbind voel aan hul rasse-kamerade in ander lande as aan hul gasheervolke.

Uit hierdie Joodse gevoel van noue samehorigheid tussen volke word direk gevare vir die inheemse volke op die gebied van die buitelandse politieke betrekkinge van nasies in oorlog en vrede voortgebring.

Aanvanklik was die aandag van die Jode egter gevestig op die eis vir ekonomiese voordele. Hier het hul onbeperkte nastrewing van wins, belemmer deur geen sosiale gevoelens vir hul gasheervolke nie, hulle weereens goed te staan gekom.

As die uitvinders en draers van die moderne kredietstelsel was dit gou 'n maklike saak vir hulle om die hele finansiële ekonomie van die state en, deur bank- en effektebeurse, ook van die private sektor vir die grootste deel onder hul invloed te bring.

Van hier af, dus na die skepping van hul finansiële posisie, het die Jodedom ook hul vingers na die intellektueel-kulturele produkte van die nasie uitgesteek; hier het hul bewegende gees, hul skerpsinnigheid, hul kritiese begrip – eienskappe wat dikwels as definitiewe voordele vir die ernstige, swaar, aardse Ariese gees kan voorkom – hulle te hulp gekom.

Maar in werklikheid was dit slegs die diefweringsinstink, hul gebrek aan gewete en gewetenloosheid – wat reeds in hul godsdienstige leerstellings aangekondig word. Vir die Jood, volgens die leerstellings van die Schulchan Aruch48, is die eiendom van die nie-Jood soos eiendom sonder 'n meester – daar sodat die Jood dit kan toeëien! Die Jood het al die middele van die bank- en effektebeurstegniek tot sy diens gestel. Anonimisering – die depersonalisering van ons ekonomie deur die effekteverhandelbare vorm van die publieke beperkte maatskappy – het tot 'n sekere mate kapitaal van werk geskei, die aandeelhouer weet in die seldsaamste gevalle iets van sy fabriek, hy het slegs die eensydige belang in die *winsgewendheid van sy geld.*
wanneer hy dit in die vorm van aandele belê het. Hierdie verskynsel moet hier genoem word, want met hierdie depersonalisering van ons ekonomie gaan ook die agteruitgang daarvan hand aan hand. Die entrepreneur en vervaardiger wat sy onderneming van nuuts af opgebou het, wat die vereistes van sy kliënte ken, wat nog die ou sake-eerbaarheid het en dit as sy plig beskou om 'n soliede, goeie, blywende produk te produseer wat ooreenstem met die werklike behoeftes van die ekonomie, hierdie werklik soliede entrepreneur is iets so fundamenteel anders as die moderne groot aandeelhouer wat, met die suiwer kapitalistiese besit van 'n groot aandelepakket, slegs een belang ken, om so hoog as moontlik 'n opbrengs te bewerkstellig. Of in die ondernemings goeie en goedkoop voorwerpe vervaardig word, of in die algemeen produktiewe waardes deur 'n aandelemaatskappy geskep word of, soos in die geval van die kredietmaatskappye (banke) in die algemeen, geen waardes geskep word nie, is 'n saak van uiterste onverskilligheid vir die kapitalis - die aandeelhouer. Dit het as verdere gevolg dat die produksie minder op die behoeftes gerig is, dat veel eerder slegs 'n skynbare behoefte deur enorme advertensies aangewakker hoef te word. Vroeër was dit in die erekode van die entrepreneurs heeltemal verbode om jou produkte te prys; iemand wat dit gedoen het, was 'n markroeper, en so 'n markroeperagtige prys van jou ware is deur die soliede sakeman as oneerlike mededinging beskou. Die Joodse handelaar het egter juis hierdie soort markroepende handelsbesighede met algehele aandrang bedryf, waarin sy *oorredingskuns* handig te pas gekom het. Vandag het Joodse reklame in die plek van die aanhoudende Joodse roeper verskyn.

---

48 Die Schulchan Aruch is die mees gesaghebbende kode van Joodse reg en is in 1563 in Noord-Palestina deur Yosef Karo saamgestel.

Machine Translated by Google

Op die gebied van die wetenskap het 'n soortgelyke ontwikkeling plaasgevind, veral op die gebied van ekonomiese wetenskap – die sogenaamde nasionale ekonomie. Geleidelik is die taak van die nasionale ekonomie nie meer gesien as die ondersoek na die nasionale ekonomiese legitimiteite en noodsaaklikhede en die afleiding van riglyne vir die ekonomiese leierskap uit die resultate van die ondersoeke nie, maar toenemend is slegs 'n beskrywing van die situasie uitgevoer sonder om te ondersoek of die ekonomiese verskynsels en vorme wat aangetref is, ook goed en geskik en van toepassing was op die werklike behoeftes van die nasionale ekonomie. Op hierdie manier het mense daarin geslaag, en slaag hulle vandag meer as ooit tevore, om die verskriklike skade aan die ekonomie en daarmee saam aan die nasionale gemeenskap aan te rig – wetenskaplik beskou – en om hierdie rede op 'n onveranderlike wyse. In hierdie veld kom veral die leerstelling van die staats- en private kredietdienstebedryf, en veral die leerstelling van rente, in. Ons het hierdie vraag op 'n ander plek in detail behandel, hier mag dit voldoende wees om te wys op die feit dat dit wat ons vandag nasionale ekonomie noem, basies slegs 'n private kapitalistiese instruksie tot persoonlike verryking is en 'n goed georganiseerde poging tot die regverdiging van die woekerkapitalistiese roof van die arbeidsmag van produktiewe nasies.

Dit is opmerklik dat daar onder die dosente van nasionale ekonomie 'n baie groot persentasie Jode.

Vir die leek is die inval van die Jode in die literêre en artistieke wêreld meer treffend. veld.

Iemand wat ons hedendaagse teater beskou, sal geskok wees oor die laagheid en sinisme wat daar versprei. Veral geld dit van die moderne verskynsel van die rolprentkuns. Die drama van wellustiges en harke regeer ons verhoë; met subversiewe en slim dialektiek word die goeie Duitser gepreek dat moraliteit en etiek, eer en pligsgetrouheid basies pure domheid is waarsonder 'n mens verder kan kom. Hierdie aanvalle op die publiek gaan gepaard met die Joodse teateragentskap-oorlas waarin die kennis van die artistiek-aangelegde geneig is om minder te beslis as die dankbaarheid teenoor die teater- en konsertagente van diegene wat 'n posisie soek.

Maar toe volg daar op 'n wye skaal die manipulasie van die openbare mening deur die dagpers. Byna al die groot koerante het geleidelik in Joodse besit oorgegaan.
Daarmee is die sirkel rondom die Duitse volk gesluit. By die ekonomiese heerskappy is die intellektuele heerskappy gevoeg. Alles wat nadelig was vir die Joodse belange, is so lank as moontlik van die publiek weerhou en stilgemaak; as idees of optredes hulself nietemin laat geld het, toe het die eintlike heksejag begin, eers deur die poging om sulke pogings belaglik te maak, en as selfs dit nie gehelp het nie, moes leuens en wanvoorstelling sowel as persoonlike vernedering opereer. Omkopery, dreigemente is probeer en uiteindelik het mens nie eens teruggedeins om die ongerieflike teenstander of vermaner ekonomies te ontgin, of selfs om hom dood te maak nie.

Hierdie laaste, mees vreesaanjaende wapen is oor die algemeen nie, of slegs selde, teen privaat persone gebruik nie, want selde het die reaksie van 'n ware vriend van die volk sonder 'n politieke of staatsposisie van mag 'n mate van doeltreffendheid bereik voordat hy reeds gebreek was deur die spervuur van leuens en laster in die openbare organe van die Jode.

In die partye is die ontevredenheid van die massas deur uiterste oordrywing aangevuur, en die klashaat teen die besittings en hul vermeende beskermers, die staatsgesag en die leër, is aangevuur. Selfs hier – soos oral in die geval van hierdie aanvalle op die nasionale staat – was dit Jode wat meestal geagiteer en aangehits het. Dit hoef net onthou te word dat Karl Marx, die stigter van die Marxistiese leerstelling van klassestryd, inderdaad 'n Jood was (Mardochai

Machine Translated by Google

was sy regte naam). Sy herout in Duitsland, Ferdinand Lassalle49, oorspronklik Feist Lasal, was eweneens 'n Jood.

In die oorlog en rewolusie is die Joodse vernietigingswerk teen die Duitse staat voltooi. Die prinse is weggedryf, die epaulette van die offisiere afgeskeur, die amptenare is deur honger onderdanig gemaak sodat hulle hul mannekrag – onontbeerlik selfs vir die sosialisties-hoogkapitalistiese staat van moderne Duitsland – beskikbaar kon stel. Op hierdie manier is die Duitse nasie ontwapen, ontman, van sy leiers beroof, onteien en geskend, gedemoraliseer en verswak, terwyl die Jode oral dwarsdeur die openbare lewe, in ekonomie en politiek, in kuns en teater, 'n onbetwisbare hegemonie vir hulself toegeëien het.

Die fondament van hul heerskappy is hul enorme rykdom.

Ten spyte van hul klein getal in verhouding tot hul gasheervolke, kon hulle alle belangrike poste van die openbare lewe in die hande van hul Joodse raskamerade of van Duitsers wat nou verwant is aan Jode, bring. Maar nietemin is 'n verwydering van die Jode uit die Duitse nasionale liggaam heeltemal moontlik – soveel te meer omdat die werklik lewensbelangrike produktiewe aktiwiteit in nywerheid en landbou, in die beroepe en administrasie, byna heeltemal vry van Jode is.

'n Verwydering van die Jode uit ons nasionale liggaam sou nie die landbouproduksie versteur nie – ek het nog geen Jood agter die ploeg om die voor gesien nie – en die fabrieke sou ook nie weens 'n gebrek aan werkers tot stilstand hoef te kom nie – die arbeidsmag sal inderdaad weet dat geen Jood steenkool in harde werk hys of by die smidswinkel staan nie – ons werkplekke van die smid en metaalwerker, skrynwerker en skoenmaker sou nie wees gelaat word nie – die huise sou geensins as ruïnes hoef te bly na die verdrywing van die Jode nie, die statistieke noem niks van Joodse messelaars en skrynwerkers, dakdekkers of glasmaak-werkers nie. Maar selfs nie in handel en nywerheid sou 'n stagnasie verskyn as die Jode nie meer daar was nie. Op die gebied van die vervoerstelsel het die staat tot dusver reeds op 'n voorbeeldige wyse na persoonlike en goedereverkeer omgesien en, in elk geval, wie het Jode as spoorwegkondukteurs of lokomotiefbestuurders gesien –

of as tramkondukteurs, of as waens of vervoerwerkers?

Maar selfs op die gebied van die tipiese geneigdheid van die Jood tot handel en finansies, het die militêre administratiewe poste voor die oorlog getoon dat hulle in staat was om 'n noukeurige bergings- en voorsieningsdiens te behartig, in die handel self is honderdduisende handelsklerke en Duitse sakemanne aktief wat die werklike aspekte en noodsaaklikhede van handel verstaan, en in die staatsbank en die posbank beskik ons oor instellings wat die basis kan vorm van 'n gesonde nasionale ekonomie bevry van die Joodse rowerekonomie.

As ons in hierdie redelik kort oorsig gesien het dat die Jode geensins 'n onvervangbare funksie in ons staats- en nasionale lewe verteenwoordig nie, maar dat hulle aan die ander kant hul oppergesag op die mees meedoënlose manier misbruik tot skade van hul gasheervolke, dan word as 'n voor die hand liggende en logiese gevolg die eis vir die uitsetting van die Jode uit ons nasie voortgebring.
Slegs iemand wat homself aan die Duitse nasionale gemeenskap verbind, kan 'n staatsburger wees .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) was 'n Duits-Joodse sosialis wat vertroud was met Marx, hoewel laasgenoemde hom as 'n opportunis beskou het vanweë sy bereidwilligheid om 'n kompromis met die konserwatiewe Bismarck aan te gaan. Marx het Lassalle dus nie ondersteun toe laasgenoemde 'n Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Algemene Duitse Werkersvereniging) gestig het nie.
Vereniging) in 1863 was hoofsaaklik daarop gemik om algemene direkte stemreg te verkry.

50 Hierdie bepaling was reeds ingesluit in die tweede deel van die Neurenberg-wette van 15 September 1935, 'Die Rykburgerskapswet', Art.2: '"n Burger van die Ryk is slegs die onderdaan wat van Duitse of verwante bloed is en wat deur sy gedrag toon dat hy beide begerig en geskik is om die Duitse volk en die Ryk getrou te dien." Die volledige skeiding van Jode van die Duitse samelewing is in die eerste deel van hierdie wette, 'Wette vir die beskerming van Duitse bloed en Duitse eer', bepaal.

Machine Translated by Google

Uit hierdie oorsig van die rassevraagstuk volg natuurlik en noodwendig ook die ander gevolge van die verbod op die immigrasie van oosterse Jode. Dit is 'n algehele gebrek aan begrip van die Joodse vraagstuk as 'n mens glo dat dit voldoende is om die oosterse Jode deur 'n verbod op immigrasie af te weer. Dit is absoluut noodsaaklik om die Jode wat vyandiggesind teenoor ons mense is wat onder ons gevestig is, gelyktydig onder 'n vreemdelingewet te plaas. Die oosterse Jode is natuurlik die groot reservoir waaruit die Jode hulself voortdurend aanvul. Die groot gevaar wat hierdie immigrasie op sigself insluit, is met alle duidelikheid onthul deur die ervarings van die afgelope jare. Binne 'n paar jaar kon hierdie oosterse Jode deur alle moontlike sakefoefies en floreringe in besit kom van enorme rykdom. Ons hofsale is vol bedrog wat deur sulke buitelandse elemente uitgeoefen word. Die staat het nie die minste belangstelling in die immigrasie van sulke mense wat hulself geensins produktief nuttig maak nie.

Hierdie posisie van die Nasionaal-Sosialistiese staat teenoor die oosterse Jode sluit nie uit dat selfs die lede van ander nasies wat parasiete op die nasionale liggaam is, kan uitgeskop word.

Die bespreking van hierdie vrae lei ons nou na die derde afdeling van die staatsbeleid van Nasionaal-Sosialisme: tot die burgerskapsreg.

Die Burgerskapsreg

Die burgerskapsreg moet verkry word. In hierdie beginsel verskil Nasionaal-Sosialisme aansienlik van die huidige geldende reg waarvolgens elke volwasse Duitser ouer as 20 jaar, van manlike en vroulike geslag, staatsburgerskapsregte kan uitoefen. Net so is hierdie moontlikheid vandag, volgens die Weimar-grondwet, oop vir die lede van die Joodse ras. Net so kan hierdie staatslidmaatskap deur enige buitelander verkry word met die nakoming van 'n paar oppervlakkige formaliteite.

Die Weimar-grondwet verstaan nie in die algemeen die konsep van staatsburger nie, maar praat in Art. 110 van lidmaatskap in 'n staat, en in Art. 109 van gelyke regte voor die wet vir alle staatslede van manlike en vroulike geslag. Die vaagheid van hierdie konsep sluit natuurlik die eis van morele en rassevoorwaardes vir die verkryging van die burgerskapreg uit. In teenstelling hiermee neem Art. 113 van die Ryk-grondwet die vreemdetaalsprekende "dele van die nasie" (!) onder sy spesiale beskerming; hulle "mag nie benadeel word in hul vrye tradisionele ontwikkeling nie, veral nie in die gebruik van hul moedertaal in die onderwys, sowel as in die interne administrasie en regspleging nie".

As mens met hierdie mees omvattende oorweging van buitelandse burgers die praktyk van ons Wet vir die Beskerming van die Republiek teen jou eie nasionale kamerade vergelyk, die verpligting om die sogenaamde oorlogsmisdadigers aan die vyand uit te lewer, met die sekerheid wat in Art. 112 gewaarborg word dat "geen Duitser van 'n buitelandse regering aan vervolging of straf uitgelewer mag word nie", en, as mens juis hierdie laasgenoemde artikel een keer vergelyk met die berugte oordele van die Franse teen Krupp51 en sy direkteure, is 'n verwysing na die feit dat die outeur van hierdie grondwet die Jood Preuss52 was, miskien voldoende om 'n definitiewe lig op al hierdie gebeure te werp.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) het die Friedrich Krupp AG van 1909 tot 1941 bestuur. In samewerking met die Reichswehr onder Hans von Seeckt (1866-1936) het Krupp die geheime herbewapening van Duitsland onderneem in stryd met die Verdrag van Versailles. In 1923, toe die Franse en Belge die Ruhr-streek beset het, het hulle Krupp ook beboet vir die hou van 'n
groot openbare begrafnis vir die dertien werkers van die Krupp-fabriek) in Essen wat deur die Franse tydens die besetting doodgeskiet is.

52 Hugo Preuß (1860-1925) was die Duits-Joodse Minister van Binnelandse Sake van die Weimar Republiek en was instrumenteel in die formulering van die Weimar-grondwet van 1919.

Machine Translated by Google

Nie "die gelukkiger toekoms van die Pole", soos Betthmann-Hollweg53 in een van sy ongelukkige parlementêre toesprake gesê het, en ook nie die verbetering van die Jode in Roemenië (volgens Kuhlmann)54 kan die leidende idee van 'n Duitse staat wees nie, maar slegs die welstand van die Duitse volk. Hierdie leidende tema word uitgedruk in die nasionale en ekonomiese program van die NSDAP (Die Program, bl.35) onder nr. 7: *"Die regte en belange van die Duitser gaan voor dié van die lede van vreemde nasies" en onder nr. 6: "Iemand wat nie 'n Duitser is nie, kan slegs as gas in Duitsland woon en staan onder die vreemdelingewet".*

Hiervolgens moet die staatsburgerskapreg verkry word. Dit kan ook deur onwaardigheid verloor word. Dit is 'n reg waarvan die Jode fundamenteel uitgesluit is, waarvan ook lede van ander nasies uitgesluit kan word.

Die interne voorwaarde vir die aansoeker om Duitse staatsburgerskap is die belofte aan die Duitse kultuur en gemeenskap. Iemand wat homself nie op hierdie manier aan die Duitse nasie verbind nie, iemand wat homself as 'n vyand van die Duitse staat verklaar, iemand wat hom nouer verbind voel aan lede van ander nasies as aan sy volk, kan geen Duitse staatsburgerskapregte ontvang nie, want hy wil inderdaad niks met die Duitse gemeenskap te doen hê nie.

Dit lyk inderdaad na waansin wanneer mense wat in die openbaar verklaar dat hulle geen vaderland genaamd Duitsland ken nie, soos Crispien55 en ander gedoen het, steeds wil adviseer oor die lot van hierdie land, terwyl hulle as verteenwoordigers van die volk, as afgevaardigdes, daarop aanspraak maak om steeds spesiale voorregte te geniet en terwyl hulle steeds die beskerming van besonder streng wette (die beskerming van die republiek) geniet ingeval hulle van hierdie parlement tot regeringsposisies bevorder word.

Die Nasionaal-Sosialistiese Duitse staat sal juis van sulke manne die strengste afrekening eis en die lede van die rewolusionêre regerings en parlemente sal terugwerkend verantwoordelikheid moet neem vir hul dade of versuim. Die wette wat ontwikkel moet word op die verantwoordelikheid van alle persone wat in die openbare lewe staan, sal dus met terugwerkende magte toegerus moet wees.

Hier gaan dit nie, soos in die geval van die fout van die Duitse rewolusie, om die stryd om lone van die honger "proletariërs" teen die versadigde en onversadigbare kapitaliste nie, dus nie om die misleiding van die gesonde en korrekte gevoelens van die werkende volk deur die idee van klassestryd nie, maar hier gaan dit om die morele eis dat die onverantwoordelikheid van die huidige begunstigdes van die huidige parlementêre en regeringstelsel tot 'n einde moet kom, en dat diegene wat hulself op 'n oormatige wyse verryk het op die nood van die volk of diegene wat die masjinasies van ander kringe aangemoedig het, tot die verdiende straf gebring sal word.

Die slagspreuk: "Die klein skurke word gehang; die grotes word vrygelaat" moet nie as reg bewys word nie. Die Nasionaal-Sosialistiese staat sal, inteendeel, in die geval van die bepaling van die straf, die feit dat die klein skurke verlei word as 'n baie versagtende een in ag neem en, aan die ander kant, die groot misdadigers teen die Duitse volk met die algehele strengheid van die wet voor die gereg bring.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) het van 1909 tot 1917 as Duitse kanselier gedien. Gedurende die oorlog, Dit het gelyk of Betthman-Hollweg meer gematigde beleide voorgestaan het as dié wat deur die militêre leiers bepleit is.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) was van Augustus 1917 tot Duitsland se Minister van Buitelandse Sake Julie 1918. In Mei 1918 het hy die Vrede van Boekarest met Roemenië onderhandel.

55 Arthur Crispien (1875-1946) is in 1920 as Sosiaal-Demokratiese parlementslid verkies en het in 1922 medevoorsitter van die Sozialdemokratische Partei (SPD) geword.

Machine Translated by Google

Die purgeerwerk van hierdie staatshof kan nou geensins stop by diegene wat eerste met die rewolusie aan bewind gekom het nie. Dit sal ook diegene onder die Keiserlike regering moet teiken wat deur hul nalatigheid hierdie Duitse ondergang moontlik gemaak het. Die hoofverantwoordelike – Bethmann-Hollweg – is inderdaad van sy aardse regters weggeneem, dieselfde geld vir die volgende mees skuldige – Erzberger56, wat, as die vader van die ellendige parlementêre rewolusie van Julie 1917, die sinkende wil-om-te-wen van die vyande weer eens laat opvlam het. Selfs Eisner57
en Rathenau is verwyder van die toneel van hul nasie-vernietigende aktiwiteit, weliswaar op 'n onwettige manier, maar volgens die ysterwette van die geskiedenis. Maar baie van diegene leef steeds wat, deur die organisering van die ammunisie-aanval in Januarie 1918, 'n dolk in die rug van die vegtende leër gesteek het, en diegene leef steeds wat deur spraak en skryf die wil om te wen verbreek het, diegene leef steeds wat 'vrede sonder wenners en verloorders' verkondig het, diegene leef steeds en aanvaar dit as reg wat die nood van die mense in oorlog en rewolusie misbruik het vir hul eie oormatige verryking.

Sekerlik, so 'n nasionale politieke eis sal vrees en afgryse saai, en tienduisende sal vir hul lewens vrees omdat hulle nie van suiwer hart is nie. Maar vir Nasionaal-Sosialisme staan en val met hierdie eis vir sosiale geregtigheid die vraag van die lot van die Duitse volk, of die Duitse volk sy weg na 'n edele nasie kan vind, of of dit 'n ellendige lewe in agteruitgang en korrupsie as 'n fellaheen-nasie sal uitleef. Vir die Nasionaal-Sosialistiese beweging word sy bestaansrede ook deur hierdie vraag bepaal.

Die staatsburgerskapsreg is gevolglik nie iets wat in die wieg van almal wat in Duitsland gebore is, geplaas sal word nie; veel eerder sluit hierdie staatsburgerskapsreg op sigself ook die hoogste morele verpligtinge teenoor die staat en nasie in. Die nakoming van hierdie verantwoordelikheid teenoor die staat en nasie moet egter ook beskerm word deur die moontlikheid dat hierdie reg weer verlore kan gaan in geval van onwaardigheid.

Aan die ander kant sal die verkryging van die staatsburgerskapreg nie 'n daad van genade wees nie, maar 'n eis wat elke vlytige Duitser kan instel wat homself waardig bewys aan die Duitse gemeenskap en wat homself aan die Duitse rasse- en historiese gemeenskap verbind.
Iemand wat sy leër- en werkverpligting nagekom het, iemand wat as 'n eerbare werker in sy beroep aktief is, het 'n aanspraak op die verkryging van die staatsburgerskapreg.

Maar met hierdie staatsburgerskapsreg is ook die verpligting gebonde om in al jou werk die siening van die groter geheel nie te vergeet nie en ook om altyd bewus te wees in jou ekonomiese aktiwiteit van die feit dat jy jou werk in die geheel moet inpas, dit wil sê, selfs met volle vryheid op bepaalde gebiede, moet die aktiwiteit van die Duitse staatsburger nie teen die welsyn van die geheel gerig wees nie.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) was 'n lid van die Deutsche Zentrumspartei (Katolieke Sentrumparty) wat as Betthman-Hollweg se regterhand beskou is. Tydens die oorlog, in die middel van 1917, het hy 'n onderhandelde einde aan die oorlog aangemoedig en vertroue in die Duitse weermag ondermyn. Erzberger het die wapenstilstand onderteken wat die Eerste Wêreldoorlog beëindig het en, as Minister van Finansies in die Weimar Republiek, het hy die Verdrag van Versailles onderskryf. Hy is in 1921 vermoor deur ultra-nasionale lede van die 'Organisasiekonsul' wat deur die Freikorps-bevelvoerder, Hermann Ehrhardt (1881-1971), gestig is.

57 Kurt Eisner (1867-1919) was 'n Duits-Joodse sosialis wat die rewolusie georganiseer het wat die Wittelsbach-staat omvergewerp het. dinastie van Beiere in November 1918. Hy het die republikeinse premier van Beiere geword en by die Bernse Konferensie van Sosialiste het hy die gematigde sosialiste aangeval omdat hulle nie Duitsland se skuld in die veroorsaaking van die Eerste Wêreldoorlog erken het nie. Hy is in Februarie 1919 deur die nasionalistiese Graaf Arco von Valley vermoor.

Machine Translated by Google

Nasionale Ekonomie

Die taak van die nasionale ekonomie is die vervulling van vraag en nie die bereiking van 'n so hoë moontlike rente-opbrengs op leningskapitaal nie.

'n Mens sou dink dat hierdie beginsel vir elke ekonomie as vanselfsprekend aanvaar word, en tog verskil die Nasionaal-Sosialistiese ekonomie juis in hierdie leidende beginsel van die huidige belangkapitalistiese ekonomie. Dit is nie so maklik vir die argelose sin van die produktiewe mens om 'n nasionale ekonomie voor te stel wat nie die vervulling van vraag dien nie; en tog moet dit nou duidelik gemaak word dat vir die huidige meesters van die ekonomie – die bank- en effektebeurskapitaal – die vervulling van vraag basies van baie min belang is. Internasionale kapitaal het 'n belang.
daarin slegs vir sover hierdie vervulling van vraag op 'n woekerkapitalistiese wyse uitgebuit kan word.

Ons het hier in werklikheid te doen met twee fundamenteel verskillende houdings teenoor die ekonomie. Die enigste dringende vraag aan die hele ekonomie van die kant van die hele bevolking is natuurlik die bevrediging van die behoefte aan voedsel, dan die vervulling van die vraag na behuising en klere, en eers dan word al die ander daaglikse benodigdhede tot die hoër kuns en kulturele plesiere in 'n verskeidenheid gerangskik. Tussenin kom die ondersteunende dienste, die hele vervoerstelsel en wat ook al daarmee verband hou, handel en die finansiële stelsel. Die produksie van goedere het in 'n gesonde ekonomie die waardige doel om die behoefte op die beste moontlike manier te dek deur 'n betaling wat die produksiekoste dek en 'n ooreenstemmende werkinkomste vir die entrepreneur en 'n geskikte winsaandeel insluit waaruit beide onvermydelike verliese en verbeterings en opknappings in die onderneming gedek kan word.

Die aandag van die regverdige entrepreneur is nie gerig op die bereiking van buitensporige wins in individuele gevalle nie, selfs wanneer gelukkige toevalle dit moontlik sou maak. Die regverdige entrepreneur is ten volle bewus van sy nasionale ekonomiese take, om produksie so te vestig dat die behoefte met die minste koste vir die gebruiker gedek kan word, dat die onderneming terselfdertyd groei en floreer, dat die produksiekoste al hoe kleiner word sonder dat die lone verminder word.

Miskien die mees insiggewende voorbeeld van so 'n ware manier van entrepreneuriese denke is Ernst Abbe58, die medestigter en direkteur van die Zeiss-fabrieke in Jena. Hierdie man het hierdie nasionale ekonomiese taak van die entrepreneur tot 'n hoë mate van perfeksie verstaan en daarna gestreef om dit na die beste van sy vermoë te verwesenlik.

Maar in hierdie opsig het ons ook, oor die algemeen, geen rede om spesiale klagtes oor ons entrepreneurs voor die oorlog in te dien nie. Manne soos Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64, ens. het vir hulself selfs sosiaal 'n ereplek in die geskiedenis van die Duitse nywerheid verseker. Hulle is almal nie deur eensydige winsnastrewing regeer nie,

---

58 Ernst Abbe (1840-1905) was 'n fisikus en entrepreneur wat deur Carl Zeiss, die stigter van die Jena-fabriek, aangestel is. maatskappy, Carl Zeiss AG wat optiese instrumente en stelsels vervaardig het. Abbe het mede-eienaar van die firma geword.

59 Alfred Krupp (1812-1887) was die seun van Friedrich Krupp (1787-1826), wat die Krupp Cast Steel Company in 1811 gestig het. Gedurende Alfred Krupp se direkteurskap het die maatskappy die toonaangewende wapenvervaardigingsmaatskappy van die era geword.

60 Mannesmann is in 1890 gestig en het oorspronklik naatlose staalpype vervaardig.

61 Werner Siemens (1816-1892) was 'n uitvinder en stigter van die Telegraphen-Bauanstalt maatskappy in 1847. Vandag Siemens AG is een van die grootste elektrotegnologiese maatskappye ter wêreld.

62 August Thyssen (1842-1926) het die Thyssen-Foussol-ysterwerke in 1867 gestig en ander swaar nywerheidsmaatskappye verkry wat in 1926 saamgesmelt is in die Vereinigte Stahlwerke, die grootste myn- en staalkartel ter wêreld voor die Tweede Wêreldoorlog.

63 Borsig was 'n lokomotiefmaatskappy wat in 1837 deur August Borsig (1804-1854) gestig is.

64 Krauss-Maffei is 'n masjienvervaardigingsmaatskappy wat in 1838 gestig is.

Machine Translated by Google

hulle het almal eenvoudig en beskeie vir hulself gebly, slegs die voorspoed van hul werke was hul leidende oriënt.

Inderdaad, die onvermoeide produktiewe en vindingryke krag van die Duitse nywerheid het daartoe gelei dat nie net die reuse bevolkingsgroei werk en brood gevind het nie, maar dat, ten spyte van stygende lone, ten spyte van 'n omvattende verbetering van die lewenstandaard van alle dele van die bevolking, die belangrikste produkte goedkoper gemaak kon word danksy steeds nuwe verbeterings en uitvindings. Die Duitse handarbeider moet nooit vergeet dat hy dit aan die breinwerkers verskuldig is nie.

En nog iets moet hier weer met alle nadruk beklemtoon word: dat die fondament en voorwaarde vir hierdie hoë opbloei van die Duitse ekonomie die kragtig geleide Bismarck-ryk was. Hierdie twee faktore, die verenigde en dus kragtige politieke situasie van die Duitse Ryk en die ongekende ywer van die Duitse entrepreneurs en werkers, het dit moontlik gemaak dat 'n omvattende verhoging van die lewenstandaard van die hele bevolking geregistreer is, dat die reuse-bevolkingsaanwas van Duitsland gevoed, geklee en gehuisves kon word en dat die emigrasie uit Duitsland tot onbeduidende getalle gedaal het.

Die syfers van die Duitse migrasie in die dekades na 1870 het slegs die gesonde surplus van die Duitse entrepreneurs- en handelsgees ingesluit wat as die pioniers van Duitse vlytigheid en Duitse prestasie die wêreld ingestroom het.

Vir die grootste deel het die hele nasionale ekonomie van die Duitse Ryk reg laat geskied aan die fundamentele eise wat ons ook aan 'n gesonde nasionale ekonomie stel.

Die vraag is ruim gedek. Nietemin het daar selfs destyds diep voorgekom
skade in ons ekonomie wat op uiteenlopende maniere tot uiting gekom het.

1. *Ons staatsfinansies* het in al hoe groter skuld verval in dieselfde tyd waarin die Duitse volk al hoe ryker en magtiger geword het, waarin die produkte van Duitse industriële en handelsdoeltreffendheid die afsetmarkte van die wêreld verower het, in 'n tyd waarin ons interne ekonomie van sukses tot sukses gestap het en die mediese en lewensomstandighede van jaar tot jaar beter geword het.

Nou, dit is natuurlik nie 'n goeie teken as die skuld al hoe groter word nie. So 'n verskynsel dui altyd daarop dat iets nie in orde is nie. Want dit moet inderdaad as heeltemal absurd en onsinnig beskou word as 'n staat wie se burgers toenemende welvaart geniet, hom nie terselfdertyd in 'n toestand van gesonde en florerende staatsfinansies bevind nie. Dit moet soveel meer verbasend wees as buitengewoon groot inkomste uit hul spoorweë, pos- en mynbouwerke, sowel as uit die staatsbosse, ens., na die Duitse Ryk en die federale state gevloei het, heeltemal afgesien van die feit dat die Ryk en die federale state, kragtens hul finansiële soewereiniteit, die aansienlike belastingvermoë van hul burgers kon opeis.

2. 'n Verdere diepgewortelde ekonomiese skade was die toenemende skuld van ons landbou- en stedelike eiendom. Die beweging van grondhervorming wat daarteen toegepas is, het 'n baie belangrike deel van die hele probleem korrek erken sonder om ongelukkig volledige doeltreffendheid te bereik.

3. Die feit van die inflasie van ons bedryf deur krediet van alle soorte moes ook skerpsiende waarnemers met angs vervul het. Sekerlik, in tye van toenemende voorspoed neem die kommersiële en industriële ondernemings die aanvaarding van buitelandse geld en die renteverpligting wat daarmee gepaardgaan ligtelik op, want die sterk verhoogde werk- en inkomstemoontlikheid laat inderdaad die dra van hierdie laste toe.

Machine Translated by Google

Maar wee as ekonomiese krisisse intree! Dan toon die gebruik van rentegebonde krediet homself in sy hele ekonomiese verdoemenis.

Die vorm van aandelemaatskappy wat in hierdie jare ontstaan het met die werklike losmaking van kapitaal van die daaraan gebonde werk, dit wil sê die skeiding van suiwer kapitalistiese belange in die winsgewendheid van geld, aan die kant van die skuldeisers, van die gesonde samewerking van die individuele entrepreneur en van die algehele identifisering van sy bestaan met sy onderneming, het eweneens die saad van diepgaande ekonomiese skade gesaai.

4. Die groeiende magsposisie van die geldmakelaarsinstitute, die banke, moes die agbare vriend van die nasie met angs vervul het. Van dienaars van die ekonomie het die banke die onbeperkte meesters van die hele nasionale ekonomie geword. Op 'n noemenswaardige en betekenisvolle wyse het hierdie groeiende magsposisie van die banke geensins gepaard gegaan met 'n gelyktydige voorspoed van ons nasionale ekonomie nie, maar inteendeel, hoe betreurenswaardiger ons ekonomie geword het, hoe meer het die banke hulself verheerlik.

Ons wil nie hier verder op hierdie ontwikkeling ingaan nie, daar sal baie daaroor te sê wees in die bespreking van die suiwer finansiële- en monetêre ekonomie. Die melding van die viervoudige wortel van die groot nasionale ekonomiese skade deur die finansiële en kredietstelsel was van groot belang omdat juis hierdie aspek van die hele ekonomie die teenoorgestelde van 'n ware nasionale ekonomie geword het, naamlik 'n eensydige rower-ekonomie van die finansiële magte.

Iemand op wie die beeld van 'n liggaam wat met parasiete geteister is, hom nie spontaan opdring nie, moet baie geïnteresseerd wees in die behoud van die huidige situasie of afhanklik wees van die begunstigdes van hierdie uitbuitende ekonomie. Ongelukkig is laasgenoemde die geval onder 'n baie groot aantal mans. Daarom ontstaan die interne weerstand teen hierdie moderne ekonomiese rowerbaronstelsel nie op 'n ooreenstemmende wyse nie.

Dit is veral erg dat selfs die wetenskap, en inderdaad veral die wetenskap, wat pligsgetrou met hierdie dinge moet handel, steeds, met 'n paar uitsonderings (Othmar Spann65), binne die betowering van die huidige belangekapitalistiese ekonomie verkeer en daarvan afhanklik is. Die hedendaagse nasionale ekonomie is nie 'n leier na die waarheid en na die korrekte kennis nie, maar het die woordvoerder van nasionale ekonomiese kriminaliteit geword.

Alle groot waarhede en wysheid kan deur elke eenvoudige mens in hul essensiële aspekte verstaan en oordink word. Nie te verwar hiermee nie, is die feit dat dit natuurlik nie so eenvoudig is om tot sulke fundamentele kennis te kom nie. Die kennis self, die intuïsie, is weliswaar soos 'n helder lig wat in die siel skyn wat ewig dors na kennis. Moeilik is egter die daaropvolgende werk van die begrip wat kragtig baksteen op baksteen moet opstapel om met die mees noukeurige seleksie van materiale die hele denkstruktuur op te bou sodat die voltooide werk vir almal vanselfsprekend voorkom.

In sulke gevalle is daar dan geen beter lof as wanneer 'n mens af en toe self tot sulke gedagtes kom nie. So het ek ontvang, terwyl ek aan hierdie werk gewerk het (somer 1923), 'n

65 Othmar Spann (1878-1950) was 'n Oostenrykse anti-sosialistiese ekonoom en sosioloog wat beïnvloed is deur die ekonomiese teorieë van Adam Muller (1779-1829) – wat Adam Smith se materialistiese liberale ekonomie teengestaan het. Hy was professor aan die Universiteit van Wene van 1919 tot 1938, toe hy deur die Nasionaal-Sosialiste van sy professoraat verbied is na d Anschluss (anneksasie) van Oostenryk. Alhoewel Spann gesimpatiseer het met die nasionalistiese oriëntasie van die NSDAP, is sy sienings van 'n korporatistiese staat nie ten volle deur die Nasionaal-Sosialiste ondersteun nie.

Machine Translated by Google

uitstekende werk van 'n nou ou man, die Oostenrykse ingenieur W. Schober66, waarin die hele rampspoedige ontwikkeling van die Oostenrykse finansiële en kredietsituasie reeds 30 jaar gelede met ongekende duidelikheid voorspel is.

Schober het daarop gewys dat slegs 'n algehele afwyking van die fundamenteel valse nasionale ekonomiese leerstellings die rampspoedige ontwikkeling van die nasionale ekonomie kon stop – ongelukkig sonder die minste sukses.

Die hoofrede het destyds gelê in die feit dat Schober se vriende, van die Christelik-Sosialistiese Party, na 'n aanvanklike entoesiastiese instemming, van hom afgewyk het met lui verskonings: "Die tyd is nog nie ryp nie", maar in werklikheid, omdat dit nie die Christelike hoë finansies gepas het nie.

Die bank het lankal opgehou om die vertroude tussenganger tussen spaarkapitaal en die eise van die ekonomie en die werkkapitaal te wees. Vandag het die groot banke hul direkteure en afgevaardigdes in alle aandelemaatskappye. Niks kan plaasvind sonder dat die bank daarvan weet nie. En watter belang het die bank nou in die ekonomie? Dit het 'n uitsluitlike belang daarin dat die kapitaal so 'n hoë wins as moontlik lewer; op watter manier is dit heeltemal onverskillig teenoor dit. Dit sien nie sy taak in die bevrugting van die ekonomie deur die lening van geld teen die goedkoopste koerse juis wanneer die nasionale ekonomie deur krisisse van die ergste aard bedreig word nie – dit sou egter sy hoogste taak wees –; die groot banke is veel eerder geneig om juis op daardie tydstip met kredietpakkette en kredietkennisgewings te verskyn wanneer die vervaardigingsbedryf die dringendste 'n vooruitstrewende krediet vir sy werk nodig het.

'n Mens kan verder die volgende oorweeg: Watter behoefte dek die banke? – 'n Mens sal sê: die behoefte aan geld. Natuurlik. Maar hoe en onder watter omstandighede? Die bakker, die skoenmaker, die fabriekseienaar, die sakeman, dek inderdaad die werklike behoefte aan voedsel, klere, ens., en hulle ontvang daarvoor die ekwivalente waarde, die prys, in geld of deur 'n oordrag van geld. Daarmee word die behoefte gedek, en die fabriekseienaar, ens. het weer werkkapitaal vir aankope, betaling van lone en verdere vervaardiging. Hier sien ons 'n ekonomiese sirkel voltooi. Die produsent dek die behoefte van die gebruiker, die geld vervul sy behoorlike taak as tussenganger van 'n ruilbedryf en bemes opnuut die ekonomie in die hande van die produsent.

Dit is heeltemal anders in die geval van die geldleningsbedryf. Eerstens bestaan daar geen verpligting vir enige bank om sy goedere – geld – weg te gee soos so 'n verpligting byvoorbeeld vir elke handelaar bestaan nie. Dit kan dus verseker dat dit slegs geld gee aan diegene wat gunstig teenoor dit is. Verder eis die bank, in die grootste aantal gevalle, sekuriteite wat die waarde van die lening ver oorskry, dit eis verder 'n skuldsertifikaat waarvolgens die skuldenaar homself moet verbind tot die terugbetaling van die skuld met alles wat hy het en sal verdien. Met ander woorde, teen die uitbetaling van geld trek die bank bates in sy magsdomein wat ver groter is as die geleende bedrag; dit laat ook 'n skuldsertifikaat uitreik wat die werkinkomste van die skuldenaar aan sy greep blootstel. Maar dit is nie genoeg nie: vir hierdie dubbeld, en baie keer, versekerde lening van geld, laat die bank homself nog meer betaal in die vorm van rente wat enorme oortyd word. Ons het dus hier te doen met 'n prosedure wat, ekonomies beskou, glad nie 'n produktiewe prestasie is nie, die terugbetaling – pand, skuldsertifikaat – word onmiddellik gegee, en boonop moet die skuldenaar instem tot 'n ander voortgesette betaling wat oor 'n paar jaar die waarde van die ontvangde geld oorskry, sonder dat die pandgewer...

66 Wenzel Schober (1846-1928) was 'n Oostenrykse spoorwegingenieur wat – soos die Weense professor Josef Schlesinger (1830-1901) – in sy ekonomiese geskrifte die afhanklikheid van Joodse internasionale finansies as die hoofrede vir die ekonomiese probleme van Oostenryk geïdentifiseer het. Sy belangrikste werke het ingesluit Die Noth und ihre Ursachen, 3 dele, Wene, 1880-82, en Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

vry word of die skuld word opgelos. So 'n finansiële besigheid is natuurlik nasionaal ekonomies 'n absurditeit, dit is onvervalste woeker.

Die ware sin van krediet, van die geloof in die groter ekonomiese doeltreffendheid van 'n ander, is inderdaad dat die eienaar van gespaarde geld nie sien dat hy in 'n posisie is om sy geld self op 'n winsgewende manier te gebruik nie, hy wend hom dus tot iemand aan wie hy kan vertrou dat hy hierdie geld kan toevertrou en wat hom die waarborg bied dat hy sy spaargeld op versoek weer ten volle en onverminderd aan hom sal terugbesorg. Indien die lening die skuldenaar in sy ekonomiese werkvermoë versterk sodat hy aansienlik groter winste kan maak, kan 'n mens dit as 'n daad van billikheid of dankbaarheid beskou as die skuldenaar die skuldeiser, benewens die terugbetaling van die geld, ook 'n sekere deel van sy winste gee. *Hierdie opvatting van private monetêre en kredietekonomie regeer die hele Middeleeue, dit het die kern van die Kerk se rente-leer gevorm. Die eis van rente is as woeker beskou.* Vandag het die rente wat deur die Kerk as woeker beoordeel is, inderdaad aksiomaties van ons hele ekonomie geword – die nasionale ekonomiese sin van krediet het 'n nasionale ekonomiese onsin geword. Om seker te wees, vir die welgestelde man is so 'n leerstelling die bron van blywende moeitelose verryking. Nie eintlik omdat goud – soos dit graag wil voorkom – werklik 'n mag is wat geld uit homself voortbring nie, 'n bomenslike verskynsel wat, bevry van die aardse wette van verganklikheid, alles onverganklik en vir ewig onder sy betowering dwing nie, maar omdat dit in die moderne finansiële en internasionale ekonomie bloot as 'n wet gevoel word dat elke soort finansiële besitting op sigself 'n aanspraak op rente dra, tot 'n sekere mate inherent aan geld, word hierdie mees monsteragtige omkering van die verhouding tussen werk en geld as 'n wet aanvaar, as iets wat nie aangeraak kan word nie, as iets waarvoor die wetenskap wat daarmee handel, 'n groot aantal regverdigende redes moet lewer.

Slegs op hierdie manier was dit moontlik om die hele nasionale ekonomie van sy enigste en natuurlike taak om die behoefte te dek en daarmee werk en voedsel vir almal te skep, af te lei en dit hoofsaaklik as 'n instrument vir die persoonlike verryking van die eienaars van bank- en effektebeurskapitaal te misbruik.

Dit is nou 'n gunstelingtruuk van die politieke stryd teen ons beweging dat hierdie teenkanting van ons teen die *hoë kapitalistiese uitbuiting* van ons nasionale ekonomie en ons stryd vir 'n nasionale ekonomie wat aan die eise van sosiale geregtigheid voldoen, uitgebeeld word as 'n teenkanting tussen eiendom en ander vorme van besit, dat ons eis "Openbare belang voor eiebelang" as Kommunisties veroordeel word. Hierteenoor moet ons voortdurend wys op Art. 8 van die nasionale en ekonomiese program (Die Program, bl. 35):

"Nasionaal-Sosialisme erken fundamenteel private eiendom en plaas dit onder regeringsbeskerming".

Dit sal egter die taak van die wetgewing wees om die grense te trek met betrekking tot die die opgaar van oormatige rykdom in die hande van individue ten koste van die geheel.

Positief en vir die ekonomie self ontstaan daar, as 'n eis vir die hele ekonomie en sy take in die gees van Nasionaal-Sosialisme, eis nr. 10 van die "Nasionale en Ekonomiese Program": *Alle Duitsers vorm 'n werkgemeenskap vir die bevordering van die gemeenskaplike welsyn en kultuur van die Duitse volk.*

Hieruit word weer die morele eis afgelei dat *elke Duitser intellektueel en fisies volgens sy krag moet werk, maar dat hierdie werk van hom in die geheel opgeneem moet word.*

Ek beklemtoon dat dit 'n morele eis is. Dit gaan dus nie oor die vestiging van 'n dwang om te werk soos in Sowjet-Rusland ingestel is. Iets heeltemal anders is die

Machine Translated by Google

die instelling wat deur ons geëis is van 'n jaar verpligte werk vir elke Duitser voor die verkryging van volle staatsburgerskapregte.

Dit is weer heeltemal anders dat ons hoofdoel juis daarop gemik is om 'n sorgvrye oudag te verseker vir alle nasionale kamerade wat in hul jeug- en volwasse jare ywerig gewerk het.
Juis in die geval van 'n nasionale ekonomie wat nie voortdurend onder die bloedvergieting van 'n rente- en tolverpligting tot leenkapitaal staan nie, sal, en moet en kan, dit maklik bereik word dat dit groot surplusse weggee op so 'n manier dat aan alle nasionale kamerade 'n geskikte en voldoende ouderdomspensioen – soortgelyk aan die aftreegeld van amptenare – verseker word by die bereiking van 'n sekere ouderdom of in die geval van 'n werksongeskiktheid wat voortydig ontstaan het.

Ek bring hierdie sosiaal-politieke eis hier in omdat die vervulling van hierdie taak behoort aan die prestasies van die hele nasionale ekonomie, omdat dit die punt is wat nie net in staat is om voortdurend vir die werker in die breedste sin van die woord te sê: Jy moet werk! nie, maar omdat dit agter die werksdwang iets vertroostends en versoenends vestig - die vooruitsig van 'n versekerde ouderdom vir elkeen wat sy hele lewe lank sy plig nagekom het.

Binne die bestek van die fundamentele erkenning van privaateiendom as die fondament van ons ekonomie behoort natuurlik ook die feit dat elke Duitser beskerm word in sy vrye moontlikheid om 'n bestaan te maak en in die vrye beskikking oor sy werkinkomste en sy verworwe rykdom (nr. 11 van die "Nasionale en Ekonomiese Program"). Beperking van hierdie basiese reg is slegs deur die wet toelaatbaar, waarvolgens die riglyn gevolg moet word dat slegs sulke werk as werk beskou word wat nie teen die belange van die gemeenskap gerig is nie. Kettinghandel en winsbejag veroorsaak ongetwyfeld ook baie werk; eweneens sal 'n inbreker dikwels meer sweetdruppels in sy "werk" stort as die messelaar in die bou van 'n huis, maar sulke "werk" is inderdaad slegs gerig op eensydige persoonlike verryking ten koste en skade van ander. Sulke "werk" is dus oor die algemeen skadelik en moet dus met alle erns gestraf word.

So 'n uitdruklike bepaling is geensins oorbodig nie, want uit die praktyk van die reg blyk alte dikwels, en tot 'n skrikwekkende mate, hoeveel dinge daar as eerlike werk bestempel word. Daar is ook 'n hele reeks aktiwiteite wat baie naby aan die grenslyn is, waar dit moeilik is om te sê dat hierdie werk steeds "met die geheel" harmoniseer.

In elk geval moet wetlike instrumente geskep word sodat al hierdie aktiwiteite of ondernemings wat op 'n fisiese of intellektuele wyse teen die nasionale gesondheid gerig is, onderdruk kan word. Dieselfde geld vir die uitbuiting van die nood van die bevolking deur middel van winsbejag en woeker.

Vir sulke ongediertes wat vyandig teenoor die nasie is, eis ons die doodstraf. Finansieel Straf of selfs gevangenisstraf is ondoeltreffend teen sulke gewetenlose mense.

Kortom, die ekonomiese beleid van Nasionaal-Sosialisme sal dus werk om 'n basies valse konsentrasie van ekonomie op winsgewendheid te verwyder en om daardie rede die enigste regte en redelike taak van nasionale ekonomie te herstel: die vervulling van vraag.

Dit sluit geensins inkomste en wins vir die handelaar, fabriekseienaar en die eerlike sakemanne uit nie; inteendeel, daar mag geensins probleme geskep word vir die geregverdigde strewe na verdienste nie, solank hierdie strewe binne die bestek van die openbare belange val.

Dit gaan dus oor 'n purgeermiddel, en dan oor die instandhouding van die Duitse ekonomie wat onbeswaarlik is, beide wat sy vorme en sy prestasie betref. Hiermee moet verstaan word wat nr. 12 van die "Nasionale en Ekonomiese Program" eis: *Die gesonde kombinasie van groot, medium en klein besighede in alle velde van die ekonomiese lewe, dus ook in die landbou, bly gehandhaaf.*

Machine Translated by Google

Daarmee word ook die fundamentele posisie van Nasionaal-Sosialisme tot die verskillende sosiale ordes gegee.

Nasionaal-Sosialisme *sal landbouers deur alle middele ondersteun en bevorder as die fondament van 'n magtige nasie en van die voeding van die bevolking.*

Indien punt 17 van die Program 'n klousule bevat wat 'n vrye onteiening in spesiale omstandighede in die vooruitsig stel, is hiermee slegs bedoel, soos Adolf Hitler op 13 April 1928 verklaar het, die "skepping van wettige moontlikhede om indien nodig grond te konfiskeer wat op 'n onwettige wyse verkry is of nie volgens die oogpunt van die welsyn van die volk toegedien is nie. Dit is dus hoofsaaklik gerig teen die Joodse grondspekulasiemaatskappye". Hierdie klousule is dus slegs ontwerp vir die beskerming van die inheemse bevolking.

Veral dierbaar aan Nasionaal-Sosialisme lê ook *die voorspoed en die onafhanklikheid van 'n gesonde kommersiële en merkantile middelklas.*

En selfs in die produksievorme van die sogenaamde swaar nywerheid is daar, vanuit die oogpunt van die Nasionaal-Sosialisme, niks wesenliks om teen beswaar te maak nie. Juis hierdie groot nywerheid het alles op 'n voorbeeldige wyse gerasionaliseer, dit wil sê, dit het geen koste vermy om beter en eenvoudiger produksiemetodes te bewerkstellig nie. Die huidige oorbelasting van ondernemings –
wat op kommunisering mik – met 'n oormatige aantal mense wat werklik onmisbaar is (ons dink hier hoofsaaklik aan die noodsaaklikheid om eie belasting- en versekeringsbeamptes te onderhou, ens.) werk natuurlik direk teen die nasionaliseringspoging van die nywerheid.

Aan die einde van hierdie ekonomiese politieke take van die Nasionaal-Sosialisme staan nog 'n enorme organisatoriese prestasie: *"Die instelling van 'n jaar van werksdiens vir elke Duitser".*

Selfs hier is dit 'n diep morele beginsel wat hierdie eis afdwing – plig.

Iemand wat staatsburgerskapregte wil uitoefen, moet ook die staat gedien het, hy moet homself ook pligsbewus en lojaal teenoor sy staat bewys het deur daad en inderdaad sonder vergoeding, dit wil sê, moontlikheid van verryking, net soos die soldaat sy vaderland dien.

Ons sien in die idee van verpligte werksdiens 'n volledig aanvullende idee tot die idee van universele militêre diens.

So graag as wat ons dit as moontlik wil beskou om die opleiding om bekwame soldate te word, aansienlik te verminder in vergelyking met die vorige twee- en driejaar lange dienstydperk, so graag ag ons dit noodsaaklik en raadsaam dat elke jong Duitser vertroud moet wees met een of meer kommersiële aktiwiteite waarin hy die staat kan dien.

Die pligsbewustheid met betrekking tot die gehalte van werk het soveel gely onder die heerskappy van die masjien en onder die nog meer verwoestende leerstelling van die klasvyandigheid van die werkers teenoor die entrepreneurs dat 'n onderrig in hierdie veld onder streng staatsleiding volgens eenvormige beginsels heeltemal onontbeerlik lyk. Juis die entrepreneurs sal, in die goeie sin, so 'n instelling verwelkom en dit geensins as 'n kompetisie beskou nie. So 'n werksleër kan nie reeds 'n kompetisie wees nie, want volgens ervaring moet elke produktiewe ekonomiese aktiwiteit van die staat oormatig belas word met sy amptelike apparaat, omdat die indiensneming en opleiding van 'n jong onervare werksmag te veel van sy doeltreffendheid in beslag neem.

Aan die ander kant sal dit die taak van hierdie jaar van werkdiens wees om die jongmense in modelstaatsondernemings beter vertroud te maak met al die vooruitgang van tegnologie. Hulle behoort, indien

Machine Translated by Google

moontlik, die werklike behoeftes van die werksmag en van die nasionale kamerade wat militêr dien, dek.

Dus kom 'n staatskompetisie met die res van die nasionale ekonomie nie ter sprake nie, dit kan hoogstens in sekere velde as 'n prysreguleerder funksioneer met markpryse wat steeds aan die vrye handelaars en die vrye entrepreneurs 'n wye ruimte vir 'n redelike wins laat.

Dit kan nie die taak van hierdie manifes wees om verder in besonderhede in te gaan nie. Nietemin moet hulle kortliks geskets en toegelig word, want ons weet dat 'n korrekte oplossing van hierdie vraag van enorme voordeel sal wees vir die herstel van ons ekonomiese moraal, afgesien van die voordeel wat die hele ekonomie sal put uit die feit dat die idee van plig met betrekking tot werk as 'n morele plig met betrekking tot die nasie wakker gemaak sal word.

Met betrekking tot die posisie van die staatsburger met betrekking tot die nasionale ekonomie Bismarck het eenkeer verklaar:

"Ons leef nie om gelukkig te wees nie, maar om ons plig te doen."

Hierdie morele beginsel lê ook aan die basis van ons standpunt ten opsigte van die staat en die ekonomie.

Machine Translated by Google

Nasionale finansiële hervorming – Geld en krediet in die Nasionaal-Sosialistiese staat

'Die reël van belang.'

Die eis vir die verbreking van die belange-slawerny is baanbrekend nuut in 'n politieke program. Hierdie feit alleen sou genoeg wees vir die wydste kringe om 'n uiters heftige teenkanting teen Nasionaal-Sosialisme na vore te bring.

Verreweg die grootste deel van die teenstanders bestaan uit diegene wat inderdaad alles verloor het deur die huidige belange-kapitalistiese ekonomie en wat, grootgemaak met hierdie idees, steeds vrees vir die verlies van reeds verlore voorregte. Hierdie teenkanting het inderdaad geen dryfveer nie, want juis die gebrek aan enige interne dryfveer is kenmerkend van die sirkel wat vasgevang is in die kapitaalpensioen-ideaal.

'n Verdere groep is diegene wat van lenings afhanklik is of ten minste glo dat hulle is.
Hierdie groep vrees natuurlik nie werklik die afskaffing van die verpligting om rente te betaal nie, maar hulle vrees dat hulle nie meer bedryfskapitaal sal ontvang tensy alles soos voorheen bly nie.

Nog 'n groep is die wonderlike nasionale ekonome vir wie teenkanting teen die probleem van die bevryding van rente is die alfa en omega van hul nasionale ekonomiese wysheid.

'n Verdere groep is die kwaadwilliges wat inderdaad nie van 'n beter standpunt is nie, maar wat, om persoonlike of party-taktiese redes, hierdie basiese eis van Nasionaal-Sosialisme met valse bewerings en wanvoorstellings bestry.

Dat die kringe van internasionale finansies wat die heerskappy van belang uitoefen, juis op In die lig van hierdie eis, is ons mees onversoenbare en bitter vyande vanselfsprekend.

Met die uitsondering van die kwaadwillige en professioneel geïnteresseerde opposisie, is die hoofredes vir 'n vyandige en wantrouige houding - onkunde en intellektuele luiheid, domheid.

Ons het hier te doen met taamlik kragtige teenstanders, met teenstanders onder wie enige stelsel wat 'n mens mag probeer afdwing, misluk, wat soos jellievisse terugdeins van die druk van oortuigende verduidelikings, maar onmiddellik na die verslapping van die druk weer terugkeer na die ou denkwyses.

So, wat word verstaan onder "rente-slawerny"? Onder *rente-slawerny* moet verstaan word die rente-gebonde skuld van die staat en die volk aan die supranasionale finansiële magte. Hier gaan dit dus oor 'n nuwe vorm van slawerny, oor die slawerny aan die heerskappy van finansies. Hierdie slawerny is meer vreesaanjaend en wreed as enige vorm van heerskappy ooit onder die heerskappy van absolute vorste was, omdat dit op 'n onpersoonlike manier uitgeoefen word, sonder enige menslike gevoel, slegs behep met 'n onversadigbare instink om uit te brei en te vergroot, met 'n gierigheid na mag sonder vergelyking.

Die gebruiklike uitdrukking vir die bestaan van hierdie reël is: "Geld beweeg die wêreld".
Maar hier word geld slegs gebruik as 'n simbool van meesterskap oor finansiële mag. Geld self, die metaal- en papiergeldeenhede, is op sigself natuurlik nie goed of sleg nie, en oefen geen soort heerskappy uit nie. Geld as 'n geldeenheid is onontbeerlik vir die uitruil van goedere en dienste. Daarom is alle pogings om die heerskappy van die finansiële magte vanuit die kant van geld alleen te hanteer, van die begin af foutief en gedoem tot ondoeltreffendheid, want in die geval van hierdie heerskappy het ons nie inderdaad te doen met 'n kwessie van die eng monetêre stelsel nie, maar met vrae van mag.
Geld as 'n magsinstrument is op sigself, soos genoem, nie goed of sleg nie, dit hang slegs af van die gebruik daarvan. Die feit dat dit ook moorddadig gebruik kan word, dit wil sê misbruik, beteken nie

Machine Translated by Google

neutraliseer op enige manier sy eindeloos verskillende en onontbeerlike nuttige gebruiksmoontlikhede. Selfs geld, wat op 'n nuttige manier aangewend word, het 'n voordelige uitwerking op die nasionale ekonomie. Geld is nie verkeerdelik die bloed in die nasionale ekonomiese liggaam genoem nie. Solank geld getrou bly aan sy taak as ruilmiddel, solank geld wat ontvang of verdien word weer na die ekonomie teruggevoer word, *kan* dit geen skadelike invloed op die nasionale ekonomie uitoefen nie.

Nou kom daar 'n faktor by: dit is die begeerte om geld as 'n spaarmetode te gebruik. Hierdie begeerte is self heeltemal geregverdig, inteendeel, dit is slegs te wense dat die spaarsin weer in ere herstel kan word as – ja, as – spaargeld inderdaad enigsins moontlik was in die huidige omstandighede. Die blywende, dreigende devaluasie van ons Duitse geld deur 'n onverantwoordelike staatsfinansiële beleid maak spaar inderdaad 'n dwaasheid, want na 'n paar weke of dae kan die waarde van die geld tot 'n fraksie van sy vroeëre waarde gedaal het. Daarom, as geld sy taak as spaargeld moet vervul, moet dit van *stabiele waarde wees.*

Aangesien die Duitse geld, om redes wat ons nog sal moet ondersoek, tans nie van stabiele waarde is nie en ook nie van stabiele waarde kan wees nie, soek die Duitse spaarder in elke onstabiele tydperk rond na sulke geld van stabiele waarde. So 'n geld van stabiele waarde is die sogenaamde edelgeldeenhede, die dollars, die Switserse frank en Nederlandse gulden, die geld van die Skandinawiese volke, ens., sowel as die metaalgeld van edelmetale.

Maar nou staan die nasionale ekonomiese taak van geld as die werkkapitaal van die ekonomie teenoor hierdie begeerte na die opbou van stabiele geld. Om hierdie vraag in sy volle diepte te verstaan, moet ons vashou aan die feit dat geld volgens sy wese niks anders is en moet wees as 'n *"teken van verrigte werk" nie.* Die gebruiklike verduideliking: 'Geld is 'n ruilmiddel' is geensins vals nie, maar dit put nie die vraag uit nie. Dit is 'n taak van geld, en inderdaad die belangrikste een daarvan, om die ruil van goedere te bemiddel. Maar hierdie taak word ook vervul deur ander dinge soos die teepakkies van die Chinese, die kauri-skulpe van die negers, ens. Die innerlike *wese* van die geld wat vandag deur die staat uitgegee word, sowel as van die geld-plaasvervangers, is dat hulle tekens is – mens kan ook sê bewysstukke – van werk wat deur ander persone verrig word. Met "verrigte werk" moet ons elke ekonomiese produk, dus ook grondstowwe, redelik omvattend verstaan, want selfs hierdie het slegs kommersiële of verkoopswaarde as hulle ontgin word en as hulle na die mark gebring word. Om hierdie uitruil van goedere onder mekaar te vergemaklik, inderdaad om dit hoegenaamd in 'n ingewikkelde ekonomie moontlik te maak, moes 'n ruilmiddel uitgevind word wat dit direk moontlik sou maak dat die produsent van slegs een ware sy eie *veelvuldige* behoeftes deur hierdie ruilmiddel, wat 'n algemene geldigheid gehad het, sou kon bevredig. 'n Skoenmaker maak jaar na jaar skoene en stewels - maar hy het sy daaglikse brood, vleis, melk, eiers nodig, hy het klere en so aan nodig. Die bakker, van wie die skoenmaker sy brood koop, mag wel een of twee paar stewels in 'n jaar nodig hê, maar hy kan nie werklik die hele jaar deur betaal word vir al die brood wat almal met net stewels eet nie, hy moet wel ook sy meulenaar en brandhoutverskaffer vir meel en brandstof betaal, maar hulle kan ook nie meer stewels gebruik nie, want hulle kry self reeds stewels en skoene van 'n ander skoenmaker.

Maar die bakker kan natuurlik nie die meulenaar vir sy meel met sy eie produkte betaal nie, die bakker moet brood vir die gemeenskap bak. Met ander woorde: 'n suiwer ruilekonomie is heeltemal onmoontlik in 'n ontwikkelde nasionale ekonomie met 'n uitgebreide arbeidsverdeling. 'n *Ruiltussenganger* is dus onontbeerlik. In die mees algemene vorm moet hierdie ruilmiddel 'n algemeen erkende rekord wees, beskerm deur die staat, van die produksies van die nasionale ekonomie; 'n mens moet ook iets met hierdie rekords kan koop en elkeen moet verplig wees om sy kommersiële produkte vir hierdie ruilgeld te verskaf.

Machine Translated by Google

Dit is byvoorbeeld ook verkeerd om te sê dat geld 'n rekord van 'n verrigte werk is. Sekerlik aanvaar mens hierdie geld as 'n verrigte werk, maar nie omdat 'n ekonomiese siklus reeds daarmee voltooi is nie, maar omdat hierdie geld inderdaad 'n rekord is van elkeen van vele verrigte werkaktiwiteite – rekords waarmee elkeen sy behoefte aan lewensbenodigdhede en sy ander behoeftes kan bevredig. Slegs wanneer hierdie behoefte gedek word en die geld terug in die ekonomie gevoer word, is die basiese siklus van geld voltooi. Maar as die geld as opgegaarde of gespaarde geld in een hand bly lê, dan word slegs 'n halwe ruiling, slegs 'n halwe siklus uitgevoer. Die geld het nog nie sy doel bereik nie, inteendeel, dit is onttrek aan die doel waarvoor dit uitgevind is en waarvoor dit bestaan. Ons moet fundamenteel verklaar dat hierdie onderbreking van die nasionale ekonomiese taak van geld, om nasionale ekonomiese en nasionale politieke redes, ontoelaatbaar is. Dit kan natuurlik nie wees dat elke finansiële bedrag wat ontvang word, onmiddellik uitgegee moet word nie, dat die finansiële mark so oorvloedig met geld voorsien moet word dat elke privaat persoon sy ekonomiese reëlings so kan tref dat hy vir homself bedrae bewaar vir die dekking van sy maandelikse behoeftes of die bedrae vir groter eenmalige jaarlikse dienste nie, maar dit moet as volkome ontoelaatbaar nasionaal ekonomies verklaar word dat die geldeenheid wat deur die staat vir die welsyn van die gemeenskap uitgegee word, as opgegaarde geld uit die openbare sirkulasie onttrek word.

Met die finansiële stelsel stem dus ook die plig om te spandeer ooreen, dit wil sê die plig om verworwe geld weer in omloop bring.

'n Mens kan hier ook weer baie skerp spesifiseer dat spaar daarmee geensins onmoontlik gemaak word nie. Spaar, reg verstaan, is geensins die gierige en gierige opgaar van geld nie, maar – as 'n mens die gunstelingkombinasie van die idee van spaar met kinderverligting wil gebruik – , dit is die skep en verkryging van goedere, die aankoop of bou van 'n klein huisie, die aankoop van waardevolle voorwerpe, van versamelings, boeke, prente, huishoudelike goedere, die uitbreiding en verbetering van die sakeonderneming, die uitbreiding van die voorraad, ens., en dit is 'n veel beter "besparing" as die opgaar van goud.

Juis ons Duitsers moes 'n opvoeding in wêreldbeskouing van die grootste styl oor hierdie vraag ondergaan. Hierdie korrekte "besparing" wat so pas beskryf is, het homself die beste beloon, die valse een wat op geld gefokus is, is bitterlik gewreek.

Hierdie onfeilbaar korrekte gevoel van die mense, selfs vir hierdie sake, is heeltemal korrek weerspieël in sagas en sprokies. Die opgegaarde geld word in waardelose kluit omskep of dit verdwyn, of dit bring eindelose ongeluk. Aan die ander kant, altyd en oral, die een wat uit sy vlytigheid "iets bereik het" – en met daardie gesonde redenasie altyd 'n bloeiende privaat ekonomie verstaan, of dit nou handels-, kommersieel- of industrieel is – het respek en agting verwerf. So 'n ontwikkeling van rykdom is onbeswaarlik, dit is nie teen die gees van geld gerig nie, dit is, as 'n florerende lid van die hele ekonomie, sosiaal in die beste sin.

Na hierdie kort maar noodsaaklike, want noodsaaklike, waarnemings oor die finansiële stelsel, laat ons terugkeer na die vertrekpunt van ons vraag: "Wat bedoel ons met rente-slawerny?"

Indien, deur die terughouding van geld in die hande van mense wat nie bewus is van die nasionale ekonomiese taak van geld nie, of nog meer in die hande van diegene wat die ingesamelde geld as 'n magsinstrument wil gebruik, 'n dooiepunt ontstaan, die geld wat in omloop bly, skaarser word, verskyn daar 'n geldknyptang. Maar diegene wat geld besit, plaas steeds nie, op 'n nasionaal ekonomies gesonde wyse, hul geld terug in omloop nie, omdat hulle op hul beurt in voortdurende behoeftes voorsien het en huise laat bou of ander gekoop het.

Machine Translated by Google

kommersiële of industriële produkte. Hulle neem dus nie die sakeman of die fabriekseienaar, wat beslis die werkkapitaal vir die instandhouding van sy onderneming benodig, sy produkte weg nie, maar hulle gee hom die geld wat *onwettiglik deur hulle teruggehou word,* in 'n nasionale ekonomiese sin, teen 'n spesiale tol – teen rente.

Die nasionale ekonomiese druk begin.

Die verhouding van die produksie van goedere – die produsent – van die nasionale ekonomiese werker tot geld word in een slag onderstebo gekeer. Die geld wat volgens sy wese en sy uitvindsel die ekonomie moes dien, het homself skielik bevry en oefen 'n druk uit op die produksie van goedere. Die finansiële heerskappy begin. Sekerlik is die private ekonomie bly dat dit sy ondernemings ten minste op hierdie manier kan handhaaf, want dit voel homself verplig om die produksie nasionaal ekonomies te dien. Die geldopgaarder verkry uit hierdie gevoel van nasionale ekonomiese plig van die nasionale ekonomiese werker 'n dubbele voordeel: eerstens laat hy 'n skuldsertifikaat opstel – dus 'n wettige titel – waarvolgens die skuldenaar met sy hele rykdom aanspreeklik is vir die onverminderde terugbetaling van die geleende bedrae, in die meeste gevalle word ander bepaalde rykdomsobjekte heeltemal spesifiek verpand, en tweedens moet die skuldenaar homself verder verpand aan 'n deurlopende ekstra betaling wat 'n mens rente noem.

Die gewaarborgde krediet word dus nie gegee om redes wat ooreenstem met die letterlike sin van die woord krediet nie, dit wil sê, die vertroue in die groter ekonomiese doeltreffendheid en prestasievermoë, *maar suiwer met die bedoeling om die behoefte van die ekonomiese entrepreneur te benut om sonder enige moeite 'n deel van sy werkinkomste vir homself te verkry.* Die krediet word ook nie gegee om daarmee produksie te bevorder nie, maar uitsluitlik om die besit van geld "winsgewend" te maak. Aan watter besighede die krediet gebruik word, is basies 'n saak van algehele onverskilligheid teenoor die skuldeiser; as hy daarin belangstel, gebeur dit slegs om homself te verseker dat sy geld veilig is en bowenal dat dit ook effektief *rentedraend is.*

Oor die algemeen waargeneem, is die kredietstelsel wat deur die banke bemiddel word, vandag so opgebou dat die kapitalis, die besitter van geld en krediet, oor die algemeen heeltemal losgemaak is van werk. Hy het geen persoonlike verhouding tot die verskillende produksietakke waarin hy "sy geld laat werk" nie, soos die gunsteling misleidende uitdrukking lui. Wat weet die aandeelhouer van "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, wat weet hy van wat in hierdie werke vervaardig word? Hy het geen belang daarin nie, hy het slegs die eensydige belang of die aandele styg of daal, en hoe hoog die dividende is wat sy kapitaal oplewer. Dit is ook 'n saak van volkome onverskilligheid of die aandelemaatskappye of die ander vorme van kapitalistiese aktiwiteit (gesamentlike aandelemaatskappy, vereniging met beperkte aanspreeklikheid, vakbond, ens.) produksie in die algemeen dien. Die belangrikste ding, die enigste deurslaggewende ding is – die "winsgewendheid". 'n Bewys hiervan is die enorme gewildheid wat die bankaandele geniet. Die groot banke, sowel as elke kredietinstelling, verrig oor die algemeen geen produktiewe werk in die sin van die produksie van goedere nie. Hier, in die grootbankstelsel, vier die idee van rente – dit wil sê die moontlikheid om 'n reuse-aandeel van die inkomste van produktiewe werk in die besit van die blote geldbesitter oor te dra, en inderdaad, vir laasgenoemde, heeltemal moeiteloos – ware orgieë. Vandag is daar byna geen onderneming meer wat nie in een of ander vorm van die bank afhanklik is nie, wat nie in 'n suiwer rente-kapitalistiese vorm bedryf word nie. Die hele nasionale ekonomiese werk is afhanklik van die bank- en effektebeurskapitaal en rente-gebonde daaraan.

67 Girmes is 'n tekstielmaatskappy gestig deur Johannes Girmes (1854-1912); Weser was 'n skeepsboumaatskappy, Riebeck-Montan was 'n mynmaatskappy, Otavi was 'n myn- en spoorwegmaatskappy, Salitrera was 'n Chileense salpetermaatskappy, Steaua Romana is 'n Roemeense olieraffinaderymaatskappy.

Machine Translated by Google

Die here van die banke – die hoë finansies – is daarmee ook die here van produksie. Dit hang van hulle af of die werk tot stilstand kom of die mark met 'n enorme hoeveelheid gemors oorstroom word. Vir die georganiseerde privaatsektor is die vervulling van die vraag heeltemal 'n bysaak.

In die geval van hierdie belangekapitalistiese ekonomiese vorm van die moderne kredietstelsel het ons dus te doen met die *mees volledige nasionale ekonomiese immoraliteit,* met 'n totale perversie van die betekenis van die finansiële en kredietstelsel as van 'n dienaar van die ekonomie tot die posisie van absolute heer van die ekonomie.

Kreatiewe en produktiewe werk het die slaaf geword en die slinks roofsugtige, ewig mobiele Joodse gees van woeker regeer die wêreld. 'n Stuk afpersing wat slegs moontlik is deur die oproep van 'n kunsmatige noodtoestand deur 'n nasionale ekonomies onwettige terughouding van geld. En dit word vandag as regverdig beskou, as 'n reg wat niemand durf aanraak nie, omdat dit hom in konflik bring met die wêreldheersende mag van groot leningskapitaal.

Die beheersing van belangstelling is vervolmaak!

Dit is vervolmaak deur die feit dat die verleidelike kunste van die mobiele gees daarin geslaag het om selfs die staat, die gegewe beskermer van die finansiële stelsel, aan die renteslawerny te bind sodat dit ook, met gebonde hande, internasionale kapitaal as sy heer erken en toegelaat het dat dit van sy eintlike taak as die beskermer van die nasionale ekonomie afgelei word na die posisie van die balju, die rente-invorderaar vir groot leningskapitaal.

Machine Translated by Google

Die Nasionale Finansiële Ekonomie

Dit is nou ons spesiale taak om hierdie ontwikkeling van die *nasionale finansiële ekonomie na te spoor.*

Selfs hier sal dit die regte manier wees om te begin met 'n bepaling van die feite soos hulle vandag gevind word.

Die uitstaande verskynsel in die nasionale lewe van die nasies van die Westerse kulturele kring is die enorme *skuld van al die state.* Of hulle nou oorwinnaars of verslane is, almal dra reuse skuldlaste in hul nasionale ekonomieë wat erg deur die oorlog geraak word.

Die belangrikste statistiese werk van die Britse Ryk is The Statesman Yearbook; hierdie amptelike nasionale jaarboek gee vir die individuele state 'n presiese oorsig van die toestand van hul openbare skuld, ens.

Daarvolgens was die skuld van Engeland – dit wil sê van die Engelse werkersklas – aan internasionale kapitaal – op 31 Maart 1930 7 596 000 000 pond sterling met 'n jaarlikse rentebetaling van ongeveer 350 miljoen pond sterling. Dit is nogal nuttig om hierdie bedrag in Duitse mark om te skakel, aangesien 'n mens die beste op hierdie manier sien dat dit in hierdie rentevraagstuk 'n kwessie van 'n internasionale vraagstuk van die wydste omvang is.

Frankryk skuld sy interne en buitelandse belanghebbende krediteure ongeveer 279 miljard goudfrank.

Die Verenigde State van Noord-Amerika, die geseënde land van die dollar, dra 'n openbare skuld. las van ongeveer 16 miljard dollar.

In Kanada, Australië, Indië, Italië, Tsjeggo-Slowakye, Pole, oral vind ons dieselfde ellendige prentjie van 'n hopelose skuld van die state en daarmee saam van die volke aan internasionale kapitaal. Oral draai die nasionale lewe om een vraag: Hoe betaal ons die rente vir ons lenings, dit wil sê, vir ons skuld aan internasionale finansies, aan die groot leningskapitaal?

Die ministeries van finansies in alle state is meedoënloos besig om nuwe belastingbronne te ontgin, die parlemente adviseer maande lank oor die nuwe belastingwetsontwerpe, maar alle weerstand is nutteloos. Voordat die majesteit van die internasionale woekerkapitaal en sy geoktrooieerde "wettige" aansprake op die rentebetalings parlemente en regerings oor en oor ineenstort en hul mense onderdruk met ongekende belastinglaste, in plaas daarvan om te waag om hierdie enorme internasionale bedrog met 'n blatante 'Nee' te beëindig.

Onreg het die wet geword, die heer 'n slaaf.

Hoe sake in ons arme vaderland staan, ervaar ons daagliks en uurliks.

Gewelddadig en kragtig het die jong Duitse werkreus opgestaan nadat hy 'n nasionale eenheid deur bloed en yster bereik het. Sy onvermoeide werk, sy kreatiewe gees het steeds nuwe uitvindings gebring. Die Duitse ondernemingsgees en durf het die markte van die wêreld verower. Met verbaasde angs het die Franse en Engelse leningskapitaal van die Rothschilds en die ander bankmagnate, sowel as die trustkapitaal van die Amerikaanse finansiële mense, die Kahns, Loebs, Speyers, ens., hulself ernstig bedreig gesien in sy winsgewendheid. Die waarde van die Duitse mark, dit wil sê die kwaliteit en goedkoopheid van Duitse produkte, het bly styg, mens kon uitvind wanneer die mark die waarde van die dollar sou bereik totdat die Engelse wêreldhandel deur Duitsland oortref sou word, mens het gesien hoe oor die hele wêreld die Duitse vervoerinstallasies, die Duitse onderwysinstellings, die Duitse sanitasie-organisasies, die Duitse stedelike administrasies, die Duitse militêre metodes as model geneem is, mens het gesien hoe oral in die wêreld Duitse ingenieurs as pioniers van Duitse werkvermoë spoorweë, brûe en strate gebou het. Maar dit alles het beteken dat die winsgewendheid van die kapitaal wat uitgeleen is,

Machine Translated by Google

oor die hele wêreld deur internasionale finansies bedreig is. Toe het internasionale finansies besluit, met die hulp van internasionale Vrymesselary, om Duitsland te omsingel en, deur die gebruik van alle middele van leuens en laster, Duitsland as die vyand van die wêreld voor te stel. – Edward VII was slegs 'n stuk wat in hierdie skaakspel vorentoe gestoot is. Die nasionalistiese passies is teen Duitsland aangevuur, in Engeland sowel as in Frankryk. Om die politieke voorgeskiedenis van die wêreldoorlog aan te dui, hoort nie hier nie, maar dit is in elk geval seker dat Duitsland se kant, ten spyte van sy militêre sterkte, verlore gegaan het, want daar kan oor die algemeen geen sprake wees van 'n politieke teenspel teen die intrigespel van die Entente-moondhede nie (vgl. Rosenberg, *Internasionale Vrymesselary68).*

Selfs die enigste groep wat nog 'n buitelandse politieke instink in Duitsland gehad het, die Al-Duitse69, het geen idee gehad dat hierdie magtige stryd tussen die gewapende nasies nie oor politieke sukses gegaan het nie, maar gerig was op die doel van die finansiële onderwerping van die Duitse werkers aan die belangeslawerny van internasionale kapitaal. Die militaristiese oorheersing van Duitsland was natuurlik Frankryk se spesiale doel, die vernietiging van die Duitse vloot die spesiale doel van Engeland, maar bo beide hierdie imperialistiese doelwitte van Frankryk en Engeland het altyd die strewe na wêreldheerskappy van internasionale kapitaal gestaan.

Terwyl die nasies mekaar so in 'n wilde stryd uitmekaar geskeur het en die bloed van die bestes in strome op die slagvelde gevloei het, was die Jodedom van die hele wêreld in beweging. Vir die hele Juda het die oestyd aangebreek.

Hoë finansies het die wêreldoorlog gefinansier; in al die nasies van die wêreld het die Joodse skrifgeleerdes in die redaksiekantore van die internasionale pers gesit en vir mekaar gelieg en die nasies aangehits tot steeds nuwe pogings teen mekaar. Ses-en-twintig state is op hierdie manier in die oorlog teen die Sentrale Moondhede gelei. Vanuit die ooste het 'n stroom oosterse Jode oor die Duitse lande gevloei; hulle het hulself vorentoe gestoot, gehandel en geboei en hulself verryk, die woonstelle in die stede in besit geneem en alles verkry wat hulle kon kry. In die militêre industriële maatskappye is hierdie besigheid van die plundering en wanbestuur van die Duitse arbeidsmag deur die lede van die Joodse ras behartig, en die Jode het hulself vorentoe en in alle posisies van die staat en ekonomie gedwing. Die interne demoralisasie is eweneens bewustelik gelei deur Jode, die Haases, Dittmanns, Cohns, Luxemburgs, Barths, toe die Parvus-Helphands, Eisners, Leviens, Gradnauers70 wat opgewonde en aangehits is, ondersteun deur ambisieuse mense, dwase en magsugtige misdadigers teen die Duitse volk.

---

68 Alfred Rosenberg het 'n werk getiteld Das Verbrechen der Freimanrerei (1921) gepubliseer, asook Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) in die Nationsozialistische Bibliothek-reeks, vol.9.

69 Die Alldeutscher Verband was 'n Duitse nasionalistiese organisasie wat in 1891 gestig is. Tydens die Eerste Wêreldoorlog het die vereniging Duitse ekspansionistiese doelwitte bevorder, en na die oorlog het dit generaal Erich Ludendorff (1865-1937) ondersteun in sy bewering dat Duitsland in die oorlog deur sosialiste en demokrate ("in die rug gesteek") verraai is.

70 Hugo Haase (1863-1919) was 'n Joodse sosialis wat in 1911 voorsitter van die Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), saam met die Duitser August Bebel, geword het. Hy het verklaar dat hy 'n pasifis was en het in Julie 1914 'n groot anti-oorlog-saamtrek georganiseer. Wilhelm Dittmann (1874-1954) was 'n prominente lid van die SPD wat tot gevangenisstraf gevonnis is vir sy deelname aan die Berlynse wapenwerkersstaking in Februarie 1918. Tydens en na die November-rewolusie na die einde van die Eerste Wêreldoorlog het Dittmann 'n aktiewe parlementêre rol gespeel as lid van die Onafhanklike Sosiaal-Demokratiese Party van Duitsland (USPD). In 1933, na Hitler se magsoorname, het Dittmann na Switserland gevlug. Oskar Cohn (1869-1934) was 'n Joodse politikus wat saam met Karl Liebknecht, die stigter van die Spartacistiese Liga, gewerk het en 'n oortuigde Sionis was. Hy het gevlug na Parys in 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) was 'n Joodse Marxis wat saam met Liebknecht die Spartacistiese Liga gestig het, wat uiteindelik die Kommunistiese Party van Duitsland (KPD) geword het. Beide Luxemburg en Liebknecht is in 1919 deur die Freikorps vermoor. Emil Barth (1879-1941) het in 1917 by die USPD aangesluit en was een van die ses lede van die Raad van afgevaardigdes van die volk (Rat der Volksbeauftragten) wat in November 1918 na die val van die Duitse monargie opgerig is (die ander lede was Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann en Otto Landsberg van die SPD en Haase en Dittman van die USPD).
Alexander Parvus (née Israel Helfand) (1867-1924) was 'n ghetto-Jood van Belarus wat instrumenteel was in die uitvoering van die Marxistiese strategie van 'n "permanente rewolusie" deur sy verskeie internasionale kontakte met Rosa Luxemburg, Lenin, Trotsky en die Jong Turke. Max Levien (1885-1937) was 'n Russiese Joodse Bolsjewiek wat in 1913 'n Duitse burger geword het en lid was

Machine Translated by Google

Op hierdie manier het die Duitse nasie uiteindelik van binne ineengestort. Juda se ster het bloedrooi opgestaan. Die laaste nasie wat die internasionale finansies en sy heksery ferm weerstaan het, het ineengestort, dit het sy arms neergegooi en gebuig voor die verskriklike juk van die Versailles-diktaat. Bloeiend uit 'n duisend wonde, *leierloos,* nie eintlik as gevolg van die uitsetting van die prinse nie, want juis hulle het heeltemal as ware leiers gefaal, is die Duitse nasie deur sy parlemente en parlementêre regerings met die noodlottige vonnis wat altyd in sulke tye toegepas kan word, met die frase "Om erger te vermy", in die rente-slawerny van leningskapitaal gelei.

van die KPD (Kommunistiese Party van Duitsland). In April 1919 het Levien die Beierse Sowjetrepubliek saam met 'n ander Russies-Joodse lid van die KPD, Eugen Levine (1883-1919), gestig. Maar hierdie 'Sowjet'-eksperiment is deur president Friedrich Ebert onderdruk, wat die Freikorps gebruik het om orde in München te handhaaf. Levine is in Mei 1919 deur die Freikorps in hegtenis geneem en tereggestel, maar Levien het na Oostenryk en die Sowjetunie gevlug, waar hy ook in 1937 tydens Stalin se Groot Suiwering tereggestel is.
Georg Gradnauer (1866-1946) was 'n Joodse lid van die SPD wat as die eerste Minister-President van Sakse gedien het na die afskaffing van die Koninkryk van Sakse. As 'n gematigde sosialis het hy probeer om die radikale in Leipzig met die hulp van die Freikorps te onderdruk, na aanleiding van die voorbeeld van Ebert in München. Dit het hom verkiesingsgeld gekos en hy is in 1920 gedwing om te bedank.

Machine Translated by Google

Die Versailles-diktaat, Die Dawes-pakt en die Young-plan

Die doel van die wêreldoorlog was bereik: Duitsland, die mees vlytige en doeltreffende nasie ter wêreld, as mededinger op die wêreldmark verwyder, militêr oorweldig, leierloos gemaak en verlei en vergiftig deur die valse Marxistiese leerstellings, moreel verdryf en begrawe onder 'n berg skuld wat dit nooit weer van homself kan verwyder nie, maar moes vir ewig dien as 'n belangeslaaf van internasionale kapitaal.

Volgens die Londense betalingsplan moes Duitsland 'n belang erken-
met skuld van 132 miljard goudmarke, en by hierdie skuld is ook die rente gevoeg.

Dit sou belaglik wees as dit nie so vreeslik ernstig was nie en as die vyande dit nie so genadeloos opgeneem het, presies in stryd met al die platitudes van die pasifiste nie, "maar dit sal nie so erg wees nie", en "redelikheid sal seëvier". Nee! Dit sal nie seëvier nie! En die internasionale finansies sal alles doen om Duitsland voortdurend in hierdie belang van slawerny te hou. Slegs ons kan onsself bevry.

Dit is die diep tragedie van die Duitse nasie dat, so doeltreffend as wat dit oor die algemeen in sy nou werkskring is, dit onmiddellik onseker word wanneer dit sy blik oor die perke van die daaglikse werk rig en voor die groot wêreldgebeure staan. Hier verloor die pligsgetroue en presiese Duitser alle maat, hy word 'n visionêr en entoesias. Die "Duitse professor", wat uitstaande dinge in sy spesialisasie verrig, word, gekonfronteer met die dinge van die wêreld, 'n voorwerp van die komiese koerante, van die vergeet van sy sambreel tot die uitbundige vryspraak van die ideoloë; die Duitse offisier, wat vertrou op die uitstekende doeltreffendheid van sy troepe, is geneig om die geestelike onweegbare aspekte van 'n politieke aard en die krag van idees te onderskat, en daardeur die uiteindelike sukses in twyfel te trek; die Duitse amptenaar is geneig om homself as 'n baas van die bevolking te beskou in plaas van as die dienaar van die geheel.

So sien ons in groot en klein hierdie rampspoedige eienskap in die Duitse karakter: die Duitsers is spesialiste en dromers. Individueel meer doeltreffend en vlytig in alle spesiale velde as enige volk, selfs heeltemal in staat om entoesiasties te raak oor enige groot idee en met heldhaftige dapperheid hul lewe vir 'n idee te gee, maar minder vaardig om die regte oplossing te sien en te vind binne die tussenliggende sirkel van internasionale ekonomiese en politieke sake.

Die weerspieëling van so 'n fundamentele karaktertrek in die Duitser op die politieke gebied is sy so dikwels betreurde gebrek aan nasionale gevoel en sy politieke onbevoegdheid. Die gemiddelde Duitser het tot 'n sekere mate nie die sin vir groot bestellings nie; dus verstaan hy ook nie meestal dat daardie skuldsyfers werklik sy lotsbestemming is nie, dat daardie syfers, dat die erkenning van hierdie skuld en die bereidwilligheid en die poging om hierdie skuld in geld en materiële goedere te betaal, die basiese rede is vir die hele desperate situasie van die Duitse nasie.
Veel minder sien hy egter dat die begunstigdes van hierdie Duitse betalingsverpligting nie werklik die ander nasies is nie, maar uitsluitlik – internasionale finansies.

Vir internasionale finansies is die terugbetaling van die lening egter geensins belangrik nie, slegs die blywende verpligting tot rente. Dit, en dit alleen, is waarom internasionale finansies, wat die Versailles-diktaat in sy finansiële dele saamgestel het, die basiese bedrag van die begin af so fantasties hoog gestel het dat 'n terugbetaling nooit gedink kan word nie, maar selfs in 'n uiteindelike vermindering van die basiese bedrag (in elk geval slegs met 'n gelyktydige verhoging van die rentekoers), sal Duitsland permanent in rente-slawerny gehou word.

Machine Translated by Google

Die oplegging van hierdie rente-reël oor ons arme vlytige mense was die finale doelwit.
van die wêreldoorlog was dit die doelwit van hoë finansies en hierdie doelwit is ten volle bereik.

Die relevante klousules van die Versailles-diktaat is so skrikwekkend, hulle toon so duidelik die volle erns en die vernietigende hardheid van hierdie belangereël wat alles wat ons het en waarvoor ons werk, aan die greep van internasionale finansies lewer, dat ek hulle in uittreksels in die volgende aanhaal:

> Art.231. Die Geallieerde en geassosieerde regerings verklaar, en Duitsland erken (!), dat Duitsland en sy bondgenote, as die oorsprong (!), verantwoordelik is vir al die verliese en skade wat die Geallieerdes en geassosieerde regerings en hul lede gely het as gevolg van die oorlog wat deur die aanval van Duitsland en sy bondgenote op hulle afgedwing is.

Alhoewel dit nogal sinies in Art. 232 erken word "dat Duitsland se hulpbronne nie voldoende is om die volledige herstel van al hierdie verliese en skade te verseker nie", word die verpligting nietemin geëis "dat al hierdie verliese en skade vergoed word".

> Art.233 lui: "Die omvang van die skade sal deur die Herstelkommissie bepaal word."

> Art.234 lui: "Die Herstelkommissie sal die betalingsvermoë van Duitsland periodiek toets ... Maar dit kan geen bedrag kwytskeld sonder die goedkeuring van die verskillende regerings wat in die Kommissie verteenwoordig word nie".
>
> Art.234 bepaal: "Duitsland sal voor die bepaling van die finale bedrag van die vergoedingseis ... 20 miljard mark in goud betaal (in goud, goedere, skepe, sekuriteite of op ander maniere)"

> Duitsland sal boonop die obligasies uitreik wat in Art. 12c van Aanhangsel II aangedui word.

En nou kom, mooi weggesteek en naby die einde in hierdie Aanhangsel II Art. 12c in Afdeling VIII van die sogenaamde Versailles-vredesverdrag, die finansiële politieke wurging van Duitsland. Hierdie Art. 12 lui in sy belangrikste punte soos volg:

> Die Kommissie het alle bevoegdhede en oefen alle gesag uit wat in hierdie verdrag aan hom gewaarborg word.
>
> Die Kommissie het oor die algemeen die mees omvattende mag van toesig en afdwinging met betrekking tot die vrae van die herstel. Dit moet die volgende voorwaardes en bepalings nakom:
>
> a) Elke deel van die volle bedrag van die vasgestelde eise wat nie in goud, skepe, sekuriteite of goedere of op 'n ander manier betaal word nie, moet deur Duitsland verseker word onder die voorwaardes wat deur die Kommissie bepaal word deur die oordrag van 'n ooreenstemmende bedrag na effekte of verpligtinge van enige aard om 'n erkenning van die verskuldigde bedrag te bewerkstellig.
>
> b) Die Kommissie sal Duitsland se betalingsvermoë periodiek evalueer en die Duitse belastingstelsel ondersoek (!), sodat eerstens alle inkomste van Duitsland, insluitend die inkomste wat bepaal word vir die rente- en skulddiens van sy binnelandse lenings, verkieslik (!) gebruik word vir die betaling van die bedrae wat dit onder die titel of

Machine Translated by Google

> herstelbetalings, en tweedens, om die sekerheid te verkry dat die Duitse belastingstelsel presies (!) so onderdrukkend is soos dié van enige ander moondheid wat in die Kommissie verteenwoordig is.

Hierdie paragraaf is diabolies gefokus op die blywende onderdrukking van Duitsland, dit bevat prakties die moontlikheid, met die verwysing na 'n klein rowerstaat waarin onbeperkte belastings afgekondig word, om eenvoudig die oplegging van dieselfde belastings selfs in Duitsland te stipuleer. Maar dit erken ook terselfdertyd met brutale openhartigheid dat selfs die ander nasies in dieselfde skuldslawerny gehou moet word. En nou kom die berugte paragraaf c.

> c) Ten einde die herstel van die ekonomiese lewe in die Geallieerde en geassosieerde lande te vergemaklik en uit te voer, sal die Kommissie, soos gereël in Art.232, 'n eerste betaling van Duitsland ontvang as 'n waarborg en erkenning van sy skuld, bestaande uit effekte aan die houers, betaalbaar in goud, wat vry is van elke belasting of heffing van enige aard (!) wat deur die regerings van die Ryk of van die Duitse state ingestel word of kan word. Hierdie effekte word in paaiemente (!) gegee en dit in drie paaiemente soos hieronder bepaal: 1. 20 miljard goudmark moet onmiddellik betaal word 2. 40 miljard goudmark sal gegee word in effekte wat rente moet dra teen 'n bykomende koste van 5% + 1% vir amortisasie vanaf 1926. 3. 'n Skriftelike verpligting om 40 miljard goudmark meer in effekte te betaal, met 5% rente as dekking, sal onmiddellik gegee word.

Hierdie klousule is die kern van die hele Versailles-diktaat. Ons weet dat die Londense Ultimatum71 het nie net minder betalings vasgestel nie, maar inteendeel, die hele bedrag op 132 miljard goudmarke vasgestel. Art. 16 verklaar dan uitdruklik: "Vanaf 1 Mei 1921 moet die Duitse regering die rente op hul skuld betaal". Die rentekoers word op 5 persent vasgestel.

Dan volg Art. 17 wat elke oortreding hanteer:

> Art. 17. Indien Duitsland laat sou wees met die nakoming van enige skuld wat die vorige afdeling van die verdrag daarop lê, sal die Kommissie onmiddellik elke deelnemende moondheid van hierdie wanbetaling in kennis stel en gelyktydig die maatreëls voorstel wat daarteen geneem moet word.

En nou volg een van die mees skandalige klousules van die hele verdrag:

> Art. 18. Duitsland belowe om die maatreëls wat die Geallieerde en geassosieerde moondhede geregverdig is (en wat sou nie geregverdig wees in die oë van die vyande nie?) om teen 'n opsetlike (!) nie-nakoming van Duitsland as vyandige behandeling (!) te interpreteer nie. Hierdie maatreëls kan insluit invoerverbod en ekonomiese en finansiële sanksies en in die algemeen (!) in alle maatreëls (!) wat vir die betrokke regerings as deur omstandighede vereis mag voorkom.

Met hierdie klousule word die deur en hek natuurlik oopgemaak vir elke, selfs die mees brutale, terreur, en die Duitse regering het verder uitdruklik onderteken dat dit nie eens mag oorweeg nie,

---

71 Nadat die Inter-Geallieerde Herstelkommissie in Januarie 1921 die bedrag wat Duitsland as reparasies moes betaal op 269 miljard goudmark vasgestel het, het die Britse premier David Lloyd-George op 5 Mei 1921 'n sesdaagse ultimatum aan die Duitse ambassadeur in Londen voorgelê, waarvolgens, indien Duitsland nie die terugbetaling van 132 miljard mark ('n ietwat ander berekening as die 269 miljard van Januarie) sowel as die ander voorskrifte van die Verdrag van Versailles erken nie, die Geallieerdes die Ruhr-streek sou beset.

Machine Translated by Google

die grootste onderdrukking, moord op Duitsers, die wreedste verdrywings, plundering, vernietiging, ens. "as vyandige behandeling"!

Hierdie geskrewe oorlewering van die Duitse volk aan 'n wrede, wraaksugtige, onverbiddelike vyand is, verder, vir ewig in die vooruitsig gestel, want Art.23 sê:

> Die Kommissie sal ontbind word wanneer Duitsland en sy bondgenote al die bedrae betaal het wat dit verskuldig is vir die implementering van die huidige verdrag of volgens die besluite van die Kommissie en wanneer al hierdie bedrae of hul ekwivalente aan die deelnemende moondhede versprei is.

Dit is die ewige belange-slawerny van Duitsland.

Miskien sal ons politieke vriende en vyande nou verstaan wat onder belange-slawerny verstaan moet word, miskien sal mens verstaan waarom die *verbreking* van hierdie verskriklike belange-slawerny sentraal staan in ons eise. Miskien sal mens ook verstaan waarom dit in die geval van hierdie eis 'n internasionale vraagstuk van die allerbelangrikste is. *Dit is vir Duitsland bloot 'n kwessie van noodlot* en selfs vir die ander nasies is dit die mees beslissende vraag vir die herstel.

In vergelyking met hierdie internasionale vraag, sink al die ander vrae in die niet, want sonder die verbreking van renteslawerny is 'n opkoms van produktiewe nasies oor die algemeen nie moontlik nie. As die renteslawerny wat nou geïnisieer is, gehandhaaf word, sou die god Mammon die troon bestyg het. God is dood, die siele van die nasies sterf, 'n menslike gemors vul die wêreld as renteslawe van internasionale finansies. Geld regeer die wêreld.

Die regulasies van die Versailles-diktaat was noodsaaklike punte wat in 1924 deur die Dawes-pakt vervang is. Nou, na die vrese vir inflasie, sou die verdere plundering van Duitsland "op 'n meer soliede fondament" voortduur. Hoë finansies het toegelaat dat versekerings van alle soorte uitgereik word, waaronder die denasionalisering van die Reichsbank en Reich-spoorweë die belangrikste en verreikendste is. Ten spyte van al die "silwerwolk"-profesieë, het die Duitse ekonomie steeds ineengestort, en die onmoontlikheid van die betalings volgens die Dawes-pakt is uiteindelik selfs deur die blindelings woedende sadiste van die implementering waargeneem. Die Young-plan het die Dawes-pakt vervang. Dit was veronderstel om "verligting" te bring. Nou is die einde aangebreek.
kom.

Oor die gruwels van die Dawes-pakt Vol.7 van die Nasionaal-Sosialistiese Biblioteek (Prys 1.80 punte) gee die mees akkurate inligting, wat 'n herdruk van die oorspronklike teks tesame met 'n omvattende kritiese kommentaar bevat. Vol.13 van die huidige reeks handel oor die hoofpunte van die Young-plan.

Machine Translated by Google

Die Leningsekonomie

"As die staat geld nodig het, moet hy hierdie geld leen van dié van sy burgers wat meer daarvan het as wat hulle self kan gebruik. Hy moet natuurlik rente betaal vir die terugbetaling van hierdie geld, anders sal hy die geld nie ontvang nie; hy het inderdaad reeds genoeg probleme om sy lenings te akkommodeer."

Hierdie formulering is deur die voormalige Sosialistiese minister, dr. David72, met my in 'n bespreking in Berlyn gebruik. Ek het hierdie formulering doelbewus hier geplaas omdat dit op 'n voorbeeldige wyse die belangekapitalistiese denkwyse van ons tyd weerspieël; dat hy uit alle opsigte 'n Marxis was, gee die geheel 'n besondere aantrekkingskrag.

Nou weet ek uit honderde besprekings en lesings dat die bogenoemde formulering so volledig afgelei is van die huidige rente-kapitalistiese wêreld van idees dat skaars enigiemand die valsheid van hierdie verduideliking van die rente- en skuld-ekonomie van die staat sou aanvoel, wat nog te sê 'n korrekte antwoord daarop sou vind.

Dit het 'n baie eenvoudige sielkundige rede, naamlik dat die bogenoemde verduideliking van toepassing is op die dekking van die monetêre behoefte van 'n privaat man binne die bestek van die rente-kapitalistiese vorm van die ekonomie.

Vir die individuele privaat mens, soos vir die privaat ekonomie in die algemeen, is die sin waar: "As iemand geld nodig het, moet hy hierdie geld teen rente leen van diegene wat meer geld besit as wat hulle self kan gebruik".

Maar ons moet inderdaad vermy om vrae oor die nasionale finansiële ekonomie vanuit 'n privaat kapitalistiese oogpunt te beantwoord, maar vanuit 'n staatsmanlike oogpunt. Ek bedoel dat dit inderdaad 'n groot ongeluk sou wees as 'n mens hierdie privaat ekonomiese denkwyse bloot onbevraagteken na die nasionale ekonomie oordra.

Die staat met sy magsinstrumente, sy soewereine mag, moet inderdaad nie gelykgestel word aan enige willekeurige privaat man nie. Die staat beskik oor drie kragtige moontlikhede waardeur hy, kragtens sy soewereiniteit, sy behoefte vir die uitvoering van sy take kan dek. Dit is sy *dienssoewereiniteit,* sy *muntsoewereiniteit* en sy *finansiële soewereiniteit.*

Onder dienssoewereiniteit moet verstaan word die soewereine reg van die staat om sy burgers vir gratis dienste op te roep. Hierdie soewereiniteit van die staat oor die individu word in sy kragtigste omvang geopenbaar in die verpligte militêre diens en nog meer in die oorlogsdiens. Gekonfronteer met die eise wat die staat in oorlogstyd van sy burgers kan eis, moet alle private oorwegings terugstaan. Familie, beroep, besigheid en verdienste, alles moet stil wees wanneer die staat sy seuns tot die vlag roep. Maar die staat kan sy burgers nie net tot oorlogsdiens roep nie, die staat kan hulle selfs tot groot ekonomiese ondernemings roep. Ons onthou die hulpdienswet wat egter ongelukkig, heeltemal in teenstelling met die militêre diens, 'n hoë en steeds toenemende betaling vir die verrigte dienste voorsien het, sodat daar gou 'n diep kloof ontstaan het tussen die frontsoldate, wat daagliks hul lewens vir die vaderland moes opoffer – sonder betaling – en diegene wat in die vaderland, agter die front beskerm, teen 'n hoë loon, in diens was. Terloops, die sterk prestasies van ander nasies wat op diensverpligtinge gebaseer was, kan ook onthou word: ons onthou die bou van die Chinese Muur, die omseiling van ons Middeleeuse stede.

Prakties sou dit dus volledig binne die magsoewereiniteit van die staat val om

72 Eduard David (1863-1930) het van Junie tot Oktober 1919 as Minister van Binnelandse Sake in die Weimar Republiek gedien.

Machine Translated by Google

die ou hand- en spandiens73 te laat herleef en uit te brei en groot ekonomiese take daarmee op hierdie manier op te los vir die beskikking van bestaande magte.

Die *muntsoewereiniteit* van die staat is 'n tweede bron van mag waaruit die staat direk sy geldbehoefte kan dek. Niemand betwis die staat se reg om muntstukke te munt of tesourie-note uit te reik nie, inderdaad verder as dit dat die staat, kragtens sy soewereiniteit, geld uit elke moontlike bron geproduseer het. Uit koper, nikkel, yster, porselein, aluminium en, bowenal, uit – papier. Ek hoef slegs die tyd te onthou toe ons Ryk-regering dit geregverdig geag het om daagliks 100 000 000 000 000 mark en steeds meer nuwe papiergeld uit te reik. Ons sal nie hier in meer besonderhede ingaan op die vraag of dit reg en aanvaarbaar was nie, ons moet hier slegs sê dat die staat werklik sy behoefte kan dek kragtens sy muntsoewereiniteit, en dat dit nie gedwing word "om geld op rente te leen van diegene van sy burgers wat meer daarvan het as wat hulle self kan gebruik nie".

Die *finansiële soewereiniteit* of die belastingsoewereiniteit van die staat sal eweneens deur niemand betwis kan word nie, en iemand wat dit betwis en dit prakties as 'n individu probeer uitvoer, sou die gesag van die staat in die vorm van die balju kon voel. Die finansiële of belastingsoewereiniteit van die staat, dit wil sê die reg van die staat om sy burgers op finansiële dienste te beroep, is so voor die hand liggend en so oud soos staatsstrukture. Hierdie vorm is ook die natuurlikste en gesondste, al is dit op hierdie gebied tot ons tyd voorbehou om die redelike sin van belasting in 'n algehele onsin te omskep en van die belastingstelsel 'n middel te maak vir die totale plundering van die volk ten gunste van die supranasionale finansiële magte. Selfs hier behoort die vraag na die toelaatbaarheid van belastings ons nie verder te bemoei nie, maar slegs die feit dat die staat baie goed in staat is om sy geldbehoefte deur middel van belasting te dek, dus weer eens op 'n manier wat nie oop is vir die private ekonomie nie, maar wat absoluut die noodsaaklikheid van die staat wegneem om in sy geldbehoefte te voorsien deur die aanneming van 'n rentebetalingsverpligting aan die kapitaliste.

Sekerlik, die staat, soos elke privaat man, het natuurlik die verdere moontlikheid om sy behoefte te dek deur skuld aan te gaan. Maar dit is reeds vir die privaat man 'n tweesnydende swaard; vir die staat is dit egter, om dit in gewone en goeie Duits uit te druk, die domste ding wat dit in die algemeen kan doen. Maar dit is nie net die domste ding nie, maar dit is ronduit misdadig met betrekking tot die missie van die staat as die beskermer van die gemeenskaplike belange.

Die leningsekonomie van die state het die state feitlik verwoes en hulle in die hande van internasionale finansies oorgelewer, dit het die rykdom van die nasies aan die finansiële magte oorgelewer, en vandag is die staatslenings die verskriklike bloedsuier waaruit die nasies hulself nie kan bevry nie en waardeur hulle hulpeloos sal ineenstort as ons nie vasberade 'n einde aan hierdie spook maak deur die verbreking van rente-slawerny nie.

Hiermee is ons midde-in die veld van nasionale finansiële beleid, dus in 'n veld waarin die normale Duitser glad nie tuis voel nie. Wat moet 'n mens nou doen met al die baie en groot getalle? Die normale staatsburger lees oor die algemeen nie begrotingsdebatte nie, en hy het so 'n godsdienstige respek vir die geheime paaie en misleidende maniere van die finansiële kuns dat hy dit liefste heeltemal van hierdie dinge gespaar wil bly. In die onbewuste hou dit sekerlik ook verband met die feit dat elke individu so 'n effense gevoel vir die belastingsoewereiniteit van die staat in homself dra en niemand aan getalle herinner wil word nie. Eers wanneer die belastingdokumente sy huis binnevlieg, merk die moderne mens op dat hierdie dinge hom eintlik aansienlik raak en dat hy altyd die slagoffer is van elke soort valse nasionale finansiële beleid.

---

73 Die boerderydienste, hetsy met die hand of met diere, wat in die Middeleeue deur hul here van boere vereis is

Machine Translated by Google

Nou is dit uiters merkwaardig dat die sake van nasionale finansiële beleid basies glad nie so ondeursigtig en geheimsinnig is soos dit met die eerste oogopslag lyk nie, inderdaad dat dit basies so duidelik en eenvoudig is dat dit deur elke gemiddelde begrip, ten minste in hul breë trekke, begryp kan word.

Dit verg dus geen groot grondwetlike verklarings dat die staat baie goed oor die beskrewe moontlikhede beskik om sy geldbehoefte te dek nie, want elkeen weet en het in sy eie lewe ervaar wat die aard van die dienssoewereiniteit van die staat is, en elkeen ontvang daagliks die papiernote wat deur die staat uitgereik word in sy hand, en niemand word die belasting gespaar nie. Dit sou dus die natuurlikste ding ter wêreld wees as die staat sy geldbehoefte uitsluitlik op hierdie drie maniere sou dek.

Vir die privaat mens is hierdie drie weë egter nie oop nie, want hy kan nie sy buurman suksesvol tot werk of belastingdiens aanspoor nie, en hy sou ook nie veilig wees as hy self geld sou probeer druk en in omloop bring nie. Vir hom is daar inderdaad slegs die manier om skuld op rente aan te gaan, as hy reeds absoluut dink dat hy slegs met ander se geld gelukkig kan word en nie skuld kan vermy nie.

Maar dat die staat in die algemeen die enigste manier beskou om rentedraende lenings – dus skuld – te aanvaar wanneer dit geld nodig het en sy ander soewereine regte vandag slegs op 'n onderduimse wyse toepas om die opgeloopte skuld van die mense in te vorder, dit is voorwaardes waarvoor 'n mens tevergeefs na 'n redelike verduideliking soek. Daar is inderdaad geen redelike verduideliking daarvoor nie, maar slegs die feit dat ons hele denke, selfs in nasionale finansiële politieke sake, op 'n privaat kapitalistiese wyse gerig of korrup is. Met so 'n algemene besoedeling van die openbare mening speel sulke skynbaar logiese verklarings vir die leningsbeleid van die staat soos ek gerapporteer het, 'n groot, inderdaad 'n allerbelangrikste rol.

Die Jood het homself bewys as 'n meester van psigagogie, selfs in hierdie sake. Dit is in sulke gevalle altyd baie moeilik om nie dadelik oor die algemeen te praat van direkte korrupsie van die verantwoordelike staatsmanne nie, die vermoede is voor die hand liggend, en tog was daar in die meeste gevalle geen korrupsie nie, maar slegs onsekerheid in sake van die finansiële en kredietstelsel, kortsigtigheid en selfvoldaanheid wat daartoe gelei het dat die staatsfinansiële administrasies stadig maar seker in 'n leningswaansin verval het waaruit hulle tot dusver geen uitweg sien nie.

Tot hierdie ontwikkeling van die omstandighede het op 'n baie noodsaaklike wyse bygedra dat 'n mens aanvanklik die finansiering van groot openbare werke soos spoorwegbou, ens., wat belowe het om 'n inkomste deur lenings op te lewer, as onskadelik beskou het. 'n Mens het op die volgende manier besluit: Uit die inkomste van die spoorweë of waterweë kan die rente onmiddellik gedek word, dan het ons inderdaad die prysbepaling onder beheer. Met sy eie hulpbronne kan die staat nie sulke groot werke in een slag uit sy tesourie trek nie, daarom aanvaar hy gelukkig die aangebode krediethulp van die banke. Dit verwyder die moeite van die regering om nuwe belastings in die staatsparlement goed te keur, die likiede hulpbronne van die staat word nie opgeëis nie, en die spoorweë kan maklik die rente uit die surplusse betaal. Die verleidelike kuns van leningskapitaal, wat op sigself niks met geld kan doen as dit niemand vind wat dit van hom af wegneem en boonop rente aan hom betaal nie, het daarin geslaag om swart in wit te verander en die staat self 'n rente-invorderaar vir private kapitaal te maak.

Selfs die eenvoudigste ekonomiese besinning van die kant van 'n regering of 'n parlement wat bewus is van sy verantwoordelikheid, moes egter tot die volgende gelei het: As 'n mens die spoorweë met buitelandse geld bou en jy moet jaar na jaar slegs 5% rente daarvoor betaal, met alles wat daarmee verband hou, betaal jy in 20 jaar reeds die volle bedrag een keer terug, in 40...

Machine Translated by Google

jare reeds twee keer en tog bly dieselfde skuld uitstaande. Hierdie buitengewone bedrae wat baie keer die aanvanklike beleggingskoste oorskry, moet inderdaad weer eens indirek van die mense, die hele bevolking, ingevorder word wat die spoorvervoertariewe wat presies volgens hierdie rentebedrae gehef word, moet betaal. 'n Eenmalige aankondiging aan die mense van 'n groot spoorwegheffing is, of sou gewees het, beter. Dan sou hierdie heffings natuurlik vir 'n paar jaar nogal onderdrukkend gewees het, maar ook nie veel langer nie, aangesien die vervoerkoste en die spoorweë baie gou 'n werklik skuldvrye bate van die staat sou geword het wat dit later groot jaarlikse inkomste sou verseker het. Maar dit is die ou storie dat 'n mens liewer die hond se stert bietjie vir bietjie sou afsny omdat jy dink dit sou soveel minder pynlik vir dit wees. Natuurlik is die teenoorgestelde waar. Die beleggingskoste van so 'n nasionale onderneming moet wel deur die bevolking betaal word, maar as dit op lenings ontwikkel word, dan kom daar onvermydelik ook die rente by wat in die loop van die jare baie keer die skuld self beloop. Dit is dus 'n pure finansiële dwaasheid om sulke openbare werke deur lenings te finansier. Reeds hier kan ons wys op wat die staat van sy leningswaansin sal red: niemand kan die staat verbied, byvoorbeeld vir sulke produktiewe ondernemings, om kredietnotas, staatskas-kredietnotas uit te reik en daardeur vir die werke te betaal nie. So 'n skepping van geld van die staat in gevalle waar daar glad nie van inflasie sprake kan wees nie, omdat daar ook 'n nuwe waarde vir die nuwe tekens is, sou met een slag al die probleme oplos en die staat en die volk vir ewig bevry van die rentedraende skuld aan private kapitaal.

Ons sal elders in meer besonderhede op hierdie probleem moet ingaan. 'n Bekwame finansiële administrasie behoort dinge so te kan reël dat sulke groot werke uit spesiale belastings saam met die gebruik van ander inkomstebronne van die staat en slegs met 'n gedeeltelike uitreiking van nuwe note uitgevoer word. Hierdie moontlikheid sou natuurlik slegs in 'n aansienlike mate voorkom as alle ander staatsuitgawes, veral die sogenaamde onproduktiewe vir administrasie, regspleging, onderwys, ens., uit die surplusse van die staat se kommersiële ondernemings gedek kan word.

Dit mag, in die lig van die huidige paniekerige tekortekonomie van die spoorweë, pos, ens., na 'n ironie klink, en tog was ons nie so ver van sulke moontlikhede af nie, soos ek reeds in 1919 in my eerste publikasie in die *Süddeutsche Monatshefte* (Februarie), "Wat nou?" onder die opskrif "Die radikale middele", aangetoon het. Slegs die renteverpligting van die staat teenoor private kapitaal het ons van hierdie ideale toestand van 'n nasionale finansiële ekonomie geskei. Die waan wat destyds reeds van krag was, dat die staat, wanneer hy geld nodig het, bloot geld teen rente in homself moet pomp, het dit verhoed.

Dit is duidelik, en almal moes my verduidelikings kon volg, dat die staat geensins op buitelandse geld gerig is nie, dus op die aangaan van skuld, wanneer hy iets wil onderneem, dat hy byvoorbeeld werk- en spandiens kan eis en dat hy uiteindelik ongetwyfeld geregverdig sou wees om staatskas-kredietnotas vir sulke doelwitte uit te reik, om hierdie werke daarmee in te stel sonder 'n las op die mense. So 'n prosedure sou die enorme voordeel hê dat sulke werke van die begin af van elke rente- en tolverpligting bevry word; die werke sou onmiddellik vry en skuldvry staatseiendom word. Uit die inkomste van die werke kon die uitgereikte staatskas-bewyse inderdaad in 'n kort tydjie afgelos en vernietig word; die produkte van sulke werke, of die vrag- en passasiersvervoerpryse, kon heelwat aansienlik verminder word. Daardeur kon die grootste dienste in die algemeen aan die hele nasionale ekonomie gelewer word, die staat kon heelwat beduidende inkomstebronne verkry het wat van die grootste nut vir die hele nasionale gemeenskap sou gewees het en ook die staat self heeltemal onafhanklik van hoë finansies sou gemaak het. Maar dit moes ook gewees het...

Machine Translated by Google

so. Want die staat is die meester van die finansiële stelsel en nie hoë finansies nie, dit wil sê, dit sal so wees in die Nasionaal-Sosialistiese staat van die toekoms.

Dit was werklik 'n psigagogiese bedrieglike truuk dat die banke daarin geslaag het om nie sulke voor die hand liggende en vanselfsprekende denkprosesse toe te laat wat – sodra dit uitgedruk word – nie meer weerspreek kan word nie, en om die staat en ekonomie te verwar met die bogenoemde sin en hulle in die belange-slawerny van kapitaal te lok.

Ek weet dat, alhoewel hierdie dinge nou so duidelik soos daglig is, baie van my lesers steeds hul gesonde menslike begrip wantrou en eenvoudig nie wil glo hoe so 'n absurditeit moontlik kon gewees het nie en eerder sou veronderstel: "Dit kan nie reg wees nie, ons staatsmanne kan nie so dom gewees het nie – maar ek kan dit net nie oordeel nie". Hierdie belydenis van 'n gebrek aan oordeel met betrekking tot so 'n blote staatsonbevoegdheid in finansiële politieke sake staan dubbeld in teenstelling met die andersins geredelike foutvindery en tirade oor staatsmaatreëls en met die feit dat dit hier gaan oor sake wat elke individu die skerpste in sy beursie tref.

Aan hierdie mense wil ek nog 'n standpunt vir oorweging laat, naamlik
verwant aan die metode van kredietgoedkeuring deur die provinsiale of Ryksparlement.

Sulke groot staatstake word inderdaad deeglik in die parlemente beraadslaag. Na lang debatte word die krediete uiteindelik "goedgekeur". Die gemiddelde staatsburger glo nou dat alles nou in orde is en dat die staat, wat inderdaad so 'n ryk en magtige ou is, reeds die goedgekeurde miljoene besit. Heel slim persone sal dalk nog agter hul oor krap en vir hulself sê: 'Dit beteken weer nuwe belasting'. Maar ek dink ek kan met vrymoedigheid beweer dat, afgesien van die ingewydes - aan wie nóg die verteenwoordigers nóg die ministers hoef te behoort, miskien hoogstens een duidelik word van die feit dat hierdie groot kredietgoedkeuring in die provinsiale of Ryksparlement niks anders beteken as die toestemming om hierdie "krediet" op 'n ander manier teen rente aan homself te laat leen nie. Hierdie "kredietgoedkeuring deur die parlement" bemagtig dus slegs die betrokke minister om hierdie krediet teen rente by die groot banke te kry. Op hierdie manier word die "kredietgoedkeuring deur die parlement" natuurlik 'n klug, 'n komedie, want die hele bevolking - wat uiteindelik vir kapitaal en rente moet betaal - was nie in staat om ook werklik die "krediet" te verskaf nie, nee, dit moet eers deur groot leningskapitaal geskep word.

Die enigste logiese en natuurlike ding sou inderdaad wees dat, in die geval van 'n kredietgoedkeuring deur die parlement, daar gelyktydig en outomaties ook 'n goedkeuring sou wees dat die staatsbank nou ook die goedgekeurde bedrae sou uitbetaal of magtig op grond van betalingsorders van die implementeringsowerhede aan die betrokke entrepreneurs.

Die krediete word goedgekeur, vir die nodige geldeenheid moet iets gedoen word; dit is dus sinneloos as – soos nou algemeen is – eers 'n lening uitgeskryf moet word en dan die pas "goedgekeurde" krediete in 'n sekere sin 'n tweede keer deur die kapitaliste gegee word.

Nou kan mens dalk beweer dat surplusgeld van die staat juis op hierdie manier onttrek word en dat dit 'n voordelige invloed op die algemene finansiële situasie van die land moet hê, dat so 'n kredietbestuur dus op 'n inflasieverminderende wyse sal funksioneer. Maar dit is natuurlik geensins die geval nie en inderdaad om redes wat nie deur enige bankdeskundige betwis kan word nie. Daar kan erken word dat 'n heelwat kleiner deel van sulke wissels en betalings van sulke lenings kontant betaal word, dit gaan hier oor die kring van klein spaarders wat hul pad na die bank vind met sulke wissels, wat 'n paar honderd of duisend mark gespaar het wat hulle nou graag in 'n rentesertifikaat wil belê, in so 'n magiese papier waaruit 'n mens elke jaar net 'n stukkie hoef uit te sny om 'n sekere bedrag uitbetaal te word sonder dat die sertifikaat daardeur minder werd word. Maar die geld wat op hierdie manier die bank binnekom, is nogal...

Machine Translated by Google

weglaatbaar. Daarbenewens dra die banke waar sulke gelde gedeponeer word, glad nie hierdie kontantbedrae aan die staatskas oor nie, maar die oordrag van sulke konsepbedrae word uitsluitlik by wyse van oordrag of klaring gedoen.

Maar alle groter treksels op sulke lenings word reeds van die begin af deur die kapitaliste in hul banke gedoen, deur middel van oordrag sonder kontant of deur die proses van banktransaksies,
ens.

In werklikheid kom geen kontant dus in die hande van die staat nie, en indien dit dit ontvang, moet dit onmiddellik weggee vir die uitvoering van sy werke. Hierdie vermeende voordeel bestaan dus nie. Inteendeel volg dit: Die staat, soos ons weet, reik sogenaamde sekuriteitsertifikate of effekte uit vir geleende bedrae. Hierdie effekte van die staat is fyn, of nie so fyn, gedrukte papiere wat 'n skuldinstrument bevat wat toegerus is met alle staatswaarborge op die ontvangde bedrae, en boonop die nodige bepalings van die rentebetalingsdatums en, op hul eie koeponvelle, die koepons op grond waarvan die staat onderneem om kwartaalliks, halfjaarliks of jaarliks die rente te betaal vir die bedrae wat in die koeponvel aangedui word.

Boonop word by hierdie koeponvel nog 'n sogenaamde hernuwingsertifikaat (talon) gevoeg wat die eienaar die reg gee op die ontvangs van 'n nuwe koeponvel indien die eerste na 'n sekere aantal jare verval het.

Nou, so 'n sekuriteitsertifikaat wat deur die staat uitgereik word waarvoor die staat met sy hele rykdom aanspreeklik is vir kapitaal en rente, beteken beslis die aankoop van kapasiteit in die hand van die eienaar. Die eienaar van sulke staatsertifikate kan inderdaad te eniger tyd iets vir homself met hierdie sertifikate koop, of hy hierdie sertifikate direk as betaling gee of hy hierdie sertifikate eers by die effektebeurs of by sy bankier verkoop en dan kontant met die opbrengs betaal.

Nou is daar geen twyfel dat die uitreiking van nuwe sekuriteitsertifikate deur die staat *die skep van bykomende aankoopkapasiteit* beteken nie – of dit reg of geregverdig is, interesseer ons hier op die oomblik nie – presies dieselfde sou gebeur as die staat byvoorbeeld nuwe papiergeld druk. Die verskil sou daarin bestaan dat in een geval sekuriteitsertifikate vervaardig word wat die staat, afgesien van die skuld, met 'n *blywende renteverpligting belas,* terwyl in die geval van die nuwe uitreiking van papiergeld 'n renteverpligting glad nie in aanmerking kom nie. Ons sien dus nou reeds dat laasgenoemde vorm in elk geval die gunstigste vir die staat en die volk sou wees.

Maar nou, as ons die metode van sulke finansierings verder volg, blyk dit dat 'n direkte finansiering van groot staatswerke met 'n vermyding van die leningsroete verdere groot voordele inhou.

Ons het gesien dat die tans aangeneemde vorm van finansiering van staatswerke lei tot die skep van addisionele aankoopkapasiteit, wat verteenwoordig word deur die uitreiking van nuwe sekuriteitsertifikate. In hierdie geval sal en moet die hele nuwe leningsbedrae natuurlik gelyktydig uitgegee word, selfs al is die spoorweë, waterweë, ens. wat nuut gebou moet word, slegs in 'n konstruksiefase en verteenwoordig steeds geen noemenswaardige werklike waarde nie.

As mens oorgaan na die finansiering van sulke groot staatswerke op die manier wat ek voorstel, dan verdwyn die enorme advertensiekoste vir die lening eers. Mens kan onthou watter enorme bedrae deur die tenders in die koerante alleen verslind word. Verder verdwyn die persentasies wat van die begin af aan die banke en ander kredietinstellings toegestaan word. Selfs dit is weer miljoene. Verder is mens geneig om die lenings onder die pariwaarde uit te reik, met ander woorde, vir 'n 1000-mark-obligasie moet slegs 970 mark meer of minder deur die koper van hierdie sertifikate betaal word, en tog ontvang hy die volle bedrag met rente. Selfs dit is verliese wat van die begin af...

Machine Translated by Google

laste vir die staat of die onderneming word en ten gunste van die kapitalis. Inderdaad, 'n mens is geneig om sulke lenings te "versier" met ander aantrekkingskragte, soos die aandelebeursuitdrukking lui, deur spesiale ekstra voordele in die vooruitsig te stel wat selfs 'n belastingvrystelling kan insluit. Ek herinner hier aan die mynpremielening wat die fantastiesste van sulke aantrekkingskragte vertoon het wat 'n staat ooit voor gebuk gegaan het. Die lotery- en dobbelduiwel is in diens van die leningsadvertensie gestel deurdat 'n mens belowe het om miljoene winste uit te betaal op 'n baie groot aantal 1000-mark-obligasies; boonop is sogenaamde bonusbetalings voorgehou, en verder 'n aangekondigde rentekoers van 5% wat egter met klousules verskans is, en boonop, in die geval van 'n reeks belastings, was die spaarpremielening van elke belasting vrygestel! Van waar 'n mens die enorme bedrae wou verkry om hierdie premies en voordele te betaal, hierdie fantastiese loterywinste, het niemand oorweeg nie – al moes dit vir elke ernstige en skerpsinnige mens duidelik wees dat al hierdie bedrae weer eens uit die sakke van die mense getrek moes word. Want die bedrae wat toe ontvang is, is onmiddellik gebruik vir die dringendste uitgawes. Dit is alles finansiële politieke misdade teen die mense waarin 'n mens net moet verwonder oor die volmaakte onbeskoftheid waarmee hulle gepleeg word.

As mens dus glad nie die leningsroete volg nie, maar direk die weg van direkte geldskepping, dan sou al hierdie harde en onregverdige laste van die staatsbegroting verwyder word – mens sou nie eers *die nodige bedrae gelyktydig in nuwe papiergeld* hoef in te samel nie, maar dit kan redelik stadig plaasvind, namate selfs die nuwe werke vorder. Dit sou die verdere enorme voordeel hê dat daar geen sprake kan wees van die uitreiking van ongedekte geld nie, want nuwe geld sal eers gegee word wanneer 'n ander aansienlike gedeelte van die werke voltooi is. Ons sou hier te doen hê met geld wat volledig deur reële waardes gedek word, dus met geld wat stabiel is, met geld wat geëwenaar word deur soveel ure se verrigte werk.
Maar selfs hierdie vorm van 'n opeenvolgende uitgifte van nuwe geld vir konstruksie wat reeds baie gunstiger lyk, is geensins die finale stap nie. Want dit sal glad nie nodig wees om 'n bedrag geld gelykstaande aan die nuutgeskepte werke in omloop te bring nie, want die nuutuitgegee note vloei inderdaad weer terug in die openbare staatskas; hulle kan dus weer uitgereik word sonder dat nuwe reekse in omloop gebring hoef te word. En laat ons nou 'n stap verder gaan, dit wil sê, laat ons die uitgifte van 'n mens se eie nuwe geld vir sulke spesiale staat verklaar.
take as op sigself fundamenteel glad nie noodsaaklik beskou nie, selfs al sou ons die toelaatbaarheid, en veral ook die duidelikheid, van die finansieringsproses in die uitreiking van eie geld vir konstruksie baie goed kon verduidelik en daarby wou hou vir sekere doeleindes.

Hierdie laaste stap is die *volledige kontantlose finansiering* van sulke staatstake. Dit is, soos reeds hierbo aangetoon, verkeerd om aan te neem dat die staat deur die lening in kontant sou kom waarmee dit die entrepreneur en werkers van spoorweg- of elektrisiteitsaanlegkonstruksies kon betaal. Nietemin sal die entrepreneurs weekliks die nodige bedrae vir die betaling van hul werk kontant van hul banke moet onttrek. Die banke moet van hul kant hierdie buitengewoon groot eise aan hul tesourie-aandele weer eens van die sentrale banke of die Reichsbank, ens. dek. Nou, in normale tye, is die hele bestaande likiditeit reeds ten volle voldoende vir die weeklikse loonbetalings van die hele werksmag, en dit is fundamenteel 'n saak van onverskilligheid as byvoorbeeld groter werksmagte tydelik op een plek gekonsentreer word in die konstruksie van die Beierse Walchensee-kragsentrale, want as hulle nie daar in diens was nie, sou hulle selfs wanneer hulle in ander ondernemings versprei is, hul weeklikse loonbetalings moes verwag en ontvang, of geld deur middel van werkloosheidsversekering moes ontvang. Dit beteken dat dit 'n redelik algemene staatstaak is om te sorg vir die totale behoefte aan betaalmiddele vir die hele nasionale ...

Machine Translated by Google

ekonomie, ongeag of groter werksmagte tydelik op een plek in diens geneem word vir die uitvoering van groot staatswerke of nie.

Die voorsiening van betaalmiddele vir die loonbetalings en die implementering van die ander kontantlose oordragte aan die entrepreneurs is take van betalingstransaksies en het glad niks oorsaakliks met die kredietsituasie te doen nie.

Dit sou dus die mees voor die hand liggende en natuurlike ding wees as met die kredietgoedkeuring vir 'n groot staatswerk deur die wettige verteenwoordiging van die hele bevolking, terselfdertyd die magtiging gebonde sou wees dat die staatsbank, op grond van hierdie goedgekeurde krediete, die nodige betalings mag uitvoer. Dit spreek vanself dat hierdie betalings slegs gemaak word wanneer die verskillende gekontrakteerde staatsowerhede (landboudepartemente, straat- en rivieringenieursdepartemente, spoorwegkonstruksie-afdelings, spesiale departemente vir spesiale doeleindes, ens.) die betalingsbedrae wat deur die entrepreneurs geëis word, ondersoek het en, in ooreenstemming met die regulasies en die kontrak, betaling gemagtig het.

Die hele leningsbedrogspul wat ingegooi word – want dit is niks anders as die moderne vorm van bedrog van 'n nasie nie – is heeltemal nutteloos en slegs skadelik.

Machine Translated by Google

Die Reichsbank-korporasie

Die Reichsbank is nie, soos elke goedgelowige staatsburger immers mag glo, werklik 'n staatsbank nie, maar 'n aandelemaatskappy. Die Reichsbank is dus geensins 'n staatsinstelling nie, selfs al het die staat tot Junie 1922, toe dit ten volle "outonomies" was op eise van die Entente, sekere regulatoriese regte gehad. Selfs die amptenare van die bank is deur die Ryk benoem en betaal, maar die adviesraad het uitsluitlik bestaan uit verteenwoordigers van die wêreld van groot banke en van internasionale Jodedom – die twee is dieselfde kring van mense.

Reeds met sy stigting in 1873 het die eerste adviesraad onder ongeveer 15 lede die volgende name aangeteken: Baron Rothschild, Geheime Raad van Koophandel Bleichröder, Geheime Raad van Koophandel Mendelssohn, Theodor Plaut, Geheime Raad van Koophandel Oppenheimer, Geheime Raad van Koophandel Warschauer en Geheime Raad van Koophandel Zwicker, Raad van Koophandel Stern, Raad van Koophandel Gelpke; dus elf rasegte groot Jode en, as versiering, nog vier here met Duitse name.

Dit was weer eens 'n slim skaakskuif waarmee die bankier wat Bismarck adviseer, Bleichröder, aan die ou Rykskanselier aanbeveel het dat die Rykskanselier nie as 'n suiwer staatsinstelling ontwikkel word nie, omdat dit daardeur nie deur die vyand in geval van oorlog toegeëien sou kon word op grond van die internasionaal erkende sekuriteit van private eiendom nie, terwyl dit as 'n suiwer staatsbank onmiddellik oop sou staan vir die aanval van die vyand.

In werklikheid wou die slim Jood, saam met die ander groot finansiers, natuurlik net die belangrikste finansiële instelling van die Ryk in sy magsfeer kry. Die here het ook hierin geslaag en die Ryk het daarmee heeltemal afstand gedoen van een van die belangrikste velde van sy muntsoewereiniteit – sy reg om banknote uit te reik.

Die Reichsbank beklee vandag 'n besondere posisie in die finansiële stelsel van die Duitse Ryk, 'n posisie waaroor die onbelangrikste mense selfs vandag duidelik is aangaande die verskriklike gevolge daarvan vir die staat en die volk.

Dit moet die taak van 'n individuele ondersoek wees om presies te ondersoek op watter manier die groot banke hul beslissende invloed op die Reichsbank, sedert sy stigting, tot hul egoïstiese doeleindes misbruik het.

Solank Bismarck in die amp was, het sy staatsmanlike siening en die respek vir hom die beurshiënas onder beheer gehou; slegs een keer in die hele geskiedenis van die Reichsbank het Bismarck gebruik gemaak van die kanselier se veto wat in die Reichsbank-wet voorsien word, naamlik toe hy die aanvaarding van Russiese aandele verbied het. Vandag is die Reichsbank, onder die vriendelike druk van die internasionale bankiers, soos reeds aan die begin genoem, ten volle onafhanklik gemaak. Die Reichsregering het dus geen verdere moontlikheid om beslissend op te tree oor die uitvoering van die sake nie.

Die renteslawerny van die nasies beteken die heerskappy van die bank en effektebeurs. Die verbreking van renteslawerny is verreweg die grootste taak van Nasionaal-Sosialisme.

Alles wat vandag in die staat en ekonomie gebeur – alles word 'n eis vir rente van groot kapitaal teen produktiewe werk. As 'n spoorlyn gebou word, ontstaan daar 'n lening daaruit, as 'n oorlog gevoer word, ontstaan oorlogslenings daaruit, as natuurlike hulpbronne of hidro-energie ontwikkel word, ontstaan daar hidro-energielenings daaruit, as 'n fabriek uitgebrei word, nuwe aandele uitgereik word, as 'n nuwe onderneming gestig word, word 'n rente-kapitalistiese maatskappyvorm gekies wat die werk en die risiko na die entrepreneurs laat vloei en die leeue-aandeel van die winste na die finansiers. As dit nie meer deur middel van lenings verloop nie, is die veel eenvoudiger en meer...

Machine Translated by Google

'n Uitgebreide manier van gelddruk word gekies, soos in die tyd van die inflasie van 1923, wat eweneens die grootste belange vir groot kapitaal insamel. Soos in die geval van koning Midas in die saga, vir wie alles wat hy aangeraak het in goud verander het, so verander vandag alles wat gebeur in rentedraende sekuriteite.

Ongelukkig het die wêreldbankiers 'n verdomp goeie aptyt en is sekuriteite inderdaad hul gunstelingkos, wat hulle natuurlik uitstekend pas. Ons kan nie daarop staatmaak dat hulle honger ly nie, soos Koning Midas, vir wie, soos welbekend is, selfs die kos in sy mond in goud verander het. Inteendeel, die werkers sal eers honger ly voordat die rente-here dit sal doen.

Hulle dink ook glad nie daaraan om hul heerskappy prys te gee of te versag nie, *dus moet hierdie belange-reël verbreek word.*

Nou moet ons 'n derde aspek belig wat die prentjie van die rentekapitalistiese uitbuiting selfs vir die leek sal voltooi en afrond, naamlik *inflasie.*

Machine Translated by Google

Inflasie

Inflasie is die duidelik sigbare uitdrukking van ons finansiële politieke ellende. Inflasie raak almal – almal wat sy bestaan moet verdien – met verskriklike erns.

Maar waar kom inflasie vandaan? Vir hierdie vraag kan mens 'n groot aantal verduidelikings hoor wat deels vanuit die eng oogpunt van die antwoordende persoon geneem word, deels uit die woordeboek van demagogiese slagspreuke, en deels werklike gedeeltelike oorsake aandui sonder om die uiteindelike motiverende oorsaak korrek te raak. Wanneer mens hierdie oorsake van inflasie deur die verskillende partye hoor identifiseer, is daar gou geen sosiale orde en geen beroep meer wat nie deur een of ander kant as die oorsaak van inflasie aangewys sou word nie.

Vir diegene wat die verduidelikings van die boek oor rente-slawerny gevolg het, is die antwoord nie moeilik om te vind nie. *Die oorspronklike skuld vir inflasie word gedra deur die rente-verpligting van werk teenoor kapitaal.*

Rente – belasting – inflasie, so verloop die logiese ketting wat, beginnende by die 'n Rampzalige en absurde belofte van rente aan die kant van die staat, dwing die gevolg af dat die staat die aanvaarde renteverpligtinge deur belasting van die mense moet onttrek; die belastings, en inderdaad belastings van alle soorte, direk en indirek, heffings, sowel as die mees aanstootlike indirekte belastings, dié van die ongedekte banknoot-uitgawe, sleep dan inflasie saam met hulle. Op hierdie manier gaan dit voort in 'n ewige siklus, want die inflasie beding steeds groter uitgawes van die staat wat dit, vasgevang in die leningswaansin, altyd dink dat dit slegs deur die aanvaarding van nuwe skuld kan dek, hierdie nuwe skuld dra nuwe belange op sigself, die nuwe belange maak nuwe belastings noodsaaklik, die belastingwetgewing misluk geleidelik heeltemal, want in die geval van sulke geldeenheidineenstortings bly al die belastinginkomste ver agter die geldeenheiddevaluasie en nou gee die staat sonder weerstand oor aan die finansiële Bolsjewisme van die gelddrukpers, soos ons verskriklik ervaar het in die inflasie van 1923.

My eerste polemiese werke was hoofsaaklik gewy aan die blootlegging van hierdie verbande. In die Manifes vir die verbreking van rente-slawerny74 het ek in breë trekke die allesomvattende betekenis van die renteprobleem in die Staatsbankrotskap ontwikkel: Die oplossing het ek spesifiek die domheid van die staatsleningstelsel onthul en gewys op die ontelbare belastingwette wat die lewensonderhoud van die breë massas duurder gemaak het, wie se produksies volledig vir die rentediens aangewend moes word. In die werk die komende belastingstaking, met die nuwe vloed van belastingwette van 1920 en 1921, sowel as die Ryksbegroting vir 1918, is die afdoende bewys aangebied dat die hele finansiële administrasie van die Ryk en die state volledig aan die rentediens vir groot leningskapitaal gekoppel is. In die laaste boek word die weg egter reeds aangedui na 'n omkering van hierdie heeltemal haglike omstandighede met 'n redelik tasbare voorbeeld.

Dit is nogal voor die hand liggend dat, deur die oorstroming van 'n nasionale ekonomie met papiergeld, die koopkrag van hierdie papiergeld moet geleidelik daal.

Aangesien geld in sy diepste aard, soos ons erken het, 'n teken van verrigte werk is, moet die sogenaamde kwantiteitsteorie van geld, ten minste in sy essensiële kenmerke, ...

---

74 Potensiële koopkrag is die bespaarde koopkrag wat tans nie die mark belas nie. Hiertoe behoort opgegaarde kontant sowel as die stewig geïnvesteerde spaarkapitaal.

Effektiewe koopkrag is die totale bedrag van alle vraag-eise op die nasionale ekonomie wat in die vorm van kontant of in die vorm van sekuriteite word op die goederemark toegepas en poog om hulself in materiële goedere te omskep.

Potensiële koopkrag kan te eniger tyd in effektief omskep word, in die geval van hierdie verskynsel praat mens van die "vlug van die merk".

Machine Translated by Google

deur ons erken. Hierdie teorie leer dat die hoeveelheid geld wat in omloop is in 'n nasionale ekonomie in 'n sekere stabiele verhouding moet bly as veranderinge in koopkrag nie moet voorkom nie. Die geld staan tot 'n sekere mate teenoor voorraad goedere en - bereken uit die hoeveelheid goedere - word 'n sekere aantal waarde-eenhede van die gebruiklike geldeenheid geproduseer, dit wil sê die gemiddelde prys van die goedere. Hier beklemtoon ek baie sterk die byvoeglike naamwoord 'gemiddeld'. Inderdaad, 'n mens moet verder gaan en sê: die gemiddelde prysvlak - dus geensins die bedrag van die individuele pryse nie - staan in 'n sekere afhanklikheid van die hoeveelheid koopkrag wat in totaal in die land teenwoordig is. Maar koopkrag is reeds 'n baie meer omvattende konsep as net die hoeveelheid kontantbates. Maar ons wil hier nie te veel in ekonomiese besonderhede verdwaal nie, want anders moet die vraag na effektiewe en potensiële koopkrag in sy uitwerking op die pryse hier aangeroer word. Hoe dit ook al sy, dit is seker dat byvoorbeeld 'n vermenigvuldiging van duisend keer die sirkulerende geldeenheid natuurlik 'n vermenigvuldiging van ongeveer duisend keer die pryse moet meebring. In werklikheid is dit nie die pryse wat werklik gestyg het nie, die koopkrag van die mark het net afgeneem in omgekeerde verhouding tot die vermenigvuldiging van die bedrag van die geldeenheid.

Die basiese oorsaak van inflasie is – die renteverpligting van die staat. Hierdie renteverpligting maak belasting noodsaaklik, want die staat kan slegs gee wat dit weer in een of ander vorm van sy burgers moet onttrek.

Hierdie vorm van roof van sy burgers deur die staat is, soos ons gesien het, drieledig – óf deur direkte belastings óf in meer effektiewe vorm deur indirekte belastings óf in die spesiale indirekte vorm van inflasie. Die laaste vorm is die mees aanstootlike, dit is ook die een waarmee bankrot state hul kop bo water probeer hou – dit is die mees perfekte namaaksel. Maar hierdie laaste vorm is veral so skadelik omdat daardeur die spaargeld van die mees doeltreffende en vlytige deel van die bevolking eenvoudig vernietig word.

Dit is een van die skokkendste hoofstukke in die tragedie van die Duitse volk. Honderde duisende vlytige handarbeiders, werknemers, amptenare, lede van vrye beroepe, dokters, ingenieurs, ens. het hul hele lewe lank, deur volgehoue onvermoeide werk, vir hulself en vir hul gesinne gespaar sodat hulle 'n sorgvrye en onafhanklike oudag kon geniet. Hulle het hul spaargeld pennie vir pennie en merk vir merk ingesamel, en elke merk beteken die waarborg van die bestaansminimum vir elke dag in hul oudag. Maar die staat, aan wie hierdie ongelukkige mense hul spaargeld toevertrou het, het nie in die inflasie van 1923 op enige manier betaal vir 'n merk wat op een of ander manier as spaargeld aan hom toevertrou is nie – selfs nie toe hierdie gespaarde pennies destyds in blink goudstukke gedeponeer is nie – ongeveer 30 miljoen papiermerke[75], maar dit het voordeel getrek uit die agteruitgang van die geldeenheid wat deur homself veroorsaak is en gesê: 'n merk = 'n merk. Daarmee het dit al hierdie manne van die vrugte van hul lewenslange werk beroof en hulle in die bitterste nood gestoot. Hulle is toe deur die staat afgeskeep met patetiese en ellendige aalmoese, private liefdadigheid moes met hulp inspring – maar juis hierdie vorm was veral skandelik vir diegene wat geraak is, want uit die private hande het hierdie geskenke werklike aalmoese gebly, liefdadigheidsgeskenke waarvoor hierdie ongelukkige mense dankbaar moes wees, al was dit 'n saak van georganiseerde roof van welverdiende regte. Van regte wat, as hulle herstel sou word, nie eers 'n "dankie" van die beroofdes nodig sou maak nie.

---

75 Die papiermark is in Augustus 1914 ingestel weens die val van die mark, en die verband tussen die goudmark en goud is laat vaar. Die inflasiekoers het aangehou styg tot November 1923, toe die geldeenheid gestabiliseer is deur die aankondiging van die skepping van 'n nuwe rentemark ter waarde van 1 triljoen papiermark. Die rentemark, wat in 1924 in werking getree het, is later in dieselfde jaar deur die Reichsmark vervang.

Machine Translated by Google

Ons het reeds in ander gedeeltes daarop gewys dat 'n valse beginsel homself vreeslik op hierdie arme mense gewreek het - inderdaad die ideaal van kapitaalpensioen. Nie asof hierdie kringe hierdie lot verdien het nie, inteendeel - dit sal 'n eerbare plig van die Nasionale Staat wees om hierdie beroofde mense so goed as moontlik te vergoed. Tog bly dit te hoop dat hierdie skrikwekkende les nietemin in die onbewuste van die mense sal bly vibreer en dat die kapitaalpensioenideaal sal sink en die regte spaarideaal - die suiwer Duitse idee van bejaardesorg, versorging van vroue en kinders deur die skep van 'n eie huis, veld en tuin, ens. - tot 'n deurbraak en oorwinning sal help.

Die tweede vorm van roof van die burgers deur die staat wat hierbo genoem is, is die indirekte belasting. Indirekte belasting is, in sy gevolge, inderdaad 'n sosiale misdaad. Meedoënloos en onverbiddelik, in 'n vorm wat niemand kan vermy nie, tref dit die groot massa van die bevolking met totale erns, terwyl die rykes oor die algemeen skaars deur die indirekte belastings geraak word.

Die direkte belasting is, indien dit gegradeer word volgens die ekonomiese prestasievermoë van die belastingbetaler, op sigself 'n regverdige en regte belasting. 'n Direkte belasting is ook, as 'n bydraende betaling aan die staat vir gemeenskaplike take, geensins 'n belasting wat die produksie wesenlik duurder moet maak nie, want dit moet slegs geneem word waar werklike surplusse bo die dekking van die voldoende lewensbenodigdhede teenwoordig is. Maar soos direkte belasting vandag behandel word, kom dit, soos inflasie, neer op 'n blote roof en plaas dit homself in direkte teenstrydigheid met die waarborg van eiendom wat in Art. 153 van die Weimar-grondwet uitgedruk word.

Opsommend, laat dit weereens daarop gewys word dat ons hier te doen het met 'n inflasie wat oor die algemeen as gevolg van die renteverpligting van die staat teenoor internasionale finansies funksioneer. Dit gaan hier oor 'n blywende bloedsuiging van die ekonomiese liggaam van ons nasie ten gunste van die supranasionale finansiële mag waarvoor ons eie staat as belastinginvorderaar optree.

Dit gaan hier om 'n heel spesiale vorm van inflasie – die rente-kapitalistiese inflasie.
Natuurlike inflasie ontstaan wanneer 'n onvoldoende oes of 'n epidemie die land tref, wanneer die natuurlike vraag groter is as die bestaande aanbod. So 'n inflasie is egter altyd net van tydelike aard. Die volgende vrugbare jaar verwyder die nood en die pryse keer terug na hul natuurlike vlak.

Die rente-kapitalistiese inflasie is egter soos 'n verterende vuur wat nie geblus word totdat dit al die skatte van die wêreld verteer het en die hele mensdom rente-slawe van internasionale finansies gemaak het nie – of totdat die rente-slawerny verbreek is.

Machine Translated by Google

Nasionale finansiële hervorming

Na so 'n deeglike diagnose van die siekte van ons staatsfinansies, soos van ons finansiële stelsel in die algemeen, kan ons hoop om die regte voorskrifte vir die middel te kan gee.

Daardie regulasies en maatreëls wat die oorgang van die huidige situasie na die toekomstige vorm reguleer, behoort nie binne die bestek van hierdie werk nie. Vir hierdie maatreëls is die algemene riglyn geldig dat daardeur, waar moontlik, elke versteuring van die ekonomiese lewe vermy moet word. Natuurlik sal dit nie gebeur sonder 'n sekere erns hier en daar en sonder tydelike ingrypings nie, maar selfs in die geval van 'n baie sorgvuldig voorbereide operasie gebeur dit nie sonder 'n sekere klein bloedverlies nie.

Ons groot skitterende einddoel is die *verbreking van die slawerny van belang.*

Die eerste en fundamentele maatreël, wat voortspruit uit die oorgawe van die nasionale finansiële stelsel aan 'n private instelling, die Reichsbank, plc., is die nasionalisering van die Reichsbank.

Dit moet reeds uit die omvang van hierdie bank heeltemal duidelik wees dat 'n "Reichsbank" inderdaad 'n instelling van die Ryk moet wees, net soos die Reichspost of die Reichshof. Dit moet absoluut as 'n misleiding van die openbare mening verklaar word dat die Reichsbank, plc, toegelaat word om hierdie naam te dra.

Die taak van 'n ware Reichsbank moet ooreenstemmend tweeledig wees. Eerstens moet die voorsiening van finansiële besighede van die Ryk by hom lê, vir sover dit nie deur individuele administratiewe poste self en direk voorsien kan word nie, soos dit inderdaad die geval is met die pos en die spoorweë, en tweedens moet dit die sterk rugsteun vir die hele nasionale ekonomie vorm in die fidusiêre bemiddeling van betalingstransaksies. Sy taak moet verder wees om toe te sien dat daar voortdurend voldoende kontantbates vir monetêre transaksies teenwoordig is.
Vir hierdie reeks take moet dit die uitvoerende orgaan van die nasionale finansiële administrasie wees, wat volledig daaronder geplaas moet word. Die amptenare van die Reichsbank moet staatsamptenare wees, soos ook die ander amptenare. 'n Adviesraad, wat saamgestel is uit verteenwoordigers van die groot Jodedom, soos dié van vandag, is natuurlik heeltemal oorbodig. Dit is inderdaad voldoende as 'n spesiale staatskommissaris vir die toesig oor die finansiële gedrag van die bank, wat verantwoordelik is vir die finansiële gedrag van die bank, deur die staat aangestel word. Die take van die bank sal presies omskryf word deur sy eie Reichsbank-wet, sodat reeds die finansiële gedrag van die bank 'n waarborg sou bied dat die instelling van die Reichsbank slegs die nasionale belange dien.

Maar ons het nou reeds 'n bankinstelling wat volledig ooreenstem met hierdie eise wat ons aan die Reichsbank moet stel. Dit is die Beierse Staatsbank. Die Beierse Staatsbank is eintlik 'n suiwer nasionale bank, en niemand sal kan beweer dat dit nie sy take as bankinstelling op 'n onbeswaarlike wyse vervul het nie. Dit natuurlik met die voorbehoud dat dit eweneens volgens die algemene gebruike van die rente-kapitalistiese ekonomie gewerk het. Maar in elk geval het hierdie bank die monetêre transaksies bedien sonder om winsgewendheid vir die bankkapitaal as die eerste taak te beskou. Dit het daardeur die volgende baie merkwaardige verskynsel gemanifesteer dat die bank, met sy eie uiters klein kapitaal van slegs 8 000 000 mark, baie goed in staat was om aan al die eise van monetêre transaksies te voldoen en inkomste van miljarde te bestuur.

Dit is nie oninteressant om te sê dat, in die *Effektebeursjaarboek (Saling se Effektebeursjaarboek, 'n Handboek vir kapitaliste en aandeelhouers,* vir 1914/15, aangebied deur

Machine Translated by Google

die Duitse Bank), word die bestaan van hierdie Beierse Staatsbank (destyds steeds "Koninklike Beierse Bank") eenvoudig geïgnoreer, al was daar geleentheid en plek om dit op bladsy 644 van hierdie handboek van hierdie nietemin belangrike staatsinstelling te noem. Maar 'n bank wat nie uitsluitlik private kapitalistiese doelwitte dien nie, is duidelik, vir hoë finansies, nie 'n bank nie.

Dit is verder merkwaardig dat daar onmiddellik na die oorlog en die München-Bolsjewistiese tydperk pogings aangewend is om die Beierse Staatsbank "op 'n breër basis" te plaas, soos die aangename beurstegniese uitdrukking daarvoor gelui het, om selfs hierdie onafhanklike instelling beskikbaar te stel vir die "winsgewend maak" van private kapitaal. Ons eis het dus 'n prakties bewaarde model in die Beierse Staatsbank. Die beswaar dat dit nie moontlik is om 'n bank as 'n staatsinstelling te bedryf nie, word daarmee weerlê.

Vir die Reichsbank self het die Reichsbank-wet in werklikheid 'n nasionalisering voorgestel waarvolgens die Ryk die reg sou hê, na 'n jaar kennisgewing, vir die eerste keer op 1.1.1891, daarna in periodes van tien jaar, om óf die Reichsbank af te skaf en die bates daarvan (insluitend die enorm waardevolle geboue) teen 'n betaling van die netto batewaarde (!) te verkry, óf om al die aandele teen nominale waarde (!!) te verkry. Op 1 Januarie 1921 sou die Ryk dus 'n ernstige fout van die Reichswetgewing teen die Duitse volk kon regstel as dit die hele eiendom van die Reichsbank vir die kleinigheid van 180 miljoen – dit is die nominale waarde van die Reichsbank-aandele – verkry het.

Die *Völkische Beobachter* wat destyds nog nie in besit van die Nasionaal-Sosialistiese Duitse Arbeidersparty was nie, wat egter destyds reeds gelei is deur manne wat tot die intellektuele voorlopers van Nasionaal-Sosialisme behoort het, en die weekblad van Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* het dit betyds uitgewys – natuurlik as die enigste openbare Duitse koerantstemme – natuurlik sonder enige sukses.

Dit is verder merkwaardig dat, alhoewel die Reichsbank-aandele op name uitgeskryf is, nie minder nie as 2153 buitelanders in besit van Reichsbank-aandele was! Watter deel van die hele kapitaal van die Reichsbank hierdie 2153 buitelanders (vanaf 1913) van die hand gesit het, blyk ongelukkig nie uit die Reichsbank-bekendmakings nie. In elk geval gaan dit om 'n baie aansienlike persentasie nadat die aantal plaaslike aandeelhouers op slegs 16 646 aangegee word. Nou is dit duidelik dat, in die geval van die plaaslike aandeelhouers, baie kleiner bedrae verkry kon gewees het, terwyl dit natuurlik tereg aanvaar kan word dat 'n buitelander, wanneer hy Duitse Reichsbank-aandele koop, nie net een of twee stukke verkry nie, maar dadelik 'n netjiese pakket. Hierdie feit verberg die ongelooflike situasie dat heelwat beduidende bedrae in die vorm van dividende, selfs tydens die oorlog, van die "Duitse Reichsbank" na die buiteland onttrek is.

Die winsdeling van die Reichsbank, wat sy hoofwinste uit wisseldiskontering verkry – soos ons hierbo geleer het – is 'n uiters oorspronklike een. Eerstens ontvang die aandeelhouers 'n voorkeurdividend van 31/2%, en van die oorblywende wins word 'n kwart aan die aandeelhouers uitgedeel. Driekwart van hierdie oorblywende wins word na die Ryk oorgedra, nadat 'n verdere 10% na 'n reserwefonds oorgedra is. In 1913 is 31 025 555 mark op hierdie manier na die Ryk oorgedra. Om daardie rede het die Ryk aan hierdie merkwaardige instelling die sogenaamde banknootdrukvoorreg toegeken, dit wil sê die reg om banknote uit te reik volgens die behoefte van sy transaksies. Tot die uitbreek van die oorlog moes die Reichsbank ten minste tot 'n derde goud of silwer in Duitse of buitelandse muntstukke of in stawe as dekmantel vir hierdie banknote gereed hou. Nadat selfs hierdie beperking geval het, was daar geen hindernis meer in die weg van die onbeperkte papiergelddrukwerk nie. Die enigste dekking (!) wat die Reichsbank vir sy papiergeld gehad het, was die wonderlike Reichstress-wissels – dus weereens net nog 'n

Machine Translated by Google

papier, waaragter 'n bankrot staat gestaan het. Geen wonder as daar te midde van sulke toestande 'n onstuitbare ineenstorting van die Duitse geldeenheid moes plaasvind nie.

Dit is ongetwyfeld 'n belangrike staatstaak vir 'n genasionaliseerde bank om altyd te sorg dat die eise van die ekonomie vir betaalmiddele ten volle bevredig word; want slegs as hier geen dooiepunte voorkom nie, selfs al kan die ander finansiële instellings alle eise ten volle bevredig, is 'n rente-afpersing op grond van geldtekort – wat tot die grootste wêreldkrisisse kan lei – uitgesluit. Omgekeerd vloei die uitgereikte bedrae geld terug, selfs in tye van 'n mindere oplewing van die ekonomie, na die Reichsbank deur die ontelbare kanale van openbare geldtransaksies sodat dit die note weer uit die sirkulasie kan trek. In die geval van die Bank van Engeland is dit gebruiklik, soos welbekend, dat 'n noot wat na die bank terugvloei nie weer uitgegee word nie, maar vir 'n nuwe een omgeruil word terwyl die oue vernietig word. Dit gebeur hoofsaaklik om higiëniese redes.

Nou sal die kwessie van die geldeenheid in die toekoms inderdaad van toenemende betekenis wees nadat die sogenaamde geldsurrogate, soos wissels en tjeks, en veral die kontantlose geldtransaksies, toenemend belangrik word.

In so 'n vereffeningsekonomie sal die postjekkantore, wat reeds vandag voorbeeldig is vir suiwer monetêre transaksies op 'n kontantlose en rentevrye basis, buitengewoon belangrik word. In die hedendaagse postjekkantore kan die kernselle gesien word wat maklik ontwikkel kan word vir 'n ideale monetêre transaksiestelsel onder staatstoesig – volledig ooreenstemmend met die nasionale passasiers- en goederevervoer.

Niemand kan betwis dat die betalingstransaksies deur die postjekkantore vinniger en betroubaarder hanteer word nie. Dit maak nouliks saak dat krediet- en debietnotas nie binne hoogstens 48 uur afgehandel word nie, terwyl 'n mens aan die ander kant vandag by die banke kan ervaar dat kredietnotas vir bedrae wat lank reeds ontvang is, eers 8 tot 14 dae later geproduseer word. Indien die bankkliënt geld vir sy onderneming benodig, word hy steeds gedwing om bankkrediet te eis. In die geval van die monetêre transaksie deur die postjekkantore word die hele renteberekening verwyder. Dit beteken 'n enorme verligting en vereenvoudiging van die betalingstransaksie, veral met die einde van die jaar se sperdatums. Die postjekkliënt ontvang elke jaar op 2 Januarie – asook elke dag op aanvraag – die presiese inligting oor die toestand van sy rekening in die postjekrekening.

Die bemiddeling van die monetêre transaksie deur die banke is dus geensins besonder voordelig vir die ekonomie nie. Die suiwer monetêre transaksie deur die banke belas die produksie slegs met voorsienings van alle soorte, en slegs en uitsluitlik die banke het voordeel uit die rente, maar nooit die een wat van die bank gebruik maak nie. Vir die regverdige fabriekseienaar en entrepreneur is die ontvangs van 'n paar mark rente vir tydelike krediete glad nie belangrik nie. 'n Regverdige entrepreneur rig homself so dat hy slegs soveel geld in die bank beskikbaar het dat hy die lone en ander lopende betalings daaruit kan afbetaal.

Die postjekrekeninge voldoen volledig aan hierdie eise en dit is nie toevallig dat, selfs tydens die oorlog, die Engelse vereniging van "Fabians", die "Fabian Society"76, in Londen 'n memorandum aan die Lord Chancellor of the Exchequer gerig het met die titel: "Hoe betaal ons vir die oorlog?", waarin hulle na die organisasie van die Duitse en Oostenrykse postjekrekeninge as ondersteuning gewys het nie. Vyande is altyd skerpsinnig en wanneer hulle aandui

76 Die Fabian Society is 'n demokratiese sosialistiese organisasie wat hervorming eerder as revolusie bevoordeel. Dit is in 1884 gestig en die vroeë lede het George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard en Virginia Woolf ingesluit, hoewel die belangrikste hiervan Sidney en Beatrice Webb was. Dit was inderdaad Sidney Webb wat die grondwet van die ontluikende Arbeidersparty in 1900 saamgestel het.

Machine Translated by Google

'n instelling vir hul eie land as voorbeeldig, dan kan 'n mens seker wees dat daar iets daarin is.

Dieselfde wat gesê is oor die nasionalisering van die Reichsbank is natuurlik ook waar van die nasionalisering van die ander sentrale banke, vir Beiere dus van die "Beierse Sentrale Bank". Die Beierse Sentrale Bank is eweneens 'n suiwer aandelemaatskappy, waarin 'n meerderheid van die aandeelhouers byvoorbeeld eenvoudig kan besluit om die goudreserwes van die bank, waarop die bank se voorreg om note uit te reik, aan die aandeelhouers te versprei. Ons onthou inderdaad nog dat pogings in hierdie rigting deur die Joodse bankier Schweißheimer in München aangewend is. Hierdie keer het die plan misluk op die beswaar van die Beierse regering. Die Beierse staat het destyds 'n sesde van die aandele verkry, terwyl 'n verdere sesde deur die Beierse Hypotheek- en Diskontobank verkry is en die oorblywende twee derdes aan die aandeelhouers uitgedeel is.

Dit is op sigself absoluut monsteragtig dat 'n staat moet vrees dat die goudvoorraad van die sentrale bank in gevaar gestel kan word deur die ingryping van die "aandeelhouers" van hierdie bank. Iemand wat die Joodse vasberadenheid ken, weet dat die gevaar vir Beiere vir sy goudvoorraad nêrens verwyder is deur die feit dat die regering vir eens ferm gebly het nie. Hierteenoor is daar inderdaad slegs die een radikale middel van die nasionalisering van die sentrale banke. Afgesien van die Beierse Sentrale Bank, het ons in Duitsland ook die Baden Bank, die Saksiese Bank in Dresden en die Württemberg Sentrale Bank.

In die geval van die nasionalisering van die Reichsbank en die sentrale banke, sal die amptenare en werknemers van die banke natuurlik in dieselfde hoedanigheid as staatsamptenare deur die staat oorgeneem word. Die reg om note uit te reik, sal dus uitsluitlik deur die staat uitgeoefen word. So 'n uitreiking van note kan slegs plaasvind na 'n ordonnansie van die Ministerie van Finansies en slegs teen volledige dekking. Hier in hierdie verband moet die groot taak van die *stabilisering van ons geldeenheid opgelos word.* Dit is egter nie 'n taak binne die kleiner kring van sentrale banke nie; hulle moet net sorg dat geen uitreiking van note sonder dekking plaasvind nie.

Vir die vervaardiging van note is die bepalings tot dusver geldig. Elke nabootsing sal met die grootste strengheid gestraf word volgens die voorskrifte van die Strafkode, Artikel VIII, Arts. 146-152.

Die aandeelhouers sal vergoed word. Enige eis op die goudvoorrade van die bank deur die aandeelhouers sal wettiglik uitgesluit word.

'n Werklike stabilisering van ons geldeenheid is heeltemal uitgesluit solank 'n mens, op die beskryfde wyse, rente- en belastingheffings van die Duitse volk verwag wat nie op die lange duur nagekom kan word nie. Dit is ook vals om 'n radikale middel vir 'n stabilisering van die geldeenheid te wil handhaaf.
Dit gaan hier nie oor 'n spesiale probleem wat 'n mens van die internasionale probleem van die rente-ekonomie kan skei nie. Solank hierdie internasionale rower-ekonomie van die geheel-Joodse hoë finansies voortbestaan, sal die geldeenhede van die verskillende nasies altyd die welkome voorwerp van spekulasie van hoë finansies bly. Verder hang die *stabiliteit van 'n geldeenheid* – dus dit wat die innerlike betekenis van die term "geldeenheid" uitdruk – van ander faktore af, veral van die *aktiwiteit of passiwiteit van die handelsbalans.* Hier word ons blik verder as die grense van ons vaderland uitgebrei, en die tuisekonomie tree in wedersydse verhoudings met die nasionale ekonomieë van buitelandse lande.

Om vinnig jou rigting in hierdie enorme veld van internasionale finansies te vind, moet ons eweneens weer eens in gedagte hou dat die betekenis en doel van hierdie internasionale ekonomie nie die winsgewendheid vir private kapitaal is nie, maar die dekking van behoefte. Alles anders is slegs 'n bykomstigheid, 'n hulpmiddel. Die internasionale finansiële ekonomie – die internasionale betalingstransaksies

Machine Translated by Google

– is egter vandag dit wat as die hoofsaak voorkom en wat vandag eintlik die hoofrol speel. Dit is die internasionale bankhuise wat vandag eintlik die wêreld regeer, wat die monetêre behoefte van die state "dek", en daarom die heerskappy vir hulself toegeëien het; dit is die internasionale bankhuise wat vandag produksie in reuse-trusts, yster, staal, petroleum, blikkieskos, graan, vet, olie, katoen, ens. beheer. Die internasionale bankhuise het die oorloë gefinansier, die groot bankhuise het alle oorlogsvoorrade gefinansier en beheer. Hulle het self niks as produktiewe mense verrig nie, hulle het ook nie aan die produksie deelgeneem nie, en ook nie aktief aan die oorlogsaktiwiteite deelgeneem nie; hulle het slegs wins gemaak uit elke enkele ding, uit bloed en trane, uit die gruwels van die oorlog, uit die honger van die massas, uit die vermorsing van die nouveaux riches, uit die spekulatiewe woede van die beurspubliek.

Alles wat goud en goudwaarde vir internasionale finansies word. Elke werk van die produktiewe nasies bring belangstelling vir internasionale finansies. Selfs hier, in die internasionale ekonomie, het ons te doen met 'n algehele omkering van die korrekte en redelike verhouding tussen kapitaal en werk.

Die werkers werk redelik en bied hul werkprodukte op die wêreldmark aan – om dit te ruil vir buitelandse werkprodukte (rou produkte, half- of volledig vervaardig). 'n Redelike ekonomie is nie aangestel om buitelandse valuta (dollar- of Engelse pondnote) vir voorsiene optiese instrumente te ruil en dit dan te kanselleer en dan verder in buitelandse valuta te spekuleer nie. In tye van 'n gesonde ekonomie sou geen fabriekseienaar aan so iets gedink het nie. Hy het natuurlik die opbrengs vir sy verdere produkte nodig, om verder te kan produseer, sy werkers te betaal en nuwe grondstowwe te koop. Dit is heeltemal onmoontlik dat die hele Duitse ekonomie sy opbrengs uit sy uitvoer van industriële produkte in die vorm van buitelandse valuta of in buitelandse valuta moet invorder, want dieselfde Duitse totale nasionale ekonomie moet sy grondstofbehoeftes in katoen vir die enorme tekstielbedryf, in koper vir ons ewe reuse elektriese industrie, in sy, jute, tropiese vrugte, die verhoogde vraag, bo die binnelandse produksie, in voedsel en voer, ens., koop, om maar net 'n paar te noem. Die ontvangde bedrae buitelandse geld moet dus onmiddellik weer uitbetaal word. Dit is op sigself ook heel natuurlik, want in normale tye kan 'n mens niks met buitelandse geldeenhede in jou eie land doen behalwe om dit te ruil nie. Dit is selfs vandag nog so. Die Amerikaanse werker kan nie met Franse frank betaal word nie, en die Engelse sakeman word nie in sy winkels met Italiaanse lires betaal nie. Dit maak ook geen sin om die geldeenhede na die buiteland te neem waar dit glad nie as wettige betaalmiddel gebruik kan word nie. Die plaaslike geldeenheid dien en behoort slegs die interne behoeftes van die land wat die geldeenheid uitreik, te dien. Net soos die betekenis van goedereproduksie binne 'n nasionale ekonomie nie lê in die handel in geld en dan as't ware op die geld sit en dit van die ekonomie weerhou nie, so word die internasionale ekonomiese uitruil van goedere slegs voltooi wanneer invoer met uitvoer betaal word.

Die teoretiese ideale situasie sou nou wees dat elke land sy invoerbehoefte presies met sy uitvoer kan dek en betaal. Dan, en slegs dan, kan mens praat van 'n absolute stabiliteit van buitelandse geldeenhede. Nou is die poging van elke opwaarts strewende nasionale ekonomie verstaanbaar gerig op die bereiking van 'n uitvoeroorskot bo die invoerbehoefte. Slegs dit dui op 'n toename van welvaart. Dan praat mens van 'n aktiewe handelsbalans. As die invoerbehoefte bo die uitvoer bly, moet elemente van die interne welvaart aan die buiteland gelewer word vir die balansering van hierdie tekort. Maar hierdie lewerings moet, aangesien hulle inderdaad nie uit die werkinkomste onttrek kan word nie, weereens slegs uit die welvaart geneem word. Dit gebeur óf deur die uitvoer van goud óf van sekuriteite. Veral die laaste "uitvoer" is egter niks anders as die begin van die internasionale belangeslawerny nie. Of hierdie "uitvoer van sekuriteite" nou strek tot

Machine Translated by Google

bestaande interne sekuriteite of vermom word in die vorm van buitelandse "effekte" is prakties 'n saak van onverskilligheid vir die nasies wat daardeur geraak word. Maar aangesien ook in die internasionale ekonomiese denke slegs die winsgewendheidswaansin van groot leningskapitaal regeer, word alle redelike twyfel oor 'n eerbare nasionale ekonomie deur middel van die pers en die parlemente vertrap, en die internasionale slawerny van alle nasies aan die internasionale finansies wat hierdie effekte veroorsaak, versprei tot 'n skrikwekkende omvang.

Selfs hier in die internasionale ekonomie manifesteer dieselfde verskynsels as in die interne nasionale ekonomie en die verskriklike krisisse wat die verskillende nasionale ekonomieë vandag skud, is hoofsaaklik 'n gevolg van hierdie verslawing van al die nasies van die Westerse kultuurkring, soos ons reeds hierbo geleer het. Die swak geldeenheidslande, wie se interne ekonomie te swak geword het (Rusland) of wie se interne situasie deur rewolusie onseker geword het (Duitsland) en wie se steeds reuse-produksiesurplusse gratis as vergoeding van die vyand gekonfiskeer word, het geen surplus-koopkrag meer nie, hulle kan dus nie meer vir hul invoerbehoefte met goedere betaal nie, maar met papiergeld wat hulle in groot hoeveelhede in die buiteland gooi om daarmee buitelandse valuta te koop.

Daardeur benadeel hulle op 'n soortgelyke wyse beide die interne ekonomie en ook die buitelandse ekonomieë. Die lande met 'n sterk geldeenheid, aan die ander kant, verstik juis in die styging van hul geldeenhede (Switserland, byvoorbeeld). Hulle kan nie meer hul produkte na die vroeëre groot markte uitvoer nie, omdat hul produkte te duur is as gevolg van die hoë wisselwaarde van hul geld. Hierdie lande kan hul invoerbehoeftes maklik met hul sterk geldeenheid dek.
Maar wanneer die klaarprodukte baie goedkoper is in die lande met swak geldeenheid, gaan die handelaars en winsbejagters na die swak geldeenheidslande en koop en beroof hierdie lande tot nadeel van beide lande – die nadeel van die plaaslike produksie en die nadeel van die verbruik in die lande wat uitgekoop word, waarin die reeds klein voorraadvlak van goedere nog verder verminder word deur hierdie wilde aankope. Daardeur daal die koopkrag van die nasionale geldeenheid in die swak geldeenheidlande weereens.

Dat, in die lig van hierdie volledig deurmekaar verhoudings, alles nog nie lankal ineengestort het nie, is te wyte aan die feit dat, selfs bo al die masjinasies van internasionale finansies, die wedersydse internasionale nood eenvoudigweg seëvier. Slegs gebeur alles op die laaste oomblik, met gekreun en gekla, omdat die moersleutel – die rente-eise van internasionale kapitaal – in die werke van die internasionale ekonomie gegooi is. Of, uitgedruk in mediese beeldspraak: In die gesonde bloedsomloop van die internasionale ekonomie het 'n, aanvanklik klein, maar vandag reeds enorm groot, karsinoom ingetree wat slegs 'n eensydige belang het om al die bloed in homself op te suig ten koste van die res van die liggaam en om 'n transito-tol, 'n belang, van alles te neem. Al die bloed vloei natuurlik in die hart, maar die hart gee ook met elke klop die besoedelde bloed af. Die staatsbank wat slegs die suiwer monetêre transaksie bedien, stem presies ooreen met hierdie beeld – en met die karsinoom stem die aktiwiteit van internasionale finansies baie presies ooreen, wat ook al die geld van die wêreld deur sy kredietbanke beheer en die hele internasionale ekonomie in sy suigarms vashou en oral belang neem. Dit alles is nie nodig nie! Die nasies van die wêreld het geensins supranasionale finansiële magte nodig nie. Dit is duidelik dat instellings nodig is wat die internasionale monetêre transaksies internasionaal reguleer in die sin van 'n verrekeningshuis of in die sin van die postjekrekeninge. Dit kan en sal deur staatsbeheerde buitelandse valutakantore behartig word.

In elk geval is daar genoeg maniere en middele, baie soortgelyk aan hoe dit moontlik was om 'n internasionale posunie te skep, om selfs die internasionale betalingstransaksies te organiseer.

Machine Translated by Google

hoofsaaklik deur middel van verrekening, sonder dat die internasionale finansies twee of drie keer voordeel trek uit al hierdie eenvoudige handelsbedrywighede en groot en vet word ten koste van die produktiewe nasies. Besonderhede is hier oorbodig.

Die stabilisering van 'n geldeenheid kan dus nie, soos beklemtoon, van die internasionale betrekkinge geskei word nie. Daar is egter 'n reeks moontlikhede om die bronne van foute en die onverantwoordelikhede wat lê in die tekortkominge van die interne administrasie of in die onbeperkte manipulasie van die banknootdrukpers, te verwyder.

Die voorgestelde maatreëls val almal binne die veld van reeds getoetste stelsels; soos *die nasionalisering van die Reichsbank en die sentrale banke,* ontstaan hulle bloot as die logiese gevolge van 'n nuwe posisie van die staat teenoor sy take as die beskermer van die monetêre transaksies. Hulle verteenwoordig slegs die natuurlike reaksie op toestande wat bloot en uitsluitlik die belang van hoë finansies gedien het teen die grootste koste van die mense. Die verstandige uitbreiding van die nasionalisering van die Reichsbank is die *regulering en bemiddeling van die monetêre transaksie* deur die staat volgens die model van die postjekstelsel, wat verder uitgebrei en meer gepas vir hierdie doel ontwikkel sal word.

Al hierdie maatreëls beteken inderdaad reeds kragtige stappe vorentoe, maar hulle kan ook uitgevoer word sonder dat die ekonomiese houding reeds fundamenteel getransformeer hoef te wees in die sin van die Nasionaal-Sosialistiese beginsel wat met alle klem aangebied word: "Die taak van die ekonomie is die dekking van behoefte en nie die winsgewendheid van private kapitaal nie".

Hierdie fundamentele transformasie en nuwe ordening op die gebied van die finansiële en belastingstelsel, asook veral in die finansiering van groot staatstake met 'n vermyding van die leningsroete, sowel as die finansiële politieke maatreëls wat inderdaad naby die omvang van funksies van die veld van sosiale beleid kom, sal ons in die volgende hoofstuk besig hou.

Machine Translated by Google

Nuwe maniere

Die finansiering van groot openbare werke.

Onder die belangrikste staatstake is die uitvoering van redelik groot ekonomiese ondernemings waarvan die uitvoering die kapitaalbronne van private entrepreneurskringe oorskry, by wie se uitvoering boonop aansienlike publiek-regsbelange betrokke is en waarvan die uitvoering gebaseer is op die ontginning van natuurlike hulpbronne of natuurlike energiebronne. Take dus waarin die ontginning van natuurkragte wat aan die gemeenskap behoort, ter sprake is, of waarvan die uitvoering binne die bestek van die take moet plaasvind wat hoofsaaklik op die staat se berus, soos die hele vervoerveld.

'n Mens sien dat dit heeltemal moontlik is om die veld redelik presies te beperk waarop staatsinisiatief ontwikkel kan word sonder dat daardeur beperkings gestel word vir die private entrepreneuriese inisiatief of dat die staat daarmee moet meeding. Daarbenewens is daar, afgesien hiervan, die feit dat die uitvoering van hierdie groot openbare werke natuurlik byna geheel en al aan private ondernemings opgedra word.

Ons het reeds in detail in die fundamentele waarnemings beskryf op watter voorbeeldige wyse die staat ons Duitse vervoerstelsel opgebou het. Sekerlik, hier en daar sou dit meer rasioneel en goedkoop deur private onderneming ontwikkel gewees het, maar in die geval van take waarin die veiligheid van miljoene mense op die spel is, gaan dit nie soseer daaroor nie, maar eerder oor die grootste moontlike soliditeit. Nou, die vervoeronderneming is beslis 'n suiwer staatstaak.
Betroubaarheid, stiptelikheid, sekuriteit, eenvormige tariewe vir spoorweë en pos moet die deurslaggewende standpunte vir die vervoerstelsel wees – en nie – die winsgewendheid van private kapitaal nie.

Maar hierdie vraag is nou verbind met die vorm van finansiering van so 'n groot openbare take.

Ons het reeds die interne onsin gesien wat onthul word in die feit dat die "krediete" wat deur die parlement goedgekeur word, daarna weer deur private kapitaal "goedgekeur" moet word, waarvoor die staat dan 'n buitengewone las op homself moet neem deur die belofte van rente.
Dit sal nie meer hier nodig wees om in die algemeen te wys op die rampspoedige gevolge van hierdie belofte van rente nie. Die huidige werk dien inderdaad hoofsaaklik om hierdie feit te bewys. Nietemin, laat 'n spesiale verwysing hier ook gemaak word na hoe buitengewoon duurder, en op watter ongelooflike manier vir almal wat hierdie syfers vir die eerste keer hoor, hierdie belofte van rente op die staatslenings die spoorwegtariewe byvoorbeeld gemaak het.

Die kapitaalkoste vir die hele netwerk van die Duitse Reichs-spoorweë, wat gebou of deur lenings onderneem is, het tot 1914 sowat 25 miljard goudmarke beloop. Die rentebetalings vir hierdie bedrag, met 'n gemiddelde rente van 31/2 – 4%, het sowat 800-900 miljoen goudmarke beloop. Die netto inkomste, na aftrekking van die koste vir persoonlike (amptenare en werknemers) en materiële (steenkool en smeermiddels) uitgawes, het sowat 800-1100 miljoen marke beloop.

Die rentebetaling het dus byna die hele netto inkomste van die Duitse spoorweë verbruik. Dit was altyd 'n misleiding van die openbare mening wanneer met 'n sekere trots verduidelik is dat die inkomste uit die pos en spoorweë die ruggraat van die staatsbegroting vorm. Natuurlik kon dit so gewees het, as die rentebetaling net nie die hele netto inkomste verbruik het nie. Nog 'n interessante parallel kan in vergelyking getrek word, naamlik dat die totale uitgawes vir lone en salarisse aan al die Duitse spoorwegbeamptes en -werknemers en aan die spoorwegwerkers in die aanlegte en op die lyn, saam geneem, presies net so beloop het as

Machine Translated by Google

soveel as wat hierdie rente op leningskapitaal gedoen het! Met ander woorde: die reuse-leër van Duitse spoorwegwerkers tot in die hoogste posisies met 'n aantal van 782 731 persone het vir sy werk net presies soveel inkomste ontvang as wat die heeltemal onaktiewe hand van leningskapitaal in sy sak gesteek het.

Hierdie rentebetaling aan leningskapitaal net van die spoorweë was groter as die totale uitgawes vir ons hele groot Ryksarmee van daardie tyd! – en inderdaad vir alles wat daarmee verband hou, dus ook insluitend die militêre toesig, die militêre regspleging, insluitend die stelsels van garnisoenadministrasie en militêre konstruksie, die militêre onderwys- en ontwikkelingstelsel, die tegniese institute, die noodlenigings- en militêre weduweefondse – en verder die klere en bewapening van die troepe! Die totale bedrag vir ons hele leër het in 1913 – dus in die laaste volle vredesjaar, 775 385 300 mark beloop. Sulke vergelykende syfers bied 'n diep insig. Terwyl die sosialistiese en demokratiese kant voortdurend teen die "las van die militêre bewapening" in die parlementêre sittings en in die pers geveg het, vind mens ook nooit 'n enkele woord teen sulke rentelaste – wat alle ander uitgawes ver oortref – van openbare lenings nie. Inderdaad, mens kon die hele vloot ook uit die rente betaal het vir die lening vir die algemene behoefte. Die totale uitgawes vir ons trotse Rykvloot het in 1913 197 miljoen beloop. En 'n mens moet in ag neem dat al hierdie uitgawes sonder 'n sent gedek kon word as ons staatsbegroting nie met sulke reuse-rentelaste belas was nie.

'n Handjievol groot leningskapitaliste – die paar duisend 'aanhangers', van klein spaarders met hul besittings van 'n paar duisend mark, speel glad nie 'n rol in sulke openbare lenings nie – *so jaar na jaar uit, heeltemal sonder werk of moeite, bedrae in ons sak gesteek waarmee ons ons hele Ryksadministrasie, ons hele leër en ons vloot kon onderhou en betaal het.*

Iemand wat, in die lig van sulke syfers, nie 'n begrip verkry van die allesomvattende belangrikheid van die renteprobleem in die algemeen en van die volledig mislukte nasionale finansiële beleid met sy leningsekonomie in die besonder nie, kan inderdaad nie gehelp word nie. Boonop is die syfers en syfers wat so 'n insig bied, vir almal toeganklik, hulle word gevind in die *Statistiese Jaarboek vir die Duitse Ryk* wat met die grootste pligsgetrouheid deur die voormalige Koninklike Statistiese Kantoor uitgegee is, en hulle word eweneens gevind in die *Statistiese Jaarboek vir die Duitse Ryk,* Puttkammer en Mühlbrecht Uitgewers, uitgegee deur die Republikeinse Statistiese Rykskantoor.

Dat sulke wanbalanse tussen die noodsaaklike uitgawes vir die Ryksadministrasie, die leër en vloot en die uitgawes van die staat vir die rentebetaling aan leningskapitaal 'n onreg word wat tot die hemele skreeu, sal egter eers ten volle duidelik word wanneer ons ondersoek instel op watter manier die Ryk dan nou sy monetêre behoefte aan hierdie rentebetalings dek. Hier kom ons by die gebied van doeane en belasting. Ek moet hier weereens wys op die deeglike voorstelling van hierdie situasie in my boek Die komende belastingstaking, waar ek die afdoende bewys gelewer het dat die grootste deel van al die belastings deur die wye massas van die werkende bevolking gedra word. Ons het dus die feit voor ons dat die staat aanvanklik, in algehele verontagsaming van die moontlikhede wat in sy finansiële soewereiniteit lê, die leningsroete waag vir die uitvoering van groot openbare take, dit wil sê skuld aangaan; dat hy dan daardeur sy begroting verder belas op so 'n manier dat hy al sy netto inkomste vir die rentebetaling moet gebruik en dat hy die volk verder met heffings en belastings moet onderdruk slegs om sy renteverpligtinge te kan nakom. Alle wesenlik noodsaaklike staatstake moet dit nou in die provinsiale en Reichsparlement teen die grootste weerstand beveg, en uiteindelik sien die staat homself in die rol van 'n rente-invorderaar vir die leningskapitaal, soos ons dit vandag sien.

Machine Translated by Google

Die uitweg is reeds lankal uitgewys – na so 'n gedetailleerde ondersoek van die huidige absurde toestande is dit voor die hand liggend; dit is dat:

Die staat sal alle groot openbare ondernemings van die Ryk finansier op grond van sy finansiële soewereiniteit en na goedkeuring deur die bevolking deur die parlement met die strengste vermyding van die leningsroete deur direkte toewysing van middele deur kontantlose oordragtransaksies of deur die uitreiking van rentevrye staatskasnote.

Ek kan hierdie maatreël die beste duidelik maak deur 'n voorbeeld: die ontwikkeling van die Beierse hidro-energie.

Die planne en pogings om die enorme hidro-energie wat in die bergriviere bestaan, in kombinasie met die groot bergmere, nuttig te maak, dateer reeds meer as twee dekades gelede. Ongetwyfeld, in die geval van hierdie hidro-energie, was dit 'n kwessie van energiebronne van die land wat aan die gemeenskap behoort en daaruit geneem en vir persoonlike gewin gebruik moes word. Dit is dus duidelik dat in die ontwikkeling van sulke groot strukture baie openbare en private regsbelange geraak is. Dit gaan hier oor 'n veld wat uitsluitlik tot die invloedsfeer van die staat behoort. Die volk het nou ook mondeling die krediete deur hul verteenwoordigers in Desember 1920 goedgekeur. Dit is voldoende geadviseer en herhaaldelik getoets en herbeplan en 'n mens was ten volle duidelik oor die groot ekonomiese voordele. Die staat en die volk het besluit om die energiebronne te benut, nou moes hulle, met hierdie kredietgoedkeuring, bloot die ooreenstemmende besluit neem dat die bedrae wat deur die entrepreneurs verdien is, direk deur die staatsbank uitbetaal kon word op grond van die goedgekeurde krediete. Of dit sonder kontant, deur middel van oordrag na die girotransaksies, of deur kredietadvies na postjekrekeninge of in kontant sou gebeur, is uiteindelik 'n saak van onverskilligheid.

Dit is werklik voor die hand liggend en duidelik as ons ons voorstel dat die staatsbank vir sulke doeleindes sy eie geld sou uitreik tot die bedrag van die nodige en goedgekeurde krediete. Hierdie hidro-energie-konstruksienote het dus tot 'n sekere mate staatskasnote verteenwoordig wat aan die stygende waterwerke as vooruitlopende krediet onder staatswaarborg uitgereik sou word. Dit was dus 'n kwessie van geld wat op veelvuldige maniere gedek is. Die dekking het eerstens bestaan uit die gereedgemaakte of stygende Walchensee-werke, ens. en tweedens uit die staatswaarborg dat die geld teen volle waarde uit die openbare skatkis aanvaar word in plaas van betaling. Die konstruksienote sou terselfdertyd gedeeltelike skuldbriewe op die waterwerke wees, sonder dat rente-eise egter daaraan gekoppel is. Dit is egter, soos bekend, nie die geval met enige ander note wat in omloop is nie.

Die hidro-energie konstruksie notas kan hierdie spesifikasies baie goed oor die volle dekking van hul waarde in die teks van hul imprint maak. Byvoorbeeld: *"Hierdie duisend mark nota vind sy dekking gedeeltelik in die waarde van die installasie wat opgerig word vir die ontginning van die Beierse hidro-energie. Dit word in alle staatskasse as betaling aanvaar".*

As mens verder wil gaan, staan daar niks in die weg van die staat se belofte om, na die voltooiing van die werk, teen die deposito van die nota, soveel kilowatt-ure elektrisiteit of soveel honderd gewigte stikstof te verskaf nie.

Niemand sou weier om sulke geld te aanvaar wat deur die staat uitgereik word en wat volledig deur materiële goedere gedek word, wat terselfdertyd tot 'n mate as 'n rantsoenkoepon vir elektrisiteit gebruik kan word nie. Inteendeel, ons kan seker wees dat so 'n geld 'n besondere gewildheid sal geniet, want hierdie geld is – stabiel, presies so stabiel soos 'n dollar, of baie beter omdat 'n mens 'n heel bepaalde hoeveelheid elektrisiteit of stikstof daarvoor kan ontvang – onafhanklik van ekonomiese skommelinge. Dit is 'n teken van die algehele engdenkwysheid van mense dat in die openbare propaganda van verskillende debatteerders die beswaar ontstaan het dat – "niemand hierdie geld sou aanvaar nie".

Machine Translated by Google

Niemand het nog ooit gehuiwer nie, selfs nie hierdie debatterende here nie – om geld te aanvaar wat die staat uitgereik het. Almal het selfs die mees beskadigde papiergeld van die Reichsbank aanvaar, al was hierdie geld suiwer inflasiegeld. En tog het almal dit aanvaar, selfs toe die slim spekulante probeer het om so gou as moontlik daarvan ontslae te raak teen buitelandse valuta of goedere.
Inderdaad, niemand het selfs die noodgeld van stede en gemeenskappe geweier wat soortgelyk ongedekte papiergeld was nie. En moet so 'n verkieslike bedekte papiergeld soos die konstruksiegeld wat volledig deur materiële bates gedek word vir ons groot werke nie onmiddellik aanvaar word nie? Sekerlik, selfs diegene wat sulke besware teen rentevrye staatsgeld namens, of in die gees van, hul meesters opper, glo dit nie basies nie.
Dit is inderdaad onweerlegbaar bewys, ten spyte van al die klagtes van die "metaalkundiges" wat slegs geld van edelmetale as geld wil beskou, dat "geld" dit is wat die staat as geld verklaar – of hierdie geld nou van papier of porselein, yster of leer of enige ander materiaal bestaan, is 'n saak van volkome onverskilligheid. Dit is heeltemal anders as dit by die koopkrag van hierdie geld kom. Daar is die metaalkundiges reg dat 'n geldeenheid van goud oor die algemeen sy ruilwaarde behou, selfs wanneer politieke onrus die staat skud. Hierdie stabiliteit is egter nie te danke aan sy monetêre karakter nie, maar aan sy karakter as 'n *kommoditeit,* naamlik *goud.*

Daar kan geen twyfel wees oor die regverdiging van die staat om sy monetêre behoefte aan 'n groot werk op die beskryfde manier te dek nie. Eerstens is die staat soewerein, dit wil sê, dit hoef deur niemand beïnvloed te word nie, want dit het die mag, en tweedens kan so 'n maatreël die strengste kommersiële ondersoek deurstaan. Die staat reik met hierdie kontant op 'n manier bewysstukke uit op grond van sy krediet. Waarom sou enigiemand minder agting hê vir die krediet van die staat as vir die krediet van enige banke, veral wanneer die staat nuttige werke vir die welsyn van die gemeenskap lewer? Selfs al sou 'n mens sê dat die staat egter die verrigte werk (die entrepreneurs en werkers wat betrokke is by die Walchensee-werk) met papier betaal, is dit inderdaad reg, want later, na die voltooiing van die werke, aanvaar die staat hierdie papier weer as betaling vir die werk wat deur hom verrig word (voorsiening van elektrisiteit of stikstof, ens.). Daarmee word die ekonomiese siklus voltooi. Die konstruksienote word dus weer eens afgelos uit die elektrisiteitsvoorrade, ens. van die eerste jare, die note word vernietig, en 'n reusewerk van regeringsorganisasiekuns is in 'n rente-snelweg geskep as 'n rentevrye besitting vir almal. 'n Werk wat, sonder 'n groot las op die elektrisiteitsverbruikers, nog 'n groot bron van geld vir die staat aangewend het wat die staat op sy beurt nader bring aan die ideale doelwit van 'n gesonde nasionale finansiële beleid – *die staat sonder belasting.*

Nou is daar boonop die feit dat die beskrewe proses met die uitreiking van eie bougeld vir 'n sekere werk glad nie die uitreiking van die hele goedgekeurde bedrag in sulke bounotas noodsaak nie, want inderdaad vind verreweg die grootste deel van die betalings aan die entrepreneurs nie kontant plaas nie, maar kontantvry, deur middel van oordragte. Maar selfs al word aanvaar dat die hele nuwe boubedrag in nuwe staatsbanknote uitgereik word, sou hierdie bedrae in vergelyking met die ander bedrae wat die staat vandag nodig het, glad nie aansienlik wees nie.
Terselfdertyd dat 'n mens jou kop in die Beierse parlement gebreek het oor die krediet van 800 miljoen vir die Beierse hidro-energie – of beter: nie gebreek het nie, maar net weer eens teruggeval het op 'n "lening", is 8000 miljoen in die parlement goedgekeur "sonder debat in die derde lesing vir die doeleindes van die algemene noodtoestand".

Hier herinner ek weereens aan die oorwegings dat, in die geval van so 'n finansiering deur die nuwe uitgifte van geld, geen inflasie van enige aard teweeggebring sou word nie, dat aan die ander kant die uitgifte van rentedraende effekte gedurende die konstruksietydperk in elk geval 'n sekere betekenis het.

Machine Translated by Google

inflasie aangesien rente reeds betaal moet word al word geen produktiewe werk nog deur die werke verrig nie.

Die nasionale ekonomiese balans tussen geld en materiële goedere, in die sin van die kwantiteitsteorie, word egter geensins beïnvloed nie, want teen die toename van betaalmiddele aan die kant van geld staan daar juis 'n groter toename in goedere. Indien die uitgereikte geld later, deur die inkomste van sulke werke, weer onttrek en vernietig word, dan word die nasionale ekonomiese balans natuurlik verbeter tot voordeel van die nasionale rykdom volgens die totale waarde van sulke nuwe werke.

Selfs hier moet daarop gewys word hoe streng die rente op die koste van die produkte van sulke werke inwerk. Oskar Pöbing77 het in 'n gedetailleerde ondersoek van hierdie vraag vasgestel dat die produksiekoste vir 'n kilowattuur duurder gemaak word deur die belasing van die lenings met rente tot die enorme bedrag van 500% (!). Nou kom die elektrisiteit van ons Beierse hidroëlektriese werke vyf keer duurder by ons te staan, omdat ons weer eens teruggeval het op die leningsroete wat "naaste aan die hand" lê. Selfs hier is dit gepas om te dink dat die hele materiële en persoonlike uitgawes vir die bedryf en instandhouding van die groot Beierse elektriese werke en interstedelike kantore – dus al die lone en salarisse vir alle persone wat in hierdie werke werksaam is – sluisbeamptes, masjiniste, werkers, arbeiders, toesighoudende personeel, en verder die hele tegniese en kommersiële administratiewe apparaat tot by die direkteure saam, jaar na jaar slegs 'n vyfde deel van die bedrae trek wat die – so baie goeie – leningskapitaliste jaar na jaar sonder moeite of werk – as rente trek.

Rente verslind alles, rente maak alles duurder. Slegs leningskapitaal het die voordeel, die bevolking het die skade. Die bevolking wat die werke deur eie krag bou, het die skade; want wie bou dan die Beierse werke? - inderdaad Beierse ingenieurs, Beierse werkers, Beierse voormanne en entrepreneurs; Beierse fabrieke verskaf die meeste van die masjiene en toerusting - en vir dit wat nie in Beiere self geproduseer word nie, moet Beierse graan of beeste gegee word, dus moet Beierse werk weer eens in ruil gegee word - slegs die Beierse volk sit nie die geld vir die konstruksie op nie (blykbaar!), en daarom het hulle die groot kapitaliste van New York en Londen, Parys en Berlyn nodig. Die Beierse volk moet by al die lande van die wêreld leen en sy hidro-energie belas met 'n rentebetaling wat die elektrisiteit 500% duurder maak!

Is dit nie waansin nie? Is dit nie 'n ekonomiese misdaad nie? Van die mense wat niks anders gedoen het as om op 'n stadium hul pen aan die gang te sit en 'n tjek uit te skryf of hul bankier opdrag te gee om die Beierse hidro-elektriese lening te teken nie, ontvang hulle daarvoor jaar na jaar rente wat deur die Beierse volk betaal word.

Nie net dit nie, maar die waterwerke is daarmee nie meer 'n vrye besitting van die Beierse volk nie, maar hulle is aan die kapitalis verpand. Veral snaaks is verder die situasie dat die groot kapitaliste natuurlik nie "hul goeie geld" aan 'n staat sou leen wat op sigself nie "goed" is vir kapitaal en belange nie, wat dus steeds soveel krediet geniet dat 'n mens kan
pomp 800 miljoen daarin. En trouens, die tenders vir die hidroëlektriese obligasies het die waarborg bevat wat so aanloklik en gerusstellend vir die kapitaliste is "dat die Beierse staat met sy hele rykdom waarborg vir kapitaal en belange – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) was 'n Beierse meganiese ingenieur wat aan die Tegniese Universiteit in München gewerk het. Hy was die skrywer van studies soos *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) en *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Geldsak, wat wil jy nog meer hê! So hier erken die Beierse staat uitdruklik dat dit soveel werd is dat mens 800 miljoen aan hom kan leen vir die Walchensee-hidro-energie en die Middel-Isar, maar – dit kan nie sy finansiële soewereiniteit gebruik en hierdie werke deur sy eie gesag finansier nie. Hoekom?? Omdat dit te diep in die leen- en rente-waansin verstrengel is, omdat sy verantwoordelike staatsmanne nie soveel denkvermoë en verantwoordelikheidsgevoel van hul eie het dat hulle dit waag om hierdie eenvoudige en duidelike planne vir 'n belang te beoordeel nie. gratis finansiering deur hulself; hulle wend hulle dus tot die professionele bankkundiges. Dit is presies soos wanneer 'n verbruiker sy tuberkulosebasille sou vra of hulle dit reg ag dat hy na Davos of na Engadin[78] gaan om van sy siekte ontslae te raak, en hulle het hom verseker: "Nee, moenie dit doen nie, die reis kan jou skade berokken, miskien kan 'n spoorwegongeluk plaasvind, bly liewer tuis in jou huis, in jou gewone omgewing. In jou toestand moet jy geen eksperimente doen nie! ens." Met die nakoming van hierdie raad wat vanuit die oogpunt van die tuberkulosebasille heeltemal korrek is, maak die verbruik natuurlik 'n skeurende vordering, die basille vermeerder wonderlik. Presies so in ons geval van die finansiële en rente-ekonomie.

Hierdie raad kry van jou eie teenstanders is uiters kenmerkend van die niksvermoedende Duitsers. As 'n man verskyn wat sy mense passievol liefhet en hulle dit en dat raad gee en die verantwoordelike manne van hierdie of daardie skelm waarsku, kan 'n mens tien teen een wed dat die betrokke mense na die skelm sal hardloop en hom heel naïef sal vra: "Sê vir my, so en so het vir my gesê dat jy 'n skelm is, sê asseblief vir my of dit reg is!" En as die ander dan met die eerlikste gesig ter wêreld vir hom verduidelik: "Maar wat dink jy dan – ek is 'n skurk! – inteendeel, ek is jou beste vriend, ek het jou nog altyd uit ons finansiële probleme gehelp", dan is die argelose vraagsteller heel gelukkig – hy het genoeg gedoen en hy is veral bly dat hy nie sy brein hoef in te span nie. Die lastige vriend van die volk ag hy egter oor die algemeen nie sy antwoord werd nie – en dinge sit verder vas in die groef van die rente-kapitalistiese leningsbeleid totdat die laaste item van vrye nasionale rykdom aan die finansiële magte verpand word en die hele nasie slegs rente aan die internasionale finansies betaal.

Ten slotte moet ons, juis in hierdie konteks, verder wys op die feit dat die Beierse staat – toe dit geensins om so 'n belangrike staatstaak gegaan het soos die ontwikkeling van die Beierse hidro-energie nie, dit wil sê, toe dit gegaan het om die monetêre krisis van die November-regering op te los – baie vinnig was om ongeveer 130 miljoen staatskasnote van die Beierse Staatsbank uit die Beierse staatsbank uit te reik. Dit het heeltemal ongedek gebeur – en almal het hierdie Beierse note net so gewillig geneem as die note van die Reichsbank, en almal kon vir hulself net soveel brood koop vir die Beierse bewysstukke as vir die Reichsbank-note. Inderdaad, dit hoef nie eers die hele Beierse staat te wees nie, dit was genoeg as die burgemeester van die provinsiale hoofstad München en 'n paar stadsouderlinge hul name op sulke kleurvolle stukkies papier laat druk het, en selfs hierdie noodgeld het gesirkuleer, almal het dit geneem en almal het dit presies uitgedeel soos die stukkies van die Reichsbank, en hierdie noodgeld self het die taak van enige geld – om 'n hulpmiddel vir die uitruil van goedere te wees – op 'n onbeswaarlike wyse vervul.

Slegs een kantoor is uiters onaangenaam geraak deur hierdie kunsmatige stukke van die provinsies en gemeenskappe – hoë finansies – en hulle het in Oktober 1921 'n Rykwet afgedwing waarvolgens dit streng verbode was vir die provinsies en gemeenskappe om

[78] Davos in Switserland is sedert die middel van die 18de eeu bekend as 'n mediese oord vir diegene wat aan longsiektes ly. Engadin is 'n vallei in die Switserse Alpe.

Machine Translated by Google

noodgeld verder nie. *Hierdie wet was in sy effek 'n duidelike wet vir die beskerming van die Jode, wat in 1922 gevolg sou word deur die "Wet vir die beskerming van die republiek".*

Ek kan my die skielike vrees van internasionale finansies baie goed voorstel toe hulle erken het dat die mense in die rentevrye geld, selfs in die onskadelike vorm van noodgeld, 'n wapen in hul hand gehou het – natuurlik sonder dat die mense dit weet – wat met een slag die goue netwerk wat met leuens en bedrog deur eeue lange ondergrondse en nagemaakte werk gevestig is, kon uitmekaar skeur en die volke van hul rente-slawerny kon bevry.

Reeds destyds, in die geval van die uitreiking van die Beierse staatsgeld, het die Reichsbank baie gou geëis dat hierdie geld weer eens onttrek moes word, wat toe ook op 'n toegeeflike wyse in die loop van 1921 plaasgevind het. Die rede: hierdie geld het hoë finansieringsrentes opgelewer soos die geld van die Reichsbank deur die indirekte roete van die Ryk se skatkiswissels.

In die Nasionaal-Sosialistiese staat sal alle groot staatstake in die toekoms gefinansier en georganiseer word op die manier wat beskryf word, met 'n totale vermyding van die leningsroete. Ons sal natuurlik die indirekte roete van die rentevrye konstruksiegeld in die algemeen slegs neem indien die nodige middele nie uit die surplusse van ander staatsondernemings of uit spesiale heffings vir sulke spesiale doeleindes verkry kan word nie. In elk geval weet ons dat hierdie vorm van finansiering nogal ongedroomde en enorme moontlikhede oopmaak om die natuurlike hulpbronne van die land te ontgin, die vervoerroetes te verbeter, ens.

Elke nasie is so ryk as wat dit in staat is om werk te organiseer.79

79 Dit word weerspieël in Hitler se toespraak aan die Reichstag op 30 Januarie 1939 waarin hy verklaar het: "Onder die dwang van ... nood het ons in die eerste plek geleer om ten volle rekening te hou met die belangrikste kapitaal van 'n nasie, naamlik sy vermoë om te werk." (aangehaal in R de Roussy de Sales (red.) *Adolf Hitler: My New Order,* Londen: Angus en Robertson, 1942, bl.457f.).

Machine Translated by Google

Die Sosiale Konstruksie en Ekonomiese Bank

In logiese verband met die vorige hoofstuk staan die skepping van 'n sosiale konstruksie- en ekonomiese bank wat die taak het om rentevrye konstruksiegeld uit te reik, veral vir die bou van huise. Natuurlik moet hierdie sosiale konstruksie- en ekonomiese bank nie as 'n staatsinstelling bedryf word nie, maar as 'n publiekregtelike korporasie. Logies genoeg moet die bespreking daarvan dus ná die voorstelling van die Nasionaal-Sosialistiese belastingstelsel plaasvind, maar aangesien hierdie sosiale konstruksie- en ekonomiese bank niks anders is as die rentevrye finansiering wat oorgedra word aan die voorwaardes van die private ekonomie en veral aan die behuisingsboustelsel – dus 'n tak van die ekonomie van die mees universele betekenis – nie, is dit miskien geregverdig om dit eerste te plaas.

Waarom so 'n konstruksiebank nie as 'n suiwer staatsonderneming bedryf moet word nie, is te wyte aan die feit dat so 'n openbare wettige finansiële instelling vryer manoeuvreerbaar moet wees as wat 'n staatsonderneming kan wees. Dit sou nie so 'n groot rede wees as dit slegs 'n kwessie van blote huiskonstruksie was nie, maar daar sal baie gevalle wees waar dit 'n kwessie van take van die grootste belang is wat indirek die openbare belang raak, en dan behoort en moet die bank, wat inderdaad in sy leierskap teenoor die staat verantwoordelik is vir sy bestuur, 'n vrye hand hê om ook rentevrye krediet uit te reik na 'n deeglike ondersoek van alle voorwaardes.

So 'n besluitnemingsvryheid is egter nie moontlik in suiwer staatsondernemings nie. Daarom moet dit aan private inisiatief oorgelaat word.

Ter illustrasie kan hier die skets van so 'n wet aangebied word wat aangeneem is in 1922 vir Beiere:

Wet oor die ontwikkeling van 'n Beierse sosiale konstruksie- en ekonomiese bank.

Art. l

'n Nasionale Beierse maatskaplike konstruksie- en ekonomiese bank (BWB) sal gestig word.

Die BWB het die taak om staatsondernemings of nasionaal ekonomies waardevolle ondernemings van privaat persone (hetsy dit individue of verenigings is) wat die ontwikkeling van die land dien of voordelig is vir die algemene welsyn, finansieel te ondersteun.

Art. 2

Die BWB is 'n publiekregskorporasie. Die meer gedetailleerde voorskrifte rakende die organisasie, administrasie en aktiwiteit daarvan, en die direkteurskap daarvan, sal deur die hele ministerie bepaal word.

Art. 3

Toestemming word aan die BWB verleen om aanvanklik rentevrye tesourie-effekte uit te reik wat gedek word. deur materiële bates tot 'n bedrag van tot 50 miljoen goudmark.

Die uitreiking mag slegs op so 'n wettige wyse plaasvind dat die bedrag van die geldbedrae wat te eniger tyd uitgereik en in omloop is, gedek word deur wesenlike sekuriteite van ten minste dieselfde waarde (rentevrye sekuriteitsverbande, sekuriteitskoopbriewe, hipotekasies, ens.) en die terugbetaling of die teruggawe van die tesourie-note verseker word deur die inkomste van die ondernemings of instellings wat binne 'n gepaste tydsbeperking, hoogstens 50 jaar, ontwikkel moet word.

Art. 4

Die som van die pandbeloftes en sekuriteite verskuldig aan die uitgereikte tesourie-effekte van die BWB vorm die dekkingsvereniging van die BWB.

Machine Translated by Google

Regstransaksies van enige aard wat 'n sekuriteit of eiendomsdekking versteur of benadeel wat aan die dekkingsvereniging behoort, is nietig.

Veranderinge in eiendom of besit van enige aard aan voorwerpe of regte wat onderhewig is aan die dekkingsorganisasie, beïnvloed nie die bestaan van die sekuriteite nie en bly aan die voorwerp geheg, selfs vir die nuwe koper; die voorganger in titel is slegs vrygestel van persoonlike aanspreeklikheid wanneer die BWB instem tot die verandering in die persoon van die skuldenaar. Teenstrydige reëlings is nietig…

Art. 5

Die volledige bestanddele en regte van die dekkingsorganisasie van die BWB word in hierdie openbare register aangeteken; die beginsels en regsgevolge is geldig vir hierdie boek ooreenkomstig soos vir registers; die register geniet openbare vertroue en die vermoede van reg op sigself.

Toegang tot die register of die relevante afdelings daarvan moet toegestaan word aan almal wat 'n wettige belang in die toegang bewys.

Balansagtige opsommings moet jaarliks gepubliseer word oor die totale bedrae van die uitgereikte tesourie-note, sowel as die totale bedrag van die sekuriteite wat aan die BWB hiervoor verskuldig is, sowel as byvoegings en aftrekkings, en oor die suksesvolle terugbetalings en terugkoop van tesourie-note.

Art. 6

Die tesourie-note van die BWB is wettige geldeenheid. Almal moet hulle teen die volle koers van hul nominale waarde teenoor die wisselkoers van die ander wettige geldeenhede van die staat aanvaar.
Indien 'n skuldeiser die aanvaarding van tesourie-note van die BWB in plaas van betaling teen die bogenoemde minimum wisselkoers weier, is die skuldenaar, vir sover hy die betaling in tesourie-note werklik aangebied het, vrygestel van die skuld van hierdie bedrag.

Die BWB reik die tesourie-effekte rentevry uit en kom in 'n kontrak ooreen oor die algemene en spesiale voorwaardes van die wedersydse regsvoorwaardes rakende die periodes en koerse van die uitgifte, die sekuriteite en verbande wat deur die skuldenaar betaal moet word, sowel as die terugbetalings en ander relevante regsvoorwaardes. 'n Afskrif van hierdie kontrakte moet vir almal toeganklik gemaak word as 'n aanhangsel tot die inskrywings in die register van die dekkingsvereniging.

Die BWB is geregverdig om toeslae of fooie te bepaal vir die administratiewe koste in die toestaan van lenings en vir die jaarlikse invorderings of om ooreenstemmende premies of afslag te eniger tyd op 'n eenvormige openbare wyse te bepaal.

Die uitreiking of die beursnotering van 'n hoër koers as die minimum koers bepaal in Art. 1 is toelaatbaar.

Die terugbetalings kan slegs gemaak word in tesourie-note van dieselfde soort as dié wat uitgereik is.

Art. 7

Die aktiwiteit van die BWB, vir sover dit strek tot die nakoming van die voorskrifte vervat in hierdie wet, is onderworpe aan die beheer en toesig van 'n openbare toesighoudende raad bestaande uit die Minister van Finansies of 'n verteenwoordiger wat deur hom benoem word, die Minister van Binnelandse Sake of 'n verteenwoordiger wat deur hom benoem word, die Minister van Justisie of 'n verteenwoordiger wat deur hom benoem word, en drie persone wat vir 'n duur van twee jaar uit die parlement verkies word.

Machine Translated by Google

Art.8

Strafbepaling: Gevangenisstraf vir opsetlike skade aan die sekuriteite van die dekkingsvereniging en eweneens vir kommersiële of gebruiklike, veral effektebeurs-, sabotasie van die konstruksiebanknote of die wisselkoerswaarde daarvan of vir 'n poging daartoe. Daarbenewens hoë monetêre boetes hiervoor, selfs vir regspersone.

In die "uitvoerende voorwaardes" is presiese voorskrifte toe uitgereik oor die samestelling van die direksie en die adviesraad waaraan verteenwoordigers van die ministeries, die parlement en die bouers behoort. Die taak van so 'n adviesraad is die beheer van die wettige gebruik van die konstruksie-notas, die ondersoek van die terugbetalings, verder die verifikasie van die hipoteek-skadeloosstellings, die goedkeuring van die basisse van die verband met rentevrye konstruksie-notas, ens.

Die verdere voorwaardes het toe die terugbetaling en verrekening, die aandele-aantekeninge op die uitgereikte reeks konstruksie-notas en op die sekuriteite wat daarvoor geregistreer is, en verder meer voorskrifte oor die goedgekeurde konstruksie-ontwerpe, ens. gereguleer. Die aansporing tot die stigting van so 'n sosiale bank is destyds verskaf deur die enorme behuisingsbehoefte en die omstandigheid dat die Ryk en provinsies die nood op geen manier effektief kon beheer nie. Die betrokke instellings van behuisingskantore kon natuurlik hier en daar woonruimtes vrymaak – maar hulle kon geen nuwe behuising bou nie. Die nuwe bouaktiwiteit het gely onder 'n gebrek aan materiale, veral deur die feit dat die bou van nuwe huise met die bestaande noodbeheer van huurgeld absoluut "onwinsgewend" vir private kapitaal was.

Die toelaes wat deur die Ryk en die provinsies gegee is vir die dekking van die sogenaamde verlore konstruksie-uitgawes was verreweg nie voldoende in die toenemende geldeenheidsdevaluasie nie. Selfs die individuele huiskonstruksies wat hier en daar begin is, kon nie die algemene behuisingsnood verwyder nie. Selfs die skep van goedkoop verbandgeld was onmoontlik, want met die destydse vaste huurgeld het selfs die goedkoopste konstruksiegeld 'n rente van 4% uitgesluit.

Dit gebeur dus dat, soos reeds in die fundamentele waarnemings voorgestel, *ten spyte van die grootste behoefte – as gevolg van onvoldoende winsgewendheid – die behoefte eenvoudig nie gedek word nie.*

Nou dan, as mens daarin slaag om die jaarliks herhalende rentelaste te verwyder, as mens voorsiening maak om rentevrye middele tot die beskikking van diegene wat behuising benodig, te stel, is 'n stimulering van die behuisingsmark in 'n groot styl moontlik. Daarmee sou egter nie net die verskriklike behuisingsnood met al sy sosiale en gesondheidsskade verwyder word nie, maar ook die interne mark sou op 'n buitengewone wyse gestimuleer word, want al die ontelbare bykomende ambagte, die slotmakers, skrynwerkers, dakdekkers, loodgieters, die glasmaak- ters, installeerders, keramiste, die vloerleggers en teëlleggers, die skilders en pleisteraars is daarvan afhanklik, hulle vind dan op hul beurt werk en brood en word versterk in hul koopvermoë.

Dit beteken egter dat dit in die rentevrye konstruksiegeld aangebied word.

Hierdie konstruksienotas word uitgereik deur die "Sosiale Konstruksie en Ekonomiese Bank". Die verskaffers en entrepreneurs word met hierdie geld vir die konstruksie betaal. Die geboueienaar betaal die ontvangde rentevrye geld terug in toepaslike paaiemente binne 'n tydperk van 30-50 jaar volgens die aard en duursaamheid van die konstruksie. Die konstruksienote verskil van die Reich se of provinsiale geld, net soos die Reichsbank-note verskil het van die leningskasbriefnote. Hierdie konstruksienote vind, soos reeds genoem, hul volle materiële dekking in die feit dat daar terselfdertyd nuwe materiële bates (huise) tot die krediet van die konstruksiebank ontstaan, gelykstaande in bedrag aan die uitgereikte note.

Machine Translated by Google

wat wettiglik verseker word deur die registrasie van rentevrye verbande tot dieselfde bedrag.

Prakties gesproke sal ook hier die volle waarde van die nuwe geboue nie in konstruksienotas gegee word nie, maar slegs die werklike bouuitgawes. Die grond sal dus ten minste deur die bouers of die bouverenigings of die gemeenskappe beskikbaar gestel moet word, en verder moet ten minste 10-30% van die bouwaarde geproduseer word deur diegene wat behuising benodig, waarvan 5% daar behou moet word vir die dekking van die administratiewe koste van die konstruksiebank.

Die terugbetaling volg dan sonder verdere berekening van enige rente. Op hierdie wyse groei die vrye eiendom van die huiseienaars van jaar tot jaar in hul huise en so ook die waardes wat binne die totale vereniging behou word as dekking vir die uitgereikte bounotas.
Daardeur verminder die hoeveelheid konstruksienote in omloop volgens die terugbetalings wat gemaak word.

Die wetlike aard van hierdie konstruksiegeld is niks anders as die uitreiking van 'n verband nie.
Die skuldenaar van hierdie verband is die konstruksiebank. Die skuldeiser van 'n verband is die huidige eienaar van hierdie verband.

Niemand kan verbied word om effekte uit te reik nie, dit is altyd slegs 'n kwessie van die eksterne omstandighede, of die effekte wat deur iemand uitgereik word, algemeen as betaling aanvaar word. Soos al baie keer voorheen genoem, word die konstruksienote altyd en onder enige denkbare ekonomiese en politieke toestand ten volle gedek deur die materiële bates daarteen. Daar kan dus geen sprake wees dat die bank te eniger tyd in moeilikheid beland nie.

Die universele aanvaarding word egter gewaarborg die oomblik wanneer die staat onderneem om die waarborg vir die tydsbeperkte terugbetaling van die konstruksienote te aanvaar en, gedurende die duur van die note, die note in hul registers as betaling te aanvaar of wanneer hulle as wettige betaalmiddele verklaar word.

So 'n aanvaarding van die waarborg beteken nou nie vir die staat prakties die minste las nie; inteendeel. Vandag moet die staat eintlik ontelbare miljoene jaarliks spandeer en rente betaal op, en dan deur algemene belasting verhaal, vir die toelaes wat deur hom goedgekeur word vir verlore konstruksie-uitgawes. Dit word dan heeltemal gekanselleer.

Die toelaes wat nou deur die staat gegee word, is dus eintlik verlore geld wat deur die gemeenskap verhaal moet word, en wat gaan na gelukkige mense wat wel sulke toelaes kon kry.

Dus, selfs wanneer 'n agterstallige betaler onder die ontvangers van rentevrye konstruksienote op 'n stadium werklik nie sy verpligtinge kan nakom nie, speel dit geen rol in verhouding tot die enorme besparings wat die staatsbegroting maak nie, want dit hoef ook op hierdie manier geen opofferings te maak wat heeltemal verlore gaan nie.

Aangesien dit 'n kwessie van 'n taak van groot sosiale betekenis is, is dit geregverdig om 'n onafhanklike publieke regskorporasie as die instrument en draer van die uitvoering daarvan.

Op hierdie manier sal hierdie instelling verwyder word uit die sfeer van die private ekonomiese maatskaplike vorme waaraan natuurlik persoonlike winste en verrykingsvoornemens in die oë van die volk gekoppel word. Aan die ander kant sal die instelling verwyder word uit die domein van die suiwer staatsonderneming, waarteen eweneens, nie heeltemal sonder onreg nie, 'n sekere afkeer in alle ekonomiese sake onder die publiek bestaan.

In die implementeringsregulasies moet alles aangeteken word wat basies is onontbeerlik vir die publiek en vir die veiligheid van die sakebestuur van die bank.

Machine Translated by Google

Die voorgestelde adviesraad kan sy invloed verder as dit laat geld. Die adviesraad self is weer eens 'n weerspieëling van al die betrokke belangegroepe.

Die stigting van 'n konstruksiebank as 'n publieke regskorporasie het ook die aangename newe-effek dat die hele kompleks van die welvaartwaardes wat op hierdie wyse geskep word, op hierdie manier nie as die eiendom van die staat verskyn nie, maar as die eiendom van 'n onafhanklike regsentiteit, wat die konstruksiebank is.

Die juridiese konstruksie of die regskarakter van hierdie konstruksiebank is dus die volgende: Die konstruksiebank is 'n regsentiteit op grond van die omstandigheid dat dit as 'n publieke regskorporasie erken of gevestig word; hierdie konstruksiebank bestaan glad nie uit individuele lede nie; dit is op sigself die draer van die regte en pligte wat uit sy aktiwiteit ontwikkel. Dit is egter ook nie 'n amptelike en nie 'n staatsinstelling nie, nie 'n lid van 'n staatsorganisme nie.

Die skep van so 'n regsvorm is inderdaad nie iets algemeens en tradisioneels nie; maar nietemin iets wat reeds in die wet voorsien word; die hedendaagse omstandighede vereis egter ooreenstemmende instellings van 'n moderne aard. Hierin lê inderdaad die doel wanneer iets van hierdie aard gevestig word: dat 'n mens op 'n sekere manier die grense van die tradisionele oorskry om aan te pas by die eise van die tyd.

Hoe die bedrywighede verloop, kan die beste met 'n individuele voorbeeld verduidelik word: Die konstruksiebank maak vooraf die grondbeginsels en voorwaardes bekend wat nagekom moet word indien 'n versoek om goedkeuring van konstruksiebankgeld oorweeg moet word. Die aansoeker rig sy versoek met die nodige dokumente aan die konstruksiebank en sluit, in bevestigende gevalle, 'n kontrak met diegene wat behuising benodig (huiseienaars).

In hierdie kontrak moet in die eerste plek alles bepaal word wat die konstruksiebankordonnansie en implementeringsregulasies voorskryf, dus die verpligting om die konstruksiegeld slegs vir die oprigting van die gebou te gebruik, die verpligting tot 'n verbandstatus en die terugbetalingsverpligtinge. Maar verder moet alle ander daaropvolgende wetlike voorwaardes in hierdie kontrak neergelê word. Daar moet veral bepaal word dat die persoon wat behuising benodig nie geregverdig is om die eiendom weer te verkoop nie, wat boonop reeds prakties in die verbandbevel uitgelig is. Die voorwaardes vir die oordrag van erfenis en vir die geval van wanbetaling moet ooreenstemmend gereguleer word met een of meer terugbetalingspaaier

(Besonderhede spruit voort uit die aard van hierdie saak.)

Omdat alle afleweringsfirmas en alle werkers slegs in konstruksiebanknote betaal word wat die konstruksiebank self produseer, kom konstruksiebanknote in alle omstandighede vir die eerste keer slegs in omloop in die mate waarin die ekwivalent in betalings aan die eiendom toekom. Van die werkers en verskaffers bereik die konstruksiebanknote die publiek; in ruil vir die bestaande sekuriteite en veral omdat die staat die waarborg vir die konstruksiebanknote aanvaar en staatskasse die konstruksiebanknote as betaling aanvaar, sal die publiek die konstruksiebanknote soos enige ander geld aanvaar. Dit bly dus aan die huiseienaar oorgelaat hoe hy sy verpligting teenoor die konstruksiebank nakom om jaarliks 2% van die geleende bedrae in konstruksiebanknote terug te betaal. Met ander woorde, die geboueienaar en verbandskuldenaar van die konstruksiebank moet elke jaar 2% in konstruksiebanknote produseer uit die bedrae wat in omloop is. Prakties sal dit gebeur dat die verbandskuldenaars konstruksiebanknote sal insamel wat wel saam met die plaaslike geld sirkuleer voor die vervaldatum van hul terugbetalingsgeld en daarmee hul betaling sal nakom.

Machine Translated by Google

verpligting. 'n Veral geskikte plek om konstruksie-banknote te kry, sal die konstruksieterreine wees wat te eniger tyd in werking is.

As mens veronderstel, om 'n idee te kry, dat daar in 'n jaar konstruksiebanknote in München vir 10 miljoen uitgereik word, sal daar jaarliks 200 000 goudmark hiervan na die konstruksiebank terugkeer; dus, na hoogstens 50 jaar, sal die hele 10 miljoen teruggekeer en deur die konstruksiebank ingevorder wees, na hoogstens 50 jaar word die huise wat daaruit gebou is, daarmee terugbetaal en word die skuldvrye eiendom van hul eienaars. Die hele betaling het plaasgevind sonder dat 'n sent nutteloos vir rente betaal is; die betaling word verder deur niks anders as die eenvoudige middel van die stigting van die konstruksiebank, gebonde aan die staatswaarborg, bewerkstellig nie.

Die sosiale daad bestaan daarin dat die staat die waarde van die huise absoluut uit niks voortgebring het, dat dit 'n inkomste vir duisende werkers en sakemanne geskep het deur die oprigting van hierdie hele gebou. As mens veronderstel dat dit 'n saak van duisende individuele huise is, word duisende grondloses daarmee in grondbesitters omskep.

Verskeie besware en voorbehoude sal gemaak word, waarvan die belangrikste voorgestel kan word:

1. Die beswaar van inflasie. Hierdie beswaar is so kortsigtig as wat dit irrelevant is; soos reeds in vorige gedeeltes verduidelik, kan inflasie slegs ontstaan waar ongedekte geld uitgereik word. Hier staan die materiële dekking teenoor die konstruksiebanknote; dit is dus onbelangrik as selfs aansienlike hoeveelhede konstruksiebanknote in omloop kom.

2. Die beswaar dat hierdie saak nuut en ongetoets is. Hierdie beswaar is nie van toepassing nie, en die saak is miskien nuut vir Duitsland. Elders is mens gewoond aan sulke rentevrye skuldsertifikate wat deur materiële bates gedek word. Die tipiese voorbeeld hiervan is die Engelse lasbrief wat honderd jaar gelede ingestel is en steeds bewaar word. Die lasbrief is 'n bevel wat die eienaar die reg gee op 'n sekere hoeveelheid ru-yster wat in 'n sekere sentrale pakhuis gestoor word. Hierdie lasbriefnotas word as geldeenheid gebruik; die koopkrag van die lasbrief het slegs die skommelinge waaraan die ru-ysterprys op die wêreldmark onderwerp word.

As ons byvoorbeeld in Duitsland sulke lasbriewe gehad het, sou dit heeltemal onafhanklik van die Duitse geldeenhede en hul skommelinge gewees het. Die waarde van hierdie lasbriewe was verwant aan die ru-ysterprys, en die waarde van hierdie pryse is weer outomaties gereguleer in verhouding tot die geldeenheid.

In die lasbrief vind ons die betekenisvolle voorbeeld van die gewilde aard van hierdie rentevrye skuldsertifikaat en skuldbevel wat deur 'n wesenlike bate gedek word.

Vir sover aansienlike en nasionaal ekonomies belangrike oprigtings van nuwe geboue gerealiseer moet word, is dit noodsaaklik om hele kolonies in serie te bou.

Dit sou 'n gebrekkige standpunt wees as 'n mens individuele huise of selfs terrashuise wil bou slegs wanneer die persoon wat 'n huis soek self eienaar wil word.
Die skade wat reggestel moet word, is die behuisingsnood, dit gaan dus nie hoofsaaklik oor behuising nie, maar hoofsaaklik oor die skep van behuisingsgeleenthede. Hierdie behoefte sal ook reggestel word deur die feit dat die kommersiële konstruksie van huurwoonstelle bevorder word. Niks verhoed dus 'n huurhuiseienaar van die ou styl om konstruksiebanknote te ontvang vir die bou van 'n nuwe huurhuis nie. Juis in die geval van sulke persone sal dit moontlik wees om vooraf kontant 'n groter vooruitbetaling as slegs 10% van die hele gebou te eis.

Machine Translated by Google

waarde; baie van hierdie mense is gereed en in 'n posisie om aansienlike bedrae geld uit eie middele aan huisbou te bestee indien hulle as 'n toelaag 'n ooreenstemmende res of gedeeltelike bedrag rentevry van die konstruksiebank ontvang. Juis die rentevrye aard van die konstruksiebankgeld maak dit moontlik om hierdie aspek van die herlewing van die boumark, wat so uiters belangrik is vir groot stede, in ag te neem.

Hierdie sosiale konstruksie- en ekonomiese bank sal egter later ook verder as die perke van die finansiering van behuisingsgeboue oorgaan na die uitreiking van rentevrye krediete aan nasionaal ekonomies belangrike ondernemings, nywerhede, gemeenskapswerke, verbeterings in die landbou, ens., selfs al is dit met 'n korter terugbetalingstermyn.

Machine Translated by Google

Die Staat Sonder Belasting

Die hoofdoel van die Nasionaal-Sosialistiese staat is: die staat sonder belasting. Al klink dit onder die huidige omstandighede soos 'n mal Utopia, al lyk dit vir baie soos 'n belofte wat te goed is om waar te wees, weet ons nietemin dat hierdie doelwit heeltemal bereikbaar is, ten minste in soverre die enorme belastingdruk van die bevolking verwyder moet word.

Met alle duidelikheid het ons in die voorafgaande hoofstukke die bewys aangebied dat vandag byna alle belastings net deur rentebetalings verslind word. Ons betaal belasting op elke stukkie brood wat ons eet, elke warm sitkamer kos 'n oormaat belasting, elke aankoop word belas met die verkoopsbelasting.
Maar alles wat op hierdie manier in belasting ingaan, is verreweg nie voldoende om die belasting op die herstelskuld alleen te betaal nie.

Dit verraai altyd 'n gebrek aan smaak en kritiese begrip as mens so 'n hoofdoelwit afwys, aangesien die staat sonder belasting ongetwyfeld 'n Utopia is. Vir iemand wat saam met ons op die wye en ingewikkelde paaie van die hedendaagse finansiële politiek gegaan het en iemand wat nie die Ariadne-draad – die renteverpligting van die staat – verloor het nie, moet dit maklik wees om ook die uitweg uit hierdie doolhof van die Minotaurus te vind.

Iemand wat homself bo die degradasies verhef en vanuit 'n verhewe oogpunt die beskryfde verbande ondersoek: renteverpligting van die staat – belasting – inflasie, iemand wat die renteverpligting van alle nasies van die Westerse kultuurkring as die feit erken het wat alles oorheers, iemand wat erken het dat ons in 'n era van 'n algehele omkering van die gesonde en redelike toestande tussen werk en rykdom leef, iemand wat nie meer die dringende logika kan vermy dat veral die staat, kragtens sy finansiële soewereiniteit, nie heeltemal aan die leningsroete gebonde is nie, maar dat dit kreatief deur sy eie reg alle groot openbare staatstake kan finansier, vir hom is dit slegs die laaste stap in 'n finansieel-politieke Nuwe Wêreld om 'n staat te eis waarin die staatsfinansiële administrasie dit nie as sy eerste taak beskou om soveel belasting as moontlik van die staatsburgers te eis nie, maar inteendeel, om elke lastige belastingdruk te verwyder en die nasionale ekonomie te bemes.

Ons is in 'n posisie om die numeriese bewyse aan te bied dat die staat sonder belasting glad nie 'n Utopia is nie, maar dat die moontlikheid daarvan in elke ordelike staatsbegroting gegee word indien die staat homself bevry van die rentelas wat daarop rus. Dat dit ook kan doen sonder dat dit daarvoor verantwoording hoef te doen, word bewys deur die geskiedenis van staatsbankrotskappe wat tientalle gevalle beskryf waarin die state deur bankrotskap ontsnap het van die rente- en skuldlaste wat op hulle rus.

Dit sou ons te ver voer om hier weer eens in detail in te gaan op die presiese demonstrasie wat ek in my klein polemiese werkie, Die staatsbankrotskap: Die oplossing, gegee het, dat naamlik die aanpassing van die rentebetaling van die openbare lenings in 'n gelyktydige transformasie van die effekte in rentevrye bankbates geensins die oneerbiedige naam van bankrotskap verdien nie, maar dat hierdie vorm van bevryding van die staat en volk van sy rentegebonde skuld eintlik die vryheid van die staat en ekonomie van ondraaglike kettings beteken.

'n Aanpassing van hierdie rentebetalings sou egter reeds voor die oorlog die dekking van staatsuitgawes vir die hele staatsadministrasie moontlik gemaak het. Ek het die Beierse staatsbegroting van 1911 as voorbeeld aangebied. Destyds het die inkomste van die Beierse staat uit die sogenaamde kommersiële staatsondernemings (spoorweë, pos en telegraaf) 120 miljoen goudmark beloop, die inkomste uit die staatsbosbou 40 miljoen. Die totaal

Machine Translated by Google

Uitgawes vir die hele staatsadministrasie vir die regspleging (alle distrikshowe met hul hele personeel- en materiële uitgawes, alle provinsiale howe, die streekshowe en die hoogste regshowe in München, Nürnberg, ens.) het 27 miljoen beloop. Vir die hele groot en so noukeurig ontwikkelde interne administrasie van die hele Beierse staat – dus vir die talle distrikshowe, vir die graafskapregerings, vir die polisiedepartement van München, vir die gendarmerie, verder vir die talle ander liggame en owerhede soos die mediese owerhede, die provinsiale inentingshospitaal, die navorsingsinstellings vir voedsel en semi-luukse voedsel, die sanatoriums en geestesinrigtings, die administratiewe hof, die provinsiale statistiese kantoor, die metrologiese owerhede, die versekeringskamers, ens. is in die staatsbegroting uitbetaal. Vir onderwys, skool en kerk, dus veral vir al die middelskole, die hoërskole, die voorbereidende skole, die Latynse skole, die –, in 1911, 40 miljoen hoëronderwysskole, die junior hoërskole, die hoër beroepskole, die onderwysopleidingsinstellings, vir al die staatsbouskole en spesialisskole, die handels- en musiekskole, die landbou- en distrikboerderyskole, vir Weihenstephan80 en vir die biologiese navorsingsinstituut, vir al die vroue-onderwysinstitute, en dan, bowenal, vir die universiteite met hul ontelbare versamelings en institute, die tegniese universiteit, vir die ander kunsuniversiteite, vir die handelsuniversiteite, vir die musiekakademie, dan vir die Maximilianeum81, verder vir die sentrale institute vir wetenskap en kuns, die akademie van wetenskappe, die wetenskaplike versamelings van die staat, die Beierse museums, die staatsbiblioteek, die staatsteater, ens., vir hierdie enorme aktiwiteitsveld van die Ministerie van Kultuur met sy duisende amptenare, met sy enorme kunsskatte in die versamelings en museums, wat alles inderdaad geboue, administrasie en sorg benodig, is in 1911 altesaam 51 miljoen uitgedeel. Binne die veld van die *Ministerie van Finansies,* wat inderdaad nie bloot funksies uitoefen wat geld uit die mense onttrek nie, lê die aktiwiteite van die bosbou-administrasie met honderde bosbouers, verder die administrasie van myne, smelterye, soutwerke, die hele sentrale en bykomende doeanekantore, die sentrale muntkantoor, die staatsskuldadministrasie en die staatsbank, verder die landmeterkantore en die provinsiale landmeterkantoor, dan ook die staatsbadadministrasies, die hofbrouerykantoor, München, ens. Hierdie eweneens baie groot onderneming het 'n uitgawe van 15 miljoen veroorsaak. Die uitgawes van die *Ministerie van Vervoer* is deur sy eie bedryfsinkomste gedek, aan die ander kant het die *pensioene* van die ou staatsamptenare verder die baie hoë bedrag van ongeveer 36 miljoen geëis.

Dus, altesaam het die justisie-administrasie, die interne administrasie insluitend die geboue – wat ek nie spesifiek hierbo genoem het nie – en ook die finansiële administrasie, sowel as die onderwys en ontwikkeling, en die pensioene geëis 27+40+51+13+36=167 miljoen.

Die surplusse wat die staatsondernemings, pos en spoorweë, myne en bosse, teen ongeveer 160 miljoen aan die staatskas gelewer het, sou dus eintlik amper voldoende gewees het om die hele reuse staatsadministratiewe apparaat te dek – sonder 'n sent belasting!

Die staat sonder belasting sou dus 'n werklikheid gewees het as die totale belasting wat van die Beierse volk geëis is, dit wil sê 60 miljoen aan direkte belasting en 53 miljoen aan indirekte belasting, en boonop 31 miljoen fooie, altesaam dus 134 miljoen, nie volledig vir die rentebetaling aan leningskapitaal gebruik moes word nie. Die rentebetaling vir die Beierse staatsskuld alleen

---

[80] Weihenstephan is 'n 11de -eeuse klooster in Bo-Beiere wat in 1803 omskep is in 'n bosbouskool en staatsbrouery.

81 Die Maximilianeum in München is deur koning Maximilian II van Beiere ontwerp as die setel van 'n studentestigting. Sedert 1949 huisves dit die Beierse staatsparlement.

Machine Translated by Google

het 84,6 miljoen (!) geëis en Beiere moes eweneens 50 miljoen aan die Ryk lewer vir die rentebetaling van die Ryk se skuld.

Ek het 'n kort oorsig gegee van die groot en klein velde van ons staatslewe. Dit blyk ook besonder belangrik te wees, want die Nasionaal-Sosialisme hou ook in gedagte hoeveel buitengewoon en hoeveel voorbeeldige werk die ou staat verrig het, baie wat geen hervorming en geen verbetering vereis vir sover dit nie te doen het met sake wat nooit afgehandel kan word nie.
Selfs vir elke staatsorganisme is dit waar dat dit nie kan stilstaan as dit nie wil verstar nie. In baie gebiede sal 'n varser en vryer gees geen skade doen nie, en hier en daar is deeglike hervormings gepas. In baie takke van ons administratiewe apparaat moet ten minste 'n nuwe gees intree, veral die gees van die definitiewe verantwoordelikheid van die staatsamptenaar met betrekking tot sy take en die mense wat hy dien.

Slegs een veld is in heeltemal valse weë gedwing – die staatsfinansiële administrasie. Indien sulke omstandighede soos dié wat so pas beskryf is, moontlik is, is dit inderdaad 'n teken dat hier 'n radikale verandering teweeggebring moet word. Nou is dit egter reeds waar vir die staat voor die oorlog – reeds destyds was die staat in die rentediens vir die private leningskapitaal ingespan. Niks openbaar op 'n meer treffende wyse die afhanklikheid van die staat van leningskapitaal wat destyds reeds bestaan het as 'n opname van die verspreiding van die belasting op die verskillende vorme van inkomste nie. Volgens die begroting vir 1911, waarop ons ons waarnemings tot dusver gebaseer het, is grondeiendom op 12,6 miljoen getaxeer, huiseiendom op 12,1 miljoen, die kommersiële ondernemings op 17 miljoen, maar aan die ander kant, kapitaalpensioene met 'n totale pensioeninkomste van 253 (!) miljoen goudmark op slegs 10 miljoen. Dit is dus werklik 'n uiters toegeeflike behandeling van diegene wat sonder moeite kan leef en ten koste van die werkende bevolking

Die tallose klein pensioeninkomste – ons dink daarmee aan die pensioengroep van 70-700 miljoen mark – verteenwoordig wel in getal die oorheersende massa van kapitaalpensioenbelastingverpligtinge, dit wil sê ongeveer 150 000, maar nóg hul inkomste uit kapitaalbelange nóg hul belastingbetaling, teen ongeveer 0,7 miljoen, sou 'n rol in die staatsbegroting speel – maar wat hierdie syfers so noemenswaardig vir ons maak, is die omstandigheid dat die groot leningskapitaal in hierdie honderdduisende klein rente-ontvangers 'n kragtige beskermende wag geskep het teen alle aanvalle teen die moeite- en werkvrye inkomste uit rente.

Dit is natuurlik maklik om hierdie klein rente-ontvangers te oortuig dat hul spaargeld tot 'n sekere mate 'n blywende aanspraak op rente moet waarborg, want die ooreenkoms van hierdie mense wat hul hele lewe lank geswoeg het en werklik vir hul spaargeld gewerk het met die pensioenontvangers in die staat en werknemers se omstandighede is voor die hand liggend. Maar wat hierdie houding onderskei van die idee van 'n pensioen, is die wesenlike verskil dat die pensioeneis van die persoon afhang en by die dood beëindig word, terwyl die rente-eis 'n materiële een is en onafhanklik van die persoon op 'n onpersoonlike wyse aan die blote besit van geld as 'n "ewige regsaanspraak" gebonde is.

Ons sal hierdie verbande verder behandel in die bespreking van die algemene ouderdomspensioene, want hierdie waarnemings sou ons toelaat om die oorgang te vind van ongeregverdigde ewige rente na die geregverdigde eis van elke nasionale kameraad na 'n sorgvrye ouder

Hierdie klein rente-ontvangers kom nie in aanmerking in die vraag waarmee ons te doen het oor die merkwaardige toegeeflike behandeling van leningskapitaal van die kant van die ou staat nie, maar slegs diegene wat die leeue-aandeel van die kapitaalpensioene insluk en wat dan weer as die groot finansiële skenkers van die staat na vore tree.

Machine Translated by Google

So weg met hierdie nasionale ekonomiese onsin van 'n belangekapitalisties georiënteerde staatsfinansiële administrasie en uit in die vrye Nasionaal-Sosialistiese staat van werk en prestasie vry van alle belasting.

Sodra die staat bevry is van die loodgewig van sy renteverpligtinge, dan sal mens sien wat die staat kan bereik. As nuwe inkomstebronne van groot omvang bykom, soos die ontginning van hidro-energie en die natuurlike hulpbronne van die land, dan sal die staat sonder belasting nie meer werklik 'n Utopia wees nie, maar 'n vreugdevolle werklikheid.

As ons nietemin wil praat van 'n belastingbeleid van die Nasionaal-Sosialistiese staat, is dit omdat uit sulke belastingbronne die middele kon vloei vir baie take wat eintlik op 'n staatsoplossing wag, waarvoor daar egter nooit meer middele in die staatsbegroting was nie. Ons dink hier aan die breë velde van nasionale gesondheid, die stryd teen geslagsiektes, alkoholmisbruik, die bevordering van fisiese sport, die meer substansiële bevordering van kuns en wetenskap, kraamverlof, kinderversorging, die bou van tuinstede en bowenal die kwytskelding van die ereskuld van die Duitse volk aan sy oorlogsgewondes en oorlogsweduwees en weeskinders.

Die volgende moet as leidende beginsels vir 'n Nasionaal-Sosialistiese staatstelsel op die gebied van belastingbeleid geneem word:

1. Belasting vir die doeleindes van rentebetaling vir interne lenings is uitgesluit.
2. Belastings is slegs toelaatbaar vir die dekking van staatsuitgawes vir onproduktiewe doeleindes, vir administrasie, regspleging, die weermag, polisie en gesondheidstelsel en onderwys, vir sover die surplusse van die kommersiële staatsondernemings, die spoorweë, pos, telegraaf, staatsbosse en staatsmyne, sowel as die elektrisiteitsvoorsiening van die groot staats-interstedelike basisse, nie voldoende is vir hul dekking nie.
3. Vir die dekking van spesiale behoeftes of vir spesiale noodgevalle, dus veral in die geval van oorlog, is direkte en indirekte belastings nie net toelaatbaar nie, maar word ook beveel.
4. Direkte belasting kan in enige vorm op eiendom geplaas word, maar hier moet 'n verreikende gradering beplan word. Die inkomste moet tot 'n gepaste mate belastingvry gelaat word. In hierdie geval moet meer deeglik as tot dusver oorweeg word of die belastingbetaler 'n gesin met kinders of ander sorgpligte het.
5. Staatsamptenare moet basies vrygestel word van belasting. Vir getroude mense se kinders toelaes moet gewaarborg word.
6. Indirekte belastings kom in normale tye slegs vir luukse voorwerpe in aanmerking. Die staat het hierin 'n uitstekende middel tot sy beskikking om op 'n manier te opereer wat die pryse op die produksie van artikels wat slegs die oorlas van aantreklike luuksheid, weelde en vraatsug in eet en drink, en die oordadige mode dien, sal beheer en verhoog. Selfs suiwer semi-luukse goedere soos tabak, alkohol, wyn, vir sover dit nie gesondheidsdoeleindes dien nie, sal indirekte belasting dra. Aan die ander kant moet alle indirekte belastings, soos wat die mense vandag in sy geheel uitbuit, fundamenteel vermy word. Ons bedoel hier al die onsinnige indirekte belastings wat slegs op 'n prysverhogende wyse werk, op suiker, sout, vuurhoutjies, lampe, limonade, ook die belastings op steenkool wat die produksie radikaal duurder maak, ook die belastings op persoonlike en goederevervoer, en bowenal die kommoditeitsverkoopbelasting.

7. Die invordering van oorlogs- en rewolusiewinste moet as 'n taak van geregtigheid uitgevoer word. Vir so 'n taak moet natuurlik eers die fondament van 'n redelike berekeningsbasis geskep word waarop 'n mens die huidige welvaart met die vroeëre kan vergelyk. Dit is duidelik dat ook hier weer 'n onderskeid gemaak moet word tussen die welvaart wat voortspruit uit produktiewe werk, waarvoor die oorlog egter 'n besondere oplewing beteken het. Dit is niks meer as reg en

Machine Translated by Google

gepas dat 'n deel van sulke aansienlike oorlogswinste na die gemeenskap gerig word.
Aan die ander kant moet 'n baie skerper evaluering gemaak word in die geval van daardie rykdom wat voortspruit uit tussenhandel en spekulasie.

8. Seëlregte en -gelde, selfs belastings wat die vrye reg van beskikking oor elemente van welvaart beperk, vir sover hierdie beskikking nie teen die algemene welsyn gerig is nie, moet waar moontlik beperk word. Hiertoe behoort ook die erfbelasting en geskenkbelasting.

Fundamenteel behoort die belastingfinansiële beleid te streef na die finale doelwit van die "staat sonder belasting", want dit is nie die taak van die staat om geld van sy burgers te onttrek om 'n basies valse staatsleningsekonomie te laat voortduur nie, maar om die algemene welsyn van die mense te verhoog. Die staat is nie daar om die rente-invorderaar vir groot leningskapitaal te wees nie, maar om die persoon en eiendom van sy staatsburgers te beskerm en die natuurlike hulpbronne van die land diensbaar te maak vir die gemeenskap. Die middele vir die onproduktiewe staatstake moet, soos reeds beskryf, hoofsaaklik geneem word uit die surplusse van die kommersiële staatsondernemings, en tweedens uit luukse belasting, derdens uit welvaart en inkomste wat verder lê as wat verkry kan word deur die blote verrigting van werk, en slegs dan uit die besittende middelklas, sowel as uit indirekte belasting op semi-luukse goedere waarvan die gebruik nie lewensbelangrik is nie. En slegs in oorlogstyd, waarin die lewe van die hele nasie bedreig word, kan die staat eis dat selfs die gemeenskap – soos dit inderdaad militêre diens van almal kan eis deur sy dienssoewereiniteit –, en weereens met spesiale verwysing na die besittende klasse, sy finansiële bydrae tot die voer van die oorlog lewer in die vorm van indirekte en direkte belasting.

Ten slotte kan ons iets meer sê oor die vraag van die "kommersiële staatsondernemings". 'n Mens verkies nou om te wys op die feit dat staatsondernemings nie "winsgewend" is nie. Ons het reeds breedvoerig die fundamentele vraag van winsgewendheid bespreek.

In die poging om die spoorweë, ens. "op 'n sake-agtige manier" te bedryf, om hulle "van die onekonomiese staatsonderneming te bevry" of "om hulle in 'n gemengde ekonomiese vorm te bring" is slegs die swak versteekte begeerte van groot leningskapitaal verborge om selfs hierdie aansienlike welvaartkomponent van die nasie vir homself diensbaar te maak. As die staat selfs hierdie komponente van welvaart oorhandig, dan is dit volledig aan leningskapitaal uitgelewer en het dit, afgesien van die toestemming om as rente-invorderaar vir die leningskapitaal op te tree, geen veld meer waarin dit soewerein is nie, of waarin dit op 'n regulerende wyse kan opereer en waaruit dit aansienlike inkomste vir die dekking van sy take kan verkry.

Machine Translated by Google

Die finansiële politieke bevryding van die staat

Ons het eers beskryf watter maatreëls getref moet word om omstandighede soos ons nou ervaar in die toekoms onmoontlik te maak. Hierdie take vereis wel kreatiewe dienste, maar hulle kan nietemin bereik word sonder dat die bestaande wetlike voorwaardes beskadig of verander hoef te word. Dit is anders met die verbreking van die bestaande kettings van die rente-gebonde skuld van ons staat aan sy interne en eksterne skuldeisers.

Die maatreëls wat hier geneem moet word, is op sigself uiters eenvoudig, slegs die uitvoering daarvan sal baie probleme veroorsaak. Die middel vir die ewige renteverpligting uit interne lenings is: *die wettige afskaffing van hierdie rentebetaling.* Aan die ander kant sal groot leningskapitaal, deur die belange van die klein pensioenarisse te bepleit, 'n groot geroep oprig en die vreeslikste dreigemente uitreik teen 'n staat wat "onbesmetlike regte onder sy voete vertrap", wat "'n wetsbreuk pleeg wat hom van sy laaste greintjie vertroue sal beroof". Grootkapitaal sal natuurlik alle hefbome aanwend om "die enorme misdaad teen basiese ekonomiese wette" te voorkom. Natuurlik! - 'n mens kan nie werklik verwag dat 'n internasionale moondheid skielik sy aanspraak op heerskappy sal laat vaar nie.

In hierdie stryd gaan dit net daaroor om ystersenuwees te behou en jouself nie toe te laat om wees bang vir die gehuil van die perskoelies wat deur hoë finansies onderhou word.

Die Jood sal hierdie stryd met die mees hardnekkige vasberadenheid voer, want dit gaan oor "sy eer" soos die ou Rothschild gesê het: "My geld is my eer, en iemand wat my geld neem, neem my eer van my af weg".

Nou moet hul geld inderdaad geensins van die eienaars van die staatsobligasies geneem word nie, maar wetlike eise wat in werklikheid 'n baie groot onreg vir die nasionale gemeenskap geword het, moet eenvoudig verwyder word.

Maar vanuit die oogpunt van die staat, sowel as vanuit die oogpunt van die bevolking wat die enorme bedrae deur hul werk moet insamel om aan hierdie "wettige eise van die staatskrediteure" te voldoen, gaan dit nie oor "wettige eise" nie, maar oor die grootste onreg van alle tye – van 'n blywende roof van die werkende mense ten gunste van 'n klein deel van die groot kapitaliste met staatsondersteuning. *'n Staat wat die "verbreking van renteslawerny" 'n feit maak, pleeg geensins 'n onreg nie, maar dit versoen vir 'n taamlik kragtige onreg waarvoor dit self stroopdiens verrig het.*

Natuurlik beteken dit 'n volledige reorganisasie van die huidige staat; dit moet besluit of dit die geheel wil dien of of dit, soos nou, die balju van internasionale finansies wil wees.
Oor hierdie vraag is daar geen kompromieë nie. Hier kan slegs 'n vasberade optrede tot die doel en die oplossing lei.

Die Nasionaal-Sosialistiese staat is inderdaad bewus van hierdie kragtige besluit – dit sou uiters moeilik wees om so 'n beslissende stap te neem as ons nie presies weet wat ons in die plek van die rente-kapitalistiese ekonomie moet opstel nie. Maar omdat ons dit weet, gaan ons met die mees volledige sekerheid van oorwinning in hierdie grootste stryd van die wêreldgeskiedenis. Ons weet dat die heerskappy van rente slegs op leuens en bedrog gebou is, en omdat ons dit weet en duidelik erken het, weet ons ook dat so 'n *spinnekopweb* van leuens en bedrog, hoe moeisaam dit ook al gespin mag gewees het, met een ruk uitmekaar geskeur kan word.

Slegs nog een vraag, die laaste, moet ons besig hou, die vraag: Wat sal buitelandse nasies sê oor so 'n radikale hervorming en veral oor 'n weiering van verdere rentebetalings aan buitelandse rente-skuldeisers?

Machine Translated by Google

Ja, wat sal vreemde nasies daarop sê? Hierdie vraag is reeds op sigself so uiters betekenisvol vir ons Duitse nood en ook vir die kosmopolitiese houding van die grootste kringe. Wat is in die algemeen "buitelandse nasies"? Is hulle die Franse, die Engelse, die Amerikaners? Is hulle die Swede en Nederlanders en Nore? Is hulle die Russe of die Chinese? Of is hulle die Indiërs of die Vuurlanders82 of die Kongolese negers? Inderdaad, al hierdie mense behoort aan "buitelandse nasies" in verhouding tot ons. Nou, verreweg die grootste aantal van al hierdie "buitelanders" sal glad niks sê nie, die kleinste aantal Chinese, ook die kleinste aantal Russe en Franse sal in die algemeen weet waaroor dit gaan. Laastens bly daar die regerings van ons oorlogsvyande oor en dan natuurlik – as diegene wat werklik belangstel – die Joodse internasionale bankiers, wat "iets daaroor sal sê". Wat die internasionale finansies daarop sal sê, is egter baie maklik om te beantwoord. Dit sal, met alle middele tot sy beskikking, so 'n prosedure as 'n ongekende misdaad teen die gekultiveerde mensdom karakteriseer, dit sal, deur sy eie toegewyde pers met alle moontlike leuens en verdraaiings, die sogenaamde beskaafde wêreld teen so 'n ongekende verbreking van aangegane verpligtinge ophef, dit sal praat van die algehele ineenstorting van Europa, en dit sal probeer om Frankryk as die besonder geskikte draer van die Europese beskawing tot 'n ope oorlog teen Duitsland aan te hits. Alles wat die buitelandse nasies, dit wil sê die Joodse hoë finansies, teen so 'n sluipmoordpoging teen die totale mag van die groot Jodedom sal sê.

'n Mens sou jouself dus beide die vraag self en die antwoord kon spaar. Want dit is so duidelik soos daglig dat daardie mag teen wie die bevrydingsoorlog gerig is, homself nie sonder 'n geveg sal onderwerp nie, aangesien dit hier nie 'n saak van Duitsers is nie, vir wie die buitelandse belange en regte meestal heiliger is as die regte van die Duitsers, maar van manne wie se mees uitstaande kenmerk 'n brutale wil tot mag is.

In al sulke finale historiese vrae is dit absoluut nutteloos om spekulatiewe waarnemings te maak oor wat die vyand nou sal doen, want dat laasgenoemde nie onmiddellik 'n bevryding of opstand sal toelaat nie, is voor die hand liggend. Heel anders is die oorweging van watter magsmiddele die teenstander tot sy beskikking het en om te weet oor watter sterk punte 'n mens self beskik. As 'n mens verder presies weet wat 'n mens self moet doen en sal doen, dan moet 'n mens waarneem hoe die vyand die aanval sal afweer en eers dan kan 'n mens die teenmaatreëls tref. Geen militêre plan kan die veldtog verder as die eerste aanval bepaal nie, maar dit kan wel die algemene riglyne vir 'n energieke handelswyse gee. So ook hier.

In ons geval is die teenstanders moeilik om vas te vang, want dit gaan oor 'n onpersoonlike en supranasionale mag. Die veldtogplan sal dus eers moet oorweeg watter magte en belange nie as teenstanders in ag geneem word nie. Dit is belangrik om magte nie onnodig in 'n rigting te gebruik waaruit geen gevaar dreig nie.

Agter die vraag, "Wat sal die buiteland daarvan sê?" skuil meestal die angs dat ons in so 'n geval geen krediet of voedsel of ander grondstowwe uit die buiteland sal ontvang nie.
Nou wat is die situasie hier?

As 'n nasionale ekonomie kan ons op die lange duur vir ons invoere betaal, altyd slegs deur ons uitvoere, dit wil sê, goedere vir goedere ruil, maar nie met papiergeld en nie met "krediete" nie. Dit alles werk vir 'n geruime tyd, solank die buitelandse lande werklike krediet gee, dit wil sê, solank die verskillende buitelandse verskaffers vertroue het dat die Duitse invoerders die betrokke goedere met volle waarde sal betaal. Maar dit is slegs moontlik as die invoerders buitelandse geld as uitvoerders van Duitse goedere ingesamel het. Die vrees dat ons geen katoen of vette sal ontvang nie,

82 Die inwoners van Tierra del Fuego, die argipel aan die suidpunt van Suid-Amerika.

Machine Translated by Google

koper of voer, weens die weiering van internasionale rentebetalings, kombineer vrae wat basies niks met mekaar te doen het nie. Selfs die volledig Joodse groot bankmag kan op die lange duur nie verhoed dat die surplusse in die grondstofproduserende lande die Duitse fabrieke en werkplekke op een of ander manier bereik nie, en net so sal die Duitse klaarprodukte hul pad na die afsetmarkte van die wêreld vind. Hierdie wedersydse uitruil van goedere tussen die verskillende nasionale ekonomieë vind inderdaad plaas volgens die dwingende wette van vraag en aanbod. Natuurlik kan onder dwang en tydelik beperkings en stakings hier plaasvind soos ons dit in die oorlog ervaar het, en dan weer in die Ruhr-streek83. Maar dit is alles dwingende maatreëls wat die buiteland op 'n soortgelyke manier skade berokken.

Ons kan dus met sekerheid aanvaar dat groothandel daarin sal slaag om die absoluut noodsaaklike invoerbehoefte te dek. Daar sal altyd neutrale lande wees waardeur hierdie invoere ons kan bereik.

Boonop kan 'n nasionale ekonomie wat weer bewus is van sy nasionale pligte en wat daardeur weer doeltreffender sou word in die geval van uitvoerartikels, veel eerder daarop staatmaak dat dit die ou vertroue sal herwin. Die tydelike tussentydse krediete in invoer en uitvoer is sake van die handelshuise en is gebaseer op hul persoonlike krediet.

Nou het hierdie vraag 'n ander aspek, naamlik die vrees vir politieke verpligte maatreëls weens die opskorting van die nasionale rentebetaling aan die oorlogsobligasies en ander rentedraende obligasies van die Ryk of die federale state. Selfs dit is uiters onwaarskynlik, aangesien dit hier gaan oor die rente-eise van individuele private krediteure van Duitse staatsobligasies, vir wie se onthalwe skaars enige politieke aksie geneem kan word. Trouens, dit het ook nog nie in die geskiedenis van staatsbankrotskappe gebeur dat 'n militêre ingryping gevolg het toe 'n staat sy rentebetaling opgeskort het nie. Die teenoorgestelde mening dat die Franse in hierdie geval onmiddellik vergelding sou tref, moet geensins op logiese gronde aanvaar word nie, want anders sou die vyande destyds deur militêre optrede teen die daling van die Duitse mark moes ingryp. Die geldeenheiddaling het die buitelandse krediteure van Duitse obligasies uiteindelik van alles ontneem. Nou voorsien ons maatreëls glad nie die nietigverklaring van hierdie interne Duitse staatsskuld nie, maar slegs die kansellasie van rente en die transformasie van die obligasies in bankbates. Die kontantbetaling kan daarenteen onmiddellik aan di

Hoe is dit moontlik dat in so 'n geval, dit wil sê, wanneer mnr. X. Illinois of Chicago die inligting van sy bankier ontvang dat die Duitse regering die oorlogsobligasies kontant terugbetaal en dat hierdie bedrag op sy rekening gekrediteer is, hy baie kwaad sou wees en sy regering teen Duitsland in beweging sou sit?

'n Ernstige weerstand is van geen kant te verwag as 'n nasionalistiese Duitse regering die kansellasie van rente op alle rentedraende effekte verklaar met 'n gelyktydige omskakeling van hierdie effekte in rentevrye bates in staatsbanke of posrekeninge nie.
Vir ons is dit belangrik dat die gemeenskap deur ons maatreëls nie benadeel word nie – die feit dat weerstand van die kapitalistiese kant aangewend sal word, kan nie die bevrydende daad beperk nie. ’n Mens sal juis in die geval van hierdie maatreël sien dat hier ’n skeiding van siele sal plaasvind en dat die geslote falanks van diegene wat in hierdie regeringsmaatreël ’n bevryding en

[83] Toe daar laat in 1922 bevind is dat die Duitsers ernstig in gebreke gebly het met die betaling van hout en steenkool as oorlogsherstel aan die Geallieerdes, het die Franse en Belge, onder leiding van die Franse premier Raymond Poincaré, die Ruhr-nywerheidsgebied in Januarie 1923 beset. Die Duitse reaksie op hierdie besetting was meestal een van passiewe weerstand, wat die simpatie van die wêreld gewen het en gelei het tot 'n "versagting" van die terme van die herstel in die Dawes-pakt van April 1924 (sien hierbo bl. 94), wat ook 'n onttrekking van Geallieerde besettingstroepe uit die Ruhrgebied vereis het.

Machine Translated by Google

Die bevryding van werk van 'n enorme druk sal baie gou alle werkers insluit. Slegs die bank- en effektebeurskring en diegene in die kring van klein pensioenarisse wat in hul eie voordele vasgevang is, sal as hul teenstanders bly staan.

Iemand wat werk, het geen spesiale belangstelling in die feit dat hy rente van die banke uit sy tydelike bates ontvang nie, wat nog te sê het hy 'n belangstelling daarin om baie hoë rente vir krediet te betaal; met sy geld as werkkapitaal wil hy werk en verdien. Om hierdie rede sal alle sakemanne, fabriekseienaars en ambagslui baie min belangstel in die handhawing van die rente-kapitalistiese stelsel. – Dit word daglighelder vir almal wat in gedagte hou dat regeringsbelange – soos ons die duidelikste aangetoon het – slegs deur direkte of indirekte belasting uit die werkinkomste van die produktiewe werkers verkry word.

Iemand wat hierdie kennis duidelik in gedagte het, kan op geen oomblik van sy stuk gebring word nie, want dit is inderdaad net 'n fundamentele beginsel: *dat die staat slegs kan gee wat dit weer eens van sy burgers moet wegneem in een of ander vorm.*

Die rente vir die rentebetaling van die staat moet in alle omstandighede van die produktiewe werkers getrek word. Geen werker word van hierdie beginsel uitgesluit nie, veral nie die handearbeider wat geen rentedraende effekte tot sy beskikking het nie. Hierdie situasie tref hom die hardste, want die direkte en veral die indirekte belastings raak hom ook die ergste. Noudat juis die werker deur die direkte inkomstebelasting in die vorm van inkomste-aftrekking vir die belasting aangespoor word voordat alle ander kringe die werker reeds heldersiende oor hierdie sake gemaak het; dieselfde geld ook vir alle loon- en salaristrekkers. Hierdie kringe is weliswaar baie minder bewus van die veel meer radikale indirekte belastings – hoewel hulle dit meestal in inflasie voel, soos in die hoofstuk oor "Inflasie" beskryf is. Indirekte belasting is die mees onsosiale belasting. Dit belas werk ten gunste van suiwer leningskapitaal. Niemand kan daaraan onttrek nie, en daarom onderdruk dit die een wat die minste inkomste het, die ergste. Aan die ander kant steur die indirekte belastings – die steenkool-, sout-, vuurhoutjie-, suiker-, bier- en drankbelasting, die persoonlike vervoerbelasting, ens. – die eienaar van groot kapitaalrykdom glad nie.

Een dus uit die kring van werkers wat 'n teenstander van so 'n bevrydende daad is kan dit slegs wees deur 'n gebrek aan kennis en begrip van hierdie verbande.

Die laaste en moeilikste ding wat ons nog in hierdie hoofstuk moet behandel, is die vraag na die opheffing van die internasionale renteverpligtinge – met ander woorde, die weiering van verdere rentebetalings vir die oorlogskuld.

Hierdie vraag is die nouste verbonde met die Duitse historiese vraag, trouens, dit is eintlik die Duitse vraag in die algemeen, want dit sê: Wil die Duitse nasie vryheid of slawerny hê?

Ons weet dat in sulke finale vrae slegs die vasberade wil die oorwinning kan bepaal en behaal – die antwoord op hierdie vraag gaan dus ver buite die reeks finansiële politieke waarnemings. Maar dit is noodsaaklik dat 'n nasie wat na sy vryheid moet streef, weet dat sy slawerny in die heel eerste plek 'n finansiële politieke een is, dat politiek en ekonomie hier die nouste verwant is. Maar juis dit is die nuwe ding omtrent die huidige situasie dat dit deur finansiële magspolitieke standpunte regeer word en dat die militêre magspolitieke standpunte slegs in die tweede plek kom.

Ons kan inderdaad van die Mammonistiese era praat as van 'n nuwe epog. Die god Mammon het die troon van hierdie wêreld bestyg. Keiser en koning buig voor hom. Die parlemente en regerings is sy onderdanige dienaars. Hy was in staat om groot bewegings te onderdruk – soos die strewe van die loonwerkers na hul verbetering. Internasionale kapitaal het eweneens die

Machine Translated by Google

perse van die wêreld diensbaar aan sy doelwitte – aangesien dit homself ook die administrateur van die kulturele rykdom en die vervalser van elke nasionale inheemse kuns en letterkunde gemaak het.

As die mees uitstaande draers van hierdie Mammonistiese besmetting en heerskappy van die wêreld het ons die Jode erken en so word die sirkel van ons kennis weereens gesluit met die vraag van alle vrae – *die Joodse vraag.*

Die oplossing van die renteprobleem is die oplossing van die Joodse vraagstuk. Die oplossing van die renteprobleem in die sin van ons verduidelikings is die verbreking van die Joodse wêreldheerskappy, want dit verpletter die mag van wêreld-Joodsdom – sy finansiële mag.

Maar die oplossing van die renteprobleem is boonop in 'n konstruktiewe sin terselfdertyd tyd ook die oplossing van die sosiale vraagstuk.

'n Weiering van elke rente- en belastingbetaling op die oorlogskuld sou internasionale finansies, of Frankryk, voor die vraag van sy oorname van die hele finansiële administrasie van die hele Duitsland plaas. As al die belastings van die Ryk verwyder word wat nou die rentebetaling aan die vyand dien, sou dit eerstens intern 'n verlossing van die waansinnige belastingonderdrukking beteken, 'n groot sosiaal-politieke daad van die grootste omvang, en die vyand sou moes probeer om sy eie finansiële administrasie in Duitsland te ontwikkel.

Maar as die Duitse volk die Franse of Joodse belastinggaarder in elke belasting- en pensioenkantoor sien sit, en as die beste koeie deur hierdie buitelandse onderdrukkers uit die stalle van die boere geneem word – dan sou die woede en verontwaardiging dalk gou so sterk word dat hulle een nag die buitelandse spook met 'n bloedige besem sou wegvee en Duitsland sou bevry.

Of 'n militêre mag in die algemeen so 'n onderneming in diens van sou aanpak die finansiële mag is dus steeds baie twyfelagtig.

Die vooruitsigte van ons wil tot bevryding is geensins so ongunstig soos dit aanvanklik gelyk het nie – inteendeel. Die heel eerste keer dat Duitsland eenparig die uitlewering van sy "oorlogshelde" geweier het, was met hierdie "nee" die spook verby.

Nou sal internasionale finansies beslis ander metodes soek, veral die metode van die boikot en die algehele verwurging van die internasionale mark. Dat dit nie in laasgenoemde sal slaag nie, kan eweneens seker wees, en ook die boikot van Duitse goedere sou Duitsland, aanvanklik net in sy ekonomiese aktiwiteit, en vir 'n tyd ook uitsluitlik, na sy interne mark rig. Dit sou dus ook hier slegs die taak van 'n bekwame binnelandse beleid wees – veral deur ruim bevordering op die gebied van huisbou – om die kritieke tye te oorkom en dit vir die welsyn van die mense te gebruik, totdat die nuwe paaie na die wêreld bepaal is.

Hierdie opening van nuwe paaie na die wêreld sal plaasvind deur die verbreking van die Joodse oorheersing, selfs onder ander nasies, want die weg van die individuele nasies ook na 'n gesonde nasionale ekonomie kan slegs wees deurdat hulle genees word van hul huishoudelike vergiftiging deur die Joods-Mammonistiese gif. Dan sal die natuurlike paaie van 'n gesonde internasionale handel en ekonomiese kompromie tussen die nasies vanself oopgaan – en die mensdom, bevry van die Joodse onderdrukking, sal 'n era van ongekende voorspoed beleef – en bowenal *Duitsland – die hart van die wêreld!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Weergawe 1.0

Gepubliseer in die jaar 130 van AH, in Kali Yuga Oktober
2018 van die Christelike Kalender deur

Sudetenland Verlag.

Geredigeer deur Einar Birkemann.

Voorblad van die boek gedoen deur Italo.